

ΘΗΤΑΝΡΟΣ

*Δημήτρης
Παπαμιχαήλ*

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΝ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ...

Ο Ζακ Φεριάλ ήταν 50 χρονών. Όταν γνώρισε σε μια κοσμική συγκέντρωση τη Σουλβία Μαγιόν. 30 χρόνια μικρότερή του.

Ήταν διάσημος ζωγράφος, πλούσιος, ευνοημένος εξαιρετικά απ' την Τύχη, κι επιπλέον διορατικός ανδρας με άμεσες κατακτήσεις. Η Σουλβία κατόγταν από μια εύπορη αστική οικογένεια. Ήταν πεντάμορφη, ψηλή λυγρή, γεμάτη χάρι, με μαύσα μαλλιά και μεγάλα λαμπερά μάτια.

Ο Φεριάλ θαυμάθηκε απ' την ομορφιά της, σ' ζωγράφος και σαν ανδρας. Όταν της μίλησε, ανακάλυψε πών ήταν εξαιρετικά έξυπνη και μορφωμένη. Στο τέλος της βραδιάς, αναγκάστηκε να δηλώσει πως ποτέ του δεν είχε γοητευθεί τόσο από μια γυναίκα. Ίσως να συνέβαινε σ' αυτό κι η λαχτάρα του για έναν ήσυχο έρωτα, κατάλληλο για την ποικιλοπληγή ηλικία του.

Απ' την ημέρα εκείνη, την έβλεπε τακτικά, της έδειχνε την ειλικρινή αγάπη του κι είχε αποφασίσει να τη ζητήσει σε γάμο.

Εκείνη πάλι δε συμπαθούσε καθόλου το φλέτο των σαλονιών και τους κοσμικούς νεαρούς. Στην άσχημη κολεάζει της ή ματαιοδοξία της γιατί είχε τραβήξει την προσοχή ενός ανδρώπου σαν το Φεριάλ. Ύστερα άρχισε να τον αγάπηει αληθινά. Κι όταν αυτός ζήτησε το χέρι της δέχθηκε αμέσως, γεμάτη ευτυχία και περηφάνεια.

Ωστόσο ο Φεριάλ, με την περία που είχε, καταλάβαινε πως ένας τέτοιος γάμος ήταν λιγάκι επικίνδυνος για το μέ-

λον. Ήταν ο τύπος του εύτυχισμένου ανθρώπου που δε σκοτίζεται για την αύριο. Κι όμως θεωρούσε καλό να εξηγηθεί με τη Σουλβία, πάνω σ' ένα πολύ λεπτό σημείο, που ήθελε να το διαβεβαιώσει για να είναι πάντα.

— Γλυκεία μου αγάπη, της είπε, με ύφος μισογελαστό, έχω κάτι πολύ σπουδαίο να σου πω... Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ όπως μ' αγαπάς και σύ...

— Ω, ναι! τον διέκοψε εκείνη.

— Είσαι όμως 20 χρονών, κι εγώ 50! Αν έρθει κάποτε μια μέρα που θα πάψεις να μ' αγαπάς με έρωτα και θ' αγαπήσεις κάποιον άλλον... Όχι, μη διαμαρτύρεσαι! Άκουσε με... Αν έρθει λοιπόν αυτή η μέρα, μη θελήσεις να με γελάσεις, να μου πής ψέμματα, όπως τόσες άλλες γυναίκες. Μα να μου εξομολογήσεις ειλικρινά και τιμία όλη την αλήθεια.

«Κανείς δεν είναι υπεύθυνος για τις προτιμήσεις της καρδιάς του... είναι όμως υπεύθυνος για την απάτη και τις ψευτιές που ξεστομίζει. Η ζωή που θεμελιώνεται στην υποκρισία και το ψέμμα, είναι συχνά μέρη κι ανόσια για μας... για μια αγάπη μεγάλη κι αληθινή σαν τη δική μας! Λοιπόν, Σουλβία, αν συμβεί καμιά φορά... αυτό που σου είπα, να μου μιλήσεις με ειλικρίνεια.

Θάσαι πάντα κυρία του έαυτού σου... Έτσι τουλάχιστον θα μπορούσε να το πάρα αποφασί και θα σου χωρώ χάρι που μ' απάλλασες απ' τη γυναικότητα της απάτης. Θα εξακολουθήσουμε μάλιστα να ζούμε μαζί, σαν δυο καλοί φίλοι...

«Με κατάλαβες, Σουλβία; Θα το κάνεις, αυτό που σου ζήτησα;»

Εκείνη τον κύτταξε στα μάτια κι απάντησε σοβαρά:

— Αν και το θεωρώ αδύνατο ν' αγαπήσω άλλον άντρα έπειτ' από σένα, ωστόσο σου δίνω το λόγο μου πως θα στο πω αμέσως, γιατί συχαίνωμαι κι εγώ το ψέμμα και την υποκρισία!

★

Παντρεύτηκαν. Η Σουλβία ένοιωσε πως αγαπούσε κάθε μέρα και πιο πολύ τον άντρα της. Ήταν τόσο ελκυστικός, τόσο γοητευτικός, τόσο λεπτός και περιποιητικός απέναντί της!

«Τάχα είναι κι αυτός ευτυχισμένος, όσο μου λέει; αναρωτιόταν συχνά μ' ανησυχία. Μήπως με βρίσκει δειλή, κουτή... Αγάπησε τόσες γυναίκες στη ζωή του!...

Δυο δόκλινα χρόνια, εξακολουθούσε να νοιώθει τις ίδιες αφέλειες ανησυχίας, ενώ συνεχώς μεγάλωναν όλοένα η αγάπη της κι ο θαυμασμός της για το Ζακ.

Ύστερα ήσυχασε πιά, κι η αγάπη της άρχισε να της φαίνεται σαν το φυσικότερο πράγμα του κόσμου.

Μονάχα ύστερα από έξη χρόνια παντρείας, άρχισε να καταλαβαίνει με μεγαλή της εκπληξή πως μπορούσε και να πάψει να αγαπάει κάποιον άντρα, αν τύχον η καρδιά της γυμνούσε τοελλά για έναν άλλον...

Κι ο άλλος αυτός ύπηρχε! Ήταν μαθητής του Ζακ Φεριάλ. Δεν είχε καμιά απ' τις ανωτερότητες του δασκάλου του, ούτε ήταν διορατικός σαν αυτόν.

Αλλ' ο Φεριάλ ήταν τώρα 56 χρονών... ενώ ο άλλος ήταν ένα παλληκάρι 26 χρονών, ακριβώς όσο κι η Σουλβία!

Του κάκου η νέα γυναίκα πάλεψε με την καινούργια αυτή αγάπη και προσπάθησε με κάθε τρόπο να μη βλέπει εκείνον που της την είχε εμπνεύσει! Ο νέος την παρακολουθούσε παντού, την ενοχλούσε με τις ερωτικές του εξομολογήσεις και με τα φλογερά του γράμματα.

Αυτή δε υπέφερε ν' αντιταχθεί στον περασμό, και του απάντησε επιτέλους. Κι ήρθε μια μέρα που υπέκυψε—μια ά-χι, δίχως τύψεις...

Αμέσως τότε θυμήθηκε το καθήκον της και την υποχρέω-σι που είχε αναλάβει.

«Θα πω όλη την αλήθεια στον άντρα μου — σκέφθηκε. Του το έχω υποσχεθεί...»

Το ίδιο βράδυ, του δήλωσε:

— Ζακ, έχω κάτι να σου πω.

«Έκρινε την κύτταξε με μια βαθεία και τραγική αγωνία.

— Όχι, όχι! τη σταμάτησε.

«Όχι, δεν έχεις τίποτα να μου πής! Δεν πρέπει να λη κανείς ποτέ ό,τι είναι περιττό και άχρηστο. Ποτέ! Ποτέ!

Τον είδε ξαφνικά τόσο γερασμένο, τόσο κλωμό! Τα χείλη του τρέμανε από συγκίνηση. «Τό έδρε!» σκέφθηκε. Κι ένοιωσε τότε μια απέραντη συμπόνια. Αυτός, ο νικημένος, που την ίκέτευε να μην του πη ότι δεν ήθελε να μάθει, ήταν ο άλλος, ποτέ ποτέ Φεριάλ, ο γόνος, ο άντρας με την τόση αυτοπεποίθησι!...

Η Σουλβία ανασήκωσε τους ώμους της. Θα σόπαινε... πως όλη την αποστορόφη που ένοιωθε ν' αυτό. Θα τον άπατούσε κι αυτή, θα λεγε ψέμματα, όπως τόσες άλλες...

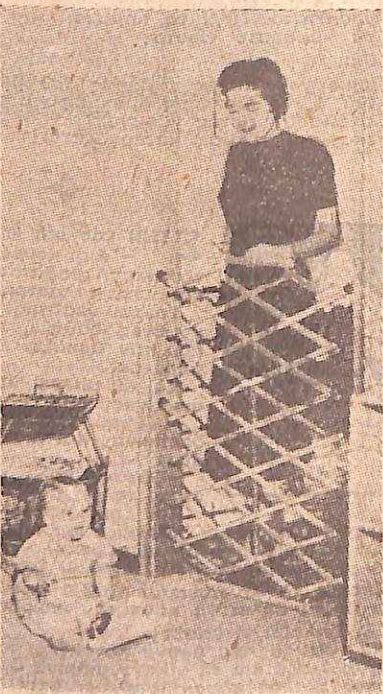
Φ. ΜΠΟΥΤΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΜΙΣ «ΧΡΥΣΗ ΦΩΝΗ 1960»

«Ένα στέμμα κι ένα σκήπτρο από αληθινά μαργαριτάρια συνόδευσαν και επικύρωσαν τον τίτλο της «Μις χρυσή φωνή του 1960», η οποία έξελεγή την περασμένη θδομάδα στο Βιετνάμ. Η νικήτρια είναι η γαριτωμένη Τουγιέτ Νγκά, μια τραγουδίστρια, που θεωρείται τ' άδωνι του 1960 σ' όλο κληρο αυτή την περιοχή της «Άνω Άνατολής». Η έκλογή έγινε στο νυχτερινό κέντρο «Ντ-Κι-Ντό», που θεωρείται το πιο κομψό και άριστοκρατικό της Σαϊγκόν.

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΠΑΙΔΙΑ

Τό πλαίσιο αυτό ασφαλείας τοποθετείται εύκολα σε οποιαδήποτε πόρτα, επιποδώντας έτσι τα μικρά παιδιά, που βρίσκονται μέσα σ' ένα δωμάτιο να βγούν απ' αυτό. Οι οικογένειες που έχουν παιδιά, θα βρουν πολύ πρακτική τη νέα αυτή ασφατική έφεδρα, που θα περιορίσει τα παιδιά μέσα σ' ένα ώσιονόμο χώρο και θα τα εμποδίσει να εισάσουν σε τις επικίνδυνες ν' αυτό έσωτατικές σκάλες.

Μικροί Τουρίστες ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ταξιδεύουν με θάρρος, ολομόναχοι!...

ΟΛΟΚΛΗΡΗ ή Εύρώπη κι η Άμερική, ή Αυστραλία κι η Άφρική, μας στέλνουν κάθε χρόνο, τους βερνούς μήνες, τους ταξιδιώτες τους. Απ' όλες τις πολιτείες του Νέου Κόσμου, ξεκινούν τα μέλη των διαφόρων συλλόγων των ομογενών, με την αθέραπτη νοσταλγία για τη μακρινή πατρίδα. Κι ύστερα, κοντά σ' αυτούς, έρχονται τα καραβάνια των περιηγητών μ' όλα τα μέσα της συγκοινωνίας. Από τα ιδιωτικά αυτοκίνητα και τα πούλμαν, μέχρι τα τρέινα, τα πλοία και τ' αεροκάφη. Είναι ακόμη μερικοί, που κάνουν το ταξίδι με τα πόδια ή με τ' ειδεμένες «ώτοστόπ». Κι είναι άνθρωποι κάθε ηλικίας, πολλοί δε με το ένα πόδι στο λάκκο.

Μά, κοντά σ' αυτή την επίδρμη των... μελολαβαντών, του χειμάνος της Δύσεως, έχουμε τη δροσιά της Άνοιξης. Την ομορφιά, τη χάρη και τη γοητεία των είκοσι χρόνων. Πολλοί είναι οι έξυπνοι επιχειρηματίες, που από χρόνια έχουν απάσει τα δίχτυα της επικερδούς επιχειρησεως τους σ' όλο τον κόσμο. Ιδιαίτερα στην Εύρώπη, στη Γαλλία, στη Γερμανία, στις χώρες του Βορρά. Από εκεί μας έρχεται η χρυσή νεολαία με τους συνδυασμούς των γραφείων ταξιδιών, των διαφόρων κλαμπ και τη συνεχή κι έντατική εργασία, που αρχίζει από το χειμώνα στα Πανεπιστήμια και στα Κολλέγια, στα μεγάλα βιομηχανικά συγκροτήματα, στις εταιρείες και στα εργατικά σωματεία κι ακόμη στις διάφορες χριστιανικές ενώσεις και στους συλλόγους των κυριών... Κόσμος, που διδά να δει τη γύρα μας. Να χαρή την ομορφιά του ήλιου της και της θάλασσάς της.

Μέσα όμως σ' αυτό τον κόσμο των θαυμαστών μας, ξεχωρίζουν πολλοί, που δεν έχουν περάσει τα δεκαπέντε χρόνια. Είναι οι μικροί μαθηταί κι οι μαθήτριες των διαφόρων καλλιεργιών, που έχουν πετύχει σ' ένα διαγωνισμό, έχουν πάρει ένα βραβείο κι έρχονται να γνωρίσουν την Ελλάδα. Κι' άλλοι, που φιλοξενούνται από τις οικογένειες μαθητών των διαφόρων σχολείων, που κι αυτοί με τη σειρά τους θα πάνε να περάσουν το καλοκαίρι τους κοντά στους γονείς του φιλοξενομένου μικρού περιηγητού. Οι πιο κατ'εξοχή μικροί ταξιδιώτες, είναι οι Γερμανοί μαθηταί των διαφόρων σχολών της Μέσης Έκπαίδευσης. Κορίτσια κι αγόρια έρχονται ολομόναχα στην Ελλάδα, στους Έλληνες φίλους τους και ζουνε μαζί τους, στα σπίτια τους, στα κέντρα παραθερισμού, στα ψακία και τ' ακρογιάλια και γνωρίζουν την ελληνική οικογένεια, τον τρόπο ζωής της και τη νοοτροπία της.

Κι' ύστερα έχουμε τους μικρούς Άγγλους μαθητάς από το Λονδίνο κι ακόμη από το Έδιμβουργ, από τη Γλασκώβη κι από τις πολιτείες των ανθρωποκρύων, που κυττάζουν με έκπληκτο μάτι τον ήλιο μας.

Από τη βαρεία δούλη και τους καπνούς των εργοστασίων, που γεμίζουν καπνιά την ψυχή τους, έρχονται στο φως και στο γαλάζιο του Αττικού ουρανού και νομίζουν ότι ζούνε σ' ένα παραμύθι!

Κι' ακολουθούν μικρά παιδιά από τη Γαλλία και την Ελβετία, μικροί κάτοικοι της Νορβηγίας και της Σουηδίας, προ πάντων μαθηταί της Σχολής Καλών Τεχνών, που με τη βοήθεια του αρμοδίου υπουργείου και της προεδρίας τους, έχουν ένα πλήθος διευκολύνσεις γι' αυτό το ταξίδι τους και την παραμονή τους στην Ελλάδα. Υπάρχουν όμως και μικρά παιδιά, που ταξιδεύουν ολομόναχα. Με το σακίδιο στον ώμο την καρδιά γεμάτη ένθουσιασμό και με ελάχιστο χρήματα στην τσέπη. Από δρόμο σε δρόμο, από χωριό σε χωριό, από πόλη σε πόλη, συνεχίζουν αυτή την περιπλάνηση της σπουδής και της μορφώσεως, αξιολαύμαστοι για το χαρακτήρα τους και τη σοβαρότητα τους και πρό πάντων γιό την φιλοδοξία, που έχουν προς τους ανθρώπους της χώρας, που επισκέπτονται. Τέτοια παιδιά κάτω των δεκαπέντε χρόνων, συχνά συναντάς στους μεγάλους ένθνικους δρόμους. Ένα τέτοιο παιδί συναντήσαμε στο δρόμο προς τη Φλώρινα. Ίδρωμένος, σκονισμένος, βόδιε στο εμβόσιο δρόμο, φορτωμένος όλη την έκδρομική εξάρτησι του. Ήταν μαθητής Γυμνασίου. Έρχόταν από τη Στουτγάρδη. Μιλούσε θαυμάσιο τρεις γλώσσες κι ήταν μόλις δεκαπέντε χρόνων. Είχε διασχίσει με τα πόδια την Εύρωπη και κατέβηκε στην Ελλάδα με το κανόν των ταξιδιωτικών του έντυπώσεων. Ήθελε να επισκεφθεί τοε Δελφούς, την Όλυμπε, το Μαραθώνα, τη Βαθωνία, Αρτέμιδα, τις Μυκήνες, το Μαντείο της Δωδώνης, τον Παρθενώνα και τα Μουσεία μας. Κι' έπειτα λογάριαζε να πάει στην Κρήτη, για να επισκεφθεί την Κνωσσό και τη Φαι-

στό... Άξιολαύμαστο αυτό το παιδί, ο έπιστήμων του μέλλοντος...

Σ' ένα πλοίο του Σαρωνικού, μια άλλη μέρα συναντήσαμε τρεις χαριτωμένες Βελγίδες. Πήγαιναν στο ναό της Αφάας, στην Αίγινα. Είχαν γυρίσει όλη την Ελλάδα. Και το Σεπτέμβριο, που θα επέστρεφν στις Βρυξέλλες, θα έκαναν μια σειρά μορφωτικών διαλέξεων στα Κολλέγια, που φοιτούσαν.

Άλλη φορά πάλι, στη Μύκονο, πήραμε το καϊκι για τη φωτεινή Δήλο, με δυο μικρές μαθήτριες της πρώτης τάξεως της Ακαδημίας Καλών Τεχνών του Έλσινκι. Δεν είχαν περάσει τα δεκαπέντε χρόνια κι είχαν έρθει ολομόναχες από τη Φινλανδία, για να γνωρίσουν την Ελλάδα και να τη ζωγραφίσουν!... Η έμπιστοσύνη τους για τη ζωή ήταν, σ' αλήθεια, εκπληκτική. Δεν το χωρούσε το μυαλό τους ότι ήταν δυνατό να τους συμβεί ένα απρόοπτο...

Και νά τώρα, που γι' πρώτη φορά, ύστερ από σωστά εκατό χρόνια, έγινε το πρώτο βήμα, χωρίς στο ένδιαφέρον της ελληνικής Αοχιεπισκοπής της Άμερικής και της Γενικής Διεύθυν-

γενείς ήρθαν στον Πειραιά για να τους δούν και να τους πάρουν στα σπίτια τους. Μ' αυτό δεν επιτρέπεται. Τα παιδιά δεν πρέπει να σκορπίσουν. Όλα μαζί θα ζήσουν στην Ελλάδα και θα τη γνωρίσουν κι όλα μαζί πάλι θα γυρίσουν στη δεύτερη πατρίδα τους. Είναι οι πρώτοι μικροί Έλληνες ταξιδιώτες από την Άμερική.

Ας μας επιτραπεί να σας αναφέρουμε τα όνόματά τους:

Θεανώ Παπαζούγου, Μυρσίνη Μαυρικίου, Ζαφείρια Παπαμάκου, Καλλιόπη Βεζάνη, Βαρέρα Σκόπα, Λούζια Κωνσταντινίδου, Έλενη Ξαρχού, Έλενη Μ. Γιαντζόγλου, Ιωάννα Π. Ευδία, Άννα Καβαλλιεράτου, Έλενη Κωνσταντινίδου, Αικατερίνη Γερονικάλα, Μαρίνα Πήτερ, Σοφία Μπιθικιώτου, Λεοντία Παπαχαρίση, Μαρία Δ. Παπάς, Άρετή Χαρολαμπάτου, Μελανία Κοκκίνου, Άννα Μελιτά, Εύθυια Καίσαρη, Αικατερίνη Κουμουτσέα, Μαρία Σαράντου, Χριστίνα Παπαστεργίου, Ειρήνη Μυλωνά, Μαρία Νικολακάκη, Στέλλα Κ. Κόκκορη, Κωνσταντίνια Μποζούν, Μαρία Τσουχαράκη, Βασιλική Σαράφη, Δημήτρα Καλαγκιά - Μαδιά, Σοφία Σ. Μουρίκη,

Έλληνόπουλα από την Άμερική, που φιλοξενηθηκαν σε κατασκηνώσεις της Έθνικής Τραπεζής, κατά την άφιξή τους στον Πειραιά.

σεως των Τραπεζών Ελλάδος και Έθνικής. Ο γόνος των παιδιών ηλικίας δέκα κι ένδεκα χρόνων, ήρθαν να επισκεφθούν και να γνωρίσουν την Ελλάδα. Ήρθαν με τη συνοδεία του ιερέως του ναού του Άγιου Σπυριδώνος της Νέας Υόρκης, του κ. Ίω. Ψύλλα και των συνοδών τους. Η Άρχειπισκοπή της Άμερικής, στην προσπάθειά της να διατηρήσει σε ύψηλο επίπεδο ο Έλληνισμός, ωργάνωσε κι αυτή τη σταυροφορία. Σ' όλα τα σχολεία, από το χειμώνα, οι εξετάσεις έγιναν πάνω σ' ελληνικά θέματα. Όλα τα παιδιά των ομογενών, που ήσαν στη γλώσσα των γονέων τους, έλαβαν μέρος σ' αυτό το διαγωνισμό. Κι' εκείνοι, που αρλότευσαν, πήραν γιό βραβείο αυτό το ταξίδι στην Ελλάδα. Η Άρχειπισκοπή τους πληρώσε όλα τα στίπα των γαμοκρινών πολιτειών, που ήταν και το εισιτήριο τους μέχρι τη Νέα Υόρκη και υπερωκεανό ως την Ελλάδα με τα ελληνικά υπερωκεανία. Η Έθνική κι η Τραπεζή Ελλάδος ανέλαβαν να φιλοξενήσουν τους μικρούς ταξιδιώτες λαβαν να ελπίστεν τους στο Διόνισο και στην οστή κατασκηνώσεις τους στα Διόνισο και στην Πάρνηδα. Κι' έτσι ήρθαν αυτά τα παιδιά, που πρώτη φορά τη χώρα των παραμυθιών, που τους έλεγαν οι γονείς τους και της ανιάτρευτης νοσταλγίας τους.

Πάνω στο υπερωκεανείο συζητούμε πολλή ώρα μαζί τους κι ακόμη τις πρώτες έντυπώσεις τους. Τα παιδιά έχουν δοκρυμένη μάτια. — Μα είναι τόσο όμορφη η Ελλάδα! απαντούν. Τόσο όμορφη!... Κι' ύστερα ζητούν ένα σωρό πληροφορίες. Προσπαθώντας να δούν ό,τι είχαν μάθει στα βιβλία τους κι από τις ιστορίες των γονέων τους. Και με τις φωτογραφικές μηχανές τους, παίρνουν φωτογραφίες αναμνηστικές... Όλα τους δύνω πειθαρχούν στους συνοδούς τους. Οι συ-

Έλενη Άντωνοπούλου, Σοφία Παρασκευά, Παναγιώτα Τεραφίτου, Ευαγγελία Στέκα Φανή Φιλίππου και Σταματία Κακομνηνιά. Οι μαθήτριες αυτές συνοδεύονται από τις κ. κ. Χρηστίνα Νικήτα, Καλλιόπη Νικολαΐδου, Ιωάννα Κατσούλη, Τριανταφυλλία Μελανίου, Άδηνά Τσαγκαράκη και Βικτωρία Κι. Σέκη. Αυτές μας ήρθαν με το «Ολέμπια».

Οι μικροί τουρίστες, που μας ήρθαν με το «Βασιλίσσα Φρειδερίκη» είναι οι εξής: Παναγιώτης Σ. Τριλιβας, Άνδρεας Ε. Ζυγοφώρας, Ηλίας Χ. Γουναρίδης, Βασίλειος Πετρίδης, Γεώργιος Χατζής, Παναγιώτης Δημητρίου, Έμμανουήλ Κωστάκης, Στυλιανός Γιάννης, Κωστας Περ. Μπάκος, Αχιλλέος Μαυρομάτης, Ριάκος Κ. Κυριακού, Χρήστος Κ. Καστανιώτης, Μιχαήλ Γ. Μαρτίνης, Σίμος Κ. Δημάς, Δημήτριος Νορμικός, Αλέξανδρος Αλφειοπούλου, Αθανάσιος Ανταγιστάς, Αντώνιος Φερνάντες, Γεώργιος Κυλαδής, Νικόλαος Πετροπουλάκης, Παναγιώτης Ν. Χοχολής, Νικόλαος Τσαπατσάκης, Αλέξανδρος Γενεράκης, Θεοδόσιος Σ. Μανωλάς, Γεώργιος Μανιόπουλος, Νικόλαος Τριπορόνης, Γεώργιος Κασαπίδης, Νικόλαος Τριπορόνης, Γεώργιος Κασαπίδης, Έμμανουήλ Μοσχολιάς, Αντώνιος Σταυρούπουλος, Στέφανος Λοΐζος, Νεοπτόλεμος Λιονακίς, Γεώργιος Ηλιόπουλος, Δημήτριος Σταυρούλης, Γεώργιος Κακογιάννης, Άνσταςος Παπαδόπουλος, Σταυρος Ψιλάπουλος, Χρήστος Μιχαήλ, Σταυρος Ψιλάπουλος, Δημήτριος Κορομυλάς και Ίωάννης Σκαδούνης. Οι μικροί αυτοί μαθηταί των δέκα κι ένδεκα χρόνων συνοδεύονται από τους κ. κ. Ιωάννη Κυριακό, Βασίλειο Μελιτά, Παναγιώτη Ζήκο, Γεώργιο Μπατζιάκα και Γεώργιο Φογκό.

Όταν, μετά από ένα μήνα, γυρίσουν πάλι στην Άμερική, θα έχουν άσφαλός ν' ασχηφθούν ένα σωρό έντυπώσεις.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΟΙ ΔΟΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έρως γραμματικός

Περιπατών εν ταις δόξαις ως γόνος ένγνωμένος κι ως δών ζούων ρηματικός και δη συνηρημένος να δράσω απεφάσιον μετ' ακραίωνους νοήσεως εις χρόνους απαεράπντας κι εις πάσας τας ένγκλίσεις. Έφ' ω ίδων νεανία λυκείαν ως είδος.

— Έγώ ειμι, έδόθηον, ο Παρατατικός, ο δράσας εις το παρελθόν κατά τα είωθότα κι ο δρών όμοιος οθενάρως κι εις χρόνον ένεστώτα. Και έπειδή μ' ήτένιζεν ή Μις έκατοκίως:

— Έκφράζομαι, έτόνιον, μουζέλ, γραμματικός, κι επιθυμώ, έτόνιον, με ύφος έξ Όβελλων, να καταστή ο έρως μας τετελεσμένος μελλών.

— Αν δε ποήτε έραστήν φελογερόν κι άχώριον, και σύνδεσμον δινηκεμ με δρών εν' άόριστον κατεπεινόντως επεύσσει μετά μανίας ίσως να κλίνωμεν το «σ' αγαπώ» εις πάσας τας ένγκλίσεις.

— Κι' ω παίδες! έμειδίσατε πεποννρώς ή Μις, έφ' ω και την χειρούκλαν μου έπλώ- (σας μεθ' όρημ):

— Έλθέ, ω Μούσα! έκκρασον με φλό- (γας πλείστας όσας, ίνα μυνίμως καταστή ό... Παρακείμε- (γός σας! Κι' ένώ, ω Ζεφ, έβώπνευον τον νύκθον (της διδός, ήν τσάνδαν της άνηγειρεν εκείνη ά- (ναιδώς και γάρ μοι την κατέμερεν καθέτως (δίκην έλικος κι' άντι για παρακείμενος, γένονα... (υπερσυντελικός! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ κι' ο ευνούχος

Από τους Άγιους της εβδομάδας

Όπως είναι γνωστό σε όλους, τα μέλη της πρώτης Εκκλησίας ζούσαν κοινοτικά. Κάποιος πιστός δεν είχε δική του περιουσία. Είχαν καταθέσει όλα τα υλικά αγαθά τους σ' ένα κοινό ταμείο κι' έτρωγαν από συσσίτιο.

Στην αρχή, τη φροντίδα αυτού του συσσιτίου και γενικά της διαχειρίσεώς την είχαν προσωπικά οι Απόστολοι. Όταν όμως, οι πιστοί πληθύναν κάπως, οι Απόστολοι τους κάλεσαν να διαλέξουν επτά άξιους για ν' αναλάβουν αυτή τη «δικονομία», ώστε οι ίδιοι να μείνουν απερίσπαστοι στο κύριο έργο τους, που ήταν η τέλεση της λειτουργίας και το κήρυγμα.

Ετσι ορίστηκαν οι επτά διάκονοι, με έπι κεφαλής τον κατόπιν πρωτομάρτυρα Στέφανο. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο Φίλιππος, που καθώς αναφέρει ο αρχαίος εκκλησιαστικός συγγραφέας, Ιππολύτος, ανήκε προηγουμένως στον κύκλο των εβδόμητων μαθητών του Ιησού. Ένα κύκλο ευρύτερο από εκείνον των δώδεκα.

Στις «Πράξεις των Αποστόλων», αναφέρονται αρκετά από την κατηχητική κομποφορία βράσι του διακόνου Φιλίππου. Μετά τον λιθοβολισμό του Στεφάνου στα «Ιεροσόλυμα», ξέσπασε θείνος διωγμός κατά της Εκκλησίας, «πάντες δε διασπάρησαν κατά τας χώρας της Ιουδαίας και Σαμαρείας, πλην των Αποστόλων».

Ανάμεσα στα σκεπτόμενα αυτά πρόσωπα του χριστού, ήταν κι' ο Φίλιππος, που δεν έμεινε καθόλου άργος. Κήρυξε το Ευαγγέλιο στη Σαμαρεία και συνόδευσέ τα λόγια του με «σημεία», δηλαδή με διάφορα θαύματα. «Ετσι, πολλὰ ψυχὰς ἐπέφταν ἐπὶ τὴν ἀποστολικὴν τοῦ ἀποχ. Ἀναμέσα στους καινοεργίους πιστούς, που απήχθησαν με τη δράση του Φιλίππου, ήταν και κάποιος Σίμων, που έκανε το μαγο, λίγο αργότερα, ο Φίλιππος πήρε έντολη από ένα άγγελο που εμφανίστηκε μπροστά του, να ταξιδέψει στην έρημο της Γαζας, παραινώντας τον δρόμο που κατέβαινε από τα Ιεροσόλυμα στην πόλη αυτή.

Εκεί, λοιπόν, που ο Φίλιππος περπατούσε, αντιμετώπιζε με μία στιγμή να έρχεται από πίσω του ένα πολυτελέστατο άρμα. Πάνω σ' αυτό καθόταν ένας λίθινος ευνούχος, που είχε πάει στα Ιεροσόλυμα για να προσκύνησει και τώρα γυρίζει στη μακρινή του χώρα. Ο ευνούχος αυτός, που ήταν προσήλυτος της Ιουδαϊκής θρησκείας, είχε πολύ μεγάλο σεβασμό στην πατρίδα του. Ήταν όπως θα λέγαμε ση μέρα, ο υπεύθυνος των Οικονομικών.

Ο Φίλιππος παρενέβη για να προσεγγίσει το άρμα, αλλά εκείνη τη στιγμή μία μυστηριώδης φωνή του είπε μέσα του: «Πρόσεχε και κολλήσθης τῷ ἄρματι τούτῳ!»

Πραγματικά, ο Φίλιππος, που κατάλαβε ότι η φωνή εκείνη ήταν του Κυρίου, συμφορώθηκε και τρέχοντας πλησίασε από πίσω το πολυτελέστατο όχημα.

Διαπιστώνει λοιπόν, ότι ο έπιστομος εκείνος ταξιδιώτης διάβαζε σ' ένα πάπυρο, που είχε ξετυλιγμένο μπροστά του, το προφητικό κείμενο του Ησαΐα. Το διάβαζε φωναχτά, γιατί φαίνεται δεν ήξερε καλά τη γλώσσα και προσπαθούσε μ' αυτόν τον τρόπο να έντυπωση καλύτερα μέσα του το νόημα.

Ο Φίλιππος τότε τάχυνε πιο πολύ τὸν διασκελισμό του και φθάνοντας πλάι στὸν ευνούχο, τὸν ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησι: Ἀσπείνη γινώσκεις ἂν ἀναγινώσκεις; (Καταλαβαίνει τάχα αὐτὸ πού διαβάεις;)

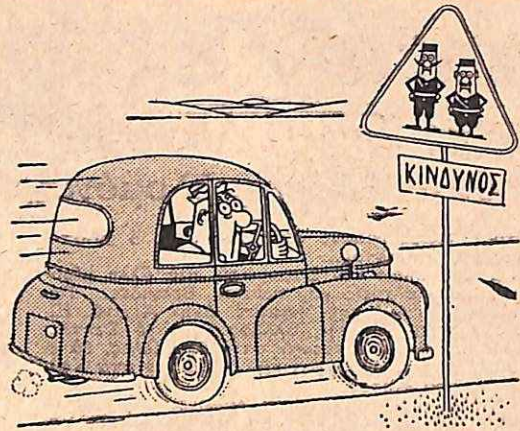
Εκείνος πούσταζε τὸν ἥλιο, να σταματήσει τὸ ἄλογα καὶ εἰπε καλὸθόλα στὸν ἀπρόοπτο συνομιλητὴ του: Πῶς να καταλάβω, χωρίς να έχω κάποιον να με διαφωτίσει;

Καί με τὸ φυσικώτερο ὕψος τοῦ κόσμου, παρακάλεσε τὸν Φίλιππο ν' ἀνέξει καὶ να καθίσαι πλάι του. Τὸ κοιμᾶται, πού διάβαζε, ἔλεγε: «Σαν πρόβατο ἀδηγήθηκε ἐπὶ τὴν σφαγὴν. Καὶ σὺν ἄφωνο ἀρνί, μὴ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκείνου πού τὸν κοιμᾶται, ἔστι δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του». Γιὰ ποιὸν τὸ λέγει αὐτὸ ὁ προφήτης; γιὰ τὸν ευνούχο. Γιὰ τὸν αὐτὸ πού ἡ γὰρ κάποιον ἄλλο;

Κι' ὁ Φίλιππος, με ἀφειρία αὐτὴ τὴν περικοπή, ἄρχισε τότε να μιλά στὸν ἔξνο γιὰ τὸν Ἰησοῦ, τὸν Ἅγνὸ τοῦ Θεοῦ, πού θυσιάστηκε γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁ Αἰθίοψ ἀδωμάτιστος, πού ἦταν μὴ μὴ καλοπροαίρετη ψυχὴ, πίστεψε. Καὶ καθώς περνοῦσαν ἀπὸ μὴ πηγή, κατέθηκε καὶ βαπτίσθηκε ἀπὸ τὸν Φίλιππο.

Ὁ διάκονος Φίλιππος εἶπε καὶ τέσσερις ἀνυπανδρες κόρες, πού ὑπηρέτησαν τὴν Ἐκκλησίαν με θειοὶ ζῆλο. Μὴς ἀπ' αὐτὴς, τὴς ἁγίας Ἐρμιόνης τιμὴ τὴν μνήμη ἡ Ἐκκλησία στίς 4 Σεπτεμβρίου.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

Χωρίς λόγια.

Επίκαιροι στίχοι

ΑΚΡΟΝ - ΑΩΤΟΝ

Εντείνουν οι εργαζόμενοι τις διαμαρτυρίες και συζητούν να κάνουν «ειρηνικές πορείες», διότι μένουν άλυτα τα τόσα τους αίτηματα και τα ημερομίσθια κατάντησαν βλαστήμια τα...

Αλλά και πάλι φαίνονται να κάνουν άδαιριες, άφου μιλούν για άουκες... εἰρηνικές πορείες, πᾶρ' όλα πούναί ανόστον το δόλιο τους στομάχι και τ' άντερά τους κάνουν ολες τις ώρες... μάχη!

ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ

Τετράτροχα και δίτροχα κι' είδων-είδων όχηματα οτά συνεχῆ το ρίκανε κι' άθροα δυστυχίματα και με τὴν τόση φόρα τους και δρόμοι τους εν γένει, μονίμως ην τσούκουλᾶ μας τήν Κούλουρη πηγαίνει...

Συγκρούονται συνέχεια, αδιόκοπα θοαρνίζουν, γκρεμίζουν περιπτερά, διαδάτες άφονίζουν και κρύος κι' ακατάσχετος ιδρώς μας περιβρέχει, διότι τόσα θύματα και τό... Κόγω δεν έχει!

ΣΚΟΠΟΙ ΑΣΚΟΠΟΙ

Ο δασικός ο πλούτος μας ή θσαυρός κατ' άλλους, άπασχολεί επίμονα τὴς χώρας τους μεγάλους και κάθε τόσο εγκρίνονται πιστώσεις και κονδύλια για να γεμίσει ο τόπος μας με δόση και δαούλια...

Αλλ' όσα κι' αν ξεθεώνονται για πεύκα και ιτιές χαμένα, οπωσδήποτε οτά χρόνια μας πηγαίνουν γιατί όλοένα παίρνουμε τα δόση μας περιβρέχει, διότι όσα θύματα και τό... άνδρακες και οτάχτη πάντα (δνάνουν!)

ΑΠΛΗΤΟΣ

Τὸν Τρύφωνα τὴς άρπαξ, προχθές, μὴ θεοδώρο και με μαχαίρη έληψε τὴν καρδιάκὴ του χώρα, γιατί αν κι' ήταν νόμιμη γυναίκα του έκεινη, άλλου κυττοῦσε ο Τρύφωνας τὰ χάδια του να δινῃ.

Οπωρδώνλης ήτανε ο Τρύφων, ὅς ξεόσφη, κι' άλλην δειν να πηγαίνε απ' τὴν κυρά του στράφι γιατί ζητοῦσε ο άπλητος να έχη κι' έομμένες και φυσικά έπίδαττες να κλέπτῃ... όπῳδες ζένες!

ΔΕΝ ΒΑΡΥΕΣΑΙ

Ερνάζονται οι άρμύδιοι με φουρία και με ήικα για ν' άποκαταστήσουν το γόντο του ΙΚΑ και για να πούν πώς γίνεται εξέρπουσι γενναία, ψηφίζουν άθροα μπόλικα κι' ίδιως άθροα νέα.

Παρ' όλ' αὐτὰ δεν πρόκειται ν' αλλάζουν οι συν- (θῆκες) όθκες στο ΙΚΑ το τακίφωρο και τὸ παραδωρμένο και μ' όλες τις άπειδωλες τών... άρθρων τις προσ- (θῆκες) όθκες, θα συνεχίση έπ' άπειρον να μένῃ... έξαρδωμένο!

ΟΡΘΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

Στο Τμήμα δηλῆθηκε κάποιος Μαρμαροκόπος, γιατί τὴν ῥωμὴν φίλην του άδρόαζε όπως-όπως εδούλεψε άπάντῃ τὴς αλύπητῃ υπονεία και τὸ άφτι τὴς έκοψε με μὴ το δονκανία...

Μ' αὐτὴν, λοιπόν, τὴν πρᾶσι του σφείλει να γραφῇ, ότι έφόσον έκοψε τὴς φίλης του τό... άφτι, Μαρμαροκόπος λέγεται αδικῶς και άσκόπως και τ' όνομα του θάπρεπε να εἶναι... Ἀποκόπος!

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΣΙΓΟΥΡΗ

Στὴ Ῥώμη άποστελμαμε, πρὸ ἡμερὸν κι' εμεῖς τους πιο καλούς τους άλτες μας, καθώς και τους (δρῳμεις) όθκες, και μέχρις ώρας, βεβαία, οι πιο πολλοί δεν ξερούμε ποῖο θῶναι τὸ ἀποτέλεσμα πού τελικά θα φέρουμε...

Όστόσο, αν φροντίζαμε οτούς Ὀλυμπιακούς ν' ακολουθούναί οι άθλητᾶ από εφοριακούς σθευκῶς ή διιάς μας θα ήτανε απίτητος εἰς όλους άνεξάρτητα, τους δρόμους τῆς... ταχύτη.

Γ. ΘΙΣΙΟΣ

Άλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΝΙΝΑ ΚΩΣΤΑΚΗ, Ἡράκλειον Κρήτης: πολύ καλές οι φωτογραφίες σου. Δέ μας γράφετε όμως αν σας είναι εύκολο να έρθετε στην Αθήνα, σε περίπτωση που θα σας καλέσει η επιτροπή.

ΕΡΣΙΤΑ ΠΟΛΑ, Άνω Κυψέλη, Αθήνα: Πολύ καλές και οι τέσσερις φωτογραφίες σας. Θα δημοσιεύσουμε σύντομα μὴς απ' αυτές.

ΑΣΤΕΡΙ ΔΙΧΩΣ ΛΑΜΨΙ, Αθήνα: Γιατί διαλέξατε αυτό το ψευδώνυμο, αφού καθώς λέτε η ίδια, δεν σας ταίριαζει; Οι φωτογραφίες είναι πάντως καλές και δείχνουν πως έχετε μεγάλη φωτογένεια. Δεν χρειάζεται να βιάζεστε και να άνυπομονήτε. Στην ηλικία σας έχει κανείς μικρό παρελθόν και ένα μεγάλο μέλλον, γεμάτο όνειρα και έλπίδες που εύχόμαστε να πραγματοποιηθούν.

ΒΑΣΟΥΛΑ ΛΙΓΚΟΒΑΝΛΗ, Θεσσαλονίκη: Λάβαμε τις φωτογραφίες σας και τις τοποθετήσαμε στο άλμπουμ των υποψηφίων άστρων. Γράψτε μας αν σας είναι εύκολο να έρθετε στην Αθήνα, σε περίπτωση που θα σας καλέσει η επιτροπή.

ΓΡΗΓΟΡΑΚΗ ΤΣΙΡΜΗΝ, Νάουσα: Διό φωτογραφίες σας ήσαν άκοκτές, για τὴ συμμετοχή σας στο διαγωνισμό μας. Οι δέκο μεγάλες πού μας στέλνετε σας άναγκασαν να υποβληθῆτε σε περὶττὰ έξοδα τόσο για τὴν έκδοσι, όσο και για τὴν άποστολή τους.

Σ.Π. ΚΑΛΑΤΖΗΝ, Καπαρελί - Θεςών: Πολύ εύχαριστῶς θα συμπεριλαμβάναμε στο διαγωνισμό μας τὸν προστάτευτόμένο σας, μὴ και καθώς μας διαβεβαιώνετε έχει εκπληκτικό ταλέντο. Πρέπει όμως άπαραίτητως να συμμορφωθῆ με τους όρους του και να μας στείλη δυό φωτογραφίες του. Γράψτε μας επίσης αν τὸ είναι εύκολο να έρθε στην Αθήνα.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ, Φάρσα: κα Θεσσαλίας: Δέ βλέπω: τὴς πληροφίας θα μπορούσατε να μας ζητήσετε, τις όποιες να μην έχουμε ήδη δώσει από τὴ στήλη αὐτὴ ή τὴ σελίδα του διαγωνισμού. Πάντως εἰμαστε στὴ διάθεσι, σας και ή έπισκεψῆ στα γραφεία μας, θα μὴς εύχαριστήση.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΝΕΥΡΑΚΗΝ, Κάτω Πεύκα: Λάβαμε ένα σημείωμα, έπ' όνοματι σας στον Κ. Καραλασιόπουλο, Πατησίων 201, όπου μπορείτε να πάτε να φωτογραφηθῆτε.

ΜΑΡΙΑ ΜΟΥΣΤΑΤΣΟΥ, Μιχαλινάκι, Η.Π.Α.: Μπορείτε καλλίστε να μας στείλετε τις φωτογραφίες μας, μὴ και θα βρισκόν, σε λίγο στον Πειραιά. Μη παραλείψετε όμως να μας γράψετε, οταν θα φτάσετε στην Ελλάδα, για να μας πῆτε αν θα ισχύη ή διευδυνία, πού μας δίνετε.

ΜΙΧΑΗΛ ΦΙΛΙΠΠΟΥΣΗ, Κωνσταντινούπολι: Το γράμμα, που προσέριξε για τὴν Αἰλική βουγιουκλάκη μπορείτε να τὸ στείλετε στα γραφεία μας ή στα γραφεία τῆς έθις, Φίλμ, Άνω 53, Αθήνα. Θα τὴς παραδώ ήμεσῶς.

Λάβαμε τις φωτογραφίες τών κάτωθι άναγνωστών μας. Έκρινῶσαν όλες καταλλῆλες και καταλάσαν τὴ θέσι τους στο Άλμπουμ των υποψηφίων άστρων: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΖΟΥΡΜΠΑΣ, Κερκεράρας, Πειραιώς, Μ. Π. 32 (Ψευδώνυμο), Παλαιόχικο, Αθήνα, ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΓΥΡΓΟΥΠΟΥΛΟΣ, Άνω Κυψέλη, Αθήνα, ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΟΛΙΟΣ, Χαλάνδρι, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΔΑΡΑΚΤΟΣ, Ν. Κόσμος, Αθήνα, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΙΜΠΡΗΣ, Χαϊδάρι, Αθήνα, ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ, και ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ, Καλαμάκι, Αθήνα, ΔΗΜΟΣ ΦΙΛΚΑΣ (Ψευδώνυμο), Αθήνα, ΠΕΤΡΟΣ ΣΑΝΘΟΥΠΟΥΛΟΣ, Περιοτέρη, Αθήνα, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΝΤΗΣ, Μοσχάτο, Πειραιώς, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΞΑΒΕΛΙΔΗΣ, Καμινία, Πειραιώς, ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Ε. ΑΛΕΥΘΕΡΙΟΣ, Καμινία, Πειραιώς, ΑΔΩΝΙΣ, Άγρος Πελοποννήσου, ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΕΛΕΚΕΙΖΗΣ, Αιγάλεω, Αθήνα, ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Αμπελόκηποι, Αθήνα, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΟΥΡΜΟΥ, ΖΗΣ Γκούζι, Αθήνα, ΠΑΝΤΕΛΗΣ Υ. ΔΡΑΛΙΟΣ, Φάρσα, Θεσσαλίας, ΧΑΡΗΣ ΤΖΕΡΕΤΖΙΑΝ, Νέος Κόσμος, Αθήνα, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΑΡΑΔΑΣ, Αθήνα, ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ, Πειραιά, ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΟΜΗΣ, Αθήνα, ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΡΙΜΑΡΟΠΟΥΛΟΣ, Άγία Παρασκευή, Αθήνα, ΚΩΣΤΑΣ ΖΕΡΒΑΣ, Άνω Δάφνη, Αθήνα, ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Αθήνα, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΥΔΗΣ, Αμπελόκηποι, Αθήνα, ΔΗΜ. ΚΩΣΤΑΡΑΣ, Βύρων, Αθήνα, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΝΕΓΛΗΣ, Σεβαστιανά, Εδέσσης, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΚΟΥΜΑΣ, Γούβα, Αθήνα, ΤΑΚΗΣ ΚΑΛΟΓΡΙΔΗΣ, Γούβα, Αθήνα, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Αθήνα, ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Αιγάλεω, Αθήνα.

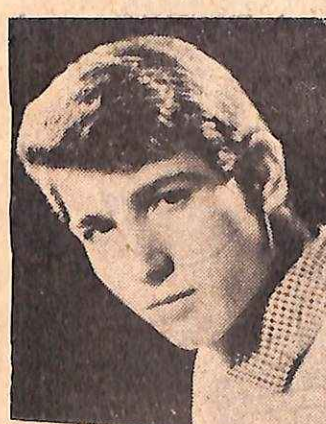
Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, από τὴν Αθήνα, παρέλειψε να μας στείλη τὴ διευδυνία του. Τὸν παρακαλούμε να επανωρθώση.

Ο ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ (26 χρόνων), από τὴν Αθήνα, παραλείπει επίσης να μας στείλη τὴ διευδυνία του, τὴν όποία παρέλειψε να μὴς δώση.

Ο ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ (27 χρόνων), από τὴν Λάρισα, κατεχειροκροτήθηκε κατ' επανάληψι για τὸ τραγούδι του.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΠΑΚΟΥΛΑΣ (18 χρόνων) από τὸ Μεσολόγγι, σπουδάζει για ένα διάστημα στην Ανωτάτη Σχολή Κινηματογράφου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η «Φίνος—Φίλμ» χορεύεται μερικές νέες για να πλαισιώσουν τὴν Αἰλική βΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ και τὸν ΔΗΜΗΤΡΗ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗ στο πρώτο έγχρωμο φίλμ, πού θα γυρίση. Πρόκειται για μὴ αίσθηματική κωμωδία, τὴς όποιας τὸ μεγαλύτερο μέρος θα γυριστῇ στα μαγευτικὰ νησιά μας και πάνω σε πλοίο. Έτσι, έκτός από τὴν άμοιδή τους όδες από τις άναγνώστρες μας έλλεγον τελικά, θα έχουν τὴν ευκαιρία να κάνουν και ταξίδια.

Οι Αθηναίες άναγνώστρες μας, οι όποιες εἰδοποιήσαν ήδη νὰ παρουσιαστοῦν στο στούντιο για τὸ πρώτο δοκιμαστικό γύμισμα είναι οι έξης:

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΝΟΤΑ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΗΛΕΟΠΗ
ΖΟΥΜΠΟΥΛΟΓΛΟΥ ΒΑΡΒΑΡΑ
ΚΥΡΙΑΚΑΚΑΡΟΥ ΧΑΡΙΣ
ΛΥΓΟΥΔΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΛΙΝΑ ΚΡΙΣΤΥ (Ψευδώνυμο)
ΜΑΜΑΗ ΡΑΝΙΑ
ΛΙΛΙΑ ΕΛΛΑΣ
ΜΟΥΡΟΥΖΥ ΙΩΑΝΝΑ
ΜΠΟΛΑΝΗ ΓΕΩΡΓΙΑ
ΟΝΤΙΝΑ (Ψευδώνυμο)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙΤΗ
ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΑΦΡΟΥΛΑ
ΣΑΛΠΑΧΗΜΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ
ΣΤΕΦΑΝΗ ΜΑΡΙΑ
ΤΑΣΙ ΜΑΡΑ (Ψευδώνυμο)
ΤΣΟΥΛΦΑ ΡΟΔΟΠΗ
ΧΑΜΠΑΚΗ ΚΙΚΗ
ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΙΑ-ΝΤΑΛΙΑ
ΧΑΤΖΗΠΑΝΟΥ ΤΖΕΝΥ

Όσες από τις άναγνώστρες μας αυτές δεν έλαβαν τυχόν τὴν εἰδοποίησι, πού τους ταχυδωρούσαμε, παρακαλούνται να παρουσιαστοῦν στα γραφεία μας, για να τους δοθῶν όδηγίες.

Γὰ μέλη τὴς επιτροπῆς, ή όπεία θα κοινή εκείνους και εκείνες, πού θα πάρουν μέρος στο Διαγωνισμό τού «Θησαυρός» και τὴς «Φίνος—Φίλμ» εἶνε κατ' αλφαριθμητική σειρά τὰ ακόλουθα:

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΙΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ (Σκηνοθέτης)
ΙΩΑΝΝΗΝΟΥΛΟΣ ΔΗΜ. (Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (Μακινιέρ)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ (Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΛΤΕΡ (Άγγλος όπερατέρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗ ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ήθοποιός)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ (Συγγραφέας - Σκηνοθέτης)
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ (Μουσικοσυνθέτης)

Σκοπός του διαγωνισμού είναι ν' ανακαλύψῃ τὸ ταλέντο πού βρισκεται κρυμμένο μέσα σε όποιοδήποτε άτομο και να τὸ θέρη μπροστά στο φῶς τών προβολέων τών κινηματογραφικών στούντιο. Η όμορφιά μπορεί να θεωρηθῇ πρῶτον, δεν είναι όμως άπαραίτητη προϋπόθεσι για τὴ συμμετοχή στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Δεν υπάρχει, έξ άλλου κανένας περιορισμός και καμιά δεσμεύσι. Μπορούν να πάρουν μέρος πρόσωπα όποιασδήποτε ηλικίας, άρκει βεβαία να έχουν κάποιο ταλέντο ή να πιστεύουν ότι έχουν.

Οι εύδιαφερόμενοι μπορούν και από σήμερα να δηλώσουν συμμετοχή στο Διαγωνισμό, άρκει να συμμορφωθῶν με τους κάτωθι τρεις όρους:

1) Θα βγάλουν δυό καθαρές φωτογραφίες σε σῆψη και σποτά, δηλαδή ένα κεφάλι ή υποδοτό και μὴ δώσωπι.

2) Στην έπιστολή, πού πρέπει να είναι εἰςάγωγιστῇ και γραμμένη πάντα από τὸν ίδιο τὸν άποστολέα, να αναφερόνται οι γνώσεις του (σχολικῆς σπουδῆς και τυχόν ένες γλώσσες, μουσική, γορὸς κλασικός ή μοντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, σκι, σωφάρισμα, κλπ.) άπασπῆτως δὲ και ή ηλικία.

3) Θα εδωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα τὸ στείλουν στα γραφεία τού «Θησαυρός», Δουρασανίου 4, (4ος όροφος), Αθήνα (Τμήμα Κινηματογραφικῶν Διαγωνισμῶν), γορὸς ἄλλη έπίδωσιν.

Ο διαγωνισμός, βεβαία, δεν άφορά μόνο τους Αθηναίους, αλλά και τους διαμένοντες στην έπαρχία (γι αὐτὸ άλλῶς να κατεχηρίστηκε και Πανελλήνιος). Για τους τελευταίους οι δυό πίστες εἰςτίστοσιν.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ - ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

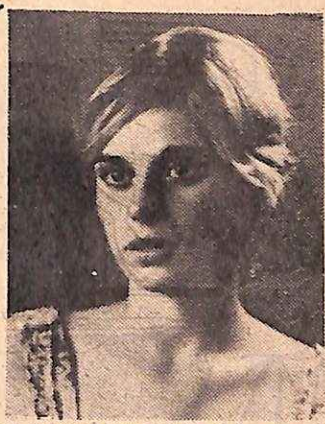
Έχουν καταπαύσει ένα σχέδιο έπαφῆς μαζί τους, πού θ' ανακοινωθῇ εν καιρῷ.

Οι φωτογραφίες, πού λαβαίνουμε συγκεντρώνονται—κατά κατηγορίες—σε άλμπουμ, τὸ όποιο ο «Θησαυρός» θα ένη στὴ διάθεσι τών Έλλήνων σκηνοθετών.

Όπως γράψαμε ήδη, ή «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ» θα βασθεύση τους τέσσερις πρώτους, πού θα διακριθῶν στο διαγωνισμό μας (δυό από τὸ κάθε φίλο) και θα τους δώση άμέσως τὴν ευκαιρία να πρωταγωνιστήσουν σε φίλμ και να άμειώσουν με τὴν ταχύτητα τὴν τῶν άλλων πρωταγωνιστών.

Επίσης για όσους διαπιστώθῃ ότι έχουν μεν ταλέντο, όχι όμως και τὴν απαιτούμενη τεχνική κατάρτισι ή «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ» και ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» έχουν έξασφαλίσει 20 υποτροφίες (δύο έκπροσώπων από τὸ κάθε φίλο) σε κινηματογραφικῆς σχολῆς.

(Στὴ σελίδα 6 ή αλληλογραφία τού Διαγωνισμῶν ἡμῶν)

Η ΡΑΝΙΑ ΜΑΜΑΗ (16 χρόνων), από τὴν Αθήνα ή όποία έκλήθη ή, δη στα στούντιο τῆς «Φίνος—Φίλμ», για τὸ πρώτο δοκιμαστικό γύμισμα.

Η μικρόβλα ΜΑΓΔΑ (13 χρόνων), από τὴν Αθήνα, έρεε τους μοντέρνους γορούς και τραγουδᾷ άρεκά καλά.

Η ΤΑΣΙ ΜΑΡΑ (Ψευδώνυμο - 18 χρόνων), από τὴν Αθήνα, έκλήθη έπίσης για ένα πρώτο δοκιμαστικό γύμισμα.

Η ΣΙΣΣΥ (14 χρόνων) από τὴν Αθήνα, είναι καθώς δηλώνει άδαστῇ στους μοντέρνους, αλλά και κλασσι- κούς γορούς.

για τις γυναίκες

Τό' τυχρό' λαχείο

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Τι κάνατε εκεί. | Παντελή: Οά πάραυτα λαγαίο
 πού λήγει σ'ε σπένδν:
 — Γιατί ούκ; | Καί τό υπήνδρ' αἰσίδα εἰναί.
 — Κάνατε λάθος. Τό υπήνδρ' εἰναί σπένδν.
 — Δέν έξέρεις τί σού γίνεται. Τό υπήνδρ' εἰναί μὴ
 δέν κίαν σπένδν. Βάλε θυμὸν κατὰ τὸν υπήνδρ'.

...δὲ ὑπορεῖτε νὰ παίξετε μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἅ-
...ὅπως νὰ τροποποιήσετε τὸν κανονισμό. Νὰ

παίρνουν κάτι και οι παρά ένα και οι παρά δύο και οι παρά πέντε, για ψυχική δόνηση. Ένα μετέ, να πούμε, από το πλούσιο τραπέζι που σερβίρεται στον τυχερό. Αυτή η τακτική που ακολουθείτε είναι άπαισθητη. Θα κλέψω σε συνέλευση όλους τους παρά ένα, μέχρι παρά πέντε να συζητήσουμε το θέμα και να ενεργήσουμε μαζί. Έν τή ενώψει η Ισχύς. Να φτιάξουμε κι' ένα σόλλο-νο: «Πανελλήνιος Σύλλογος των παρά ένα». Να κάνουμε αγώνα. Να ζητήσουμε από το κράτος αποζημίωση. Να γιορταζήσουμε «Παρασκήνια». Ποιος θ' ανήκει στο δίκιο μας;

Φοροακώθηκε η ζωή μου. Βραχνάς μου έγινε αυτό το φοικαλέο πάθος. Το μυαλό μου δεν είχε χώρο για άλλη σκέψη. «Όλο γι' αυτό κουβέντιασα. Σε γνωστούς και φίλους και σε άγνωστους άκουσα.

— Μη σπρώχνετε, κύριε. Σι, α-σιγά. Θά υποψήφιος στο τσάλεϊ.

— Ο κίρκο, κύριε. «Άλλα έμένα που με βλέπετε, παρά ένα νομμένο να κερδίσω το εκατομμύριο του λαγείου. Οπότε δε θα σάς εσπρωχίνα, γιατί θα κυκλοφορούσα με την κορσά μου. Παρά ένα, κύριε. Μάλιστα, παρά ένα. Κάντε μου τόπο να περάσω. Στο γραφείο, στον περιηγητή του γειτονιάς, στα μαγαζιά, στο καφενείο, παντού για άλλο τίποτα δεν κουβέντιαζα. Και σκεπάζατε πως παραμυθούσα κάτι στο δρόμο, γιατί μία μέρα που γυρίζα σπιτί μου με σκυφο το κεφάλι, άκουσα ένα υπακόλογο να λέει σε κάποιον:

— Παδιά, περνάει ο Παραένας! Κι' έτσι μου δόθηκε και το παραπορόκι. Το έντιμο επίθετο μου Τσιππίρης, πέρασε σε δεύτερο πλάνο. Στην αρχή τ' όνομά μου έγινε Παντελής Τσιππίρης ή παραένας, ύστερα Παντελής Παραένας ή Τσιππίρης. Πολύ σύντομα προσέλαψα πως θα φύγει έντελώς το Τσιππίρης και θα μείνει σκέτο και κατάραση το Παραένας. Κάπως έτσι θγαίνονταν τα επίθετα.

— Μάλιστα, κύριε μου... «Εγώ, που με βλέπετε, παραέναν να κερδίσω το εκατομμύριο. Κι' ατρία η γυναίκα μου που δε μ' άσπρε να τραβήξω το τυχερό νομμένο, αλλά έπέμεινε στο πασάνα.

— Και γιατί δεν τη γιορίζεις; μου έλεπε ο άνθρωπος που τού έλεγα τον πόνο μου.

«Η αλήθεια είναι πως το σκέφτηκα. Αλλά δε θα της κάνω το γάμο. Έκανα κάτι καλύτερο. Κοιμήθηκα στο λαγείο και το κρέμασα στα σάλλα, στην πιο γλυπτή θέσι. Νά το βλέπει η Λευτερίτσα δέκα φορές την ημέρα και να της καίγονται τα τείρια. Μία σκέψη μόνο με ανακουφίζει στη δυστυχία μου. «Ότι το τυχερό νομμένο κερδίσω μόνο ένα εκατομμύριο. Φαντάσου, λέει, να κερδίζω το δώρο των εκατομμυρίων! Αυτή τη στιγμή θα σάς έφρασα ή από το Δουρακάτσιο, ή από τη Φοκαία.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ
Χιούμορ
Λάθος στο μέτρον

Μεταξύ φίλων:
— Είδα τρία αλογα, λέει ο ένας. Μέτρον τα πόδια τους και ήταν Ι.Ι. Σκεφτόμουν. Λοιπόν...

— Τι σκεφτόσουν, έβρινε, τού λέει ο δεύτερος. Το ένα πόδι ενός αλόγου θάταν σπασμένο...

— Όχι, φίλε μου, δεν ήταν σπασμένο κανένα πόδι...

— Επειθαίνει τότε ο τρίτος:

— Κατάλαβα: «Ενα από τα αλογα είχε σπασμένο το ένα του πόδι...

— Μας υπογράφεστε, κύριοι. Μά άφηστε να τελειώσω την κουβέντα μου, λέει ο πρώτος. Τι σπάνε τα κεφάλια σας; Απλά ενα μετρήσει λάθος την πρώτη φορά.

— «Ο παππούς μου είναι εφτάχρονος, γονόων και δεν έχει ούτε μία σπορη τσίνα.

— Σοβαρά;

— Βέβαια, τά μαλλιά του όλα έπεσαν πριν πενήντα χρόνια...

—

— Ένας Έβραιος είναι εφτάχρονος. Δυό Έβραίοι είναι οκταεπτά επί εφτάχρονος. Τρεις Έβραίοι είναι διεθνής τράπεζα.

—

— Ένας Άγγλος είναι τουρίστας. Δύο Άγγλοι είναι μέθοσοι. Τρεις Άγγλοι ήταν μία βρετανική αποικία.

Θεατρομά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντιος ρεπορτάζ

Σ ΠΑΝΙΟ καλλιτεχνικό θιάσο το γνώρισε η Μαρία Κάλλας στην «Επίδαυρο με την «Νόρμα».

Περισσότεροι από δώδεκα υλιόδες θεατές μεταξύ των οποίων, ύπουργοί, πρεσβύτες και άλλοι επίσημοι, που περίμεναν με αγωνία την εμφάνισή της, της επέφωλάν αληθινή απόδραση.

Μετά την παράσταση, που ήταν μία πραγματική μυσταγωγία, ο πρόεδρος του Σωματείου «Ηθοποιών Ηλοδράματος και όπερτίσας, της προσέφερε δάφνινον στέφανον.

«Η Κάλλας γευστή συγκίνησι, ακούστηκε να λέγει μετά την παράστασι της «Νόρμας:

— «Απόψε αισθάνομαι πως είναι ή πιο εύγλωττη μέρα της ζωής μου! Κατόπιν της θριαμβευτικής επιτυχίας που σημείωσε ή παράστασι της «Νόρμας» στην «Επίδαυρο, γίνεται προστάδα όπως απελευθερώ το έρκεκτρίο έργο της Λυρικής Σκηνής στο θέατρο «Όλύμπιο», με τα έγκαινα της χειμερινής περιόδου.

Πρώτο από όλα τα χειμερινά θέατρα θα έγκαιναίσι τη νέα περίοδο το θέατρο «Κοτοπούλη».

Σ' αυτό ο θίασος του Ντίνου «Ηλιόπουλου, με νέα πρωταγωνίστρια την Κάκια 'Αναυτή, θα ανέβασει την καινούργια κωμωδία των Τσιππίρη—Βασιλειάδη «Το ξύπνιο πουλί».

Από τα θερινά θέατρα, εκλάυψαν δολοκλήρη τη σαζόν μ' ένα μόνον έργο τα «Σαμαρτζή», «Πάρκ» και «Μετροπόλιταν».

Το «Πάρκ», που θα παίξει ως τά μέσας Σεπτεμβρίου, γιατί κατόπιν ο θίασος Χατζηχρήστου θα φύγει στη Θεσσαλονίκη, πραγματοποιήσει τις μεγαλύτερες εισπραξεις από όλα τα θερινά θέατρα.

Στη Θεσσαλονίκη επίσης, κατά τη διάρκεια της «Εκθέσεως ο θίασος Κούν, θα ανέβασει τους «Ορνίθες» του «Αριστόφανη».

Ο Κώστας Χατζηχρήστου, έτοιμάζει για τη χειμερινή σαζόν θίασο πρόλας, με τόν όποιον θα περιόδεύση στο έξωτερο, αρχίζοντας από την Κύπρο.

Ο δημοφιλής κωμικός θα παρουσιάση δυό νέες πρωταγωνίστριες, τη Μαρία Κωσταντάρου και την Κλειώ Σκουλούρη.

Ο θεατρικός επιχειρηματίας κ. Β. Μπουρνέλλας, συμπληρώνει το μεγάλο μουσικό θίασο, που θα πα-

Η Έλσα Βερνί

Ντούο Άλεξ

ρουαίσι το χειμώνα στο θέατρο «Ακρόπολη».

Βέβαια στελέχη του νέου μουσικού θιάσου έφρονται, ή Μπέττυ Μογονά, ή Σπεραντά Βρανά, ή Ρένα Ντόο, ο «Όρ. Μαρκής, ο Γκιωνάκης, ο Λειβσοίτης, ο μίσιος Γιαννιόπουλος και ή Νάντια Κωνσταντοπούλου.

Σε περίπτωσι, που θα γράψη τη μουσική της επιθεωρήσεως του «Α. Κροπόλ», ο Μάνος Χατζιδάκης, όπως γίνεται λόγος, θα εμφανιστή στο ίδιο θέατρο και ή Νανά Μουσουρού.

Το χειμώνα θα λειτουργήση επίσης και μόνιμος θίασος «Ηκράν Γκινιά», με πρωταγωνιστές τόν «Ανδρέα Εύαγγελιο και την «Άσπα Κοπούλου, που θα δίδη παραστάσεις στο θέατρο «Ελινόυσια» κάθε Παρασκευή και Κυριακή πρωί.

Η «Ιταλίδα» στάρ Λορέλλα Ντέ Λούκα, που ερμηνεύει από πρώτης στην «Αθήνα, κατέγει ένα ρεκόρ, μοιράζοι είναι μόλις 23 ετών: έχει παίξει ως τώρα σε 30 ταινίες.

Η Λορέλλα Ντέ Λούκα, θα πρωταγωνιστή μαζί με το Σπύρο Φωκά στην ελληνική ταινία «Η απολύτρωσι», που θα γυριστή στη Ρώμη, με την πρωτοβουλία του καθηγητού κ. Πατρινοκόλα.

Τρία μεγάλα ατέρια του τρέ-γιοδού, ή Δαλιδά, ο Νταλάρα και ο Μπελασσόντε, θα έλθουν την έρχομένη έβδομάδα, στην «Αθήνα/για σεριά εμφανισάων.

Το μεγαλύτερο ρεκόρ διαιόθηκε στην «Ελλάδα θα έχη ο Μπελασσόντε, που θα πληρώσει μόνον για ένα θράβη στην «Αθήνα, μαζί με το συγκρότημα του 150 υλιόδες δραγμίες.

Στον παγκόσμιο διαγωνισμό ακκορντεονιστών, που θα γίνει στις άσπες Σεπτεμβρίου στην «Αγκάνα, συμμετέχει ως έλληνοδίκης ο κ. Θ. Καταπίτσας, καθηγητής του ακκορντεόν, και σύμβουλος της διεθνούς ομοσπονδίας ακκορντεονιστών.

Η Πόπη Κόντου μετά από την επιτυχία, που σημείωσε το καλοκαίρι, θα εμφανιστή και τόν χειμώνα, ως κωμφορταίσι, σ' ένα από τα κέντρα της Πλάκας.

Τρεις μεγάλες ταινίες με καθαρά ελληνικά θέατα, πρόκειται να γυριστούν φέτος στην «Ελλάδα:

«Η «Ιλιάδα», ή Μάχη τών Θερμοπυλών και ή «Εποποιία της Πύλινου».

Η πρώτη απή σειρά θα είναι ή «Ιλιάδα», που θα γυριστή με την συνεταιρία της εταιρείας «Τουέντι Τσενταυρού-Φά» και σκηνοθέτη τών κ. Γρηγόρ Τάλας. Για το ρόλο της «Ανδρομάχης στην ταινία αυτή, θα υποστηρίξη ή πρωταγωνίστρια της πρόλας «Έρσα Βερνί.

Στη «Μάχη τών Θερμοπυλών» έξ άλλου το Λεοντίνα θα υποβή ή Σπύρος Φωκάς και στην «Εποποιία της Πύλινου» τόν συνταγματάση Δαδάκη, ο Γκυέγκορ Νέκ.

«Ενα από τα πιο συμπαιθτικά θωπνικά ντυέτα, το «Ντίο «Άλεξ», οι δωδεκάχρονοι μικρούδες αδελφές, που συνδυάζουν με επιτυχία το χορό με το τραγούδι, λαμβάνουν τακτικά μέσος, έντελως φιλοκερδοίς, στις παραστάσεις της «Αεροπόρας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η τροφή τών αθλητών ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

4.800 θερμίδες για τόν καθέναν τήν ημέρα!

Οι άρχαιοι αθλητές, που έπαιρναν μέσος στους «Όλυμπιακούς άγώνες, τρέφονταν με ζερά σόκα, που διατηρούσαν άκμαίες τις δυνάμεις τους, χωρίς να θοραίνουν το στομάχι τους και γι' αυτό να τους προσβάτουν πεπτικά άλπη. Οι δέκα είδικοί διαητητικοί γιατροί, στους όποιους ανέτρεχ να επιβλέπουν την τροφή τών αθλητών, που θα άγωνιστούν στην «Όλυμπιάδα της Ρώμης, αποφάνθηκαν, ώστόσο, ότι γιορίζονται στόν καθέναν 4800 θερμίδες τήν ημέρα!

Για να καταλάβετε τί σημαίνει αυτός ο αριθμός, θα σημειώσουμε ένδεικτικά πόση ποσότητα τροφής πρέπει να φάη κανείς για να τόν ετάρη:

200	γρναμάρια ψωμί
200	» ρόζι ή ζυμαρικά
450	» κρέας
250	» ψάρι
240	» θούτορο ή λάδι
60	» ζαμπόν
160	» τυρί
200	» μαριμελάδα
350	» πατάτες
100	» κρέμα με σιμιγδάλη
200	» ζάχαρη
5	» τσάι
30	» καφέ
1000	» φρούτα

4 αυγά
1 λίτρο γάλα
7 υποτίλλες με γυμνάς φρούτων.

Αλλά μή νομίζετε πως το πράγμα είναι τόσο απλό. Οι έν λόγω γιατροί αποφάνθηκαν επίσης ότι ή τροφή τών αθλητών πρέπει να είναι σύμφωνη με τις συνθήκες τους. Μ' απλούστερα λόγια, οι αθλητές κάθε χώρας πρέπει να έξασκολούθησαν να τρώνε ό,τι έτρωγαν και στην πατρίδα τους, γιατί, διαφορετικά, μπορεί να γαλάση το στομάχι τους, πράγμα που θα έχη δυσάρεστη επίδραση στην απόδοσή τους.

Έτσι, το αθλητικό εστιατήριο γυμναστικής σε δέκα τμήματα, που τα κρέβια προορίζεται για μία άρμεση ύμιας γαργά. Κάθε τμήμα περιλαμβάνει, έξ άλλου, δυό αίθουσες, που σε κάθε μία σεβρίονται φαγητά κάπως διαφορετικά από την άλλη. Συνολικά, το ολυμπιακό εστιατήριο περιλαμβάνει 3000 θέσεις, με 200 γκαρσόνια για την εξυπηρέτηση τών αθλητών. Οι μάγειροι, έξ άλλου, άνεργονται σε 120, στους όποιους πρέπει να προσέδωμε και μερικώς έσπότης.

Από τήν «Ισπανία π.χ. έφτασαν πριν από μερικές ημέρες στη Ρώμη δυό περιφημοί μάγειροι, που θα έχουν τη γυνική έποπτεία του τμήματος τών λαών της «Ανατολής.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ή κουζίνα τών ανατολικών λαών διαφέρει τελείως από τη δική μας. Οι Γαμπανέζοι π.χ. τρώνε το ψάρι άωο, άσφο, άσφ περιχύνουν με διάφορες σάλτσες. Οι Κινέζοι προτιμούν το κρέας του καπνού, γαρνιρισμένο με φύλλα μπαμπού κλπ.

Τι τείες δυσκολίες παρουσιάζουν κι' οι αθλητές της «Αφρικής, που το άναπαύει τους φαγητό είναι το «κουκούρος», περιχυνόμενο με σάλτσα μπακαλάου κι' ή σούπα με ψάρι, άυώ-γδάλα και πιπιλάια.

Οι άλλαγές δεν άπαγορεύονται. Ένας Εύρωπαίος αθλητής π.χ. μπορεί να φάη μία κινεζική σούπα ή να δοκιμάση ένα γαμπανέζικο φαγητό, αλλά έξ μπορεί να έπεράση ώριωμένα δικά γαργά τήν έγκριση τών είδικών γιατρού.

Στην «Όλυμπιάδα της Ρώμης θα μετάρουν 7000 περίπου αθλητές από 83 χώρες. Οι άρχιμάγειροι, για να ικανοποιήσουν όλα τα γούστα, υπολογίζον, ότι θα πρέπει να παρασκευάζουν κάθε μέρα πάνω από 200 φαγητά, 14 διαφορετικές σάλτσες, 6 είδων σούπες, 8 είδων παουάδες, 57 πιάτα με κρέας, 10 είδων σαλάτες κλπ.

Στο ολυμπιακό εστιατήριο ύπάρχουν τεράστια ψυγεία, όπου έχουν ένοποθηκευτή από τώρα μεγάλες ποσότητες κρέατων, γορτακικών, φρούτων κλπ. από διάφορες χώρες, σε τρόπο που ρί αθλητές κάθε μίας να θρούν τά προϊόντα της πατρίδος τους. Οι λιγώτερο άπαιτητικοί είναι οι Εύρωπαίοι, που έχουν περίπου τις ίδιες γαστρονομικές προτιμήσεις. Δέ συμβαίνει το ίδιο, όμως, με τους «Αμερικανούς, που είναι συνήθισμένοι στα κωνσποδισμένα φαγητά, συμπεριλαμβανομένων τών χορτακικών και τών φρούτων.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ρίκα έξομολογείται στη Στέλλα, πως δεν αγαπάει πιά το Λεανόρο και ότι είναι άρρωστη με τον «Αγγελο Κρανιώτη». Η Στέλλα, από το άλλο μέρος, ζητάει από τόν φανη να δώση τ' όνομά του στο παιδί τους, αλλά εκείνος της εφάσκει τή συμβουλή του: Να απαλλαγί από αυτό! Η Ρίκα ώστόσο άρχίζει να περνά άσχημες ημέρες με τόν Λεανόρο, που θέλει να χωρίση τη γυναίκα του, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, για να παντρευτούνε. Η νέα, μολοντί θέλει να τόν έγκραταίξη απ' αυτόν. Όσο για τη Στέλλα, άκούει μία ημέρα τόν δόλην να της λέη ότι καμμία κοπέλλα μέχρι σήμερα δε στάθηκε άξια να τόν τυλίξη...

15ον
Αφού ήσουν άνόητη κι' άσπρες να περάσουν τρεις μήνες, ποίος σου φταίει; Και τώρα μπορείς να πάς να έλευθερωθής από το βάσανο. Είναι βέβαια ή δωδεκάτη ώρα. Αν όμως έπιμεινες να γίνης μαμά, χωρίς σύζυγο, σου δόληνω ρητά, ότι το παιδί δεν τόν άναγνωρίζω. Θα διαμαρτυρηθώ, θα πάνω όρκο πως δεν είναι δικό μου και πως ότάν σε γνώρισα είχες ήδη γιορσίσει άλλους άντρες.

— Τά μάτια της έγιναν πελώρια.

— Τό ξέρεις πως δεν είναι αλήθεια, τού φώναξε.

— Δεν ξέρω τίποτε. Τό μόνο που ξέρω, είναι ότι δεν ύπάρχει ήθικό κορίτσι σήμερα. Κι' ότι έσύ δεν άποτελούσες εξάίρεσι.

Η πρώτη της σκέψη ήταν να χυθή άπάνω του, να τόν χτυπήση, να τού κάνει κακό. Τό άδικο της θόλωνε το μυαλό. Όρμησε καταπάνω του, με τις γροθίες σφιγτές.

— Ατιμε... άνδρε...

Έκείνη τη στιγμή όμως ή πόρτα τού γραφείου άνοιξε άπότομα.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Η Στέλλα κοκκάλωσε. Μία γυναίκα είχε εμφανιστή στο κατώφλι, έτσι χωρίς να χτυπήση. Μία γυναίκα ψηλή άδύνατη, ξανθεία, ντυμένη άψωγα.

Μόλις τήν είδε ο Φάνης, κοκκάλωσε κι' αυτός. Κάμποσα δευτερόλεπτα, οι τρεις αυτοί άνθρωποι έμειναν άκίνητοι ν' αλληλοκυττάζονται. Έπειτα, ο Φάνης χωρίς να συνέλθη άκόμη, προχώρησε προς τó μέρος της νεοφερμένης μ' ένα άχνό χαμόγελο.

— Καίτη... αγάπη μου...

Έκανε να τήν άγκαλιάση. Η γυναίκα όμως τραβήχτηκε, μ' ένα άρρωστο ύφος. Κραυνοδόλησε τó Φάνη με τήν γκρίζα, κοστή της ματιά. Έπειτα κύτταξε περιφρονητικά τή Στέλλα. Κι' ή φωνή της άκούστηκε, με άνεπαίσθητα ξενηκή προφορά:

— Αυτή είναι ή τελευταία έκδοσι...

Ο Φάνης προσπάθησε να πάρη ένα ύφος πολύ άδύο.

— Α... Καίτη... να σου παρουσιάσω... ή δεσποινίς είναι συνεχόγισ μου... πολύτιμη συνεχόγισ μου...

— Δεν άμφοιβάλλα, έκανε με πικρή ειρωνεία ή γυναίκα.

Πετυχαίνει κατί υπέροχα σχέδια για διαφημίσεις...

— Έχει άσφαλός και ταλέντο τραγουδού, πρόσθεσε με τσουχτερή ειρωνεία ή γυναίκα. Έπειδή, καθώς άκούσα απ' έξω τη φωνή της, ήμου σίγουρη πως παρίστανε ένα ρόλο πολύ τραγικό και πολύ παθητικό, και τώσα, που βλέπω τη φυσιογνωμία της τόσο άνασκατωμένη, βεβαιώνομαι πως άσκατωτικά έπαιζε κάποιον πολύ παθητικό ρόλο.

Η Στέλλα ένοιωσε πως τó αίμα άνεδοκατέβαινε σε κύματα στα μάγουλά της. Δεν άργησε να καταλάβη πως ή γυναίκα που μιλούσε έτσι, σίγουρα κι' ειρωνικά, είχε πραγματικά δικαιώματα στόν Πετρίτι.

— Κοπελλίτσα μου, είπε ή κυρία Καίτη Πετρίτη... δε σε κακίζω έσένα. Άσφαλός δε θα ήξερες πως ο κύριος προαίτιμένος είναι παντρεμένος. Βλέπεις, έγω ζω πολύν καιρό μακριά, στην «Αμερική... Είμαστε σπουδαίο άντρώγων, βλέπεις... Είμαι σίγουρη λοιπόν ότι θα σου παρουσιάσθηκε σαν έλπιωμένο γεροντοπαλλήκαρο. Τό σφάλμα σου ήταν να δέσσης τα νείατα σου, τα χουσά σου νείατα, την όμορφοιά σου, που είναι άναμφισβήτητη μ' αυτόν τον άνθρωπο...

— Αν όμως σου υποσχέθηκε γάμο, μη κουράζεσαι, δεν τó σκέφθηκε ποτέ σοβαρά να τέτοιο πράγμα. Δεν πιστεύω να με μισή έμένα. Αλλά κι' αν άκόμη με μισούσε, δε θα άποφάσιζε ποτέ να με χωρίση. Η παρουσία είναι δική μου, όλα είναι δικά μου. Αν χωρίσουμε τó έρερι πως θα μείνη επί ύζουλο κρεμώμενος, κι' έγω μπορώ να σε διαβεβαιώσω, ότι δεν έχει καμμία κλίσι για φτωχική ζωή. Αν σου υποσχέθηκε πολλά, βασίστηκε στην κουταμάρα και τήν ενπιστία της ήλικίας σου... Λοιπόν, κορίτσκι μου... τώρα είσαι έγω έδω... Νά τά μαζέψεις έσύ τώρα... κι' αυτό να σου γίνη μάθημα αλλή φορά να μη πιστεύης στα άσφα λόγια τών γοητευτικών κυρίων με τούς άσπνέμιους κορσάφους.

Μιλούσε με άπόλυτη σιγουριά και ήρεμια. Σ' όλο αυτό τó διάστημα ο Φάνης, ψηλός, αθλητικός, όμορφος, έβρινε τήν έντυπωσι ενός υπερφυσικού μπεπέ, που δέχεται να τó μαλλώση με τούς δειγμάς σου, να τού μαλλώση τó στομάχι, αλλά χωρίς να θέλη πραγματικά να τó πετύχη.

Η Στέλλα κύτταξε μία αυτών μιά τη γυναίκα του, με μάτια πελώρια από τή φοίκη. Η Καίτη δε φανόταν γενομένη γυναίκα. Μολονά υπερέφανε, σίγουρη για τόν έαυτό της, και κύα.

— Πήγαυε, πήγαυε παιδί μου, τής είπε πάλι. Σε προειδοποιώ, τώρα θα μείνω στην «Αθήνα για πολλόν καιρό. Κι' όταν είμαι στην «Αθήνα, προσέχω. Όταν λείπω τώχω ύπ' όψη μου, ότι διασκέδα-

ζει ο σύντροφος της ζωής μου. Όταν όμως βρίσκομαι έγω έδω...

Κουψή, λυγερή, πήγε κοντά του, τού χείδισε τó μάγουλο, με μία κίνησι που δεν ήταν τρυφερή, μόνον ειρωνική και ταπεινωτική.

— Τότε... έχω κι' έγω τις άπαιτήσεις μου, πρόσθεσε. Γι' αυτό, φυλάσου. Αυτό που συγχώρησα τώρα, μπορεί νάχη κακές συνέπειες για σένα μικρούλα μου, αν έπαναληφθή. Σου δίνω μία καλή συμβουλή. Έξγραψε τόν από τή ζωή σου. Να είσαι βέβαια, ότι κι' ο γοητευτικός μου σύζυγος θα σε ξεγράψη από αυτή τη στιγμή.

Ο Φάνης δεν άνοιγε τó στόμα του. Τούριζε μία στιγμή ή Στέλλα μια ματιά ίκετυετική. Κι' ή ίδια δεν ήξερε τί περίμενε, τί θα θέλε να τόν ιδή να κινή. Και τήν άλλη στιγμή έφυγε από τó γοάφιο του σαν μεθυσμένη.

Ο ΝΤΕΜΗΣ ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ ΘΕΟΣ

Ηταν σύμπτωσι ή τήν περίμενε; Και γιατί να τήν περιμένη; Πού ήθελε πως θα είχε διαδραματιστή αυτή ή σκηνή στο γοάφιο τού Φάνη;

Της παρουσιάσθηκε άσφα μπροστά της, καθώς προχωρούσε τρεκλίζοντας στο πεδωδρόμιο. Άκούσε δίπλα της τη φωνή του: — Στέλλα!

— Ντέμης...

Τόν κύτταξε με μάτια πελώρια, σαν ναβλέπε σάντασμα μπροστά της.

— Τι έχεις; τή ρώτησε. Είσαι χάλια.

Έκανε να τού άποκριθί, τά χείλη της όμως τρεμούλασαν, και σάπασε για να μη έξασπση σε κλάμμα.

— Ξέρω, θρώ τί έγινε τής είπε αυτός.

Τόν κύτταξε με άπόγνωσι.

— Τό ήξερες πως είναι παντρεμένος;

— Κόρησε, τής είπε ο Ντέμης δείχνοντας της τó στενό καναπέ, δάκι, κι' έπειτα στοιμώχτηκε κι' αυτός δίπλα της. Τήν άλλη στιγμή, πριν προσέβησε να μιλήση, κάποιος χτύπησε τήν πόρτα, και πριν προσέβησε ν' άκούση τήν ά-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— Έγώ; άποκρίθηκε αυτός, πολύ άδύα. Πού ήθελες να τó έξω, να τó διανοηθώ. Τήν είδα όμως τή γυναίκα τού... δηλαδή τυχαία, έντελως τυχαία έμαθα ότι ή ώραία κυρία πουμπαινε στο γοάφιο του ήταν ή γυναίκα του, που μόλις είχε φθάσει με τó δεροπλανό εαφνικά από τήν «Αμερική... Πώς σου φαίνεται αυτή ή χαοίτα μένη συνθήκη, να κατασβήνη άπροειδοποίητα τó τρυφερόν ήμισυ από τó άλλο ήμισφαίριο;

Τόν κύτταξε με άπελπισία.

— Ντέμης... Ντέμης... μούργεται να σκοτωθώ.

— Πάμε κάπου να μιλήσουμε; τής είπε αυτός, με ύφος κορτό.

Φάνηκε να σκέπτεται μία στιγμή, έπειτα πρότεινε:

— Ξέρω έδω ένα καφενείο...

τέτοια ώρα δε θα είναι κόσμος. Πάμε.

Ηταν τέτοια ή ψυχική της κατάσταση, που δε θα τούφερνε αντίσταση, όπου και να τήν πήγαυε.

Προχώρησαν, αφήνοντας τήν πασαλί, Πήραν κάπου άνηφορικά δρομάκι. Εκεί, ήσαν ένα κέντρο, που από τó έξωτερο τού φαίνόταν πολυτελείας.

— Πάμε έδω...

— Άνοιξε τήν πόρτα, σαν να ήξερε καλά τά κατατόπια ο Ντέμης.

Ηταν μία μεγάλη αίθουσα, σχεδόν σκεπτική. Οι καρέκλες άνασηκώμενες, τά τραπέζια τó ένα άπάνω στο άλλο, όπως είναι τά κέντρα της πρώινες ώρες. Κάνα-δυό καθαρίστριες καθόριζαν.

πάντη; άνοιξε. Ήταν ένα γκαρσόνι. Ένας περίεργος τύπος, μελαγχολικός με παχιά άσπρινα σκεδόν χειλή. Της έδειξε μία ματιά άναίσθητη, μία ματιά, σαν να τη γύμνωνε από την κορυφή έως τα νύχια. Έπειτα άκούμπησε στο τραπεζί μία μπιρίτσια και δύο ποτήρια. Ο Ντέμης τούκανε νόημα να φύγν.

—Το πήραν αλλοιώτικα το πράγμα, της έδειχνε γελώντας. Παρεξήγησι.

Της έβαλε από το ποτό της μπιρίτσιας στο ποτήρι.

—Πιές! της είπε υ' ένα γοητευτικό χαμόγελο.

Η Στέλλα έσπρωξε το ποτήρι με φόρη από μπροστά της.

—Οχι...

Γέλασε αυτός.

—Μήπως έχεις κανένα προηγούμενο με τα ποτά;

—Τούρριζε μία ματιά πνιγμένη στα δάκρυα.

—Ντέμης... γιατί μου τόκανε αυτό;

—Τι θέλεις να πής; τη ρώτησε σοβαρά.

—Γιατί θέλησες να διακόψω με τις σχέσεις μας; Γιατί μ' έρωρρες στην άγκαλιά του Φάνη Πετρίτη;

—Εγώ; διαμαρτυρήθηκε αυτός, κι' η ματιά του έγινε έχθρική. Πώς το λες αυτό; Βλέπεις, δεν προέπει να κάνω κανείς το καλό; Έγώ σε σύστησα στον Πετρίτη για εργασία, όχι για έρωτα. Έσύ θεωρήσες όμως καλό ν' άσχισης τις ερωτοτροπίες μαζί του...

—Το ξέρεις πολύ καλά, ότι άσχιση τις ερωτοτροπίες μαζί του, μόνον όταν μου δήλωσες σ' ότι όλα σταματάνε μεταξύ μας.

—Και γιατί στο δήλωσα αυτό ξεχνάς; Έπειδή είχες άρchiσει τις ερωτοτροπίες.

—Οχι Ντέμης...

—Φαύλος κύκλος, λοιπόν, γέλασε αυτός σκληρά... "Ας είναι, δε θα βρούμε άκορη. Έγώ, όπως σου έξηγησα και τότε, Στέλλα, δεν είχα καμιά διάθεση να σε μοιάζωμαι με τον πλούσιο βιομήχανο. Ή αυτός ή εγώ.

—Ντέμης, μούκανες κακό, μεγάλο, άπεανόρθωτο κακό.

Την έπνιξαν τα δάκρυα.

—Λέγε, λέγε, τί συμβαίνει; τη ρώτησε άνυπόμονα. Πές μου σ' τη νύχτα, αν θέλεις να σε βοηθήσω.

Διότασε μία στιγμή η δύστυχη η Στέλλα, έπειτα, πεθαίνοντας από ντροπή, του τη διηγήθηκε όλα. Σ' αν ήταν άδελφός της η πνευματικός, δεν τούκρυψε τίποτε.

Ο Ντέμης την άκουσε, χωρίς να φαίνεται να εκπλήσσεται και πολύ.

—Όταν τέλειωσε, ενώ δεν τολμούσε η κοπέλλα να τον κυττάει, της έδειξε αυτός μία λοδή ματιά.

—Περίφημα! Τώρα, λοιπόν,

βρίσκεσαι στην τραγική θέση, να πρόκειται να φέρεις στον κόσμο ένα παιδί, χωρίς πατέρα.

—Θέλω να σκοτώθω, Ντέμης.

—Άναψε αυτός το τσιγάρο του, έδειξε τον καπνό ψηλά, στο ταβάνι.

—Λόγια, πρόφερε επί τέλους με ύφος κυνικό. Δε σκοτώνεται κανείς τόσο εύκολα! "Ασε να σκεφθούμε τί μπορεί να γίνει.

—Δε βλέπω λύσι...

—Η λύσι θα ήταν να βρεθί κανείς ήλιθιος να σε παντρευτεί.

—Τώρα; έκανε με άπελπισία η κοπέλλα.

—Πάλι έστειλε στο ταβάνι τον καπνό του τσιγάρου του. Φαίνονταν να σκέπτεται βαθιά. Κι' άξαφνα έδωσε το τσιγάρο του, και την κυττάει στα μάτια.

—Στέλλα... αν σου πρότεινα να σε παντρευτώ εγώ;...

Πήδησε στη θέση της. Το μόνον που δεν περίμενε ήταν αυτό.

—Φυσικά, απάντησε αυτός μόνος στον εαυτό του, θα μου πής πάλι τα ίδια ο μπαμπάς κι' η μαμά...

—Ντέμης... άποκριθηκε η κοπέλλα με δάκρυα στη φωνή. Το σκέφθηκες σοβαρά; Το σκέφθηκες πως θα ήταν δυνατόν;

—Όταν αγαπάς κανείς, όλα είναι δυνατά, της άποκριθηκε χωρίς να την κυττάει.

—Πώς φουτώνω η παλιά της ή άγάπη μέσα στην καρδιά της, ξαφνικά; Πού ήταν κρυμμένες τόσες σπιθές, σε ποιές στάχτες; Και τώρα, σαν να ήταν τα λόγια του μία ριπή ανέμου, ξεπετάχτηκαν, γιγαντώνθηκαν.

Δεν ήταν συμφέρον το σκίσημα της καρδιάς της, δεν ήταν εγνωμοσύνη. Ήταν άγάπη. Το κατάλαβε πως εκείνη τη στιγμή δε συλλογιζόταν ότι η πρότασή του υπορούσε να τη σώσει. Το μόνο που συλλογιζόταν ήταν ότι ο άντρας αυτός, είχε προφέρει τη λέξη άγάπη.

Τον κυττάει με λατρεία.

—Ντέμης, είναι δυνατόν να μ' αγαπάς άκούρη;

—Ούτε μία στιγμή δεν έπαψα να σ' αγαπώ.

—Κι, όμως...

—Σου έξηγησα. Σου άφησα έλευθερο το έδαφος όταν κατάλαβα πως έπρόκειτο να παίζω ενα άνεπιθυμητο ρόλο.

—ΛΟΓΙΑ ΙΠΠΟΤΙΚΑ

Της έρχόταν να πέση στην άγκαλιά του, να τον φιλήσει.

—Ντέμης, πρόφερε με φωνή τρεμουλιαστή... σε ξαναρωτώ, το σκέφθηκες καλά; Δε σου φαίνεται άποκρουστικό να φορτωθής τις άμαρτίες ενός άλλου;

—Άφου δεν υπάρχει άλλος τρόπος να σε βοηθήσω;

—Το κάνει μόνον για να με βοηθήσει, η...

—Και το ένα και το άλλο Στέλλα. Όταν αγαπάς κανείς, θέλει να βοηθή.

»Σε ξαναρωτώ λοιπόν; Θέλεις να γίνης γυναίκα μου, και να σκεπαστούν όλα;

Τώρα δε βαστάχτηκε η Στέλλα, έπεσε στην άγκαλιά του. Αυτός την έσφιξε άπάνω του, ζήτησε τα χειλή της. Το φιλή του ήταν σκληρό, όπως πάντα, την έκανε να ποσέει.

—Πώς θα γίνει, όμως; τη ρώτησε έπειτα. Θα δώσουν τη συγκατάθεσι τους οι γονείς σου;

—Η Στέλλα κοκκάωσε.

—Ξέρουν την κατάστασί σου; τη ρώτησε γρήγορα. "Αν την ξέρουν, πρέπει να μου φιλήσουν τα χείρια...

—Για το Θεό, φώναξε, το μαγμένη η κοπέλλα. Δεν έχουν ιδέα. Μόνον η Ρίκα τα ξέρει όλα. Ούτε οι γονείς μου, ούτε η άδελφή μου.

—Φυσικά, δεν ήταν εύκολο να τους το πής.

—Θα προτιμούσα να πεθάνω.

—Τι θάκανες λοιπόν, χωρίς έμένα;

—Κι' εγώ δεν ξέρω, Ντέμης. Τρεις μήνες τώρα ζω μέρα με την ημέρα με την έλπίδα ότι ο Πετρίτης θα ήθελε να έπανορθώσει το άδικο...

Κούνησε ο νέος το κεφάλι του.

—Παληάνθρωπος! Και να ήθελε δε θα μπορούσε να έπανορθώσει, αφού είναι παντρεμένος...

Τώρα όμως, πεισμένος ο Πετρίτης, ξεγύραψε τον από τη ζωή σου...

—Θα με βοηθήσεις εσύ, Ντέμης;

—Άφου στο πρότεινα εγώ ο ίδιος; "Ας πάρουμε τα πράγματα από την άρχη. Οι γονείς σου δεν ξέρουν το μυστικό σου. "Ασα δεν έχουν λόγο ν' αλλάξουν την κακή γνώμη τους για μένα και να δώσουν τη συγκατάθεσι τους.

—Θα τους παρακαλέσω τόσο, Ντέμης, τώρα, θα πέσω στα πόδια τους... Θα τους πω ότι θα σκοτώθω...

—Κι' αν άρνηθούνε πάλι;

—Κι' εγώ δεν ξέρω...

—Θα σου πω εγώ. Ένας δρόμος θα μ'ε μείνη άνοιχτός. Να παντρευτούμε κρυφά, παρά τη συγκατάθεσι τους...

—Τέτοια ντροπή... στέναξε η κοπέλλα. Δεν το αξίζουν, Ντέμης. Μ' αγαπώ, με λατρεύουν.

—Τότε, ντροπιάσε τους, παρουσιάζοντας το παιδί χωρίς πατέρα.

—Στριφογύρισε τα χείρια της με άπόννησι.

—Τί να κάνουμε, αν άρνηθούνε;

—Να παντρευτούμε κρυφά. Δεν είναι ντροπή. Πάντως λιγώτερη από το άλλο. Έπειτα, Στέλλα, μία κοπέλλα που αγαπάει, κάνει και κάποια θυσία. Έσύ μ' έμένα έφρόνηες σαν όσια Μαρία. Αυτό δε σ' εμπόδιζε όμως να τα χαρίσεις όλα του Πετρίτη.

—Μα στα διηγήθηκα, σου είπα την άλήθεια, του φώναξε δυστυχισμένη. Δεν ήξερα τί έκανα. Δεν ξέρω τί με πόντισε...

—"Ας είναι, ενώ δεν έχω προλήψεις. Δοκίμασες κι' εσύ μία περιπέτεια, δεν πειράζει. Ωστε, συμφωνώ... Στέλλα...

—"Ακούσε όμως... Δεν άρχισες καλά. Αυτό που λες, να τους ζητήσεις την άδεια, δεν στέκει στη λογική. Είναι βέβαιο έκ'ατο τοίς έκ'ατο, ότι θα πουνε όχι.

—Τότε, τί λες να κάνουμε;

—Το δεύτερο σχέδιο, να το θέσουμε άμέσως σε έφαρμογή. Να παντρευτούμε κρυφά, να τους φέροουμε από γεγονόςτος τετελεσμένου.

—Φοβάμαι, λυπάμαι, Ντέμης. Σηκώθηκε, στάθηκε μπροστά της, έγειρε άπάνω της:

—Στέλλα, έχεις κι' δεν έχεις έμπιστοσύνη σ' έμένα; Θέλεις η δε θέλεις να σε βγάλω από τη δύσκολη θέση όπου έμπλεξες;

—Σούχω έμπιστοσύνη, του άποκριθηκε με δάκρυα στη φωνή.

—Ωραία! Τότε άφησέ μου την πρωτοβουλία. Άφριο θα σου πω τί σκέφθηκα. "Ελα εδω πάλι αύριο.

—Εδώ; ρώτησε, ρίχνοντας γύχοντας γύρω της μία δύσπιστη ματιά.

—Είναι το μόνο μέρος πουχομε άπόλυτη ήσυχη νύχτια. Άρα, έκανε να σηκωθεί η κοπέλλα, έπειτα θυμήθηκε:

—Ντέμης... δεν είναι δυνατόν πια να εργάζομαι με τον Πετρίτη.

—Φυσικά, σταμάτησε τώρα η συνεργασία.

—Δεν ξέρω. Κι' η Θάλεια;

—Κι' η Θάλεια πρέπει να σταματήσει, πριν την διώξη ο Δέλλας.

—Θα την διώξη;

—Άμφιβάλλεις; Αυτός είναι τοισάκι του Πετρίτη. Την προσέλαβε χωρίς να χρειάζεται υπάλληλο, μόνον και μόνον για κατήρι μου.

Τον κυττάει με κατάπληξι.

—Το ξέρεις καλά, Ντέμης; Γέλασε αυτός.

—Μου το είπε ο ίδιος ο Δέλλας.

—Μά, γιατί δε μου το είπες;

—Τί θα ώφελούτε; Ή Θάλεια έπρεπε να εργαστή. Είχατε άναγχή από χρήματα.

—Έξέ αλλω, η Θάλεια δεν έπαθε τίποτε. Εργάστηκε τίμια, κέρδισε μερικά λεφτάκια. Τώρα όμως να σταματήσει, πριν τη σταματήσουν.

—Τί να της πω;

—Να της πής, ότι ο Πετρίτης έγινε άπαισιτικός, κι' ότι καταλαβαίνεις πως δε μπορείς πια να συνεργαστής μαζί του και κατα συνέπεια πως πρέπει να σταματήσει κι' αυτή την εργασία της.

—Και τί θα γίνουμε; Τί θα γίνει ο Γιαννάκης μας; Βόγησε η Στέλλα.

—Μη τα βλέπεις όλα μαύρα, την παρηγόρησε αυτός. "Ας κανονίσουμε έμεις το δικό μας το ζήτημα και βλέπουμε.

—Καλά, άναστένανε η Στέλλα και σηκώθηκε.

Βγήκαν έξω, στη μεγάλη αίθουσα, κι' ο Ντέμης έπιασε για λίγα λεπτά της ώρας μία συζήτηση ψιθυριστή με τον άντρα που στεκόταν στον πάγκο, και με το γκαρσόνι που είχε τα άσπρινα χειλή. Της φάνηκε της Στέλλας πως μιλούσαν γι' αυτήν. Της έδειξαν κανά δυο φορές μία λοδή ματιά... η ήταν η ιδέα της; Δε πόρεσε να το ξεδιάλυνη στην ταραχή της.

Την άλλη στιγμή ο Ντέμης πήγε κοντά της, γελαστός. Φαίνονταν ένθουσιασμένος.

Πέρασε το υπράτοσ του στο δικό της:

—Πάμε, Στελλίτσα!

Και τράβηξαν έξω, στο δρόμο, που μοσχοβολούσε με τις πρώτες μοσχοβολήσεις της άνοιξης.

ΘΛΙΜΜΗΝΗ ΜΕΡΑ

—Όπως την είχε συμβουλευεί ο Ντέμης, άμέσως μόλις πήγε σπιτί της άνήγγειλε ότι σταματούσε κάθε συνεργασία με τον Πετρίτη, κι' ότι έπρεπε να σταματήσει κι' η Θάλεια τη δουλειά της.

Η υπτέρα της κέρωσε, ο Νικοκλής την κυττάει με μάτια γουλωμένα.

—Τί έγινε; της φώναξε. Θέλω να μου πής όλη την άλήθεια.

Κοιμιάζοντας, κοκκινίζοντας, τους είπε μέσες—άκρες πως ο Πετρίτης της έδωσε να καταλάβη, ότι άρκετά της είχε πληρώσει σχεδία που δεν αξίζουν, και πως καιρός ήταν τώρα τάχη τ' άνταλλάγματα.

Η υπτέρα άρχισε τα κλάμματα, ο πατέρας τις φωνές.

—Πού ζούμε; Πού ζούμε; Σε ποιά κοινωνία; Έσύ όμως, κόρη μου, φέρθηκες όπως έπρεπε να φερθείς. "Ετσι σε θέλω πάντα.

Στέλλα μου, "Υπερήφανη κι' άξιοπρεπή. Δε σκέφθηκες τις συνέπειες. Τί του είπες; Θέλω ν' άκούσω τί ακριβώς του είπες.

Επανάλαβε η Στέλλα τη φανταστική φράση:

—Δεν πρόκειται να με ξαναλήξω, του είπα. Προτιμώ να πεθάνω της πείνας παρά να ξαναπατήσω το πόδι μου στο γροφείο σας.

—Μπράβο, παιδί μου, έκανε με καμάρι ο Νικοκλής. "Αν βρίσκονταν κάμποσες κοπέλλες με το δικό σου χαρακτήρα και με τη δική σου άνατροφή, θα ήταν καλύτερος ο κόσμος.

Η Στέλλα κοκκινίζει ως τις ρίζες των μαλλιών της. Οι έπαινοι του πατέρα που δεν τους άξιζε, της έδερναν δάκρυα ντροπής στα μάτια.

Η Θάλεια προσπάθησε να φωνή γενναία.

—Καλά έκανες, άδερφούλο μου, της είπε. Δε θα πεθάνουμε. Κάτι θα παρουσιάσθ και για μ'ε.

Έπειτα όμως, την έπιασαν τα κλάματα.

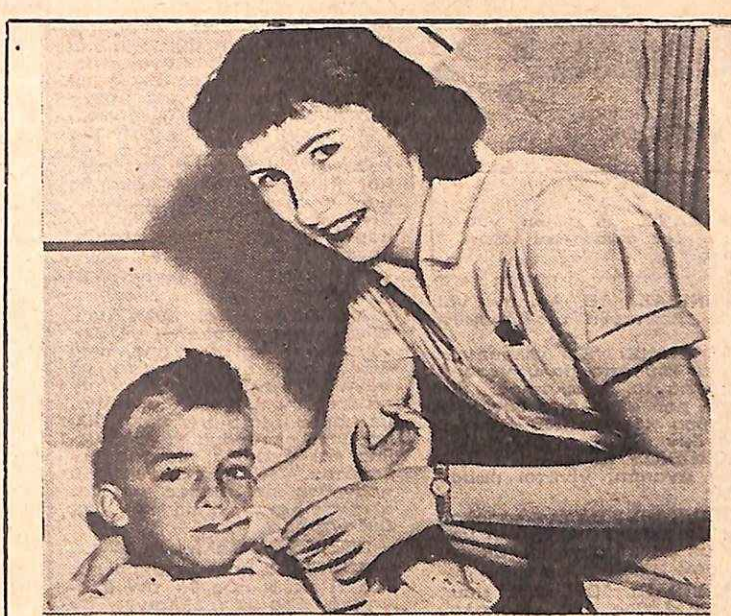
—Πρέπει να βρω δουλειά άμέσως, πατέρα, είπε. Και για το Γιαννάκη και για το Ντίνο, που βασίστηκε σ' έμένα.

—Μη στενοχωριέσαι, παιδί μου, την παρηγόρησε η υπτέρα της. "Ο Θεός είναι μεγάλος. Κάτι θα βρης και καλύτερο. Να μ' άχνης το δάκρυό σου.

Η Θάλεια σκούπισε τα μάτια της.

—"Οχι, δε χάνω το θάρρος μου. Από αύριο θα κάνω το π' αν βρω άλλη, καλύτερη εργασία.

Όσο και να προσπαθούσαν οι δυο κοπέλλες να φανούν γενναίες, δεν κατάφεραν ν' άπομακρύνουν το σύννεφο που είχε πέσει ξαφνικά στην οικογένεια. "Ε, τί η μέρα τους πέρασε θλιμμένη! Η Θάλεια έκλαιγε κάθε τόσο κρυφά. "Ωστόσο η Στέλλα τη λή-

ΣΩΘΗΚΕ ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Οι "Αμερικανοί θεωρούν άληθινό θαύμα το ότι θάσκειται σήμερα στη ζωή ο μικρός Ρότζερ Γούντγουαντ. "Ο μικρός αυτός θροσκόταν μέρα σε μία θάρκα μαζί με την άδελφή του (17 χρόνων) και ένα φίλο των γονέων του, όταν έσωνικά η θάρκα άνατράπη. "Η νεαρά Γούντγουαντ σώθηκε από κάποιο καλό κολυμβητή, ενώ οι δυο άλλοι παρασύρθηκαν από το ρεύμα προς τους καταστροφές, όπου και έπεσαν από ύψος 50 μέτρων. "Ο Ρότζερ έβρεθηκε άναίσθητος σε άπόσταση 60 περίπου μέτρων και μεταφέρθηκε σ' ένα νοσοκομείο, όπου του παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες και έτσι ξαναγύρισε στη ζωή. "Ο άλλος έπιφάνης όμως έξαφανίστηκε και παρά τις άναζητήσεις, δε βρέθηκαν μέχρι στιγμής τα ίχνη του.

Λευε και τη μακάριζε:

—Να ήμουν κι' εγώ σαν κι' έσένα, άδερφούλα μου, συλλογιζόταν. "Αν ήμουν όπως πρώτα ένα άγνό κορίτσι δε θα μ' ένοιαιζε τίποτε. "Όλος ο κόσμος θα ήταν δικός μου.

Όσο περνούσε η ώρα, όσο ζύγωνε το βράδυ, τόσο την έσφιγγε η άγανία.

Η Ντέμης της είχε παρουσιάσει από μηχανής Θεός. Δεν συλλογιζόταν πως είχε βρεθί μπροστά της ακριβώς εκείνη την ώρα, δε σταματούσε το μυαλό της σ' αυτό. Το μόνον βέβαιο ήταν ότι την αγαπούσε. Κι' ότι κι' η δική της ή άγάπη, που τη νόμιζε όοιστικά σδυμένη, είχε ξαναφουτώσει. Παράξενο όμως! Δεν ένοιωθε τη χαρά που έπρεπε να νιώθει. Κάτι της έσφιγγε σ' άσιδερένια τανάλια την καρδιά.

—Είναι το βάρος πύχνα μέσας μου, συλλογιζόταν. Είναι το παιδί πύχνα στα σπλάχνα μου... ή άμαρτία, το μυστικό. Είναι οι τύψεις, που θα δώσω τόση πίκρα στους γονείς μου.

Είχε παραδεχθί κιόλας μέσα της την άποψι του Ντέμης, ότι έπρεπε να παντρευτούν κρυφά και να φέρουν τους γονείς της από γεγονόςτος τετελεσμένου.

—"Αν τους ζήτησουμε την άδεια και άρνηθούνε θα είναι χειρότερα, θα είναι καταστροφή, συλλογιζόταν. "Ετσι, είναι κακό, αλλά ίσως να μ'ε περιμένη η εύτυχία.

Τη νύχτα εκείνη προσπάθησε να ξεχάσει τις δύσκολες στιγμές που την περίμενε στο προσεχές μέλλον, και να χαρή προκατάβολικά τη μελλούμενη εύτυχία.

—Θα είμαι γυναίκα του Ντέμης, και υπτέρα...

Τώρα μόλις αντιμετώπιζε με κάποια χαρά τη υποτρότητα. Λίγο-λίγο, όσο το συλλογιζόταν η χαρά αυτή έπαιονα σάρκα και όστά.

Μέσα στη σιγαλιά της άνοιξιακής νύχτας, ενώ από το μικρό κήπο έξω έχονταν οι μοσχολιές του γίασειμού είδε η Στέλλα πρώτη φορά το παιδάκι της, με

εγώ για τις άδεις, κι' όταν θα είμαι έτοιμος, θα σου πω. Χωρίς ρωμαντισμούς, χωρίς να σκαφτώ λώσω σκάλες, σαν μεσαιωνικός ίππότης θα σε άπαγάω. Άπλασά θα π'ε σ' ένα έρμωκλήρι, να παντρευτούμε, κι' έπειτα θα φύγουμε από την "Αθήνα.

—Πού θα πάμε;

—"Ας υποθέσουμε στη Θάσση-Λονίκη, για λίγες ήμέρες. "Όπου-δήποτε. "Από κει θα τους στείλουμε ένα όρασο τουσέρο γουστατάκι, παρακαλώντας τους να μ'ε συγχωρήσουν. Κι' ούτε νάτα ούτε ζήμια.

—"Αχ, Ντέμης άναστένανε η κοπέλλα, θα ήθελα να είχαν περάσει όλα αυτά ναμ'αστε κιόλας παντρεμένοι.

—Θα φάσση κι' αυτή η στιγμή. Τί νομίζεις; Μετά δυο έβδομάδες το πολύ, θα παντρευτούμε. Να είσαι χαρούμενη κι' άισιοδής και να κυττάεις να διατηρήσης την όμορφιά σου, έπειδή εγώ τη γυναίκα μου τη θέλω όμορφη να με ζηλεύουν όλοι.

—Και πού θα μείνουμε έπειτα; τον ρώτησε.

Σήκωσε τους ώμους του με χαοιτωμένη άδιαφορία.

—Γι' αυτό σκάς; "Όπουδήποτε. Στο διαμιάτι που προσωρινά, έπειτα έχει ο Θεός. Θα νοικιάσουμε ένα διαμερισμάκι.

—Με τί λεφτά;

—Θα βρεθούμε λεφτά. Έκανε αυτός άδιαφορά. Μην άνησυχείς. Κάτι θα βρεθί. "Ας παντρευτούμε με το καλό, να γλυτώσεις εσύ από τις άγωνίες...

Τούπιασε το χέρι, το έκούμπησε στο μόνουλό της τούφερό.

—Ντέμης... σ' αγαπώ.

Την έσφιξε άπάνω του.

—"Αγαπούλα!...

Τη φίλησε με πάθος, δυννηρά. "Επειτα, ξαφνικά, την κυττάει στα μάτια και πόφφερε, με άσέλεια.

—Πότε θέλεις να πάμε στο γιατρό, Στέλλα μου;

—Στο γιατρό; άπόρησε η κοπέλλα.

—Φυσικά...

—Για ποιο λόγο;

—Για ποιο λόγο; γέλασε αυτός. Μη χειρότερα! Τον ξεχάσες το λόγο; Μα για το παιδί, φυσικά...

—Νομίζεις πως πρέπει να πάμε στο γιατρό; "Ας παντρευτούμε πρώτα...

Το μέτωπό του σκοτεινιάσε.

—Τί θέλεις να πής; Φαντάζεσαι πως θα παντρευτούμε έτσι;

—Δε σε καταλαβαίνω, Ντέμης, του είπε με άγανία. Σε βεβιά, πως δε σε καταλαβαίνω.

Η καρδιά της είχε άρchiσει να τυτύπη τελλά.

—Κι' όμως είναι άπλούστατα τα πράγματα. της είπε κοστά.Το ξέρεις πολύ καλά πως δε μπορείς να γίνης υπτέρα.

—Γιατί δε μπορείς; τον ρώτησε.

—Για τον άπλούστατο λόγο, ότι είσαι άνυπανη.

—Μά, όταν γίνω υπτέρα, δε θα είμαι άνυπανη.

Της έδειξε μία σκοτεινή ματιά.

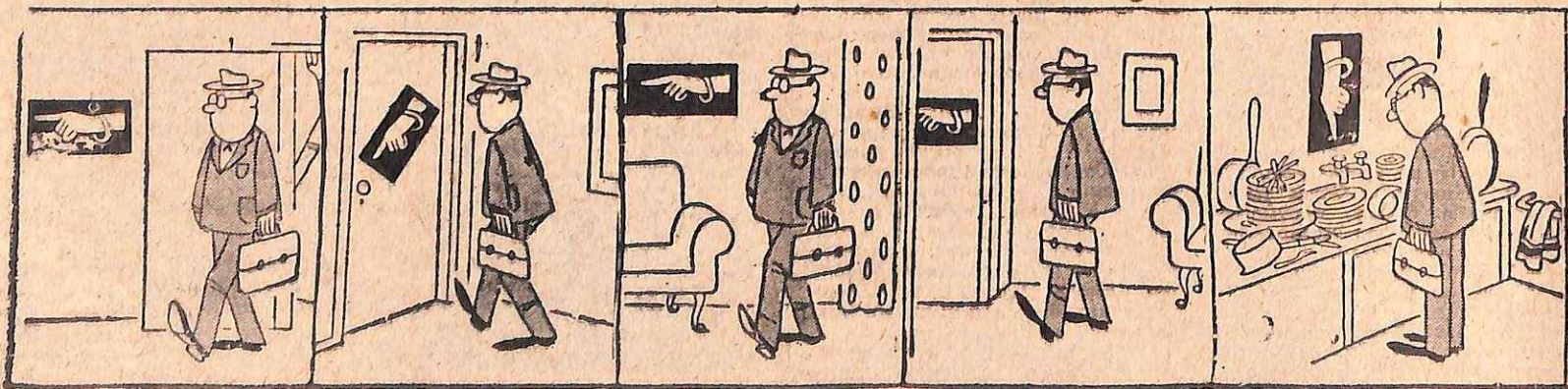
—Και φαντάστηκε ότι θα φορτωθώ εγώ το παιδί του άλλου!

Κέρωσε η κοπέλλα.

—Μά... αυτό δε μου πρότεινες; τραυλίζεις, δυστυισμένη.

—Λάθος κοριτσάκι μου, λάθος, της άποκριθηκε με σκληρή είρωνεία. "Ετσι σ' άσες, έτσι σε σάφηνε να καταλάβεις. Έγώ σου πρότεινα να σου δώσω ένα όραμα, να έπανορθώσω το κακό που σούκανε ο Πετρίτης. Να μ'ε σ' άφισω μία καταστραμμένη κοπέλλα. Άλλο ζήτημα όμως το παιδί. Π'ε σου πέρασε από το μυαλό, ότι θα δεχόμουν τέτοια ρεζιλικάκι εγώ;

—Μπράβο, αγαπούλα. "Ετσι λογικό κορίτσι, λοιπόν, τα πράγματα είναι απλά. Θα φροντισω

Η έπιστροφή του συζύγου.

Η αγάπη του γιατρού

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ANNIBAS, 38 χρόνων γιατρός, ΠΕΡΙΚΛΗΣ, 34 χρόνων, γιατρός. Στη βεράντα εξοχικού σπιτιού οι δύο συνάδελφοι κάθονται και συζητούν.

ANNIBAS: Λοιπόν, δεν παραδέχεσαι, Περικλή, ότι ένας γιατρός μπορεί να έρωτευθαι μία πελάτισσά του;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Οχι, δεν το παραδέχομαι. Μία άρρωστη είναι για ένα γιατρό, κάτι το ιερό, ένα αντικείμενο μελέτης, καλύτερα

ANNIBAS: Ναι, αλλά είναι και μία γυναίκα!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μία γυναίκα άρρωστη...

ANNIBAS: Κάποτε όμως και άρρωστη...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Ομορφή ή ασχημή δεν έχει σημασία. Είναι μία άρρωστη. Και δε μπορεί κανείς να έρωτευθαι μία άρρωστη.

ANNIBAS: Μα ό έρωτας βρίσκεται πάνω απ' όλα. Άγα, ποτέ μου να έρωτευω μία γυναίκα με διάφορα σωματικά και ψυχικά ελαττώματα κάποτε, έτσι μπορούμε να έρωτευθαι και μία γυναίκα άρρωστη.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έγώ, ως τώρα, δεν έρωτευθηκα καμία άρρωστη ου...

ANNIBAS: Μα δε σου τυχαι να συμπάσχεις καμμία περισσότερο από τις άλλες; Νά ενδιαφερόμαι πιο πολύ γι' αυτή;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι. Μου έτυχε κάποτε να ενδιαφερω για μία άρρωστη, γιατί...

ANNIBAS: "Εμπρός, λέγε... ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί η άρρωστία της ήταν σοβαρή, περίεργη, ασυνήθιστη.

ANNIBAS: "Ότε για σένα δεν υπάρχουν άρρωστες, υπάρχουν μόνο άρρωστες! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μα είναι δυνατόν, φίλε μου, να έρωτευόμαστε κάθε νέα κι όμορφη άρρωστη, που τυχαίνει να νοσηλεύονται;

ANNIBAS: Δεν έννοώ αυτό. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Εκτός αν όνομαζες έρωτα τον οίκτο. Γιατί, βέβαια, δε μπορεί παρά να λυπάται ένας γιατρός μία νέα γυναίκα, που κινδυνεύει να πεθάνει.

ANNIBAS: "Οχι... Δε μιλώ για τον οίκτο. Μιλώ όποκει, στικά για τον έρωτα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Ετσι όπως μιλάς, με κάνεις να όποτευθώ ότι θα ής έρωτευθαι καμμία άρρωστη σου.

ANNIBAS: "Ε, λοιπόν ναι. Έχω έρωτευθαι μία άρρωστη μου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Επι τέλους!... "Αλλά έου από πολύ νέος; Αισουν πάντα ρωμαντικούς! Και τώρα, που σε βλέπω όστερ; Απώ, τόσα χρόνια, μου φαίνεται πως δεν άλλαξες καθόλου.

ANNIBAS: Κι' ό πιο πεζός, όταν αγαπάς, γίνεται ρωμαντικός.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα όνειροπολούσες δε πάντα μία λανή μορφή, με μάτια κομμένα, με στόμα σαν υαρομένο όδο...

ANNIBAS: "Οχι, φίλε μου... "Εχεις λάθος... "Όνειροπολούσα πάντα όσοωπο όδοίνω, μάτις φωτεινά, στόμα σαν όλαν, θιστό τριαντάφυλλο... Μα πρέπει να ξέρεις ότι ό έρωτας είναι κάτι έντελώς ανεξάρτητο από τη θέλησή μας, από τα γούστα μας ακόμη. Ναι... Μπορούμε να όνειροπολούμε ξανά και να έρωτευόμαστε μελαχροινή. "Η να προτιμούμε όμορφη όδοοπλασμένη και ν' αγαπούμε νέε χλωμή και όιάδσθενη.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν έχεις όδικο σ' αυτό. Έγώ προτιμούσα τις ξανθές κι' έρωτευόμθα μελαχροινή. "Οχι όμως και μία όρωστη...

ANNIBAS: Δεν σου τυχαι ν' αγαπήσεις άρρωστη, νι' αυτό μιλάς έτσι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Ισως... Πες μου, λοιπόν, για την άρρωστη σου). ANNIBAS: Θα σου διηγηθώ όμέως τη θλιβερή αυτή ιστορία. "Η άρρωστη μου), όπως τη λές, ήταν μία νέα γυναίκα περισσότερο από όμορφη. "Όνειρομένη! Δεν είχε συνήθει όμένη όμορφη. Είχε κάτι το όικό της, το όπροσώδιο, το μυστηριώδες. Με τράβηξε όο καμμία άλλη γυναίκα στον κόσμο, όταν πήγαινα κοντά της, όμο, όταν πήγαινα όπομακρυθώ δε μπορούσα ν' όπομακρυθώ εύκολα. Και δε με τράβηξε όο όνο με την περάζην, όποκομψή όμορφή της, αλλά κάτι με το πνεύμα της. "Ηταν τόσο όμορφη, τόσο έξυπνη. Γρήγορα λοιπόν κατάλαβα πως όχι μόνο τη θαύμαζα, αλλά και την αγαπούσα. Μήπως δε μου είχαν τύχει κι' άλλες όμορφες άρρωστες; Ως τότε; Κι' όμως έγώ όυτην αγαπούσα τρελλά, παράφορα...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τη νοσήλευες στην κλινική σου;

ANNIBAS: Ναι. "Ηταν μόνη στον κόσμο. Είχε όποφέρει πάρα πολλά στη ζωή της και όιγα-όιγα έχασε την όγεία της βασανίζόταν από όρικτούς πόνοους. "Η άρρωστία της ήταν-όλλοιμονο-άνατη. Και όμως... Αυτή τη γυναίκα που ήταν παραπάνω από άρρωστη, μία μελαχόδωτη, την αγαπούσα τρελλά. Είναι όοβερό ν' αγαπάς μία γυναίκα καταδικασμένη. Είναι σαν τρέλλα. Τρέλλα και μαυρίδιο μαζί. Έχεις αντίζηλο τον ίδιο το θάνατο!...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κι' έκείνη; Σ' αγαπούσε;

ANNIBAS: Ναι, φίλε μου. Μ' αγαπούσε κι' έκείνη με όλο το πάθος και την όπειαμία μιας όυχής που πρόκειται να φύγει απ' τον κόσμο... Την πήσα απ' την κλινική. Και πήνα, με μακρυνά σε μία εξοχική βίλα, όπου τρώσαμε στιγμές μέθης και άγνωσης, έρωτος και θανάτου. "Η αγαπημένη μου περνούσε τις μέρες της εξαπλωμένη στον κήπο και διαβάζοντας...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καλέ μου φίλε...

ANNIBAS: Ναι, όποφερα πολύ. "Η σκέψη πως θα την έχανα μία μέρα με τρέλαινε. Την έβλεπα να πονάει και όπαρας η ψυχή μου. "Ο θάνατος την παραμόνευε. Το καταλάβαινα καλά και έσοπούσε, σε όρη, νους. Έκλαιγε κι' όπεινα τα δάκρυά της, γονατιστός μπροστά στα πόδια της. Για λίγο καιρό φαίνόταν καλύτερα, έπειτα όμως χειρότερη πάλι. Όυτε η αγάπη όυτε η όπιστήμη μπορούσε να τη σώσει πιά.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και πέθανε;

ANNIBAS: Ναι. Μα δε μπορούς να φαντασής το πως πέθανε. Γι' αυτό, άκουσε το τρώμερό μουσικό μου. "Ηξερα καλά πως μία όκομα δυνατή κρισι θα τη σκότωνε. Κι' έτρεμα. "Όταν μία νύχτα άρχισε πάλι να πονά, Κι' ό πόνοος δυνάμηνε. Α, πόσο πονούσε η άγάπη μου! Δε μπορούσε όυτε να μου μιλήσει... Κι' άγωνίζοντας, σπάζοντας καρδιά, όρώτα μου ψιθύρισε: "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

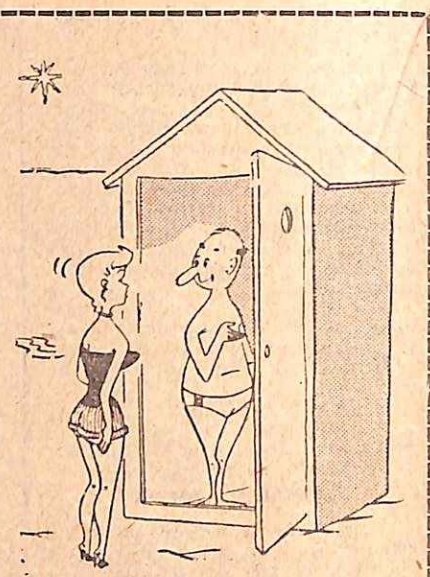
ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι έκανες, Άννιβα;

ANNIBAS: Τη σκότωσα! Ναι, τη σκότωσα!... Με μία δυνατή ένεση όμορφης... Σε λίγο έπαψε να πονά. "Ακούωσέ με, αν μ' αγαπάς!..." Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν δυνατό πιά να σωθαι και για να μην πονά...

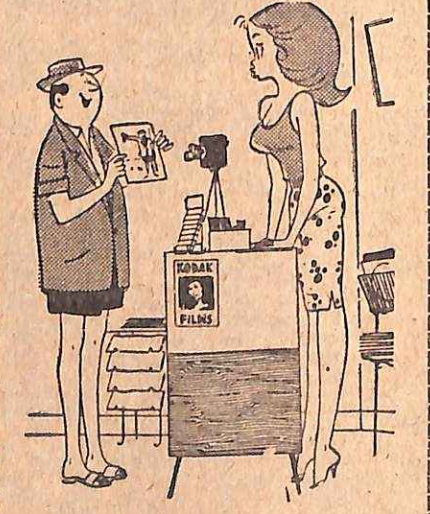

— Σας παρακαλώ ευχαρίστως την καμπίνα μου για ν' αλλάξετε. Υπάρχει χώρος και για τους δύο μας!

— Κάνετε ταξιδάκι αναψυχής, κυρία μου;

— Δυστυχώς όχι... Με συνοδεύει ό άντρας μου!...

— Οέλω μία μεγέθυναι. Νά μου μεγαλώστε όμως μόνο το πόδι!...

Φλεγόταν από πυρετό. "Όλη τη νύχτα δε μπορούσε να κλείσει μάτι και μόνο, κατά τα χάραματα, ήρεμης. "Ο όπνος του χάιδεψε τα βλέφαρα και τον πήρε μαζί του. Μέρως δολοκλήρης, η Μαρία, η πεντάμορφη θυγατέρα του Γήτσου Δαρδανή, προήχοντα της Γαστούνης, εξαγυρίστηκε στο προσκέφαλό του. Αυτό το ξανθομάλλο παλληκάρι, με τα λεπτά και ευγενικά χαρακτηριστικά, την είχε γοητεύσει. Τον είχε δει πριν δυό βδομάδες περίπου, στη βρύση του χωριού. Καθόταν σε μία πέτρα και κουβεντιάζε μ' ένα συγχωριανό της, τον Νικόλα Κεχαγιά. "Αν και φορούσε άσπαστική λερή φουσταίλλα, της Μαρίας της έκανε έντοπος το παρουσιαστικό του. Άσπασίδητα, πλίσσισε προς τα έκει.

— "Ο άνδρας αυτός ψαχνει να βρη τον πατέρα σου, της είπε ό Νικόλας. Λέει πως έρχεται από πολύ μακριά.

Τό γαλάζιο βλέμμα του άγνωστου, κορφώθηκε πάνω της. "Η κοπέλλα έννοιωσε ένα φτερούγισμα στην καρδιά της. "Όσοωπο δεν άποκριθήκε άμέσως, "Η όποχη ήταν πονηρή. "Ο έθρος είχε σκορπισμένους παντού, σε χωριά και σε πολιτείες, άν-

Κάρλος και Μαρία

θρώπους δικούς του. "Εβλεπαν, άκουγαν και κατέγραφαν. Πως μπορούσε λοιπόν να έμπιστευθαι σ' ένα ξένο, όταν μέλιστα ό ξένος αυτός μιλούσε με δυσκολία τη γλώσσα της; "Η Μαρία ήξερε πως ό πατέρας της, από καιρό τώρα, ήταν μπλεγμένος στο μυστικό άγώνα του "Εθνους, που προετοιμάζε την επανάσταση. Συχνά έφευγε τις νύχτες κρυφά και εξαγυρίζε σε τό δημόσια. Που πήγαινε; Ποτέ δεν έπαινε γι' αυτό. Ποτέ δεν ανταλάσταν κουβέντα. Μα η Μαρία διαισθανόταν την κατάσταση και καθόταν με τον πατέρα της, που δεν έμενε με σταυρωμένα χέρια μέσα στην πιο μαύρη ώρα της σκλασίας.

— Και τι τον θέλει, Νικόλα; ρώτησε επί τέλους η νέα. Ποιος τον στέλνει;

— Δεν ξέρω, είπε. Δε μπορούμε να συνηνοηθούμε.

Την κύτταζε όπονοούμενα, σά να της έλεγε να προσέχει και όπομακρυθαι. "Η Μαρία έμενε μόνη μαζί του. Το πρώτο ήταν γλυκό. Ψηλά, από τις καρδιές του Σάρακα, κατέβαινε ένα όροσρό άεράκι. "Όλα ήταν όμοφα κι' άπαλά και τίποτα δε μπορούσε πως, δολοκλήρης ό τόπος, όλόκληρη η "Ελλάδα, χοροπαίνε κάτω από άψηκα όσημα.

— Λοιπόν, της ρώτησε άσφαια ό άγνωστος. Που μπορεί να βρω τον πατέρα σου;

— "Η φων ήτου ήταν γλυκιά και ένέπνεε έμπιστοσύνη.

— Αφού είναι ανάγκη να τον δης, έλα να πάμε στο σπίτι μας, του είπε η Μαρία. Αυτή την ώρα βρίσκεται εκεί.

Τον κύτταζε για λίγο εξαφνιασμένη και πρόσ-τεσε:

— Τι έχεις, ξένη; Είσαι άρρωστη;

— Έκείνος χαμογέλασε με δυσκολία.

— Έχω πάλι πυρετό, άποκριθήκε. Τα μάτια μου καίνε. Γι' αυτό κέθησα αιμά στη βρύση να έσοτσάσω.

— "Ο πατέρας μου θα σε γιατρέψη. Ξέρει να διώχνει τον πυρετό με βοτάνια. Πηγαίνω μπροστά κι' έσύ άκούωσθα. Δεν κάνει να μας δούν μαζί στο χωριό.

— Ερίξε εκείνος ένα βλέμμα όλόγυρο, είδε πως δεν ήταν κανείς και προσέξε τη Μαρία στα μάτια.

— Δε βάθω μαζί σου, της έξηγησε. Θα σάς έπισκεφθώ το βράδυ. Πέμου μονάχα που είναι το σπίτι σου;

— Άνκου στην εκκλησία. Δεν καταλαβαίνω όμως γιατί πρέπει να πάω στο βράδυ.

— Γιατί δεν πρέπει να μάθαι κανείς τον έρχομό μου. Άν μνησθαι στο Νικόλα, ήταν έπειδή έπρεπε να μάθω που βρίσκεται ό Γήτσος Δαρδανής. Καταλήθαίνεις;

— Ένας παράξενος φόθος πλημμύρισε άσφαια την ψυχή της.

— "Οχι, δεν καταλαβαίνω, άποκριθήκε. Γιατί δε θα να μάθουν τον έρχομό σου; Τι σε τρομάζει;

— "Ο άγνωστος της έπιασε το χέρι. "Η κοπέλλα δεν τό τασέ-ξε. "Ηταν η πρώτη φορά, που ένας άντρας την άγγιζε. Κι' όστόσο της φάνηκε πως το άγγιγμα αυτό το πνιχνε από χρόνια, από τότε που γνώρισε τον κόσμο. Τα μεγάλα της μάτια τον κυττάσαν όιωθαια περίεργα. Εκείνος της έλεγε:

— Είμαι "Αγγλος και τόνωος μου είναι Κάρλος Μόρρον. "Ηεβα στο χωριό σας από το Μεσολόγγι. Μ' έστειλε ό άόρδος. Έχεις άκούσει για τον Μπάβρον;

— "Η Μαρία τινάχτηκε πάνω. Γι' όρωτο της πρόσωπο είχε άχραιοι. Τα χείλη της τρεμούλιασαν απ' τη συγκίνηση.

— Έπρεπε να το καταλάβω, ψιθύρισε. Ποιος δεν έχει άκούσει για το Μπάβρον; "Όλοι οι "Ελληνες τον γνωρίζουν και κάνουν το σταυρό τους στ' όνομά του. Είσαι λοιπόν απ' τους "Αγγλους που ήσαν μαζί του για να πολεμήσουν στον τόπο μας;

— Ναι, ήεβα να πολεμήσω για την έλευθερία της "Ελλάδος, που την αγαπάς σαν πατρίδα μου!

ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Στο Μεσολόγγι τα πράγματα δεν είναι διόλου ευχάριστα. "Ο έθρος έλυσσε πρό πολλού την πολιορκία, μα αυτό δε σημαίνει πως κερδισαμε το παιχνίδι. Θα εξαγυρίση. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι. "Ηεβα να βρω τον πατέρα σου για να μας βοηθήση.

— Με ποιόν τρόπο;

— Μας χρειάζονται άλογα. Και λένε πως στη Γαστούνη υπάρχουν.

— "Ο Κάρλος Μόρρον σάπασε ξαφνικά, σαν να τον τριέλιανε κάποιος πόνος. Τα μάτια του ματίο είχαν κοκκινίσει. "Ηταν ψηλός, νέος και όρσιος άντρας. Βαθύλκωτος στην πατρίδα του, είχε πούλησει ένα μέρος απ' την τερόστια περιουσία του, για να το διαθήσει στις ανάγκες της σκλαωμένης "Ελλάδος. Φίλος στένος με τον Βύρωνα, κατέθηκε μαζί του στο Μεσολόγγι, όπου "προσέφεραν σημαντικές όπηρεσίες: διά την ίδρυση και λειτουργία του τυπογραφείου του Μύλλερ.

άλογα και να τα μεταφέρουν στο Μεσολόγγι. Τόσο ό Μπάβρον, όσο και οι άλλοι πολεμιστές, τα ποιεμαν με ασχέτα.

— Είμαστε σύμφωνοι, άποκριθήκαι οι δυο άντρες. Τάλογα θα τα βρούμε έμεις και θα τα μεταφέρουμε στο Μεσολόγγι. Αυτό θα γίνει όμως, μόνο αν πέσει στο στρώμα.

— "Ο Μόρρον δέχτηκε η ένώνωσυνή της. Τότα σ' αυτούς. Τους έδωσε άσφαια χρήματα κι' έπειτα από μερικές μέρες η όποση είχε τακτοποιήθει. "Αγόασαν τότενα ένεια άλογα και κρυφά μα νύχτα, ξεκίνησαν να τα παραδώσουν στον προσώμο τους. "Ο "Αγγλος έμεινε κρεοάτωμένος στη Γαστούνη. "Η όγεία του είχε κάπως βελτιωθεί. Και στο διάστημα αυτό ανάμεσα στη Μαρία και τον Κάρλο άναπτύχθη ένα τρυφερό εϊδύλλιο. "Ο φιλέλληνας έβλεπε την άσφαίστη της νέας, θαύμαζε την όμορφιά της και την καλωσύνη της κι' ένα πρωί, έκει πο', καθόντουσαν και κουβεντιάζαν, τη ρώτησε με την άπλότητα που τον διέκρινε:

— Θες να γίνης γυναίκα μου, Μαρία; "Αν συμπήξω κάποιον άλλον, άπάντησε μου, χωρίς όδο. "Εγώ θα σε παντρεύω μαζί του. Άν όμως η καρδιά σου είναι λεύτερη, πέσου το και θα σε κάνω άληθινά ευτυχισμένη.

Σήκωσε τ' όρωτο της βλέμμα η "Ελληνισπούλα και τον κύτταξε με λατρεία.

— "Οχι, όνο είναι λεύτερη η καρδιά μου, αλλά είναι και δική σου, άπάντησε. Σ' αγαπάω, Κάρ-

— Που μπορεί να βρω τον πατέρα σου; τη ρώτησε άσφαια ό άγνωστος.

του όλοσταςίου του "Ες και του τηλεσκοπίου. "Ο Μόρρον όμως, μένοντας συνέχεια στο Μεσολόγγι, είχε άποκτήσει έλάνειο πυρετούς, όποκοι περισσότεροι φιλέλληνες, που ζούσαν εκεί, πείσε βαρεία άρρωστος. Μα είχε δυνατή καρδιά κι' έγινε γρήγορα καλά. "Αλλά όπως φαίνεται, οι μυστοί δεν τον είχαν εγκαταλείψει τελείως. Και τώρα ό Μόρρον έννοιωσε το κορμί του να φλογιζέται και τα μάτια του να καίνε. Τον συντάραξαν δυνατά ριγη.

— Δε μπορώ να σ' άφήσω και να φύγω, του είπε η Μαρία. Τρώεις δολοκλήρης, καθώς πίνω. Σε τό χωριό μας δεν υπάρχει πρόδοτης.

— "Ο "Αγγλος όίως έπείνε. Δε είναι η πρώτη φορά που άσφαίστη. Γύρισε σπίτι σου και μόλις σου άσφαίστη, περιμένε με στην έξωπορτα. Θα πάω να έσπασω κάπου κρυφά, όποπου ναρήθαι ή ώρα.

— Εφους η νέα με βαρεία καρδιά και πήγε στο σπίτι της. "Αν ήθελε, άναγνήθηκε στον πατέρα της για τον άπασταμένο του Μπάβρον. "Ο άσφαις γιά τον άπασταμένο έλα να τον σπείρω, χωρίς να άναγνήθηκε, κατόπιν να διαφύγει και να γυρίσει πίσω στη Γαστούνη. Μόλις όμως έφτασε έκει, έμεινε όλο δυσάρεστα μοναχά. "Ο "Αγγλος γαρσπάζε το παλληκάρι, τότε έκανε ό,τι μπορούσε για να τον σώσει. Έβρεσε κοίφα από την Πείθεκα ένα φημισμένο γιατρό τον Κανέλο Κανελόδοτλο - που είχε σπουδάσει στην "Ιταλία - και έσπασε τον έπασε έσοκάτω επίσημα Μιλίτικα. Ξαναβρήκε μα τό άποτέλεσμα σάβηκε μδέν. "Ο Κάρλος Μόρρον είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Συνήθε όμως να σιχναι και άνακάθησε στο κορμάτι του. Κύτταζε όλόγυρο τον περίεργο και τα μάτια του στέβηκαν στην άτυχη νέα, που τον παρακολούθουσε λυπημένη. "Επιασε με δυσκολία τα χείλη της και τα χάιδεψε τρυφερά.

— Μαρία, ψιθύρισε. Μαρία.

Γύρισε κατόπιν απ' την άλλη μεριά το κεφάλι του, χαμογέλασε πικρά και έσπυρσε. "Ηταν 17 Αυγούστου 1825.

— Είμαι "Αγγλος και τόνωος μου είναι Κάρλος Μόρρον. "Ηεβα στο χωριό σας από το Μεσολόγγι. Μ' έστειλε ό άόρδος. Έχεις άκούσει για τον Μπάβρον;

— "Η Μαρία τινάχτηκε πάνω. Γι' όρωτο της πρόσωπο είχε άχραιοι. Τα χείλη της τρεμούλιασαν απ' τη συγκίνηση.

— Έπρεπε να το καταλάβω, ψιθύρισε. Ποιος δεν έχει άκούσει για το Μπάβρον; "Όλοι οι "Ελληνες τον γνωρίζουν και κάνουν το σταυρό τους στ' όνομά του. Είσαι λοιπόν απ' τους "Αγγλους που ήσαν μαζί του για να πολεμήσουν στον τόπο μας;

— Ναι, ήεβα να πολεμήσω για την έλευθερία της "Ελλάδος, που την αγαπάς σαν πατρίδα μου!

— Είμαι "Αγγλος και τόνωος μου είναι Κάρλος Μόρρον. "Ηεβα στο χωριό σας από το Μεσολόγγι. Μ' έστειλε ό άόρδος. Έχεις άκούσει για τον Μπάβρον;

— "Η Μαρία τινάχτηκε πάνω. Γι' όρωτο της πρόσωπο είχε άχραιοι. Τα χείλη της τρεμούλιασαν απ' τη συγκίνηση.

— Έπρεπε να το καταλάβω, ψιθύρισε. Ποιος δεν έχει άκούσει για το Μπάβρον; "Όλοι οι "Ελληνες τον γνωρίζουν και κάνουν το σταυρό τους στ' όνομά του. Είσαι λοιπόν απ' τους "Αγγλους που ήσαν μαζί του για να πολεμήσουν στον τόπο μας;

— Ναι, ήεβα να πολεμήσω για την έλευθερία της "Ελλάδος, που την αγαπάς σαν πατρίδα μου!

— Είμαι "Αγγλος και τόνωος μου είναι Κάρλος Μόρρον. "Ηεβα στο χωριό σας από το Μεσολόγγι. Μ' έστειλε ό άόρδος. Έχεις άκούσει για τον Μπάβρον;

— "Η Μαρία τινάχτηκε πάνω. Γι' όρωτο της πρόσωπο είχε άχραιοι. Τα χείλη της τρεμούλιασαν απ' τη συγκίνηση.

— Έπρεπε να το καταλάβω, ψιθύρισε. Ποιος δεν έχει άκούσει για το Μπάβρον; "Όλοι οι "Ελληνες τον γνωρίζουν και κάνουν το σταυρό τους στ' όνομά του. Είσαι λοιπόν απ' τους "Αγγλους που ήσαν μαζί του για να πολεμήσουν στον τόπο μας;

“Εξω φρενών, έπειδή τους χάλασε έτσι τη διασκέδασι, οι δυο αδελφές του Μισέλ αποφασίζουν να πάρουν άμεσα τη συντροφιά τους και να φύγουν από τη βίλλα.

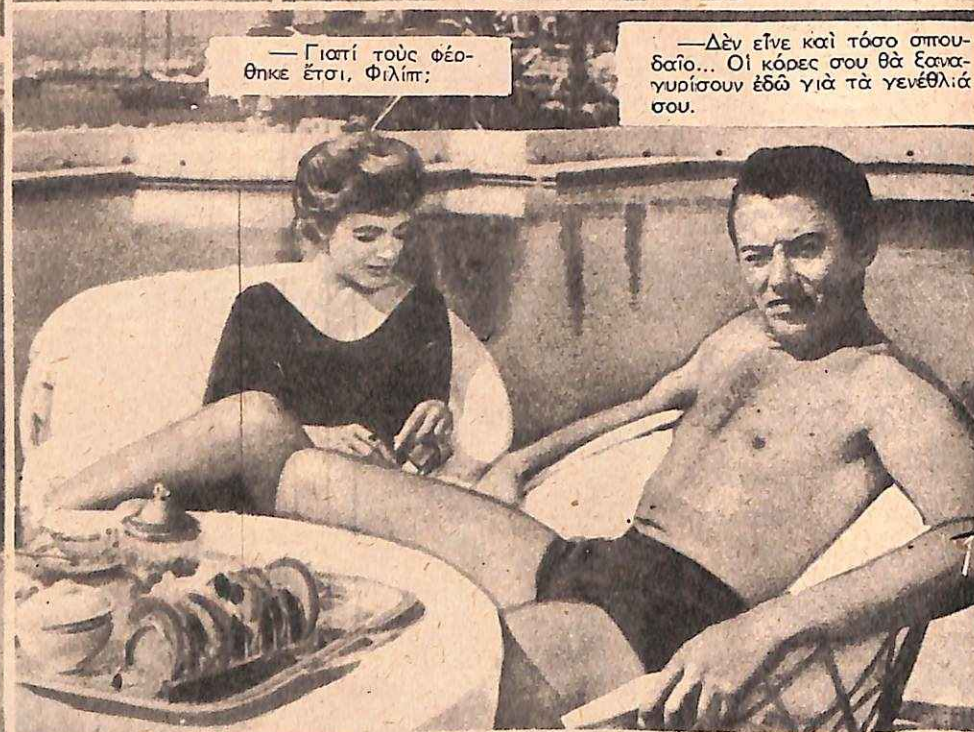
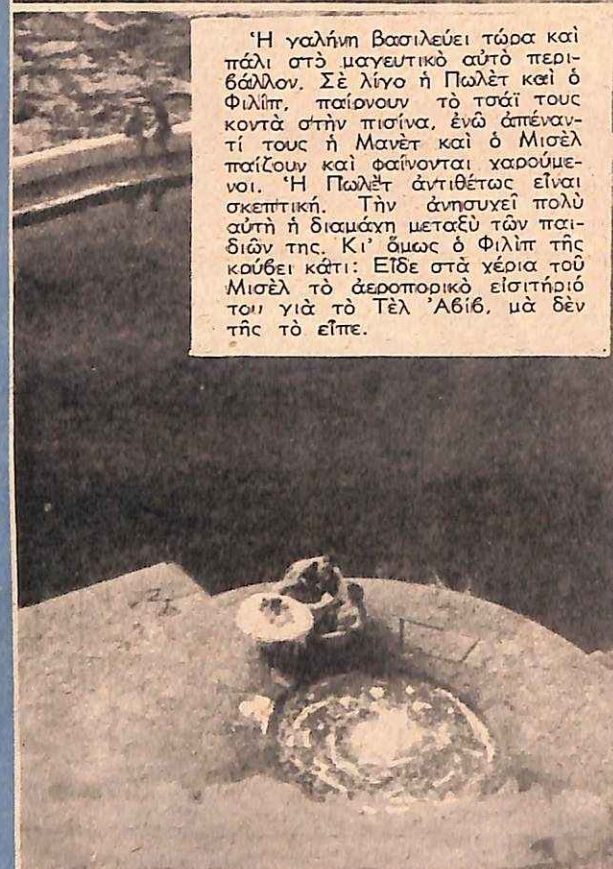
— Βλάκα! ‘Ηλίθιε!... ‘Απολίτιστε!...
“Όλα τόν ένοχλούν... Δεν έννοει να δη κανένα να διασκεδάζη!

‘Από τη βεράντα, ο Μισέλ και η Μανέτ παρακολουθούν σιωπηλοί και με κάποια ίκανοποίηση την απόγώραση των επίδρομέων.

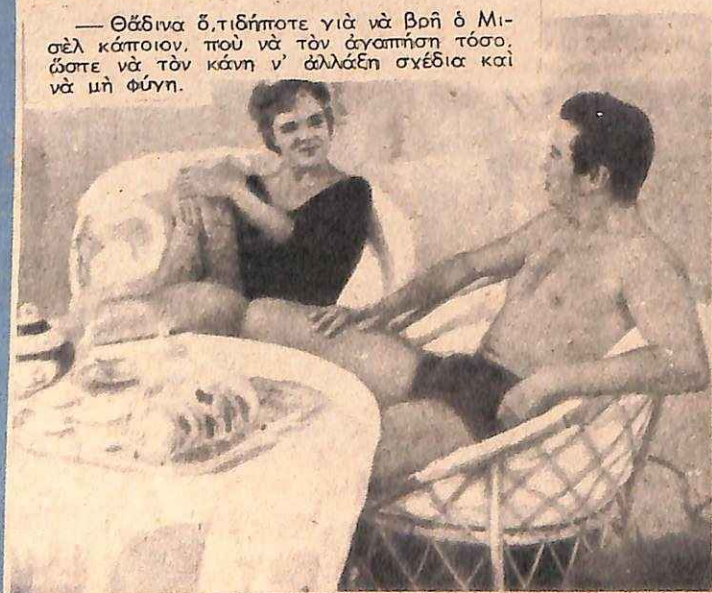
— Γιατί τους φέοθηκε έτσι, Φίλιπ;

— Δεν έγινε και τόσο σπουδαίο... Οι κόρες σου θα ξεαναγυρίσουν εδώ για τα γενέθλιά σου.

‘Εκείνο όμως που ένδιαφέρει την Πωλντ είναι να μείνη κοντά της ο Μισέλ.

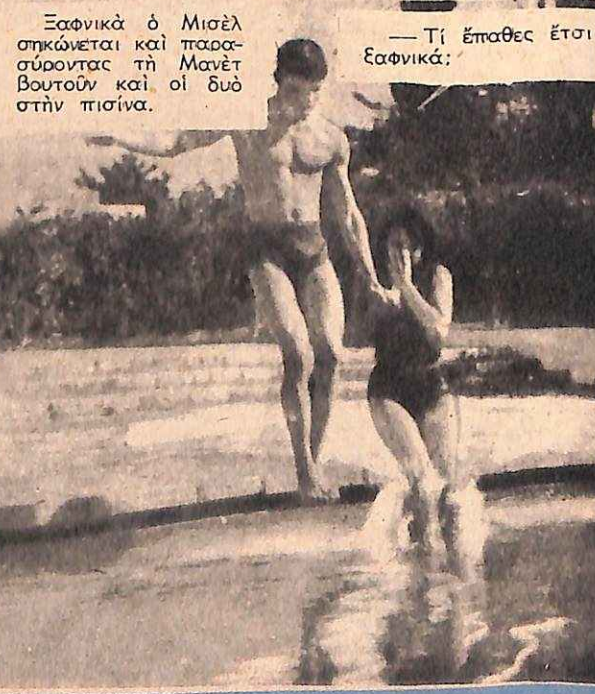
— Θάδινά οτιδήποτε για να βρής ο Μισέλ κάποιον, που να τόν αγαπήσει τόσο, ώστε να τόν κάνει ν’ αλλάξει σχέδια και να μη φύγη.

Λέγοντας τὰ λόγια αυτά η Πωλντ γυρίζει και κυττάζει το ζευγάρι, που αποτελούν ο Μισέλ και η Μανέτ... Δεν την απασχολεί η καταγωγή ή η προέλευσι αυτής της νέας. Την ένδιαφέρει μόνο το γεγονός ότι κοντά της ο Μισέλ φαίνεται διαφορετικός, σαν να βρήκε κάτι, που ζητούσε από καιρό. Οι δυο νέοι αποτελούν πράγματι ένα ταιριαστό ζευγάρι και η Πωλντ δεν παύει να παρακολουθεί κάθε τους κίνηση.

Ξαφνικά ο Μισέλ σηκώνεται και παρασύροντας τη Μανέτ βουτούν και οι δυο στην πισίνα.

— Τί έπαθες έτσι ξαφνικά;

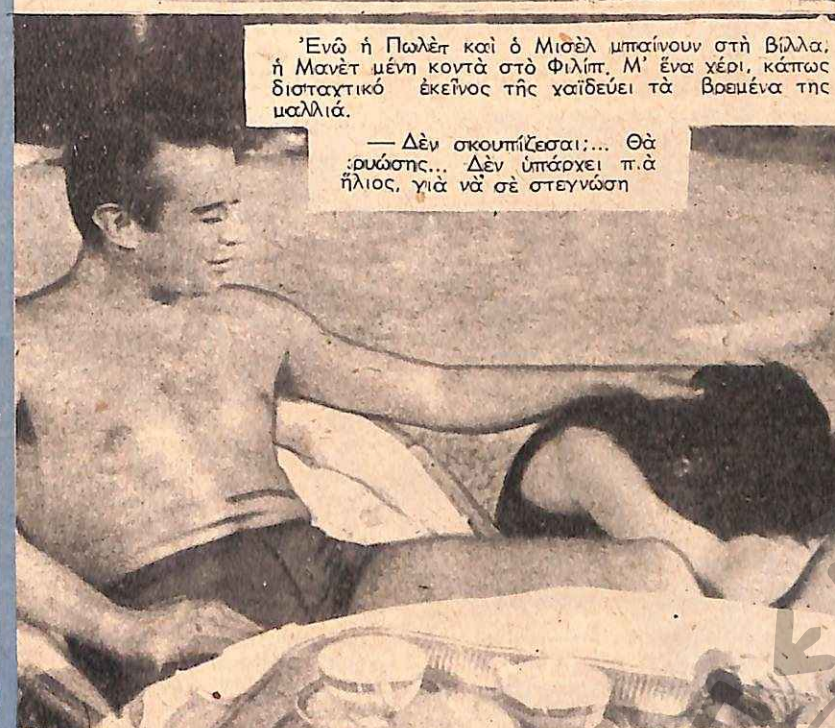

— Κάνει ζέστη και λίγη δροσιά δέ βλάπτει...

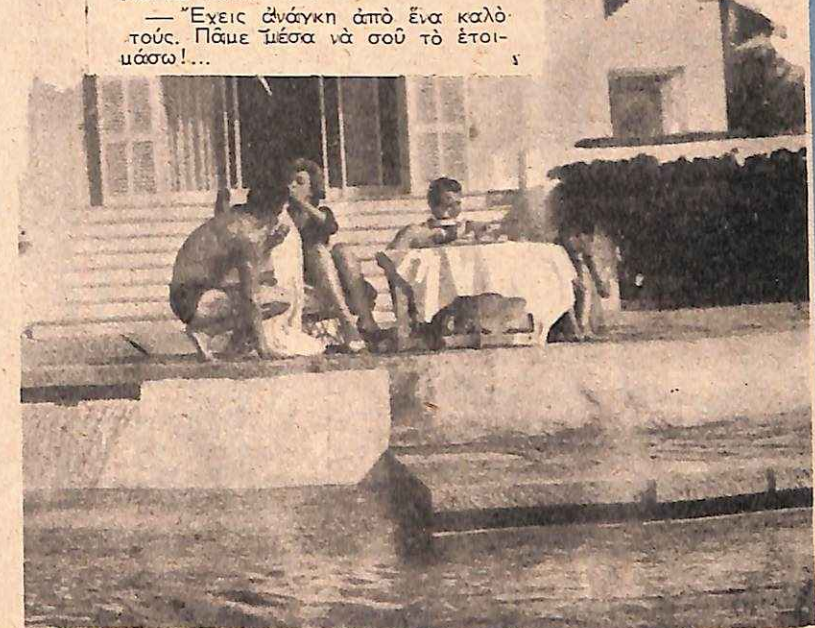
‘Ενώ η Πωλντ και ο Μισέλ μπαίνουν στη βίλλα, η Μανέτ μένη κοντά στο Φίλιπ, μ’ ένα χέρι, κάπως δισταχτικό εκείνος της χαϊδεύει τα βρεμένα της μαλλιά.

— Δεν σκουπίζεσαι;... Θα ρούσκη... Δεν υπάρχει π.ά ήλιος, για νά σε στεγνώση

Περνούν κολυμπώντας απέναντι και πηγαίνουν να καθήσουν κοντά στην Πωλντ και στο Φίλιπ. ‘Η Πωλντ κάνει ό,τι μπορεί για να περιποιηθή το γυιό της.

— ‘Εχεις ανάγκη από ένα καλό-τούς. Πάμε τίεσα να σου το ετοιμάσω!...

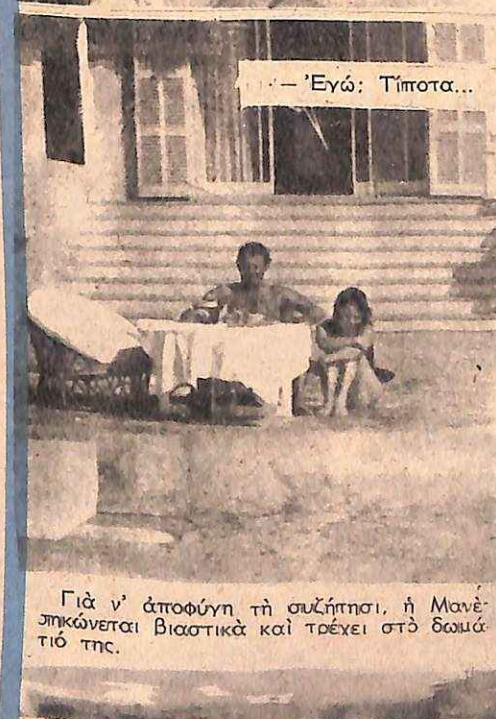
‘Η Μανέτ σηκώνει το κεφάλι, αλλά κροτάει τα μάτια κλειστά, σαν να θέλη ν’ αποφυγή να τόν κυττάξη στα μάτια...

— Δεν κουτώνω καθόλου, αλλά πηγαίνω να ντυθώ...

— Τί έχεις πάθει.

— ‘Εγώ: Τίποτα...

Για ν’ αποφυγή τη συζήτηση, η Μανέτ σηκώνεται βιαστικά και τρέχει στο δωμάτιό της.

‘Η μέρα του εορτασμού των γενεθλίων πλησιάζει. Ένα απόγευμα, που ο Φίλιπ βρίσκεται μόνος στη βίλλα, χτυπάει το τηλέφωνο. Είναι ο Ρόζενκραντ, ένας Παρισινός μεγαλέμπορος ζωγραφικών έργων, που είχε προσέξει τα έργα του Φίλιπ και τού δίνει ραντεβού στη βίλλα του, στο Σαιν-Πώλ — ντε Βανς, για να συζητήσουν ένα ταξίδι στη Ν. ‘Αμερική.

‘Η Πωλντ της πήρε ένα καινούργιο φόρεμα, που έκανε τη Μανέτ ν’ απαστραφίτη από ευτυχία.

Το πρώτο αυτό δώρο του Φιλίπ κάνει τη Μανέτ να πέσει στην αγκαλιά του με μια ασυνήθιστη τρυφερότητα... Έκείνος δεν ξέρει τί να πει.

Ο Φιλίπ δεν είχε το θάρρος να της μιλήσει για το ταξίδι του στη Ν. Αμερική και πολύ περισσότερο δεν τολμούσε τώρα, που ένοιωσε πόσο τον αγαπούσε...

Κάνουν μαζί μερικά βήματα και ο Φιλίπ ύστερα από πολλούς δισταγμούς αποφασίζει να μιλήσει...

— "Αν αύριο εγώ έφευγα μόνος μου, χωρίς τη Μανέτ... Έσύ δε θα έμεινες εδώ να της κρατήσεις συντροφιά;

Η Μανέτ νοιώθει πως του άρσει και αυτό αύξάνει την ευτυχία της. Άγνοεί ακόμα ή δυστυχισμένη πως το φόρεμα αυτό είναι ένα αποχαιρετιστήριο δώρο.

Για να συγχαρή τη Μανέτ για το καινούργιο της φόρεμα, που της πηγαίνει ωραία, ο Μισέλ της δίνει ένα φιλή στο μέτωπο και κατεβαίνει κατόπιν σπών κήπο. Ο Φιλίπ δεν άργεί να τον συναντήσει εκεί.

— Μισέλ, γιατί επιμένεις να φύγεις;

— "Όστε το ξέρεις... Πιστεύω πως εκεί οι άνθρωποι ζούνε καλύτερα... Ζούνε πραγματικά."

Ο Μισέλ πιάνει ένα σίδερο από το καγκελόφραγμα του κήπου και το σφίγγει νευρικά.

Ο Μισέλ πάντως κατάλαβε πως με τα λόγια του αυτά ο Φιλίπ άφηνε, φεύγοντας, σ' αυτόν, του χάριζε κατά κάποιο τρόπο τη Μανέτ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο βασιλιάς της Συρίας Άντιοχος ο 2ος, γυρίζοντας από μια νικηφόρο εκστρατεία του έναντι των Πάρθων, που απειλούσαν τα θωροοικονομικά σύνορα του κράτους του, προσέλαβε τους στρατηγούς και τους αὐλούς του σ' ένα μεγαλόπρεπο συμπόσιο, που έδωσε στο ανάκτορό του, στην Αντιόχεια. Το συμπόσιο αυτό, όπως γινόταν σε παρόμοιες περιπτώσεις, δεν άρχισε να ξεδιπλώνει σε όριον... Τό θράδυ εκείνο, οι αὐλοκόλακες που περιστοιχίζαν το βασιλιά τον ανάκηρυξαν θεό. Ο Άντιοχος, μεθυσμένος από το πολύ κρασί κι από τα εγκώμια, που άκουγε γύρω του, τινάχτηκε σε κάποια στιγμή θρόνος, άρπαξε έναν αναμμένο πυρό κι άργισε να τρέχει φωνάζοντας πως θάκαινε το ανάκτορό του.

— Τόπο στο θεό! ούρλιαζαν οι αὐλικοί του, που

Η αιματοβαμμένη λαοδίκη

δεν ήταν λιγότερο μεθυσμένοι απ' αυτόν.

Ο βασιλιάς είχε περάσει τώρα σε μία στοά, που άνηκε στο ιματιοεὐακείο κι ήταν έτοιμος να πετάξει τον πυρό του, όταν, εφαινικά, είδε μία νεα που προχώρησε προς το μέρος του μ' άπλωμένα τα χέρια της.

Σταμάτησε, βασιλιά! φώναξε. Η φωτιά που θέλεις να βάλεις στο ανάκτορό σου μπορεί να σου στοιχίσει το θρόνο σου και το βασίλειό σου! Και μήπως ο θρόνος και το βασίλειό μου δεν είναι δικά μου; είπε ο Άντιοχος. Άφου, λοιπόν, είναι δικά μου, μπορώ να τα κάω ό,τι θέλω.

Μόνο ό,τι εφίπασες με τα χέρια σου είναι δικά σου, απάντησε η νέα. Άλλά εσύ, βασιλιά, δεν εφίπασες τίποτα ως σήμερα. Ό,τι έχεις, το κληρονομήσες από τους προγόνους σου... Άν τουλάχιστον το διατηρούσες άκέραιο! Άλλά έχασες τις μισές από τις εσφαλμένες του κράτους σου και κινδυνεύεις να χάσεις και τις υπόλοιπες.

Τόπο στο θεό! ούρλιαζαν και πάλι οι μεθυσμένοι αὐλικοί, που είχαν δυσχεραστεί από την άπροσπη αυτή καθυστέρηση.

Η νέα τους κύταξε περιφρονητικά. Ουδ' αὐτὸς εὐακείτε σαν πεινασμένα σκυλιά, τους εί-πε. Και τί άλλο είσαστε από σκυλιά, που έέρουν να γλείφουν τον αφέντη τους; Άλλά όταν ο αφέντης σας χάσει το βασίλειό του, που θα βρή κόκκαλα για να σάς πετάει; Τα λόγια αυτά εἰπώθηκαν με τόση δύναμη, που οι αὐλικοί, μ' όλο το μεθύσι τους, άποτραβήχτηκαν τρομαγμένοι και δεν έδωσαν πιά μιλή από το στόμα τους.

Η νέα προχώρησε τότε, πήρε τον αναμμένο πυρό από τα χέρια του βασιλιά και τον πέταξε σε μία από τις αὐλές του παλατιού, όπου δε μπορούσε να κάνει κακό.

Ο βασιλιάς έμοιαζε σαν μαθητοῦδι που τόπιε-σαν τη στιγμή που έκανε κάποια άταξία. Άλλά συνήλθε άμέσως κι ο θυμός εἰσχε κατακόκκινο το πρόσωπό του. Άναζητήσε τότε με το θέλημα του τον Κύριο Θεμισώνα, που ήταν ο σύντροφος των θάγιών του.

Τό παῖδο, πράγμα που θέλω να δώ μόλις εφίπασα αύριο, το πρῶτο είναι το κεφάλι αυτής της νέας, του είπε προυλίζοντας. Σήμερα είμαι πολύ ζαλισμένος για να γράψω αυτό το θέαμα...

Συνώδευσε τα λόγια του με μία κωμική χειρονομία. Οι αὐλικοί του, που είχαν ξαναβρή το θάρρος τους, ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

Άλλά, εφαινικά, ο βασιλιάς κλονίστηκε και αὐριόστηκε πάνω στις πλάκες. Μερικοί από τους αὐλικούς τον σήκωσαν τότε στα χέρια τους και τον πήγαν στον κοιτώνα του, όπου τον έσπλωσαν στο κρεβάτι του.

Ο Άντιοχος κοιμήθηκε μ' ένα μολυβένιο ὕπνο ως το άλλο μεσημέρι. Κι όταν άνοιξε τα μάτια του, φώναξε το Θεμισώνα.

Χτες το θράδυ σε είχα διατάξει να κάψεις κάτι, του είπα. Άλλά δε θυμάμαι πιά τί ήταν...

Αυτό ψάγνα κι εγώ να βρω, άλλα δεν το καταφέρνω, απάντησε ο Θεμισών μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

Τόπο μικρή σημασία δίνεις, λοιπόν, στις διαταγές μου; φώναξε ο βασιλιάς.

Πάω μπορώ να θυμάμαι ένα πράγμα που κι ο ίδιος ο θεός το έχει ξεχάσει; είπε ο Θεμισών.

Μ' όλο που το μυαλό μου είναι ετοχό, θυμάμαι, ώστόσο, πως ο αφέντης μου ποῦ είχε μιλήσει για μία νέα, είπε δειλά ο Θεμισών.

Ά, ναι... και τί άπόγινε αυτή η νέα; ρώτησε ο Άντιοχος.

Είναι εδώ και περιμένει να ιδῇ το βασιλιά, απάντησε ο Θεμισών.

Οδηγήστε την μπροστά μου.

Η νέα που του είχε πάρει το προηγούμενο θράδυ τον πυρό από τα χέρια ἤπνε σε λίγο στο δωμάτιό. Έλαμπε από όμορφιά και το ὕψος της δεν έδειχνε ούτε δειλία, ούτε φόβο.

Ποιά είσαι; τῇ ρώτησε ο Άντιοχος.

Εκείνη που ο βασιλιάς προστάζει να της κόψουν το κεφάλι, απάντησε η νέα.

Ναι... θυμάμαι τώρα, είπε ο Άντιοχος. Άλλά ποιά είσαι;

Η αδελφή του θεού...

Αδελφή δική μου;

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

— Άπό τον ίδιο πατέρα, άλλ' από άλλη μητέρα...
— Είσαι, λοιπόν, η Λαοδίκη;
— Ο βασιλιάς είπε τ' όνομά μου, απάντησε η νέα.
— Όταν έφουγα για τον πόλεμο, ήσουν μικρή παιδούλα...
— Πέρασαν πέντε χρόνια από τότε.
— Έπρεπε να ζητήσω να σε δω μόλις γύρισα...
— Ο θεός είχε άλλες ασχολίες.
— Ο Άντιοχος ξεκαρδίστηκε στα γέλια.
— Άφησε αυτό το όνομα για εκείνους που θέ-

— Άν δεν θέλεις να με λυπήσεις, πρέπει να μη με ξενακάμεις να γτρέπωμαι για σένα.
— Άπό κείνη την ἡμέρα, ο Άντιοχος, κάθε φορά που τοῦ διόταν η εὐκαιρία, έτρεχε κοντά στην αδελφή του κι έμεινε ώρες ατέλειωτες μαζί της. Η όμορφη της Λαοδίκη, το σπιθηροδόλο πνεῦμα της κι οι έξυπνες παρατηρήσεις της για ανθρώπους και πράγματα τον είχαν γοητεύσει. Έτσι, μία μέρα, οι κάτοικοι της Αντιόχειας μάθαιναν όχι χωρίς κάποια έκπληξη ότι ο βασιλιάς είχε πάρει την άποφαση να κάνει σύζυγο του την έτεροθαλή αδελφή του.

Ο γάμος τους έγινε σε λίγο. Πίσω απ' αυτόν, κρυβόταν ένα δυνατό αίσθημα, που διατηρήθηκε και στα κατοπινά χρόνια. Ο Άντιοχος άφησε πιά τις όριαστικές διασκεδάσεις του, έπαψε να πίνει κι έγινε ένας συνετός και καλός βασιλιάς. Το κράτος της Συρίας γνώρισε τότε μία καινούργια λαμπή.

Ο Άντιοχος κατάφερε ταυτόχρονα να επεκτείνει τα όρια του και να κερδίσει πολλές από τις εσφαλμένες που είχε χάσει προωύτερα.

Άλλ' αυτή η επεκτατική πολιτική του άνησύνωσε το βασίλειό της Αιγύπτου Πτολεμαίο 2ο το Φίλαδελφο, που συνένωσε γύρω του τους παλιούς έθρους του σ' Αντιόχου και ξανάρχισε τις έπιδρομές του στα νήσια σύνορα της Συρίας.

Ο Άντιοχος έσέηκε έτσι σε πολύ δύσκολη θέση. Όπου κι αν γύριζε το μάτι του δεν έβλεπε παρά μόνο έθρους και, για να βγῇ από τη δύσκολη αυτή κατάσταση, άναγκάστηκε να συνθηκολογήσει με το βασιλιά της Αιγύπτου και να δειχῇ τους δ-ρους του. Ένας απ' αυτούς ήταν ο περισσότερος θ-ν-

— Σταμάτησε, βασιλιά! φώναξε στον Άντιοχο μία νέα.

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΝ ΠΕΔΡΟ

Ο αυτοκράτορας της Βραζιλίας δόν Πέδρο ήταν περίφημος για τη σωματική του δύναμη. Κάποια μέρα ο δόν Πέδρο είχε βγῇ περιπατό με βάρκα μέσα στο λιμένα του Ρίο Λαφείρα, συνοδευόμενος από δύο υπασπιστές του με τις χρυσοκέντητες μεγαλοπρεπείς στολές τους. Ο λαός παρακολουθούσε απ' την προκυμαία τον περιπατό εκείνο του αυτοκράτορος του ζῆτω-κραυγάζοντας.

Σε μία στιγμή ένθουςιασμού ο δόν Πέδρο, θέλοντας να κάνει ένα αστέιο για το λαό του και συγχρόνως να τους δείξη τη δύναμή του, άπλωσε τα δύο του χέρια και έπιασε απ' τον νιακά τους υπασπιστές του, τους σήκωσε και τους άουτηξε μέσα στη θάλασσα ως το λαμό, τον έναν απ' το ένα μέρος της βάρκας και τον άλλον απ' το άλλο. Τους κράτησε αρκετά λεπτά της ώρας έτσι μερ' στο νερό και έπειτα τους ξανάσπρωξε και τους δύο συγχρόνως και τους ξανακόπησε στις θέσεις τους, ενώ ο λαός ξεκαρδισμένος στα γέλια είχε ξεσηπύσει σε φρενήρεις ζητωκραυγές και χειροκροτήματα.

Οι μόνοι που δε νέλασαν φυσικά και δε χειροκρότησαν ήταν οι δύο υπασπιστές.

από όλους. Ο Πτολεμαίος πρόσφερε στο βασιλιά της Συρίας την κόρη του Βερενίκη ως σύζυγο, με τη ρητή άξίωση, όμως, ότι θάθαίγνε τη Λαοδίκη.

Ο Άντιοχος άναγκάστηκε να δεχῇ αυτό τον όρο κι έκαμε σύζυγο του τη Βερενίκη. Άλλά σε λίγο, μετανοήμένος για την πράξη του, ξανάσπρωξε κοντά του τη Λαοδίκη.

Απ' αυτή τη στιγμή, η ζωή μέσα στο ανάκτορο της Αντιόχειας έγινε αληθινή κόλαση. Η καρδιά του Άντιοχου έσπασκε κοντά στη Λαοδίκη, άλλα το συμφέρον του τον έκανε να περιποιείται τη Βερενίκη. Η νέα του σύζυγο του έδωσε σε λίγο ένα γιο κι ο πεθερός του τῷ ζήτησε τότε-ν' άνακρή-ξη αυτό το παιδί διαδοχά του, παραμελώντας τους γίους που είχε άποκτήσει από τη Λαοδίκη.

Ο Άντιοχος άποτραβήχτηκε, προσπαθώντας να κερδίσει καιρό. Άλλά η Λαοδίκη έδωσε, εφαινικά, μία άποδοχή λῆσι στο δράμα του. Έξασε το νύ- της Σέλευκο να σκοτώσει τη Βερενίκη και το παιδί της... Κι όπως ο Άντιοχος άπέληνος ότι θα σκοτώ- νταν για τιμωρία και τα παιδιά της Λαοδίκης, η παραμυρημένη βασίλισσα δε δίστασε να δηλητηρι- ασι και τον ίδιο.

Τό δράμα συνεχίστηκε κατόπιν με διαφορετική μορφή. Οι δύο γιοί της Λαοδίκης, ο Σέλευκος κι ο Άντιοχος ο Ίεραξ, ήρθαν σε πόλεμο για το θρόνο. Ο αδελφός της Βερενίκης Πτολεμαίος ο Εὐσεβέτης πήλκε τότε στη Συρία, κατάφερε να αἰ- νωνιάσει τη Λαοδίκη και πρόσταξε να την αποκα- σολεύουν. Ο πόλεμος μεταξύ των παιδιών της συνε- χίστηκε και μετά το θάνατό της, ώπου, τελικά, υπερίσχυσε ο δεύτερος.

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η σειρά της Μακεδονίας.

Τι είναι Η ΖΗΛΕΙΑ

Για παρακάτω δύο παραδείγματα μας δείχνουν αρκετά καθαρά τι δεν πρέπει και τι πρέπει να κάνη κανείς στην περίπτωση «καλοήθους» ζήλειας.

Μία νεαρή κυρία έχει ζηλότυπο άνδρα και βρίσκεται πώς η ζήλεια του την ένοχλη άρετα και τη φέρνει σε δύσκολη θέση. Είναι έρωτευμένη μαζί του, του είναι απόλυτα πιστή, αλλά είναι γαριτωμένη και της άσκει να κινή το θάνατο των ανδρών, να νοσήσει και να στείλονται μαζί τους. Μόλις όμως κατάλαβε πως αυτή της η στάση στενοχωρούσε τον άνδρα της, προσπάθησε να μην του προκαλή τη ζήλεια του. Έπειτα να νοσήσει με άλλους εκτός από αυτόν. Η ζήλεια όμως του άνδρα της προέκυψε ακόμα περισσότερο, γιατί δεν συνάντησε καμιά αντίσταση. Όταν της μιλούσε κάποιος κι' εκείνη του απαντούσε να μην τον προσέχει, όπως συνήθιζε ο άνδρας της δεν της έκανε παρατηρήσεις, αλλά από την έκφραση του προσώπου του και από τον τόνο της φωνής του καταλάβαινε ότι ζήλευε. Ύστερα από κάθε τέτοιο γεγονός, έμενε επί μέρες αλκοολικός σιωπηλός και βροχερός.

Έτσι η κυρία αυτή αναγκαζόταν να προσέχει την κάθε κίνησή και την κάθε λέξη της όταν ήταν μπροστά ο σύζυγός της, αλλά σιγά-σιγά με το της δημιουργίας ενός συναισθήματος δυσφορίας και ανισορροκίας. Σήμερα νοιώθει πως η κατάσταση αυτή δεν είναι ούτε δικαιο- λυνήσιμη ούτε εύχρηστη, κι' ενώ ανασταί τον άνδρα της που είναι καλός απ' όλες τις άλλες απόψεις, σκέπτεται φρόντισε το διαζύγιο.

Η κυρία αυτή έκανε δύο σφάλ- ματα βασικά στην συμπεριφορά της: δύο σφάλματα που γίνονται από πολλούς άνδρες και γυναίκες, δεν είπα ποτέ στον άνδρα της πως έχει καταλάβει τη ζήλεια του, ενώ έ- ποτε να τον είχε νοσήσει από την πρώτη στιγμή. Μ' αυτό τον τρόπο, άσκησε τη ζηλοτυπία του άνδρα της να ξεληνθεί να πάρει νοσηρή ισο- ρροκία και να τον δηλητηριάσει όλη του την ψυχή. Το δεύτερο σφάλμα της ήταν ότι, όταν άσκησε στη ψυχολογική του κατάσταση με το να άσπασε τον άνδρα της ζήλο, η ζηλο- τυπία του. Μ' αυτό τον τρόπο, όμως, όχι μόνο δεν τον ηλάττωσε αλλά τον έκανε ακόμα πιο ά- παισιό και πιο κακοήγο. Τό- ρο ο άνδρας της έχει πέσει στο σπυρμένο να της λέει: «Ναι, προσέ- χεις να μην είσαι φιλόστοργη με

Πώς θεραπεύεται Β.

τους άλλους άνδρες, όταν είμαι έ- γώ μπροστά. Ποιά έρεα όμως πώς φέρεσαι, όταν δεν είμαι έγω κον- τά σου;» Έτσι η έλαφρά και αγε- δόν φυσιολογική ζήλεια του άνδρα της έγινε χρόνια και νοσηρή. Η σύζυγος δεν έπρεπε να υποχωρήσει άδισμαρτοσύνη, αφού δεν υπήρχε τι- ποτα το κακό στη συμπεριφορά της και αφού η πίστη της ήταν πάνω από κάθε ύποψια. Έπρεπε από την άσχημη και συζητήση το θέμα αυτό με τον άνδρα της, όποτε θα είχε απο- καταστήσει την αμύσησας της ά- μοιβαίας εμπιστοσύνης και κατανο- ήσεως.

Να όμως άλλο ένα παράδειγμα για το τι μπορεί να επιτύχει κανείς σ' αυτό το ζήτημα με λίγη έξυπνά- θα και με λίγη λογική. Στο ζευ- γάρι, που έγω υπ' όψη μου ο σύ- ζυγος, είναι σαράντα περίπου χρό- νων, άρρεας, μ' αθλητικό παράτη- μα και η σύζυγος επτά χρόνια μι- κρότερη του, έξυπνη, πολύ γοητευ- τική, που επιζητεί και χαίρεται να θαυμάσει που της δείχνουν οι άν- τρες. Είναι παντρεμένοι δέκα χρό- νια, λίγο καιρό μετά το γάμο τους αντιστατήσκει τη ζηλοτυπία του άν- τρα της, που συχνά μεγαλοχολάσε και γίνεται δύστροπος απέναντί της. Τι να έκανε; Πώς να συμπεριφερό- ταν; Έγινε ακόμα πιο στοργική α- πέναντί του και προσπαθούσε να του προσλάβει όλες του τις επιθυμίες. Τού έδειχνε έσωτική διάθεση, κατανόη- σι και στοργή σε όλες τις άλλες πε- ριπτώσεις εκτός από τη ζηλοτυπία του. Σ' αυτό το σημείο ήταν ανε- λέπτη: του έλεγε κατά πρόσωπο πως τη ζήλευε και πως ήταν τρωμερός. «Θέλλω, του γελιοποιούσε τη ζη- λοτυπία του σε τέτοιο σημείο που στο τέλος κατάλαβε κι' εκείνος πως κάτι το άνωμαλο υπήρχε στη συμ- περιφορά του. Έκείνη δέ, έξακο- ρούσε να φέρεται με την ίδια ά- θωα φιλοστοργία στους άνδρες.

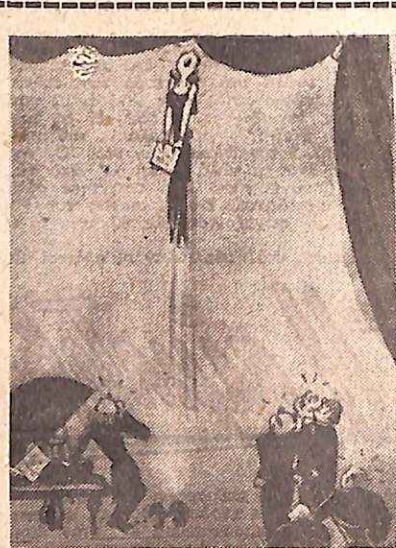
Η μέθοδος αυτή επέτυχε απόλυ- τως γιατί εθισμόθηκε μόλις άσχι- σαν να εκδηλώνονται τα πρώτα συμ- πτώματα της ζήλειας και δεν της άσισε τον καιρό να γίνει νοσηρή. Τώρα, η ζήλεια δεν τους απασχολεί πια και είναι ένα από τα πιο εδύ- νισμα άνδρων.

Εκτός, λοιπόν, είναι σχετικά εύκολο και πάντως καταρρωτό να διασώθει όταν βρίσκεται στην άρ- χή της και δεν έχει γίνει νοσηρή

κατάσταση, όταν δηλαδή ο «πάσχων» δηλαδή και παραδέχεται ότι ζή- λει. Υπάρχουν όμως περιπτώσεις όπου το αίσθημα της ζηλοτυπίας εί- ναι βαθειά κρυμμένο και ξεσπάει με άλλες εκδηλώσεις που δε μας ά- φίνουν να υποπτευθούμε την πραγ- ματική τους αιτία, γιατί ο «πάσχων» κάνει το κάθε τι για να μη φανε- ρώσει τα αλήθινά του συναισθήματα. Τότε, η θεραπεία είναι πολύ δύσκο- λη. Στην περίπτωση αυτή ο σύντρο- φος πρέπει να δείξει μεγάλη προσο- χή και να προχωρή σιγά-σιγά στη θεραπεία. Θα πρέπει πρώτα-πρώτα να προσπαθήσει να γνωρίσει κατά βάθος την ψυχολογία του άρρωστου και την νοοτροπία του. Δεν πρέπει να του μιλήσει απ' ευθείας για τη ζήλεια του, αλλά να βρούμε τρό- πους με γενικές συζητήσεις, να του καλλιεργήσει μία λογική σκέψη στο θέμα αυτό. Έτσι, στην αρχή, οί συζητήσεις δε θα πρέπει να ά- ναφέρονται στη ζήλεια του, αλλά στη ζήλεια γενικά. Ο σύζυγος ή η σύζυγος θα πρέπει να τονίσει στο ζήτημα αυτό τον άναγοντικό έλ- γει το αίσθημα της ζήλειας. Έτσι θα καλλιεργηθεί μέσα του ένα αντί- κλητικό αίσθημα και, αφού επι- τευχθεί αυτό, τότε μόνο θα πρέπει ο άλλος να του θέσει το ζήτημα της δικής του ζήλειας, όποτε ο δρόμος της θεραπείας της δε θα είναι πο- λύ δύσκολος. Αυτή όμως η προε- γασία νοείται πολλές βδομάδες και μήνες για να καρποφορήσει και προπαντός νοείται μεγάλη υπο- μόνη πολλή άνανη και πολλή τρυ- φερότητα από μέρος του συντρό- φου.

Υπάρχουν όμως περιπτώσεις ό- που η ζήλεια έχει φτάσει σε τόσο νοσηρήτητα και έχει ριζωθεί τόσο βαθειά μέσα σ' όλοκληρη την ψυ- χολογία του άρρωστου, που το «αντικείμενο» της δε μπορεί να κά- νει τίποτα. Στις περιπτώσεις αυτές, η ζηλοτυπία είναι συνεισραμένη με την καχυποψία και την δυσπιστία. Όταν ο ένας σύζυγος υποπτεύεται το σύντροφό του ότι του είναι άπι- στος και ζητά αποδείξεις για την άπιστία του, άσφορήποτε αποδείξεις και αν του δώσει ο άλλος για το αντίθετο, δεν πρόκειται να φέρουν κανένα αποτέλεσμα.

Όταν φτάνουν εκεί τα πράγμα- τα, η κατάσταση γίνεται άκοκτα έ- πικίνδυνη, γιατί η ζήλεια είναι πια μία έμμοιη ιδέα, τρέφεται από τον ίδιο τον άεστο της και δε χρειά- ζεται πια άφορμές για να έρεθιστεί, αφού τις δημιουργεί ο ίδιος ο άρ- ρωστος με τη φαντασία του. Ο νοσηρά ζηλότυπος δεν παραδέχεται καμιά απόδειξη άδωκότητας, αλλά αντίθετα το κάθε τι, το ντύσιμο, το γαυόγελο, ο τρόπος της όμιλίας, η όψη του αντικειμένου του φαίνονται ύποπτα. Στην περίπτωση αυτή επι- βάλλεται ο προσωρινός χωρισμός του ζεύγους και η θεραπεία του πά- σχοντος από ψυχίατρο ή από ψυχο- ναλυστή. Ο χωρισμός αυτός είναι ά- παραίτητος, γιατί ή άπουάκρυνση του «ερεθιστή», δηλαδή του αν- τικειμένου της ζήλειας προκαλεί μία γαλάνωση της νευρικής έντασεως και διευκολύνει την ίατρική πιά θε- ραπεία. Η σύζυγος ή ο σύζυγος που είναι αντικείμενο ζήλειας θα πρέπει όπωσδήποτε να πάει σ' ένα μέρος που θα το κινή ο άλλος «ά- σφαλές» από την άποψη του, και να μείνει εκεί μέχρι ότου ο άλλος γινα- τρευτεί έντελώς. Στο ζήτημα της ία- τρικής θεραπείας θα πρέπει να μην υποχωρήσει καθόλου, γιατί όχι μόνον κινδυνεύει ή ίδια ή ζωή του, αλ- λά και γιατί η κατάσταση του πά- σχοντος μπορεί να φτάσει στην πα- ραφροσύνη. Είναι έγκληματικό να παραβλέπει κανείς τους κινδύνους, που παρουσιάζει η νοσηρή ζηλοτυ- πία, όταν φτάει στα όρια της μο- νομανίας, αφού καθημερινά συμβαί- νει σ' αυτή ένα σωρό άτυχήσεις και έγκληματα που δεν έχουν άλλη αιτία παρά αυτήν ενώ με έναν καί- τάλληλο νευρικό και με μία όλι- γόχρονη ίατρική θεραπεία, θα μπο- ρούσαν να είναι άπορευθή.

— Αυτή είναι... ύψιφωτος!

— Δυστυχώς Παρδαλίδου, τι γί- ναι; Μαύρα μάτια κάνωμε να σ' ά- δοουμε!...

— Όστε λείπει ή κυρία σας στην έξογή; — Πώς το καταλάβατε; (Του Άρχελαου)

ΤΟΝ συναντήσαμε... στη σκιά των τεσσάρων γιγάντων. Ήταν παρέα με δυο ξαδε- ρούλες του από την Πάτρα και έπιναν τις πορτοκαλάδες τους με το καλαμάκι, άπολαμ- θάνοντας ταυτόχρονα τους τέσσερους γί- γαντες, που προαναφέραμε.

— Βασίλκη, γεια σου. Ο τίτλος της ται- νίας (γιατί όπως θα καταλάβατε βρισκόμα- στε στο σινεμά, σε κάποιο συνοικιακό σινε- μαδάκι της Νέας Χαλκηδόνας και οι «4 γί- γαντες» δε βρίσκονται παρά στον τίτλο της ταινίας)... γράφει λάθος.

Χαμογελά και ρωτά με τα μάτια άπορών- τας.

— Δηλαδή; — Ναι... οι γίγαντες είναι πέντε έδώ μέσα. Οί τέσσερις της ταινίας κι' ένας έξω. Είναι ένα καλόκαρδο παιδί ο Βασίλης Μα- στρακούλης, το δεξιό έστρμη της «έλαφράς ταξιαρχίας». Μέσα σ' ένα χρόνο, από τότε που κατέλαβε μόνιμη θέση στην πρώτη ομα- δα του «Απόλλωνος» κατάρθωσε ν' αποκτή- σουν «έλαφράς ταξιαρχίας» αλλά και γενικώς των φίλων άνεξαρτητως συλλογικών συμ- παθειών, και δικαιολογημένα θεωρείται ση- μερα σαν ένα από τα λαμπρότα άστέρια του ποδοσφαίρου μας και οι πιο χρυσές έλπίδες της σύγχρονης έθνικής.

Η πηγή αυτή των συμπαιδιών είναι διπλή. Μας την ανέλυσε ένας άμοιρος του συλ- λόγου του στη διάρκεια του ημικρόνου ενός από τους πιο σπουδαίους αλλά και πιο άτυ- χους αγώνες της ομάδας του. Τού αγώνος προς την ΑΕΚ, κατά τον όποιο ή συμπαιδική ομαδική όμας ήττήθη με το βαρύ σκορ 5-2.

Όλοι — καθώς θυμάμαι — οι φίλοι και πι- στοποι του συλλόγου, που είχαν πλημμυρίσει τις έξέδρες, σαν φαρμάκι. Κατεδαμμένα μούτρα και θάνατος στην καρδιά. Μονάχα που δεν έκλαιγαν.

Τότε, μέσα στο μουντό και πικραμένο ά- πνευμα όρωσε το μικρό ως τότε άνάστημ- το του ένας καινούργιος «κυανόλευκος» παί- χτης.

Παιδί άμούστακο, καλοκαμωμένο, λυγρό, με φτερά στα ποδάκια και έμφυτη την υπάλ- λα στο αίμα του.

Ήταν ο Βασίλης. Έβλεπε πως το παιχνί- δι γινόταν για την ομάδα γολγοθάς. Οί συμ- παικτες του είχαν άποθαρρύνει.

Έσφιξε, λοιπόν, τότε τα δόντια, μονάχα αυτός και είπε το «όχι» του. Μέσα του πλημ- μύρισε ο θυμός...

— Και τί έγινε; θα ρωτήσετε. — Τιποτε βέβαια που ν' άλλαζε την ήττα.

Το γίγνετο, βλέπετε, δεν είναι γυναικόουλα της φτωχογειτονιάς που νάχη τα θαύματα στη τόση.

Όστόσο το παιχνίδι πήρε, σαν θέαμα, άλ- λη όψη.

Γιατί, Μά... ζήτησατε το Βασίλη. Πήρε τη μάππια στα παδια του και χύθη- σε στο αντίπαλο τέρμα. Μιά... δυό... τρείς... όκτω φορές. Σίφουνας, που κάθε έμπόδιο στο δόξα του συντριβόταν.

Η στρατιά των «πικραμένων» άνάσανε. Πή- ρε θάρρος και άέρα και σε λίγο ο λυγρός των τεθλιμμένων έγινε ίαχη θριαμβική.

— Γεια σου λεβεντόπαιδο. Να μας ζήσης... — Κάποιος τότε μάς σκούνησε στην πλάτη. Ήταν ο άρμόδιος του «Απόλλωνος».

— Μην παραξενεύεσαι, που «έπλην» ο Μα- άλλαζουμε κιόλας, είπε. Βλέπεις, ο Μα- στρακούλης δεν είναι μονάχα καλός παίκτης, αλλά και καλό παιδί, που τόκουμε όλοι στην καρδιά μας. Είναι το καμάρι μας κι' ή άπαν- τοχή μας.

Και, έδώ που τα λέμε δεν είχε άδικο.

— Λοιπόν, Βάσο, μολόγα... — Τι να μολογήσω; Κάνει το σταυρό του, λες και στάθηκε δι- πλά του ο άραπόδω και θέλει να τον έρερκίση.

— Νά, Πάσ έγινε κι' έρωτευτηκε; — Δεν είμαι έρωτευμένος, όόξα τώ θεώ. — Με την μάππια έννωθ.

— Πώς θέλατε να έρωτευθ; Ο έρωτας έρ- χεται μονάχος του, δικός να τον έπίδιωξης. Άρχίζει σιγά-σιγά.

— Από τα μάτια πιάνεται οτ άχειλιν κατεβαίνει κι' από τα χείλη στην καρδιά ριζώνει και δε βγαίνει.

Για να είμαστε άκριβολόγοι, ο έρωτας του Βασίλη δεν άρχισε από τα μάτια, αλλά από τα... αυτιά.

— Άκουγα, λέει τόσο και τόσο για τη μάππια και για τα άστέρια της. Είναι μία μάγισσα, ναζιάρα και καριτισόζα σαν κοπέ- λα δεκαοκτώ χρονών. Και...

Και ο έρωτας, απ' τα αυτιά κατέθηκε στά... πόδια.

Τότε το μυστικό δεν κρατήθηκε. Τόμαθαν όλοι οι πιτσιρικάδες της Νέας Χαλκηδόνας, όπου καθόταν και κάθεται όκομα ο Μαστ- ρακούλης με τους δικούς του: τον πατέρα του τον κύρ-Στέλλιο, τη μάνα του τη κυρά-Μα- ρία και τα δυο μεγαλότερα άδέρφια του, το Σταύρο και την Κική.

Και ή γειτονιά θούψε.

— Έκείνος ο μικρός γυιός του Μαστρακού- λη, του ταβερνιάρη, θα γίνει υπαλαδόρος πρώτης. Να τον έдите εκεί στην πλατεία και

Αστέριο ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΣΤΡΑΚΟΥΛΗΣ: 'Ο «άετιδής» του 'Απόλλωνος

στο δρόμο κάτι τερτίπια που κάνει...

— Και τι άπάντεις; — Από τα αυτιά ο έρωτας πήγε στα πόδια. Κι' από τα πόδια... στα μά- τια. Δηλαδή, ο μικρός δεκαπεντάρης Μαστ- ρακούλης τόρρισε στο... μπανισίρι.

Μην πάει στο κακό ο νους σας. Άγαπημένη του είπαμε πως ήταν η μάππια. Κι' αυτή κρυφούτταζε.

Πίσω απ' το μαγαζί του πατέρα του στο

πόν, εκεί, κρυφά απ' τους δικούς μου. Και ήμουν, πασάς. Έβλεπα τζάμπα όλα τα παιχνίδια.

Και τότε ο έρωτας πήγε στη φυσική του θέσι. Στην καρδιά. Κι' ο Βασίλης μαζί με τη μάππια, άγάπησε και τον «Απόλλωνα».

Μία έρώτησι ακόμα: — Έκει ψηλά στο κυπαρίσι, σε φάρεψε ο «Απόλλωνας»;

Ο Βασίλης γελά με την καρδιά του. Τι σημασία έχει; Το γεγονός είναι ότι ο νεα- ρος τεχνίτης της μάππας γράφτηκε στη δύ- ναμι της «έλαφράς ταξιαρχίας» και ή καρ- ριέρα του άρχισε. Μία καριέρα όμορφη, όλο υποσχέσεις και χαμόγελα.

Το 1957, ο Μαστρακούλης έκαμε το ποδο- σφαιρικό του ντεμπούτο στη «πρώτη ομάδα» του Συμμεταγωγικού συλλόγου. Ήταν τότε η καλύτερη ομάδα της πόλης. Ήταν τότε η καλύτερη ομάδα της πόλης. Ήταν τότε η καλύτερη ομάδα της πόλης. Ήταν τότε η καλύτερη ομάδα της πόλης.

Τρεις από τα νεανία των «μικρών» το κα- τάρθωσαν. Κι' οι τρείς αυτοί άναδείχθηκαν σε ποδοσφαιριστές κλάσεως: Ο Άρ. Καμά- ρας, ο Σκόρδας και ο Μαστρακούλης.

— Ποιός ήταν ο πρώτος σου αντίπαλος, ό- ταν πωτοπαιζες στη πρώτη ομάδα; ρωτούμε.

Ο «Ηρακλής» Θεσσαλονίκης. Τόν κερδί- σαμε με 2-1.

Θα το θυμάται για καιρό το παιχνίδι έ- κείνο το σπερμένο άστέρι της στήλης μας.

— Γιατί; — Μά, θέλει ρώτημα; Για τον άπλουστατό λό- γο ότι τότε πήρε το βάπτισμα του πυρός. Ποιός μπορεί να ξεκάσει το πρώτο βήμα της σταδιοδρομίας του;

— Κι' ύστερα; — Το «ύστερα» ήρθε απλά και φυσικά. Χάρις στα πολλάπλά προσόντα του ο Μαστρακού- λης σταθεροποιήθηκε στη θέση του Ταχώς σαν ζαρκάδι, φτερωτός θα έλεγα και αερό- δρο, τεχνίτης και «ντομπέρ» από τους λί- γους σεμνούς και διάλους καυναντζής, είναι να τον βλέπης στο γήπεδο και να τον χαί- ρεσαι.

Η μάππια στα πόδια του υποτάσσεται και γίνεται παιχνιδάκι. Μονάχα που... δε βιάζει εύκολα νκόλ. Αυτό για πολλούς είναι ανε- ξήγητο και άποτέλει το «τρωτό» σημείο του Μαστρακούλη. Άν τον ρωτήσετε, όμως, θα έдите ότι... κάθε άλλο παρά άκίλειο πτέρνα άποτελεί. Ίδου τι λέει ο ίδιος σχετικά.

— Να ξέρετε, πως το ποδοσφαίρο είναι παι- χνίδι συλλογικό. Σημασία δεν έχει ποιός θα βγάλει νκόλ, αλλά να «ήπηση» το νκόλ. Πες λοιπόν πως ενώ προτιμώ να το ψήσω. Κι' όταν έρθη ή ώρα του να... το δίνω στο φουό- ραπ να το φουονισί. Έκουμε, δε, τρείς έαυτους φουονιστές στον «Απόλλωνα».

Τόν Καμάρα 1. τόν Χοζέβα, τόν Σεραφείδη. Άν έλαιο κυπιάζουμε το φουονισία τότε ποιόι θα «έπλην» Άλλά αν βρεθώ σε θέσι να φουονισώ κι' ένώ, δεν το παραλείπω.

Τα λόγια του αυτά, άποτελούν το ποδο- σφαιρικό του «πιστεύω». Σύμφωνα μ' αυτό έ- παιξε πείρησι και διακρίθηκε σύμφωνα μ' αυ- το θα παίζη πάντα. Γιατί έχει νοιώσει κα- τάβατα το τουτο το μεγάλο μυστικό, που άπο- τελεί το Α και το Ω της μάππας. Ότι ση- μασία έχει ή νίκη κι' όχι ο νικητής.

Μακάρι να σκέπτονταν έτσι όλοι οι Έλλη- νες ποδοσφαιριστές. Τότε ή στάση του πο- δοσφαίρου μας, θαε ανέδη.

Και τώρα μερικά μικρά μυστικά. Ο Μαστρακούλης τις ώρες που δεν παίζει μάππια την περνά στην ταβερνίτα του πα- τέρα του, δοσθώντας σ' όλες τις δουλειές, μαζί με τον άδερφό του.

— Πρώτη ανάγκη που είναι ή μάππια κι' ύστερα το σινεμά. Πρώτη δέ περιπετειώδη και το σινεμά «ήλχι» Καμάρ, που δίνει και κα- ρό. Άλλά μόνον σε «έπλην».

— Άπ' τις Έλληνίδες ήδοποιούς ξεχωρίζει τη Ζωή Σα- πουντζή και την Μαρία Καραγιάννη.

— Προτιμάς δηλαδή τις «στοργικές»; — Ή άπάντησι που είναι ένα χαριτολόγημα: — Συνήθισα από τη μάππια. Είναι βλέπεις κι' αυτή στοργική.

— Κι' από τραγούδια; Πες τα πές με το τραγούδι. Το «Αλάς» καμμά φορά όταν έρ- θης στο κέφι.

— Άκου, λέει. Και βέβαια! Μου άρέσει πο- λύ το τραγούδι...

— Μην το λές. Το ξέρω. Τό... «κυπαρίσά- κι» του Χατζηδόκι. Είχες βλέπεις παλιές γυν- ριμίες μαζί του από τον καιρό που σκορ- φάλανες για να «κορτάσεις» το γήπεδο του «Απόλλωνος».

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Στα λόγια

* Ο πόνο είναι άπαραίτητος στον έρωτα. Πρέπει —άλ- λοιόμουν— να κλαίει ο έρως, και πολύ συχνά μάλιστα τη στιγμή ακριβώς που ζεσπανε οι λυγμοί, σφρηλατούνται άδισμαρτα οι άλυσίδες της αγάπης.

* Στη ζωή, άναζητάει ο ένας τον άλλο στην ευτυχία και συναντώνται στον πόνο.

* Μόνο δυο άνθρωποι ίσως διανοητικότητα μπορούν να άισθανθούν τον πραγματικό, τον άπόλυτο έρωτα.

* Όλα ξεκινούν, τα λόγια, τα φίλια, τα χάδια. Μά ή επαφή δυο ψυχών, που συναντήθηκαν κάποτε κι' άνα- γνωρίστηκαν άνάμεσα σ' ένα πλήθος από έφήμερες μορ- φές, δεν ξεκινάει ποτέ.

* Ό,τι έχει άγγίζει ο έρως, δε φοβάται το θάνατο.

* Ο έρως είναι μία άδιάκοπη σειρά από ύψεις και πα- ρεξηγήσεις. Ή γυναικά είναι όθυμα του άντρα, ο άντρας όθυμα της καρδιάς του, ή καρδιά των αίσθήσεων κι' οι αίσ- θήσεις των νάμων της φύσεως.

* Ή θέα του έρωτα που θοιμάζει, μ' άνοχλεί... Τόν προτιμούμε ένστικτα όταν ορίμενται.

* Ή καρδιά της γυναικάς άγωνιά προπάντων για την διάρκεια του έρωτα. Οι γυναικάς είν' έκείνες που ικετεύ- ουν: «Θα μ' αγαπάς πάντα δεν είν' έτσι;»

* Ο έρως είναι άδελφός του θανάτου.

* Κάθε έρωτας φέρνει μαζί του ένα λίκνο κι' ένα φέρετρο.

ΤΕΛΟΣ

Τις τις

ΜΙΛΕΡ

Οι ψυχονευρώσεις των παιδιών

Σ' αυτό συντελούν πολλοί παράγοντες της σημερινής ζωής, που επηρεάζουν βαθειά τον ψυχικό κόσμο του μικρού παιδιού. Δεν εννοούμε μόνο τα αστυνομικά φιλμ και αναγνώσματα, τις περιγραφές έγκληματων κλπ., αλλά και το νοσηρό οικογενειακό περιβάλλον τους—αυτό προπάντων!

Όσο αυξάνει ο αριθμός των διαζυγίων, τόσο πιο πολλά παιδιά θα γίνονται νευρωτικά. Άλλοι συνηθισμένοι λόγοι είναι ο θάνατος του ενός από τους γονείς, η μακρά απουσία απ' το σπίτι τους εξ αίτιας κάποιας αρρώστιας και οι ψυχοπάθειες των γονέων.

Μιά διακεκριμένη ψυχίατρος τονίζει εξ άλλου ότι η υπερβολική πειθαρχία και τάξεις που επιβάλλουν ώριμοι γονείς στα παιδιά τους, τα κάνει νευρωτικά, γιατί εμποδίζει την κανονική κι' ελεύθερη ψυχική τους ανάπτυξη. Το ίδιο αποτέλεσμα φέρνει η πίεση στα παιδιά για να διακριθούν στο σχολείο ή στα σπορ, περισσότερο από τις φυσικές τους ικανότητες.

Είναι πολλά τα συμπτώματα μιας άρχουσας νευρώσεως των παιδιών, και μπορούν οι

γονείς να τα διακρίνουν πριν νάναι πια πολύ αργά.

Μ' αυτό δε θέλουμε να πούμε ότι κάθε τάση του παιδιού να κάνει κακό, να καταστρέψει, αποτελεί όπωσδήποτε σημείο ψυχονευρώσεως. Γιατί αυτές οι τάσεις υπάρχουν έμφυτες μέσα σε κάθε παιδί, αλλά διδάσκονται να τις καταπνίγει και να τις εξουδετερώνει.

Τα νευρωτικά όμως παιδιά εκδηλώνουν συχνά και επανειλημμένες τις τάσεις τους αυτές, με πράξεις έγκληματικές κάποτε. Θυμώνουν εύκολα, είναι σιωπηλά και κλεισμένα στον έαυτό τους, φιλόποτα και άποσταχτα, κουράζονται εύκολα και δεν ξέρουν από χιούμορ. Γενικά, δείχνουν μιά «αντικοινωνική» συμπεριφορά.

Οι τιμωρίες χειροτερεύουν την κατάσταση, αντί να τη διορθώσουν.

Τα παιδιά αυτά δε δείχνουν συνήθως ενδιαφέρον για τα μαθήματα, μολονότι έχουν πολλή νοημοσύνη. Κάνουν συχνά μικροκλοπές. Δεν ταιριάζουν με τ' άλλα παιδιά. Δε μπορούν να προσαρμοσθούν στις επιθυμίες των άλλων ανθρώπων. Λένε συχνά ψέμματα, για να σκεπάσουν τις κακές πράξεις τους.

Αν γίνει ωστόσο εγκαίρως η διάγνωση της περιπτώσεώς τους, μπορεί να διορθωθούν.

Οι ψυχίατροι μεταχειρίζονται διάφορες μεθόδους γι' αυτή την ψυχική μετεκπαίδευση.

Μιά από τις πιο περιεργές εφαρμογές στο «Κέντρο Παιδικής Αναπύξεως» της Νέας Υόρκης, δίνουν στα άνωμαλα παιδιά κουκλές κατάλληλες για να τις κοιματίσουν και να τις ξανααναμολογήσουν. Το παιδί ξεθυμαίνει, ξεκολλώντας το κεφάλι, το χέρι ή το πόδι της κουκλές, κι ύστερα μετανοεί και το ξαναεφαρμόζει στη θέση του. Φαίνεται δε ότι αυτή η ψυχοθεραπευτική μέθοδος φέρνει πολύ καλά αποτελέσματα.

ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο έλεφας κλέβει με τα χιτίδουράκι

ΟΛΟΚΛΗΡΗ η Αμερική, μετά την ανάδειξη των υποψηφίων των δύο μεγάλων κομμάτων, βρίσκεται επί ποδός πολέμου. Δημοκρατικοί και ρεπουμπλικάνοι διεκδικούν με το ίδιο πείσμα την άρχη και, για τη στιγμή, καμία πρόβλεψη δεν είναι δυνατή ποιο από τους δύο θα υπερίσχυουν.

Η εκλογή των υποψηφίων είναι έμμεση. Κάθε πολιτεία εκλέγει, δηλαδή, τον αντιπροσωπώ της στο έθνικό συνέδριο του κομματος. Οι αντιπρόσωποι αυτοί υποψιφούν τον υποψήφιο. Η εκλογή του Πενέδρου όμως, είναι άμεση. Γίνεται, δηλαδή, από το λαό που προσέρχεται στις κάλπες και ψηφίζει.

Για τους Αμερικανούς, οι προεδρικές εκλογές είναι ένα μεγάλιο παιχνίδι. Όλοι παίζουν σ' αυτό. Και τα στοιχήματα δίνουν και παίρνουν, όπως στις κούρσες.

Στην Αμερική είναι πανσιούρες οι εκλογικές λέσχες, που δίνουν και την τελική νίκη. Κάθε μιά απ' αυτές διαθέτει χιλιάδες ψηφοφόρων, που τους κρατάει εν εφεδρεία ως άρχα το άπογευμα της ημέρας της εκλογής, όπου είναι εμφανές περίπου πού κλεινεί η πλάστιγγα. Τους στέλνει κατόπιν ψ-φισούν, αφού έκαταβάλει ώριμα ανταλλάγματα στα φίλα όργανα (χρήματα, θέατρον, παροχές παντός είδους) σεις, παροχές παντός είδους).

Αναμεσά σ' αυτές τις λέσχες η ισχυρότερη είναι το «Τάμανυ Χώλ», που χρονολογείται από τον πόλεμο της Ανεξαρτησίας. Μεταρτισμένος του, οι άποστητόν τευθεντες αξιωματικοί ίδρυσαν τη «Λέσχη των Κιγκινιάτων», θέλοντας να δείξουν μ' αυτή την όνο-

μασία ότι ήταν έτοιμοι να θανατάρουν τα όπλα αν τους χρειαζόταν η πατρίς. Οι υπαξιωματικοί κι' οι στρατιώτες, όμως, δυσάρεστηκαν γιατί οι αξιωματικοί τους είχαν φτιάξει ξεχωριστό μωτοπο και γι' αντιπερισσώση ίδρυσαν το «Τάμανυ Χώλ». Αυτός ο Τάμανυ ήταν ένας θρυλικός άρχηγος Έρρυθροδέρμων κι' οι υπαξιωματικοί κι' οι στρατιώτες είχαν διαλέξει το όνομά του για να εφωρευθούν τους άνωτέρους τους, που είχαν δώσει άριστοκρατικό τένο στη λέσχη τους. Συνήθιζαν, μάλιστα, να στολίζουν με φτερά το κεφάλι τους να βάλλουν το πρόσωπό τους και να μιμούνται τα ήθη των Έρρυθροδέρμων.

Εκτότε, το «Τάμανυ Χώλ» εξελίχθηκε στο ισχυρότερο κέντρο εκλογικής προπαγάνδας. Διαθέτει εκατομμύρια ψήφον σ' όλη την Αμερική κι' έχει πολύ μεγάλη δύναμη μεταξύ των λαϊκών τάξεων. Πολλοί μεγάλοι κινγκ-κόνστερς, όπως ο Άλ Καπόνε, ο Ντόλιγκερ κτλ. είχαν προσπαθήσει να το πάρουν στην εξουσία τους, για να γίνουν απόλυτοι κύριοι της αμερικανικής ζωής. Αλλά οι διευθυντές αυτή την πανσιούρη λέσχη τους ξεγέλασαν, γιατί δεν είχαν καμιά διάθεση να μοιρασθούν τα τεράστια κέρδη τους και τη μεγάλη επιρροή τους με τους υκάγκωστες. Πρέπει να σημειωθεί ότι τα έσοδα προεκλογικής προπαγάνδας θα ξεπεράσουν έφετος σύμφωνα με τους μετρώτεροσ υπολογισμούς, τα 100 εκατομμύρια δολάρια. Ένα σημαντικό μέρος απ' αυτά θα πάει στις λέσχες και το «Τάμανυ Χώλ» θα πάρει, φυσικά, τη μερίδα του λέοντος.

Οι ρεπουμπλικάνοι έχουν για σύμβολο τον ελέφαντα, ενώ σύμβολο των δημοκρατικών είναι το γαϊδουράκι. Οι πρώτοι υπερίσχυον στις βορείες πολιτείες και θεωρούνται σαν εκπρόσωποι της βιομηχανικής και μεγαλοαστικής τάξεως, ενώ οι δεύτεροι υπερίσχυον στις νότιες πολιτείες και θεωρούνται σαν εκπρόσωποι της αγροτικής τάξεως.

Στην πραγματικότητα, όμως, τα δύο μεγάλα αμερικανικά κόμματα δεν έχουν ιδεολογικές διαφορές. Η ύπερση τους οφείλεται σε ιστορικούς λόγους. Οι ρεπουμπλικάνοι είναι οι βόρειοι και οι δημοκρατικοί οι νότιοι. Κατά τον εμφύλιο πόλεμο, βόρειοι και νότιοι διεξ-δίκησαν με πείσμα την υπεροχή, τελικά, όμως, νίκησαν οι πρώτοι. Οι νότιοι, που είχαν νικήσει, θέλοντας να ξεχωρίσουν από τους βόρειους, ονομάστηκαν δημοκρατικοί και το αξιοσημείωτο είναι ότι οι δούλοι που είχαν ελευθερωθεί χάρις στην επέμβαση των ρεπουμπλικάνων, έγιναν κι' αυτοί δημοκρατικοί.

Από τους σημερινούς υποψηφίους, ο Νίκσον ο εκπρόσωπος των ρεπουμπλικάνων, είναι ηλικίας 47 χρονών και άνηκε στην κατηγορία των ανθρώπων που ξεκίνησαν από το τίποτα και πού δούλ'χαν σκληρά για να αναδειχθούν και να επιβληθούν. Ο δημοκρατικός αντίπαλός του Τζόν Φίτσερσλιντ Κένεντυ, ηλικίας 42 χρονών, προέρχεται, τουλάχιστον, από την τάξη των πλοσιτών (ο πατέρας του Τζόν Κένεντυ έχει περιουσία άνω των 200 εκατομμυρίων δολαρίων). Η γυναίκα του Ζακελίνα είναι ηλικίας 27 χρονών και θεωρείται σαν μιά από τις πιο δημοφείς γυναίκες των Ηνωμένων Πολιτειών. Αν πετύχει ο Κένεντυ, η γυναίκα του θα είναι η νώτερη και ωραιότερη από τις προεδρικές των Ηνωμένων Πολιτειών.

ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΝ - ΚΑΝ

Ο περίφημος γαλλικός χορός Κάν - Κάν, συμπλήρωσε τις ημέρες αυτές τα 100 χρόνια του. Ο χορός αυτός, που εξακολουθεί ακόμα και σήμερα να γνωρίζει δόξες και απέτελεσε το θέμα μιάς νέας υπερπαραγωγής του αμερικανικού κινηματογράφου, πρωτοεμφανίστηκε το 1860. Με την εκαιρία αυτή δόθηκε στο Παρίσι μιά πρωτότυπη «χορευτική διάλεξη» γύρω από το Κάν - Κάν, στην οποία αναγορεύτηκε από τη φωνή του χορού των 70 χρονών.

Ο ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΓΚΡΕΥΝΤΙΖΕΡ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ

Φτάνοντας στο Λονδίνο, ο Στιούαρτ Γκρέυντσερ, δούκισσας με ευγενή εκπαιδευμένη, δεν έβρισκε εκεί τη γυναίκα του Τζην Σμιθσον, από την οποία, καθώς γράφουμε, χωρίζει, αλλά συνάντησε την αναμνησμένη του κορούλα Τρέισι, την οποία είχε καιρό να δει. Ένώ ρυθμίζαν όλα τα οικονομικά ζητήματα, οι δύο πόσιν ασχολούν διαφανούς σ' ένα σκεπτικό: Η μνέ Τζην ζητάει από το δικαστήριο να δώσει σ' αυτήν την κορούλα της μέχρις ότου συμπληρώσει τα 13 χρόνια της, ενώ ο Τζέιμς ζητάει όπως επιτραπεί να κρατά κοντά του το παιδί του έξη μήνες το χρόνο. Για να το επιτύχει αυτό πουλάει το περιήμιο ράντο του στην Αμερική και θα έρθει να εγκατασταθεί οριστικά στην πατρίδα του την Αγγλία.

ΑΠΟ τους αρχαίους φιλοσόφους ο Άριστοτέλης κρατάει τα σκήπτρα σε πολυμάθεια. Υπήρξε ο εγκυκλοπαιδικότερος των σοφών. Τα έργα του καλύπτουν όλους τους τομείς της πνευματικής δραστηριότητας. Δίδαξε ήθική, φυσική, μεταφυσική, ποίηση, οπτική, πολιτική. Το φιλοσοφικό του σύστημα έγινε αιώνιο και απέτελεσε τη βάση της μεγάλης «σχολαστικής» σχολής που ήταν η δόξα του μεσαιώνα. Οι περισσότερες από τις ιδέες και τις θεωρίες του Άριστοτέλη γίνονται και σήμερα δεκτές χωρίς αμφισβήτηση.

Ο Άριστοτέλης

Καταπληκτική ήταν η επίδραση, που είχε ο Άριστοτέλης φιλοσοφία στον άνοαιο αλλά και στο νεότερο κόσμο. Οι «απέρες της γιορτινής έκκλησίας» έγραψαν επηρεασμένοι από «τον μεγάλο αυτόν ειδωλόλατρη». Οι Άσραδες συνταύτισαν το όνομα του Άριστοτέλη με τη φιλοσοφία. Και στα νεότερα χρόνια μεγάλοι πνευματικοί οδηγοί της ανθρωπότητας, ο Δάντης, ο Σπένσερ, ο Γκαίτε και άλλοι, ακολουθούσαν το δρόμο, που είχε φωτίσει ο καταπληκτικός αυτός φιλόσοφος των αιώνων.

Ο Άριστοτέλης γεννήθηκε το 384 π. Χ. στα Στάγειρα της Μακεδονίας. Γι' αυτό και ονομάζεται Σταγειρίτης. Άνηκε σε μιά αριστοκρατική οικογένεια και ο πατέρας του Νικόμαχος ήταν ένας σοφός γιατρός, που έζησε πολλά χρόνια στην αυλή του βασιλιά της Μακεδονίας Αμύντα (πατέρα του Φίλιππου) ως φίλος και γιατρός του. Αλλά οι γονείς του Άριστοτέλη πέθαναν νωρίς και τον άφησαν από μικρό ορφανό. Τότε ανέλαβε την κηδεμονία του ένας συγγενής του, Πρόξενος ο Άταρνεύτης, που του φέρονται σε δεύτερους πατέρας και φρόντισε να του δώσει άριστη μόρφωση. Σε ηλικία 18 χρονών ο Άριστοτέλης έρχεται στην Αθήνα και μπαίνει στην Ακαδημία του Πλάτωνος, στην οποία έφοιτησε επί 20 χρόνια και ως το θάνατο του μεγάλου φιλοσόφου (347).

Στην Ακαδημία του Πλάτωνος ο Άριστοτέλης δεν ακολούθησε μόνο τη δασκαλία του σοφού του δασκάλου και τη σωκρατική φιλοσοφία, με την οποία ήταν ποτισμένη η σχολή εκείνη, αλλά χάραξε καινούργιους, δικούς του δρόμους. Δημιούργησε νέες θεωρίες. Ο Πλάτων ονόμαζε τον Άριστοτέλη «φιλόσοφο της αλήθειας» κι' έλεγε γι' αυτόν πως ήταν η μεγάλη διάκριση της σχολής του.

Μετά το θάνατο του Πλάτωνος, ο Άριστοτέλης πήγε για τρία χρόνια σ' έναν από τους Έλληνες τυράννους της Μικράς Ασίας, στον άρχοντα της Άσσου και του Άταρνεώς Έρμεία, που το κράτος του βρισκόταν στην παμερσία της Μικράς Ασίας κοντά στον κόλπο του Άδριατικού. Με τον Έρμεία ο Άριστοτέλης ήταν φίλος και συμμαθητής από τη σχολή του Πλάτωνος.

Αργότερα παντρεύτηκε την θετή κόρη του Έρμεία Πυθιάδα.

Ο Άριστοτέλης βρισκόταν στη Μυτιλήνη, μελετώντας θαλάσσια ζωολογία και άλλα θέματα όταν έλαβε μήνυμα από το βασιλιά της Μακεδονίας Φίλιππο που τον προσκαλούσε να πάει στην αυλή του και να διδάξει το γιού του, που έμελλε να μείνει στην ιστορία ως Μέγας Αλέξανδρος. Ο Μακεδόνες βασιλιάς έγραψε στον Άριστοτέλη ότι ευχαριστούσε το Θεό γιατί τόσο γρήγορα του έστειλε το διάδοχο, όσο γιατί ο γιός του γεννήθηκε στην εποχή του Άριστοτέλη. Και του ζήτησε ν' αναλάβει την εκπαίδευσή του Αλεξάνδρου, ώστε να μπορέσει να γίνει άξιος και να τον διαδεχθεί στο θρόνο της Μακεδονίας.

Το 342 ο Άριστοτέλης ανέλαβε την εκπαίδευσή του δεκαετούς Αλεξάνδρου. Αλλά δεν έγινε αποκλειστικός παιδαγωγός του κατόπιν ένδοξου στρατηλάτου. Σύμφωνα με την ελληνική συνήθεια της εποχής ο Σταγειρίτης φιλόσοφος άνοιξε ένα σχολείο κοντά στη μακεδονική πρωτεύουσα, την Πέλλα, στο οποίο φοίτησε ο Αλέξανδρος μαζί με άλλα παιδιά άρχόντων της Μακεδονίας. Οι νέοι αυτοί είχαν άπείροστο θαυμασμό στο δάσκαλό τους που έφτανε μέχρι λατρείας. Τα ίδια αισθήματα γιάν τον Άριστοτέλη είχε και ο Αλέξανδρος που έλεγε όταν είχε γίνει πια βασιλιάς

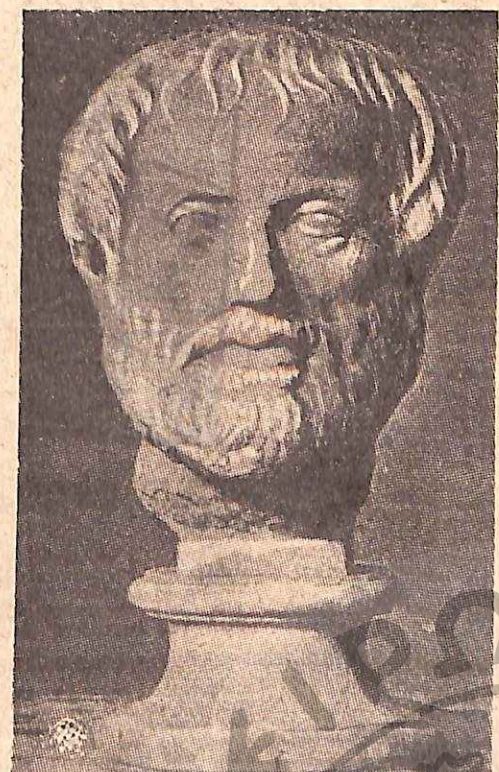
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

της Μακεδονίας: «Στον πατέρα μου χρωστάω τη ζωή μου και στον Άριστοτέλη τη γνώση για να ζω αξιοπρεπώς».

Θαυμάσιο στον Άριστοτέλη είχε και ο Φίλιππος της Μακεδονίας, που έκανε, ότι μπορούσε για να τιμήσει το δάσκαλο του γιού του.

Κάποτε ο Φίλιππος είχε καταστρέψει

Ο πάνσοφος δάσκαλος του Μεγάλου Αλεξάνδρου

Κεφαλή Άριστοτέλους από διπλή έρμαϊκή στήλη (335-322 π. Χ.) που βρίσκεται στο μουσείο της Βιέννης.

την ιδιαίτερη πατρίδα του Άριστοτέλη, τα Στάγειρα και είχε κάνει δούλους τους κατοίκους των Διέτας, λοιπόν, να ξαναχτιστούν τα Στάγειρα και ελευθερώσε τους σκλαβωμένους εδω κι' έχει Σταγειρίτες και τους ξαναφέρει στην πόλη τους. Αργότερα ο Φίλιππος είπε μιά ημέρα στον Αλέξανδρο: «Δίκιο είχαμε να τιμήσωμε τον Άριστοτέλη και να ξαναχτίσωμε την πόλη που γεννήθηκε. Γιατί αξίζει η μεγαλύτερη αμοιβή στον άνθρωπον που σου δίδαξε τέτοιες άρχες για τα καθήκοντα και την άποστολή των βασιλέων».

Από την Μακεδονία ο Άριστοτέλης έφυγε όταν ο Αλέξανδρος ξεκίνησε για την έκτακτη της Ασίας. Ήθελε πάει στην Αθήνα, σε ηλικία 50 χρονών και άνοιξε την περίφημη φιλοσοφική σχολή, που ονομαστική Λυκείο. Η Αθήνα εξακολουθούσε ακόμα να είναι η πόλις των «ώτων» και το πανεπιστήμιο της οικουμένης. Κι' επειδή όλοι οι δημόσιοι τόποι ήταν πισμένοι από τους διάφορους φιλοσόφους και τις σχολές των, ο Άριστοτέλης μάζευε τους μαθητές του και τους δίδασκε κανονικά περιπάτους στο άλσος που ήταν κοντά στο ναό του Λυκείου Απόλλωνα. Από την τοποθεσία η σχολή ονομαστική «Λυκείο» κι' από τον «άπο περιπάτου» τρόπο της διδασκαλίας οι μαθητευόμενοι σ' αυτήν πήραν το όνομα των «περιπατητικών φιλοσόφων». Από την εποχή εκείνη το όνομα «Λυκείον» πολιτο-

γραφήθηκε στο διεθνές λεξιλόγιο, κι' άσφαλώς λίγοι από αυτούς, που φοίτησαν στα νεότερα λυκεία θα γνωρίζουν πως το όνομα του σχολείου των το χρωστάνε σ' ένα ναο της αρχαίας Ελλάδας.

Επί δώδεκα χρόνια ο Άριστοτέλης δίδασκε στο Λυκείο και στο διάστημα αυτό συνέγραψε τα περισσότερα από τα έργα του, τον καταπληκτικό αυτό όγκο της σοφίας, που γεννά και σήμερα τον παγκόσμιο θαυμασμό με τη βαρύτητα της σκέψης και την ευρύτητα των θεμάτων. Ο μεγάλος Σταγειρίτης δεν άνεβασε μόνο την «ψυχολογία» και τη «λογική» σε αυτοτέλες επιστήμες, δεν έδωσε μόνο με την «πεισιτική» του έννοια στο δράμα και στην τραγωδία, αλλά πρό πάντως υπήρξε ο θεμελιωτής των πολιτικών επιστημών. Στα «πολιτικά» του βασίζεται, άκουη και σήμερα, η επιστήμη. Είχε εξετάσει και είχε γράψει για όλα τα αρχαία πολιτεύματα. Από αυτά σώζονται μόνο η «Αθηναίων πολιτεία» που είναι ένα από τα πολυτιμώτερα γραπτά της αρχαίας λογογυαλίας στο οποίο έχουμε ολοκληρωμένη την εικόνα του πολιτεύματος της αθηναϊκής δημοκρατίας.

Η αιλία του Άριστοτέλη με τον Αλέξανδρο δε σώνει να είναι άσκιαστη ως το τέλος. Σ' αυτό συνετέλεσε η φυλακισί και ο θάνατος του άνεψου του Άριστοτέλη Καλλισθένη, που είχε ακολουθήσει τον Αλέξανδρο στην έκστρατεία. Ο Καλλισθένης ήταν φίλος του Αλεξάνδρου και συμμαθητής του στην σχολή που είχε ίδρυσει ο Άριστοτέλης στην Πέλλα. Κατόπιν ακολούθησε μαθήματα ιστορίας στην Αθήνα κι' έπειτα συνεστράτευσεν με τον Αλέξανδρο. Ανεξάρτητος στη σκέψη, άυστηρός στο χαρακτήρα και στα ήθη, δεν ανεχόταν τις δουλοπρεπέστερες προσκυνήσεις και τις ύποπτες υπηρεσίες που προσέφεραν οι διάφοροι αλλοκλέατες στο βασιλιά.

Δημιούργησε και φανατικούς έχθρους μέσα στο άμεσο περιβάλλον του Αλεξάνδρου, που τον κατηγορήσαν πως ήταν ο άσχημος μίας συνωμοσίας εναντίον της ζωής του. Ο Αλέξανδρος τον φυλάκισε και μέσα στη φυλακή πέθανε ο Καλλισθένης. Από τότε η φυλακή του μεγάλου Σταγειρίτη και του μεγάλου Κατακτητή φαίνεται πως διεκόπη. Μερικοί μάλιστα κατηγοροί και συκοφάντες του Άριστοτέλη—και είναι όχι λίγοι—έγραψαν ότι ο Άριστοτέλης έθαψε τον Αντίπατρο και δηλητηρίασε το Μέγα Αλέξανδρο!... με τον όποιον έλεγαν, οι αυτοί συκοφάντες και κατηγοροί, ότι δεν είχε, όταν ήσαν στην Πέλλα, άλλως σχέσεις δασκαλίου προς μαθητή, αλλά κάτι περισσότερο. Οι νεώτερες έρευνες άναφέρουν όλες αυτές τις συκοφαντίες και το μόνο που παραμένει βέβαιο είναι ότι η αμοιβαία φιλία των δύο Μεγάλων διεκόπη μετά το θάνατο του Καλλισθένη. Αυτό όμως δεν εμπόδιζε τους έχθρους του Άριστοτέλη να ζητήσουν την εξόντωσή του μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου, κατηγορώντας αυτόν ως «μακεδονίζοντα».

Στο διωγμό του Σταγειρίτη φιλοσόφου πρωτοστάτησαν τότε ο άνεψιός του Δημοσθένης Δημογράφος και ο Ιεροφάντης Ευρυππίδης οι οποίοι τον κατηγορήσαν με τη συνήθισμένη εναντίον των φιλοσόφων κατηγορία της «ασεβείας».

Μήπως με παραπλήσια κατηγορητήριο δεν έστειλαν στο θάνατο το Σωκράτη;

Ο Άριστοτέλης ήξερε καλά ότι το άτιτικό έδαφος ήταν άνεκαστο πολύ εύφορο για ν' αναπτυχθεί η συκοφαντία και τους Αθηναίους υπαινιγιστόταν όταν έγραφε σ' Οχνη (ένα είδος αυτοβίου) επί όχνη γράσκαι, σκον σ' επί σκόν. Δηλαδή, όπως θα λέγαμε σήμερα: «το σκόκο πέφτει κάτω από τη σκούλα» και οι συκοφάντες στην εποχή του Άριστοτέλη ήταν το ίδιο επικίνδυνοι με την εποχή του Σωκράτη. Γι' αυτό ο Άριστοτέλης προτίμησε να φύγει από την Αθήνα προτού να δικασθεί, για να μη δώσει—καθώς έλεγε—στους Αθηναίους την ευκαιρία ν' ασεβήσουν δυο φορές προς τη φιλοσοφία. Φευγοντας από την Αθήνα εγκαταστάθηκε στη Χαλκίδα, στην επαύλη που είχε εκεί, όπου και πέθανε έτος μετά το θάνατο του Μεγάλου μαθητού του.

Αυτό ήταν το τέλος του μεγίστου αυτού φιλοσόφου που επηρέασε την ανθρώπινη σκέψη όσο κανένας άλλος κι' εξακολουθεί να την επηρεάζει.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η σκηνοθεσία της άνοιξης ήταν γεφυρωτική και πλαστική με όμορφες τόν έρωτα. Ένα φεγγάρι άσπριζε με σπάταλη απόλαυση τη φύση: λευκές πανούφες αβάνε το μπάτι να θροίλει μέσα στα άσπριζα μπουλά τους... και τα πεύκα ξεγύμνασε την ευδομία τους για να μεθύσουν το ξενύγρι των έρωτα-τενυμένων, πουχε πλανηθή ως τη μαγευτική εκείνη έρημιά, για να κρύψω τον έρωτά του από τα άδρια-τα μάτια του κόσμου...

Είχανε κάποτε στη ρίζα ενός γέ-ρικο φυτικού, γεμμένο από τα ά-γρια ψυχήματα του βορριά, που μεταβάλλουν το χειμώνα σε άγρι-ες έρημιες τα μαγικά καταφύγια της άνοιξης...

Και τα έρωταμένα νεύματα τους ψιθυρίζουν τους δόκους, που ανταλλάσσονται τόσο συχνά, μά τόσο σπάνια κρατούσαν...

Μου όρκίζονται, ότι θα μ' έ-γαπάζει πάντα... τη ρώπηση έκεί-νους ψιθυρίζα στο αυτί:

— Το «πάντα» είναι λίγο... του άτακτο με πειστική τρυφερό-τητα.

— Διπλό... Πόσο θα με αγα-πάς...

— Λίγο πιο πολύ από... πάντα! Την αγάλασε, μεθυσμένος από το άρωμα του νεακού κορμιού της, ξετρελαμένος από τη λατρεία της, που την ένοιωσε πραγματική... Κι έκει, στο μαγεμένο ακρογιάλι του ονείρου, δίπλα στο φλοιστό της θα-λασσας, μέσα στα χείλια του μπα-τί, ο έρωτας τους, μεθυσμένος από άνοιξη, τους ένωσε τα κεφάλια σ' ένα γλυκό φίλι... Η σελήνη τους σκέπαζε διακοιτώντας με διάφο-να δάση...

Και βάττιζε ο έρωτάς τους μιάν αιωνιότητα... Ένα ολόκληρο καλο-καίρι! Μεθυσμένοι από ευτυχία, γυ-ρίσανε όλες τις ονειρεμένες έρη-μιες, που τις άσπριζε η σελήνη, τις χειμίζανε μαργαριταροειδή ά-στρα... Αμείρινο ο έρωτάς τους πασάρουνε στα ακρογιάλια και στα βουνα, για να τον κάνουν να γυ-ρίσουνε την πιο γλυκεία ευτυχία... «Ηπιανε διψασμένοι από το ποτή-ρι της ήδονης... Και ξεδιψάσανε... Διπλό ξεδιψάσε αυτή... Και το ξεδιψάσμα της έφερε τη βαρεστ-μύρα: Άρχισε να μιν πηγαίνει με τον πρώτο ένδουσιασμό για να τον συναντήσει, να προσφάσσεται άφο-ρές για να του το σκάσει, να του φέρεται αδιάφορα... Γεμάτος πανι-κό έκεινος, έδλεπε την έρωτά τους να μαρινέται...

Κι' έτσι, όταν μπήκε το φθινό-πωρο, ο έρωτάς τους, όμοιος με ά-πονημπίκο πουλί, πέταξε μακριά... Χελιδόνι της άνοιξης, πήγαμε να βρ- την άνοιξη άλλοι, τώρα που ζυγάνε ο αίσθηματικός χειμώνας...

Κι' Ένα Βράδυ Βροχερό, έκεινος βρόθηκε μόνος — με την ανάμνη-ση της... Γύρω του είχανε ξεφύσει όλα τα έσπερα χρυσάφια του κα-λοκαιριού: είχε μαρεθί η αίσιοδο-εία, είχε γίνει κούκλα κατήφεια και πληξί η αμείρινη άστροση-χαρά... Ένα κλειστό δωμάτιο με τα τζάμια του μαστιγώμενα από τα δάκρυα της βροχής, αντικατέ-στησε τη λαμπρότητα του υπέ-ρρου και πλάι του η θέσι άδεια.

Η θέσι, που τη γέμει η ολόδυ-αντη έρωτή παρουσία της — αλ-λοτε...

Μέσα από την πονεμένη καρδιά του ανάβλυνε ο πάνος της νοσταλ-γίας σε μελαγχολικούς στίχους:

«Σαν κι' απόψε που η νυχτιά με τα πέπλα τα οταχτιά θα γεμίση τήν Άθινα μας με (πληξί)

πάλι μόνος υου έγω τα παλιά τα νοσταλγώ και η σκέψι σου θαρθή να με (τυλίξει)

Σαν κι' απόψε που η νυχτιά με τα πέπλα τα οταχτιά θα γεμίση τήν Άθινα μας με (πληξί)

Σαν κι' απόψε που η νυχτιά με τα πέπλα τα οταχτιά θα γεμίση τήν Άθινα μας με (πληξί)

«Σ' αγαπώ...» Σαν κι' απόψε

το φενγάρι πάλι άσπριζε τη (λευκά και ψιθύριζε κι' ο υπάτης μέσ', (στά πεύκα

«Σ' αγαπώ...» Η ζωή μου τώρα πιά κυλάει άδεια δίχως χάδια κι' όμορφιά... Κι' είμαι μόνος απ' τη μέρα που...

με τη θλίψη συντροφιά... Σαν κι' απόψε κάποια νύχτα σαν κι' απόψε σε

να σου πω μ' ένα φίλι μου (διψασμένο: «Σ' αγαπώ...»)

Τι μάταιο κι' άνόφελο ήταν αυτό το «σ' αγαπώ», που λεγότανε από το κενό! Ένα «σ' αγαπώ» χωρίς ήχο χωρίς ανταπόδοσι... Ένα «σ' αγα-

πώ»-μόνολογος κι' όχι ντουέτο...

Κι' έξω η βροχή εξακολουθούσε να πλημμυρίζει τα πάντα με άπα-σιδοδοξία... Το φθινοπωρινό ξεροβά-ρι, ξεμάλλιαζε τα γυμνωμένα κλα-διά των δέντρων. Πόσο το ένοιωσε το καλοκαίρι μακριά του ο θιαχός έρωταμένος! Το χρυσογάλο φως είχε φύγει, αφίνοντας τεφρή τη σκηνή της ζωής. Το χρυσογάλο φως, που το είχε πάρει εκείνη φέ-γοντας μαζί της...

Μια δειλή έλπίδα γλύστρησε μέ-σα στην καρδιά του. Μήπως δε θα ξαναρχόταν η άνοιξη; Μήπως δε θα άστροποβόλυνε πάλι το καλοκαί-ρι... Και δεν ήταν δυνατό να μιν ξαναγυρίση εκείνη — μαζί με το φως... Κλίμα της η ήπια και γλυ-κειά καλωσύνη του καιρού. Τώρα ο καιρός ήτανε κακός. Πώς να έρ-θαι αυτή με τέτοιο γκριζό πλαισίω-μα στην ολόκληρη όμορφιά της;

Όταν είναι συννεφιά, άποσύρει το χρυσάφια του ο ήλιος; και ξανα-λάμπει, όταν τα συννεφιά σκεπτι-σούν...

Δέ μπορεί θα ξαναγυρίσει με το καλοκαίρι...

Πέρασε ο χειμώνας. Ξανάρθε η άνοιξη... Μπομπουκίασανε στα καρδιά ο έλπίδες για την καινούρ-για ζωή! Μπομπουκίασε και στη δική του καρδιά η έλπίδα του ξ-

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ της Μαρούλας

ΑΓΓΛΟΜΑΘΗΣ

Α Ν μάθη ο Τιμόθεος τη νέα μου γκάφα, σίγουρα θα με χωρίση. Και με το δίκιο του, γιατί τί ήθελα έγω να παραστήσω την άγγλομα-θη, αφού δε σκαμπάζω γυρ από έγγλε-ζικά: «Ελα ντέ! Άλλά δείξει τον κόπο να σάς διηγηθώ το πά-θημά μου απ' την άσχη...

Είχα πάει με μερικές φί-λες μου στη Βάρκιζα, για μπανίο! Ο Τι-μόθεος δεν ήρ-θε, γιατί είχε τη δουλειά του. Κι' εύτυχώς που δεν ήρθε...

«Ας είναι!... Πήγαμε, λοι-πόν, στη Βάρκιζα κι' αφού κάναμε το μπανίο μας, βγήκαμε στην αμ-μουδιά να κάνουμε λίγο ήλιοθεραπεία και να μαυρίσουμε κομμάτι, καθότι είναι πολύ της μόδας το μελαχροινό χρώμα. Δίπλα μας άκρίθως, λαζα-νώνε ένας έρωτας, ψηλός κι' όμορφος, που έδειχνε από μιλία μακριά πως ήτανε ένας και μάλιστα Έγγλε-ζος. Θυ- νού πήρε πόν, το κατάλαβα 'αφού δεν έρω ξένη γλώσσα! Ε, για να να ξεχωρίσω τα έγγλεζικά από τα γαλλικά, τα γερμανικά και τα σπα-νιόλικά, έρωσα δέ! Άλλοτε πέταξε κι' ένα «κούτ' μόνιγκ» νεαρός, που ήθελε, αφίνετο, να πάση μαζί μου ψηλ κούβεντα. Κι' έπειθε έρω, ότι

«κούτ' μόνιγκ» θα τη «καλημέρα» στα έγγλεζικά, του πέταξε κι' έγω ένα «κούτ' μόνιγκ», όχι τίποτ' άλλο, αλλά για να σκάσουν οι φιλενάδες μου, που περνούσαν για σπουδαίες...

— Καλέ Μαρούλα, ξέρεις έγγλε-ζικά; με ρώτησε εκπληκτική η φίλη μου κυρία Σούλη.

— Άσπιο πράγμα! είπα έγω μ-στηριωδώς, αφίνοντας να υπονοηθί, ότι έρω τα έγγλεζικά καλύτερα από τα έλληνικά, ενώ, μεταξύ μας, πέραν από το «κούτ' μόνιγκ» και το «γι-γιεζι», που πάει να πη «ναί», δεν έρω τίποτ' άλλο.

Ε, λοιπόν, αυτό ήτανε που μ' έ-φαγει! Για να πω, ότι έρω έγγλε-ζικά, βρέθηκα κατόπιν στη δύσκολη θέσι να άπαντάω στις κούβεντες του έανθου Έγγλεζου, που όλο με πλη-σίαζε ο μουνατζής κι' όλο κάτι μου έλεγε, που άνάθεμά με αν καταλά-βαινα τί έννοιασε. Κι' έγω η κακο-μοίρα άναγκάσθουν να λέω όλο «γι-γιεζι» στον έανθό μαντράχαλο, που όλο και πλησίαζε, όλο και πλησίαζε... Οι φίλες μου και ίδιες η μαντρά Σούλη, είχανε σκαλίσαι από το κακό τους, από τη μια που βρέπαμε, ότι ο Έγγ-λεζός έδειχνε σε μένα την προτι-μολού, κι' από την άλλη που μι-λούσε, μαζί του, έγγλεζικά...

Τι σου λέει; Τι σου λέει; με ρωτούσαν κάθε τόσο.

Κι' έγω άναγκάσθουν να τους λέω διάφορες άνομιες, που μου έρ-γοντουσαν στο νού έκείνη τη στιγμή. Ότι του άρσενι ο τόπος μας, ότι έ-χουμε όρατες άκτές, ότι οι γυναίκες είναι πολύ κομψές και όμορφες, και άλλα. Κι' όσο τους έκανα έγω το δθβεν μεταφράσει, τόσο φρενιάζανε έκεινες. Στο μεταξύ ο Έγγλεζος ο ψηλός είχε πλησιάσει τόσο κοντά, που τα λέγαμε σαν καλοί φίλοι. Χα-μογελούσα συνεχώς έγω και ό,τι κι'

άν μου έλεγε, πέταγα ένα «γιγιεζι!» και σόλασε το πανηγύρι. Μπορώ, μάλι-στα, να πω, ότι διασκεδάσα και λί-γο με την κατάσταση, που είχε δημι-ουργήσει. Γιατί ήτανε και νοστιμό-λιος ο έλκος... Και όδωτο να παρ-λάρη έκεινος και όδωτο «γιγιεζι» έγω κι' όπου το βγάλει άκρη. Δέ τδών-αλε όμως, ένδοτυχός σε καλό η άκρη τελειώσι, γιατί, σε μία στιγμή μ' έ-πιασε από τα χείρα ο βλάσας και κο-τι με σάπρισε, ενώ με κούταζε στα μάτια.

— Γιεζι! του κάνα.

Με το «γιγιεζι!» άπλυνε τις χερού-κλες του, μ' άγκαλιάζει και μου δί-νει ένα φίλι στο στόμα, που πιάστη-κε η άναπνοή μου.

— Βοηθεία! φωνάζω, έντρομη από την έπίθεση.

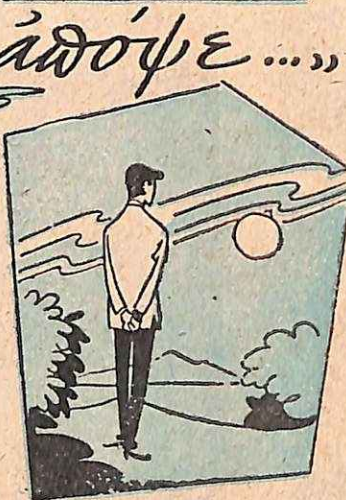
Και πετάγομαι, άναστατωμένη. Τρέχουν οι νύστες του λιμεναρ-χείου και συλλαμβάνουν το θρασύ έ-νω, που τόλμησε να με φιλήση. «Ερ-χεται και κάποιος άγγλομαθής κι' άρ-χισε να τον παρατηρή έγγλεζικά, που φίλησε άναδιδώς μία κυρία. Κάτι του φάνηκε ο Έγγλεζός. Και τότε γυ-ρίζε εκπληκτός ο άγγλομαθής και μου λέει:

— Έσείς φταίτε, μαντάμ! Σας ρώτησε ο άνδρας: «Μου έπιτρέπε-τε να σάς φιλήσω στο στόμα;» Κι' έρείς του άπαντήσατε, πρόθυμη, «Ναί!». Και τότε φας κουτοπόση!

Καταλάβατε γκάφα; Για να κάνω την άγγλομαθη και για να λέω συνε-χεια «γιγιεζι», τδύσατε την άδεια να με φιλήση κι' έγινε ρεζίλι στις φι-λενάδες μου, αποκλονύσσοντας, ότι από έγγλεζικά είμαι... υποκούκι...

Τι γκάφα!... Προς Θεού, μη το μάθη ο Τιμόθεος, γιατί χάθηκε η καφερή...

Η ΜΑΡΟΥΛΑ

Και την περίμενε ο φτωχός έ-ρωταμένος, γεμάτος πίστι και έλ-πίδα...

Πέρασε ο χειμώνας. Ξανάρθε η άνοιξη... Μπομπουκίασανε στα καρδιά ο έλπίδες για την καινούρ-για ζωή! Μπομπουκίασε και στη δική του καρδιά η έλπίδα του ξ-

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ της Μαρούλας

ΑΓΓΛΟΜΑΘΗΣ

Α Ν μάθη ο Τιμόθεος τη νέα μου γκάφα, σίγουρα θα με χωρίση. Και με το δίκιο του, γιατί τί ήθελα έγω να παραστήσω την άγγλομα-θη, αφού δε σκαμπάζω γυρ από έγγλε-ζικά: «Ελα ντέ! Άλλά δείξει τον κόπο να σάς διηγηθώ το πά-θημά μου απ' την άσχη...

Είχα πάει με μερικές φί-λες μου στη Βάρκιζα, για μπανίο! Ο Τι-μόθεος δεν ήρ-θε, γιατί είχε τη δουλειά του. Κι' εύτυχώς που δεν ήρθε...

«Ας είναι!... Πήγαμε, λοι-πόν, στη Βάρκιζα κι' αφού κάναμε το μπανίο μας, βγήκαμε στην αμ-μουδιά να κάνουμε λίγο ήλιοθεραπεία και να μαυρίσουμε κομμάτι, καθότι είναι πολύ της μόδας το μελαχροινό χρώμα. Δίπλα μας άκρίθως, λαζα-νώνε ένας έρωτας, ψηλός κι' όμορφος, που έδειχνε από μιλία μακριά πως ήτανε ένας και μάλιστα Έγγλε-ζος. Θυ- νού πήρε πόν, το κατάλαβα 'αφού δεν έρω ξένη γλώσσα! Ε, για να να ξεχωρίσω τα έγγλεζικά από τα γαλλικά, τα γερμανικά και τα σπα-νιόλικά, έρωσα δέ! Άλλοτε πέταξε κι' ένα «κούτ' μόνιγκ» νεαρός, που ήθελε, αφίνετο, να πάση μαζί μου ψηλ κούβεντα. Κι' έπειθε έρω, ότι

«κούτ' μόνιγκ» θα τη «καλημέρα» στα έγγλεζικά, του πέταξε κι' έγω ένα «κούτ' μόνιγκ», όχι τίποτ' άλλο, αλλά για να σκάσουν οι φιλενάδες μου, που περνούσαν για σπουδαίες...

— Καλέ Μαρούλα, ξέρεις έγγλε-ζικά; με ρώτησε εκπληκτική η φίλη μου κυρία Σούλη.

— Άσπιο πράγμα! είπα έγω μ-στηριωδώς, αφίνοντας να υπονοηθί, ότι έρω τα έγγλεζικά καλύτερα από τα έλληνικά, ενώ, μεταξύ μας, πέραν από το «κούτ' μόνιγκ» και το «γι-γιεζι», που πάει να πη «ναί», δεν έρω τίποτ' άλλο.

Ε, λοιπόν, αυτό ήτανε που μ' έ-φαγει! Για να πω, ότι έρω έγγλε-ζικά, βρέθηκα κατόπιν στη δύσκολη θέσι να άπαντάω στις κούβεντες του έανθου Έγγλεζου, που όλο με πλη-σίαζε ο μουνατζής κι' όλο κάτι μου έλεγε, που άνάθεμά με αν καταλά-βαινα τί έννοιασε. Κι' έγω η κακο-μοίρα άναγκάσθουν να λέω όλο «γι-γιεζι» στον έανθό μαντράχαλο, που όλο και πλησίαζε, όλο και πλησίαζε... Οι φίλες μου και ίδιες η μαντρά Σούλη, είχανε σκαλίσαι από το κακό τους, από τη μια που βρέπαμε, ότι ο Έγγ-λεζός έδειχνε σε μένα την προτι-μολού, κι' από την άλλη που μι-λούσε, μαζί του, έγγλεζικά...

Τι σου λέει; Τι σου λέει; με ρωτούσαν κάθε τόσο.

Κι' έγω άναγκάσθουν να τους λέω διάφορες άνομιες, που μου έρ-γοντουσαν στο νού έκείνη τη στιγμή. Ότι του άρσενι ο τόπος μας, ότι έ-χουμε όρατες άκτές, ότι οι γυναίκες είναι πολύ κομψές και όμορφες, και άλλα. Κι' όσο τους έκανα έγω το δθβεν μεταφράσει, τόσο φρενιάζανε έκεινες. Στο μεταξύ ο Έγγλεζος ο ψηλός είχε πλησιάσει τόσο κοντά, που τα λέγαμε σαν καλοί φίλοι. Χα-μογελούσα συνεχώς έγω και ό,τι κι'

άν μου έλεγε, πέταγα ένα «γιγιεζι!» και σόλασε το πανηγύρι. Μπορώ, μάλι-στα, να πω, ότι διασκεδάσα και λί-γο με την κατάσταση, που είχε δημι-ουργήσει. Γιατί ήτανε και νοστιμό-λιος ο έλκος... Και όδωτο να παρ-λάρη έκεινος και όδωτο «γιγιεζι» έγω κι' όπου το βγάλει άκρη. Δέ τδών-αλε όμως, ένδοτυχός σε καλό η άκρη τελειώσι, γιατί, σε μία στιγμή μ' έ-πιασε από τα χείρα ο βλάσας και κο-τι με σάπρισε, ενώ με κούταζε στα μάτια.

— Γιεζι! του κάνα.

Με το «γιγιεζι!» άπλυνε τις χερού-κλες του, μ' άγκαλιάζει και μου δί-νει ένα φίλι στο στόμα, που πιάστη-κε η άναπνοή μου.

— Βοηθεία! φωνάζω, έντρομη από την έπίθεση.

Και πετάγομαι, άναστατωμένη. Τρέχουν οι νύστες του λιμεναρ-χείου και συλλαμβάνουν το θρασύ έ-νω, που τόλμησε να με φιλήση. «Ερ-χεται και κάποιος άγγλομαθής κι' άρ-χισε να τον παρατηρή έγγλεζικά, που φίλησε άναδιδώς μία κυρία. Κάτι του φάνηκε ο Έγγλεζός. Και τότε γυ-ρίζε εκπληκτός ο άγγλομαθής και μου λέει:

— Έσείς φταίτε, μαντάμ! Σας ρώτησε ο άνδρας: «Μου έπιτρέπε-τε να σάς φιλήσω στο στόμα;» Κι' έρείς του άπαντήσατε, πρόθυμη, «Ναί!». Και τότε φας κουτοπόση!

Καταλάβατε γκάφα; Για να κάνω την άγγλομαθη και για να λέω συνε-χεια «γιγιεζι», τδύσατε την άδεια να με φιλήση κι' έγινε ρεζίλι στις φι-λενάδες μου, αποκλονύσσοντας, ότι από έγγλεζικά είμαι... υποκούκι...

Τι γκάφα!... Προς Θεού, μη το μάθη ο Τιμόθεος, γιατί χάθηκε η καφερή...

Η ΜΑΡΟΥΛΑ

ρωτα: Τα χελιδόνια γυρίζουνε την άνοιξη στις παλιές τους φωλιές... Δέ μπορεί: θα γυρίσε κι' αυτή στην άγκαλιά του...

Με πόση δίψα την περίμενε! Την περίμενε άπληστα ν' άνοιξη τη χρυσογάλη αύλαία του φωτός και να προβάλλη όμοια με πρωταγωνί-στρια της ζωής! Και τότε θα ξα-ναγύριζε η άνοιξη στην καρδιά του, πού εξακολουθούσε να τσιρτσιρική μέσα στο βαρύ χειμώνας της μοναξιάς...

Αυτή όμως δεν ήρθε! Χελιδόνι άσπιο, είχε μαγνητησθή από άλ-λα κλίματα, από άλλες όμορφιες, κι' είχε άπαρνηθή την παλιά φωλιά της... Πέρασε η άνοιξη χωρίς να τη φερή... Ο έρωταμένος όμως δεν άπελπίστηκε: Δέ μπορεί, το καλο-καίρι θα την έφερνε... Οι ολόχρυ-σες ήλιαχτίδες θα την κουβαλού-σαν άνάλαφα άπάνω τους, για να την άκούμπήσουνε στην άγκαλιά του...

Τι μάταια προσμονή! Ούτε το καλοκαίρι την έφερε κοντά του... Το φως δεν παραμείρισε για να την ά-φίση, να περάση — μεγαλιότης της όμορφιάς!...

Γύρισε όλες τις μαγικές έρημιες, όπου άλλοτε είχε πλανηθή μαζί της... Βρήκε τη μελαγχολική θυ-μολή της: αυτή όμως δεν τη βρήκε...

Και τότε, από τα θλιμμένα χεί-λια του, γλύστρησε το πικρό πα-ράπονο:

«Καλοκαίριασε ξανά, κι' είναι όλα φαινετά και ξανανέει η πρώτη άνεμώνα, Άπ' του ήλιου τα φίλια ξανανέει η άμυνοδαλιά, μά η καρδιά μου έκει πάντοτε (χειμώνας...)»

Ναί: όλα ήταν ίδια άπώ... Το χτες και το σήμερα άδελφώνονταν σαν κατά από τον ίδιο άσπρινο καταρράχη του φεγγαριού, μέσα στο ίδιο άρωμα του μπατί, με τη σκηνοθεσία της ίδιας μαγικής έρ-μιάς... Αυτή όμως έλειπε! Δεν ήρ-θε να του χαϊδέψη τα μαλλιά, να συμπληρώση με την παρουσία της την όμορφιά του περιβάλλοντος...

Σαν κι' άπώ, το φενγάρι πάλι έλ-πίδα της λείκα και μουρμουρίζει ο μπάτης μέσ' στα πεύκα: «σ' αγα-πώ»... έκτός από τα χείλια της...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ της Μαρούλας

ΑΓΓΛΟΜΑΘΗΣ

Α Ν μάθη ο Τιμόθεος τη νέα μου γκάφα, σίγουρα θα με χωρίση. Και με το δίκιο του, γιατί τί ήθελα έγω να παραστήσω την άγγλομα-θη, αφού δε σκαμπάζω γυρ από έγγλε-ζικά: «Ελα ντέ! Άλλά δείξει τον κόπο να σάς διηγηθώ το πά-θημά μου απ' την άσχη...

Είχα πάει με μερικές φί-λες μου στη Βάρκιζα, για μπανίο! Ο Τι-μόθεος δεν ήρ-θε, γιατί είχε τη δουλειά του. Κι' εύτυχώς που δεν ήρθε...

«Ας είναι!... Πήγαμε, λοι-πόν, στη Βάρκιζα κι' αφού κάναμε το μπανίο μας, βγήκαμε στην αμ-μουδιά να κάνουμε λίγο ήλιοθεραπεία και να μαυρίσουμε κομμάτι, καθότι είναι πολύ της μόδας το μελαχροινό χρώμα. Δίπλα μας άκρίθως, λαζα-νώνε ένας έρωτας, ψηλός κι' όμορφος, που έδειχνε από μιλία μακριά πως ήτανε ένας και μάλιστα Έγγλε-ζος. Θυ- νού πήρε πόν, το κατάλαβα 'αφού δεν έρω ξένη γλώσσα! Ε, για να να ξεχωρίσω τα έγγλεζικά από τα γαλλικά, τα γερμανικά και τα σπα-νιόλικά, έρωσα δέ! Άλλοτε πέταξε κι' ένα «κούτ' μόνιγκ» νεαρός, που ήθελε, αφίνετο, να πάση μαζί μου ψηλ κούβεντα. Κι' έπειθε έρω, ότι

«κούτ' μόνιγκ» θα τη «καλημέρα» στα έγγλεζικά, του πέταξε κι' έγω ένα «κούτ' μόνιγκ», όχι τίποτ' άλλο, αλλά για να σκάσουν οι φιλενάδες μου, που περνούσαν για σπουδαίες...

— Καλέ Μαρούλα, ξέρεις έγγλε-ζικά; με ρώτησε εκπληκτική η φίλη μου κυρία Σούλη.

— Άσπιο πράγμα! είπα έγω μ-στηριωδώς, αφίνοντας να υπονοηθί, ότι έρω τα έγγλεζικά καλύτερα από τα έλληνικά, ενώ, μεταξύ μας, πέραν από το «κούτ' μόνιγκ» και το «γι-γιεζι», που πάει να πη «ναί», δεν έρω τίποτ' άλλο.

Ε, λοιπόν, αυτό ήτανε που μ' έ-φαγει! Για να πω, ότι έρω έγγλε-ζικά, βρέθηκα κατόπιν στη δύσκολη θέσι να άπαντάω στις κούβεντες του έανθου Έγγλεζου, που όλο με πλη-σίαζε ο μουνατζής κι' όλο κάτι μου έλεγε, που άνάθεμά με αν καταλά-βαινα τί έννοιασε. Κι' έγω η κακο-μοίρα άναγκάσθουν να λέω όλο «γι-γιεζι» στον έανθό μαντράχαλο, που όλο και πλησίαζε, όλο και πλησίαζε... Οι φίλες μου και ίδιες η μαντρά Σούλη, είχανε σκαλίσαι από το κακό τους, από τη μια που βρέπαμε, ότι ο Έγγ-λεζός έδειχνε σε μένα την προτι-μολού, κι' από την άλλη που μι-λούσε, μαζί του, έγγλεζικά...

Τι σου λέει; Τι σου λέει; με ρωτούσαν κάθε τόσο.

Κι' έγω άναγκάσθουν να τους λέω διάφορες άνομιες, που μου έρ-γοντουσαν στο νού έκείνη τη στιγμή. Ότι του άρσενι ο τόπος μας, ότι έ-χουμε όρατες άκτές, ότι οι γυναίκες είναι πολύ κομψές και όμορφες, και άλλα. Κι' όσο τους έκανα έγω το δθβεν μεταφράσει, τόσο φρενιάζανε έκεινες. Στο μεταξύ ο Έγγλεζος ο ψηλός είχε πλησιάσει τόσο κοντά, που τα λέγαμε σαν καλοί φίλοι. Χα-μογελούσα συνεχώς έγω και ό,τι κι'

άν μου έλεγε, πέταγα ένα «γιγιεζι!» και σόλασε το πανηγύρι. Μπορώ, μάλι-στα, να πω, ότι διασκεδάσα και λί-γο με την κατάσταση, που είχε δημι-ουργήσει. Γιατί ήτανε και νοστιμό-λιος ο έλκος... Και όδωτο να παρ-λάρη έκεινος και όδωτο «γιγιεζι» έγω κι' όπου το βγάλει άκρη. Δέ τδών-αλε όμως, ένδοτυχός σε καλό η άκρη τελειώσι, γιατί, σε μία στιγμή μ' έ-πιασε από τα χείρα ο βλάσας και κο-τι με σάπρισε, ενώ με κούταζε στα μάτια.

— Γιεζι! του κάνα.

Με το «γιγιεζι!» άπλυνε τις χερού-κλες του, μ' άγκαλιάζει και μου δί-νει ένα φίλι στο στόμα, που πιάστη-κε η άναπνοή μου.

— Βοηθεία! φωνάζω, έντρομη από την έπίθεση.

Και πετάγομαι, άναστατωμένη. Τρέχουν οι νύστες του λιμεναρ-χείου και συλλαμβάνουν το θρασύ έ-νω, που τόλμησε να με φιλήση. «Ερ-χεται και κάποιος άγγλομαθής κι' άρ-χισε να τον παρατηρή έγγλεζικά, που φίλησε άναδιδώς μία κυρία. Κάτι του φάνηκε ο Έγγλεζός. Και τότε γυ-ρίζε εκπληκτός ο άγγλομαθής και μου λέει:

— Έσείς φταίτε, μαντάμ! Σας ρώτησε ο άνδρας: «Μου έπιτρέπε-τε να σάς φιλήσω στο στόμα;» Κι' έρείς του άπαντήσατε, πρόθυμη, «Ναί!». Και τότε φας κουτοπόση!

Καταλάβατε γκάφα; Για να κάνω την άγγλομαθη και για να λέω συνε-χεια «γιγιεζι», τδύσατε την άδεια να με φιλήση κι' έγινε ρεζίλι στις φι-λενάδες μου, αποκλονύσσοντας, ότι από έγγλεζικά είμαι... υποκούκι...

Τι γκάφα!... Προς Θεού, μη το μάθη ο Τιμόθεος, γιατί χάθηκε η καφερή...

Η ΜΑΡΟΥΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μετά την έκδοσι της άποφάσε-ως, ο Άγγλος πλοίαρχος Πέρκινς παρακαλεί τη μητέρα της Σάο — Τι να τον έπισκεφθί στο άγγλι-κό πρακτορείο και την άφινει να υπονοήσει ότι κάθε έλπίδα για να σώση την κόρη της δεν έχει χαθή... Ο Πέρκινς είναι ο κυριώ-τερος λαθρέμπορος όπιου του Μακάο κι' η προθυμία του να έν-διαφερθή για τη Σάο — Τι δεν έχει άλλο λόγο από την έπιθυμία του να έσφαλίσουν έρωταμένα παιδοεκπλήματα για τον έαυτό του και τους συντρόφους του.

Η Που — Τι πηγαίνει την άλλη μέρα κι' ο Πάρκινς της δίνει ένα υπόμνημα για να το έχειρησιρ στον πρίγκιπα Κόνγκ, που είναι ο άνδρας Κινέζος διοικητής του Μακάο. Ο πρίγκιπας γυρίζει την αντίθετη κατεύθυνσι από κεί-νη, που ακολουθούσε η συνοδεία του πρίγκιπα.

Ο ένας απ' αυτούς, που ήταν ψηλός και ισχνός, ρώτησε τότε τον άλλο:

— Είσαι βέβαιος, ότι ο ξένος αυτός, που ώδηγησε την Που-Τι μπροστά στον πρίγκιπα, είναι ο κυβερνήτης της «Άστραπής»;

Η «Άστραπή» ήταν το πλοίο του Πέρκινς.

— Και βέβαια, άπάντησε ο συν-ομιλητής του. Υπηρετούσα στο «Στόμα της Τίγρεως», την εποχή που βρισκόταν εκεί ο μανδρινός Τσάγκ, και τον είχα δει πολλές φορές όταν έρχόταν να τον έπι-σκεφθή.

— Και πού βρίσκεται τώρα η «Άστραπή»;

— Στη νήσο Λιντίβ. Περιμένει να γυρίση ο αέρας στα νοτιόδυτι-κά για ν' άνοιχί, στο πέλαγος. Θα ξαναφύγί για τη Βεγγάλη.

— Ε, λοιπόν, κι' έγω σου λέω πως ο πλοίαρχος Πέρκινς δε θα προφτάση να πάη στη Βεγγάλη! είπε ο πρώτος.

Και, πρόσθεσε πιο σιγά:

— Άπο τη στιγμή, που

μεγάλες δαμωρές. Στά μαγαζιά τους μπαίνουν μόνο όταν θέλουν να πάρουν κάποιο συνογό της δουλειάς τους. Στο δρόμο επίσης οι γιατροί περιμένουν τους πελάτες τους, ενώ οι υπακόλινες κι' οι μανδρόνες μεταφέρονται εκεί όλο το εμπόρευμα του μαγαζιού τους.

Η κίνηση ήταν μεγαλύτερη στην όδο των Χρυσόχων, που διασχίζει από τη μία άκρη ως την άλλη το νοτιο περίοχη του Μακάου.

Στο δρόμο αυτό είχε το μαγαζί του ο Τσέου-Φου. Ήταν ένας άνθρωπος ισχυρός, με μακριά χέρια και πόδια και κοντό κορμό. Θάλεγε πως η φύση είχε την πρόθεση, άρχικα να τον κάνει γίγαντα, αλλά, ότι μετάνοιωσε την τελευταία στιγμή και μίλησε το κορμί του, χωρίς, όμως, να περιορίσει τα χέρια και τα πόδια του. Τα μάτια του φαίνονταν σαν πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους κι' ένα ιδιωνικό χαμόγελο πλανιόταν πάντα στα χοντρά χείλη του. Τον είχαν αποκαλέσει Κόκκινη Άραχνη, γιατί είχε την περίεργη συνήθεια να βουτάει τα χέρια του μέσα στο αίμα των ζώων, που έσφαζε.

Ο Τσέου-Φου ήταν περήφανος γι' αυτό το παρατσούκλι και κολακούσαν να πιστεύει πως κανένας άλλος δε μπορούσε να τον παραβγί στην τέχνη του, πράγμα που ίσως δε βρισκόταν μακριά από την αλήθεια. Έξυπνος και περιποιητικός, είχε αποκτήσει, άλλωστε, καλή φήμη, γιατί δεν προσπαθούσε ποτέ να κοροϊδύει τους πελάτες του και τους παλούσε παντοτε έκλεκτα κρέατα.

Ο Τσέου-Φου ήταν κατά τα άλλα πολύ αξιοσέβαστο πρόσωπο. Ήταν περιούσια, που είχε αποκτήσει, του επέτρεπε να ζή άνετα, να συχνάζει στα καλύτερα τσιπουριά και να μπαίνει κάπου-κάπου στα χαρτοπαίγνια, όχι ίσως γιατί αγαπούσε το παιχνίδι, αλλά για να δείξει, ότι δε λογαριάζει το χρήμα.

Έκείνο το πρωί, ο Τσέου-Φου στεκόταν στο κατάστημα του μαγαζιού του, περιμένοντας τους πελάτες του, όταν άκουσε το θρόνισμα ενός παρέρου, που είχε ανοίξει στο αντικρινό σπίτι. Το πρόσωπο του χασάπη πήρε άμεσως μια έκφραση θαυμασμού.

Ο θαυμασμός του αυτός, άλλωστε, δεν ήταν αδικαιολόγητος. Άνταμα στις γλάστρες με τα τριαντάφυλλα και τις ορτανίτες, που στέλναν το αντικρινό παρέρου είχε εμφανισθεί ένα χαριτωμένο πρόσωπο μίας νέας ως δεκαπέντε χρονών.

Η νέα αυτή ήταν έκθαμβωτικό μορφή. Βέβαιη, ότι τα άνθη, που βρισκόνταν μέσα στις γλάστρες των κερύβων άρετα, άρχισε να χτενίζει τα μαλλιά της, ριχνοντας κάπου-κάπου μια ματιά στο δρόμο. Το βλέμμα αυτής της νέας δε σταμάτησε ούτε στιγμή πάνω στο χασάπη, αλλά ο Τσέου-Φου την καταβρόχθισε με τα μάτια του.

Η χαριτωμένη νέα άρχισε κατάπινα να ποτίζει τα λουλούδια της. Σε κάποια στιγμή, λοιπόν, ο άερας πήρε μια σταγόνα νερού και την έριξε στο βέιο μάτι του χασάπη, αναγκάζοντάς τον να κατεβάσει το κεφάλι του.

Αυτή η σταγόνα ήταν σαν ένα βέλος, που χάρθηκε στην καρδιά του.

Ο Τσέου-Φου σκούπισε με το χέρι του το μάτι του και ξανασηκώσε το κεφάλι του. Αλλά η νέα είχε εξαφανισθεί πια από το παρέρου κι' είχε κατεβάσει τη γολλία. Το άλλο πρωί, ο χασάπης της όδοι των Χρυσόχων ξαναβόησε το μαγαζί του, αλλά οι πελάτες του προσέξαν πως ήταν πολύ ασημένιος, έτσι που αναγκάζονταν να του πουν δυο και τρεις φορές τις παραγγελίες τους, για να τον κάνουν να τις ακούσει. Κανείς, ωστόσο, δεν πρόσεξε τα βλέμματα, που ο Τσέου-Φου έριχνε αδιάκοπα προς το μέρος του αντικρινού σπιτιού, σά να περίμενε να δει κάτι ή κάποιον εκεί. Αλλά το παρέρου, όπου έριχνε τα βλέμμά του, έμενε πάντα κλειστό.

Στο μεταξύ, όμως, ο Τσέου-Φου είχε συγκεντρώσει τις πληροφορίες, που του χρειαζόνταν. Έτσι, είχε μάσει πως η όμορφη γειτόνισσά του λεγόταν Σάο-Τι και πως ζούσε μαζί με τη μητέρα της. Ο πατέρας της, που ήταν μαυροβέρτος πεμπτης τάξεως, είχε πεθάνει από χρόνια.

Ο Τσέου-Φου έμαθε ακόμη, ότι η Σάο-Τι κι' η μητέρα της είχαν μια μικρή περιουσία κι' ότι ζούσαν πολύ περιωρισμένα. Αυτό τον ευχαρίστησε, γιατί σκέφτηκε πως ήταν αρκετά πλούσια, για να κάνει έντυπωση στις δυο γυναίκες. Τι σημασία είχε πως δεν ήταν γραμματισμένος; Μήπως δεν κέρδιζε αρκετά από το επάγγελμά του; Όλα τα πλούτη του θα τάβαζε στα όμορφα ποδαράκια της Σάο-Τι. Γιατί ο χασάπης της όδοι των Χρυσόχων είχε αρχίσει ν' αγαπάει σαν τρελλός τη γειτόνισσά του. Και τώρα η μοναδική του σκέψη ήταν να την κάνει δική του.

Σε ποιόν, όμως, έπρεπε να φανερώσει το μυστικό του; Θα μπορούσε, βέβαια, να βρη μία προσέγγιση και να την στείλει στη μητέρα της Σάο-Τι. Αλλά σκέφτηκε πως ήταν καλύτερο να μιλήσει πρώτα στη Με-Κουί, που υπηρετούσε τις δυο γυναίκες. Η Με-Κουί (αυτό το όνομα σήμαινε «τριαντάφυλλο») πήγαινε τακτικά στο μαγαζί του κι' είχε μάλιστα αρκετή οικειότητα μαζί της. Αν κέρδιζε με το μέρος του την υπηρέτρια, θα ήταν πιο εύκολο κατόπιν να κάνει τη Σάο-Τι να τον προσέξει.

Η αγάπη είχε κάνει τον Τσέου-Φου ν' ανακαλύψει πως, μέσα του, ήταν κρυμμένος ένας ποιητής. Διότι, άλλωστε, και σε κάθε Κινέζο.

Έγραφε, λοιπόν, ένα γράμμα, που ήταν γεμάτο με όμορφες εκφράσεις και, με την πρώτη ευκαιρία, το έδωσε στη Με-Κουί, βάζοντάς της ταυτόχρονα στο χέρι δυο χρυσά νομίσματα.

Η υπηρέτρια χαμογέλασε, νομίζοντας πως προσέχονταν γι' αυτήν, αλλά κατασφύρισε όταν τον άκουσε να της λέει, ότι έπρεπε να το δώσει στη νεαρή κυρία της.

Κι' αν με διώξει, είπε. Ο Τσέου-Φου της έβαλε άλλα δυο χρυσά νομίσματα στο χέρι. Τα τέσσερα νομίσματα αντιπροσώπευαν γι' αυτήν τους μισθούς ενός ο λοκλήρου χρόνου.

Αν θέλησης να με βοηθήσεις, δε θάχης πια ανάγκη να δουλεύεις και θα μπορούσες να βρεις έναν καλύτερο σύζυγο, όπως σου αξίζει, για να ζήσης εύθυμη, της είπε ο Τσέου-Φου.

Η Με-Κουί έβαλε τα νομίσματα στην τσέπη της, κάνοντας τη σκέψη πως δεν έπρεπε να χάσει την ευκαιρία που της παρουσιαζόταν.

Θα κάνω ό,τι μπορώ, υποσχέθηκε.

Αλλά όταν έφτασε στο σπίτι τράμασε γι' αυτό, που είχε κάνει. Αυτός ο Τσέου-Φου είναι τρελλός, μονολόγησε. Άκουσε εκεί να τολμήσει να σηκώσει τα μάτια του στη Σάο-Τι, που είναι η όμορφότερη νέα του Μακάου! Χωρίς να λογαριάζω πως η νεαρή κυρία μου αγαπάει το σοφό εξάδελφό της... Εγώ, βέβαια, τα βλέπω όλα, αλλά δε μου επιτρέπεται να μιλάω... Η αλήθεια είναι πως η κυρία μου δε βλέπει με καλό μάτι την αγάπη της κόρης για τον "Ι. Τέ, αλλά, στο τέλος, θ' αναγκαστεί να υποχωρήσει. Το κάτω-κάτω, αυτό είναι δική της δουλειά... Εγώ, όμως, τι πρέπει να κάνω τώρα.

Η πρώτη της σκέψη ήταν να γυρίσει το γράμμα στον Τσέου-Φου. Αλλά θάπρεπε να του γυρίσει τότε και τα χρήματα. Κι' αυτό δεν είχε το θάρρος να το κάνει.

Είναι κακό για μια φτωχή νέα να κερδίσει μερικά γράμματα, αφού της δίνεται η ευκαιρία; αναρωτήθηκε.

Η Με-Κουί δυσκοιλήθηκε πολύ για να τακτοποιήσει αυτό το ζήτημα με τη συνείδησή της. Αλλά, στο τέλος, έπεισε τον εαυτό της, ότι μπορούσε για λίγο καιρό να παίζει αυτό το παιχνίδι.

Επειτα απ' αυτές τις σκέψεις, έκανε το γράμμα κομματάκια, που πήγε να τα πετάξει στο ποτάμι.

Μερικές ημέρες αργότερα, έσπαγε στον Τσέου-Φου και του είπε πως είχε δώσει το γράμμα στη νεαρή κυρία της.

Και τι σου απάντησε; ρώτησε ο χασάπης.

Τίποτα. Την είδα, όμως, που χαμογέλασε, καθώς το βιάζετο φαίνονταν πολύ ευχαριστημένη.

Ο Τσέου-Φου άνοιξε από τότε να της δίνει κι' άλλα γράμματα, που η Με-Κουί τσάγιζε όπως και το πρώτο και πετούσε τα κομμάτια τους στο ποτάμι.

Τσέπανε, όμως, τα χρήματα, χωρίς να αισθάνεται πια τύψεις.

Αλλά έπρεπε να πάει κάποτε μισή απάντησε στον έρωτευμένο Τσέου-Φου.

Η κυρία μου δε μπορεί να σου γράψει γιατί φοβάται τη μητέρα της, του είπε μια μέρα. Αλλά αν θέλεις, θα έχης μιαν απόδειξη πως τα γράμμάτα σου δεν την αφήνουν αδιάφορη.

Και τι πρέπει να κάνω; ρώτησε ο Τσέου-Φου.

Το βράδυ, όταν νυχτώσει, θα περάσεις έξω από το σπίτι, απάντησε η Με-Κουί μ' αινιγματικό ύφος. Η Σάο-Τι θα σου δώσει τότε την απόδειξη πως κι' αυτή σ' αγαπάει.

Το βράδυ, ο Τσέου-Φου, αφού έκλεισε το μαγαζί του και έδεχτηκε πως κανείς δεν τον έδελεπε, προχώρησε προς το μέρος του σπιτιού της Σάο-Τι. Καθώς έφτανε μπροστά στην πόρτα, είδε ένα μικρό αντικείμενο, που κατέβαινε από το παρέρου... Απλώς τότε τα χέρια του και το πήρε. Ήταν ένα δολοφονικό τριαντάφυλλο.

Ο Τσέου-Φου έφυγε εύθυμος. Γιατί δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία, ότι αυτό το τριαντάφυλλο του το είχε πετάξει η αντρίχνη της Σάο-Τι. Πώς μπορούσε να φαντασθεί πως εκείνη, που είχε μισήσει τη γολλία του παρέρου κι' είχε άφισε το τριαντάφυλλο να πέσει κάτω, δεν ήταν άλλη από τη Με-Κουί;

Η υπηρέτρια, ωστόσο, μ' όλα τα χρήματα, που κέρδιζε, είχε αρχίσει ν' άνηχε. Πώς θα τελείωνε αυτό το παιχνίδι;

Και, ξαφνικά, έγιναν μερικά περιέργα πράγματα στο σπίτι της κυρίας της. Ο "Ι-Τε σταμάτησε, πρώτα-πρώτα, τις επισκέψεις του. Η Σάο-Τι φαίνονταν λυπημένη.

Αλλά η μητέρα της δεν έδειχνε πως πρόσεχε τη λυπη της κόρης της... Επειτα, η κυρία Που-Γι άρχισε να δέχεται μερικές περιέργες επισκέψεις... Μια μέρα, τέλος, ένας άνθρωπος κολήσε δυο κόκκινα χαρτιά στην πόρτα του σπιτιού.

Αυτά τα χαρτιά, που περιείχαν τα ονόματα της Σάο-Τι και του Λινγκ-Τα-Λανγκ, ήταν η αναγγελία για τον προσεχή γάμο τους.

Η Με-Κουί ανατρίχισε όταν είδε αυτά τα χαρτιά.

Κι' ο Τσέου-Φου τι θα φαντασθεί τώρα; αναρωτήθηκε.

Ο Τσέου-Φου, όταν είδε αυτά τα χαρτιά, άφησε το μαγαζί του, διέσχισε το δρόμο, και πλησίασε στην πόρτα. Αλλά ήταν τόσο η κατάπληξη του, που χρειάστηκε να τα διαβάσει πολλές φορές, για να καταλάβει τι έλεγαν. Και τότε το πρόσωπό του προσκίνησε από όργη και τα μάτια του άστραψαν. Ποιος λοιπόν τον είχε γελάσει; η Σάο-Τι ή η Με-Κουί;

Όταν βεβαιώθηκε, ότι δεν είχε κάνει λάθος, ξαναπέρασε το δρόμο και ξαναγύρισε στο μαγαζί του. Ο

ήλιος βρισκόταν ακόμη ψηλά στον ουρανό και θα περνούσαν δυο ή τρεις ώρες για να δύσει. Ο Τσέου-Φου, ωστόσο, έκλεισε την πόρτα. Άρπαξε κατόπιν ένα μαχαίρι κι' άρχισε να χτυπάει με λύσσα τα κρέατα, που κρέμονταν από το τοιγκέλια. Σε κάθε μαχαίρι, το αίμα τινάζονταν δεξιά κι' αριστερά και του πιτσιλιζε το πρόσωπο, τα χέρια και το κορμί... Πέταξε, τέλος, ένα μαχαίρι και σωριάστηκε σε μια πάθα. Ήταν μουσκεμένος στον ιδρώτα και πλημμυρισμένος στα αίματα.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Από ημέρες τώρα, η Με-Κουί ζούσε σε κατάσταση απεριγράπτης αγωνίας. Είκοσι φορές είχε σκεφθεί να τρέξει στο δικαστή Λιανγκ για να του φανερώσει τα όσα είχαν ξετυλιχτεί ανάμεσα σ' αυτήν και τον Τσέου-Φου. Αλλά ήλπιζε ως την τελευταία στιγμή, ότι η αλήθεια θα φανερωνόταν κομής της κι' ότι η νεαρή κυρία της κι' ο εξάδελφός της δε θα καταδικάζονταν. Γιατί ήξερε καλά πως κι' οι δυο ήταν άθωοι. Αλλά όταν έμαθε την καταδική τους, κατάλαβε πως ήταν άγρια. Αν έλεγε την αλήθεια, θα την καταδικάζαν στη θεία τους, γιατί θα τη θεωρούσαν σά συνείδηση του δολοφόνου. Έτσι, προτίμησε να μη μιλήσει, μ' όλο, που η σιωπή της της έσχιζε τα σωθικά.

Η Με-Κουί δεν τολμούσε πια να βγεί από το σπίτι. Όταν άνοιγε το παρέρου της, τα μάτια της έφεταν στο μαγαζί του Τσέου-Φου, που ήταν τώρα κλειστό.

Γιατί, άραγε, ο Τσέου-Φου είχε κλείσει το μαγαζί του; Μήπως κρυβόταν, για να βρη την κατάλληλη ευκαιρία να δολοφονήσει την

Με-Κουί; Η υπηρέτρια, ωστόσο, μ' όλα τα χρήματα, που κέρδιζε, είχε αρχίσει ν' άνηχε. Πώς θα τελείωνε αυτό το παιχνίδι;

Και, ξαφνικά, έγιναν μερικά περιέργα πράγματα στο σπίτι της κυρίας της. Ο "Ι-Τε σταμάτησε, πρώτα-πρώτα, τις επισκέψεις του. Η Σάο-Τι φαίνονταν λυπημένη.

Αλλά η μητέρα της δεν έδειχνε πως πρόσεχε τη λυπη της κόρης της... Επειτα, η κυρία Που-Γι άρχισε να δέχεται μερικές περιέργες επισκέψεις... Μια μέρα, τέλος, ένας άνθρωπος κολήσε δυο κόκκινα χαρτιά στην πόρτα του σπιτιού.

Αυτά τα χαρτιά, που περιείχαν τα ονόματα της Σάο-Τι και του Λινγκ-Τα-Λανγκ, ήταν η αναγγελία για τον προσεχή γάμο τους.

Η Με-Κουί ανατρίχισε όταν είδε αυτά τα χαρτιά.

Κι' ο Τσέου-Φου τι θα φαντασθεί τώρα; αναρωτήθηκε.

Ο Τσέου-Φου, όταν είδε αυτά τα χαρτιά, άφησε το μαγαζί του, διέσχισε το δρόμο, και πλησίασε στην πόρτα. Αλλά ήταν τόσο η κατάπληξη του, που χρειάστηκε να τα διαβάσει πολλές φορές, για να καταλάβει τι έλεγαν. Και τότε το πρόσωπό του προσκίνησε από όργη και τα μάτια του άστραψαν. Ποιος λοιπόν τον είχε γελάσει; η Σάο-Τι ή η Με-Κουί;

Όταν βεβαιώθηκε, ότι δεν είχε κάνει λάθος, ξαναπέρασε το δρόμο και ξαναγύρισε στο μαγαζί του. Ο

Η ΝΕΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΒΑΝΤΙΜ

Μια Έθραιοπούλα 18 χρονών, η Ντάλια Λαβί, είναι η ήρωίδα, που θα λανσάρει με το νέο του έργο ο Γάλλος σκηνοθέτης Ροζέ Βαντίμ. Ο άνθρωπος, που λανσάρει τις δυο πρώην σκηνές του Μπρίτζ Μπαρμπο και 'Ανέτ Στρώμπουργκ. Η Ντάλια κάνει μερικές κάπως τοίχες εμφανίσεις στο όπλο της Μαστιν Καρόλ. Ο Όνισο στην πλάση και αυτό έκανε έξω φρενών την Μαστιν επειδή πριν λίγα χρόνια σε κάτι τέτοιες σκηνές της ζητούσαν να παίζει η ίδια. Ο Ροζέ Βαντίμ όμως έριξε πως η Ντάλια είναι μια εξαιρετική κοπέλα και της ανέθεσε το ρόλο της πρωταγωνίστριας του νέου του έργο «Ο Διάβολος στην Ταττή», τον οποίο προωρίζει για την 'Ανέτ Στρώμπουργκ.

σύμπροσθεν του στο γειτονικό δωμάτιο.

Όταν ξαναγύρισαν, έπειτα από μερικά λεπτά, κρατούσαν ένα βαρύ δεμά ο καθένας στα χέρια του. Μέρα σ' αυτά τα δέματα είχαν βάσει, ότι πολυτιμότερο είχαν βρη στο σπίτι.

Και τώρα έμπρός! είπε εκείνος, που φαίνονταν να τους εξουσίαζε.

Οι δυο ληστές έπιασαν ο καθένας με το ένα του χέρι το κουδάρι που ήταν η Με-Κουί, ενώ με το άλλο κρατούσαν τα δέματα με το πολυτιμότερο περιεχόμενο.

Ο άνθρωπος, που διήλυνε τη νυχτερινή αυτή επιχείρηση, κατέβηκε πρώτος, άνοιξε την πόρτα κι' έριξε μια ματιά δολύγρια. Ο δρόμος ήταν έρημος και κανένας φως δε φαινόταν στα γειτονικά σπίτια.

Εμπρός! ξαναείπε.

Οι τρεις ληστές βγήκαν από το σπίτι και πήραν ένα δρομάκι, που οδηγούσε στο ποτάμι.

Επειτα από πέντε λεπτά, είχαν φτάσει στην όχθη.

Η σελήνη δεν είχε βγεί ακόμη και το σκοτάδι ήταν πολύ πυκνό. Μπροστά στα πόδια τους, ο ποταμός των Μαργαριταριών κυλούσε τα νερά του, που φαίνονταν ολόμαυρα εκείνη την ώρα.

Ο ένας από τους τρεις ληστές έλυσε τότε μια από τις βρακές, που βρισκόνταν εκεί κι' έγνεψε στους συντρόφους του να μπουλνέ μέσα.

Το ρεύμα του ποταμού ήταν αρκετά δυνατό. Οι τρεις ληστές κατάφεραν, ωστόσο, να διευκολύνουν τη βάρκα τους προς το μέρος της αντικρινής όχθης, όπου το νερό κυλούσε πιο ήρεμα.

Εκεί, ο Ποταμός των Μαργαριταριών χωριζόταν σε τρεις βραχίονες, που μόνο οι δυο απ' αυτούς φαίνονταν πλωτοί. Οι δυο αυτοί βραχίονες έφταναν ως το Στόμα στην Τίγρη, όπου έσμιγαν τα νερά τους. Ο τρίτος αδιακωνόταν από βραχίονα και ακοπέλους κι' σε μερικά σημεία, τα νερά του ήταν τόσο σπασμένα, που και μια μικρή βάρκα θα κινδύνευε να καθήσει.

Κι' ωστόσο, οι τρεις ληστές διήλυναν τη βάρκα τους προς το μέρος αυτού του βραχίονα, σά ν' αδιαφορούσαν για τον κίνδυνο.

Προχωρούσαν τώρα από δεκα πενήντα λεπτά μέσα σ' αυτήν, όταν

έκυψε που καθόταν στο τιμόνι, έδωσε μια διαπεραστική κραυγή, όπως του γκουαμάλα, του πουλιού στο διαδολό.

Στη φωνή αυτή απάντησε μια άλλη, έντελως όμοια και ταυτόχρονα ένας άνθρωπος εμφανίστηκε σ' έναν από τους βραχίονες, όπου έσπαζαν με όργη τα κύματα.

Οι ληστές διήλυναν τότε προς τα εκεί τη βάρκα τους και σε λίγο την έδωσαν σε μια μικρή αμμουδιά, που βρισκόνταν πλάι στο σπίτι.

Σε λίγο, οι ληστές έπιασαν ο καθένας με το ένα του χέρι το κουδάρι που ήταν η Με-Κουί, ενώ με το άλλο κρατούσαν τα δέματα με το πολυτιμότερο περιεχόμενο.

Ο άνθρωπος, που διήλυνε τη νυχτερινή αυτή επιχείρηση, κατέβηκε πρώτος, άνοιξε την πόρτα κι' έριξε μια ματιά δολύγρια. Ο δρόμος ήταν έρημος και κανένας φως δε φαινόταν στα γειτονικά σπίτια.

Εμπρός! ξαναείπε.

Οι τρεις ληστές βγήκαν από το σπίτι και πήραν ένα δρομάκι, που οδηγούσε στο ποτάμι.

Επειτα από πέντε λεπτά, είχαν φτάσει στην όχθη.

Η σελήνη δεν είχε βγεί ακόμη και το σκοτάδι ήταν πολύ πυκνό. Μπροστά στα πόδια τους, ο ποταμός των Μαργαριταριών κυλούσε τα νερά του, που φαίνονταν ολόμαυρα εκείνη την ώρα.

Ο ένας από τους τρεις ληστές έλυσε τότε μια από τις βρακές, που βρισκόνταν εκεί κι' έγνεψε στους συντρόφους του να μπουλνέ μέσα.

Το ρεύμα του ποταμού ήταν αρκετά δυνατό. Οι τρεις ληστές κατάφεραν, ωστόσο, να διευκολύνουν τη βάρκα τους προς το μέρος της αντικρινής όχθης, όπου το νερό κυλούσε πιο ήρεμα.

Εκεί, ο Ποταμός των Μαργαριταριών χωριζόταν σε τρεις βραχίονες, που μόνο οι δυο απ' αυτούς φαίνονταν πλωτοί. Οι δυο αυτοί βραχίονες έφταναν ως το Στόμα στην Τίγρη, όπου έσμιγαν τα νερά τους. Ο τρίτος αδιακωνόταν από βραχίονα και ακοπέλους κι' σε μερικά σημεία, τα νερά του ήταν τόσο σπασμένα, που και μια μικρή βάρκα θα κινδύνευε να καθήσει.

Κι' ωστόσο, οι τρεις ληστές διήλυναν τη βάρκα τους προς το μέρος αυτού του βραχίονα, σά ν' αδιαφορούσαν για τον κίνδυνο.

Προχωρούσαν τώρα από δεκα πενήντα λεπτά μέσα σ' αυτήν, όταν

της είχαν χαλαρώσει τώρα να σκονιάσει της και της είχαν βγάλει το πανί, που της σκέπαζε τα μάτια. Έτσι, μπορούσε να βλέπει τη σκηνή, που ξετυλιγόταν γύρω της. Τελευταίος, πηδωσε μέσα στο πλοίο ο άνθρωπος που φαίνονταν σαν άρχηγος.

Ο Τσέου-Φου! τραύλισε η Με-Κουί, που το αίμα της πάγωσε άμεσως μέσα στις φλέβες της. Είχε αναγνωρίσει το χασάπη της όδοι των Χρυσόχων.

Ο Τσέου-Φου έσκυψε πάνω της, σά να βελε να χαρη τον τρόπο της. — Ναι, εγώ είμαι, ο Τσέου-Φου, η Κόκκινη Άραχνη, που διψάει για εκδίκηση, της φώναξε. Ο Λινγκ-Τα-Λανγκ πέθανε κι' η Σάο-Τι τιμωρήθηκε για την προδοσία της. Ήρθε τώρα η σειρά σου.

Άρπαξε ταυτόχρονα το μακρύ κουπί, που του χρησίμευε για τιμόνι κι' έδωσε μερικές συντομές διαταγές. Οι πειρατές έσκυψαν τότε στα κομμάτια τους και το πλοίο γλίστρησε πάνω στα κύματα, για να χωθεί σε λίγο μέσα στο μεγάλο βραχίονα του ποταμού.

Η σελήνη είχε βγεί τώρα στον ουρανό κι' οι ασπέννες ακτίνες της έλουαν αυτό το παρέρου πλοίο και τοδιδναν μια παραμυθένια όψη. Ορδίες στην πρύμη, με το μεγάλο κουπί στα χέρια του, ο Τσέου-Φου έμοιαζε σά δαίμονας. Κάθε φορά, που οι ναύτες τους έδωζαν τα κόκκινα κομμάτια τους από το νερό, θάλεγε πως από κανένα έσπαζε αίμα.

Ο Τσέου-Φου βρισκόταν στο σπασμένο του. Το επάγγελμα του χασάπη δεν ήταν παρά ένα μέσο για να περνάει στα μάτια του κόσμου σαν έντιμος πολίτης. Το ελθινό επάγγελμά του ήταν η πειρατεία. Σ' αυτό χροστούσε, άλλωστε, τη μεγάλη περιουσία του.

Σε λίγο, το μικρό πλοίο καθόθηκε μέσα στα σκοτάδια της νύχτας.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΙΑ

Ο πρίγκιπας Κόνγκ δεν είχε ξεχάσει τη μητέρα της Σάο-Τι. Αλλά απασχολημένος με τις επείγουσες υποθέσεις, μόλις κατά το βράδυ μπόρεσε να διαβάσει το υπομνήμα της.

Στο υπόμνημα αυτό, ο πλοίαρχος Πέρκινς ανέλεγε τα διάφορα περιστατικά με τσση μαεστρία κι' έδωζε τόσο λογικά συμπεράσματα, που ο πρίγκιπας Κόνγκ κατάλαβε από την πρώτη στιγμή πως ο δικαστής Λιανγκ, ανεδείχθη από την αθωότητα της Σάο-Τι και του "Ι-Τε, δεν είχε κάνει τίποτα για να ανακαλύψει την αλήθεια.

Ο Άγγλος λαθρέμπορος, που είχε επικρατήσει το μέρος, όπου έγινε το έγκλημα κι' είχε συγκεντρώσει διάφορες πληροφορίες, τόνιζε, ότι υπήρχαν είκοσι τουλάχιστον μαρτύρες, που μπορούσαν να ορκιστούν, ότι ο "Ι-Τε δεν είχε βγεί από εκείνη τη στιγμή από το σπίτι του Λινγκ-Τιεν-Λο κι' ότι είχε φύγει από εκεί μαζί με τους άλλους προσακαλεσμένους μόνον όταν τέλειωσε η γιορτή. Αλλά, την ώρα αυτή, ο Λινγκ-Τα-Λανγκ δε βρισκόταν πια στη ζωή.

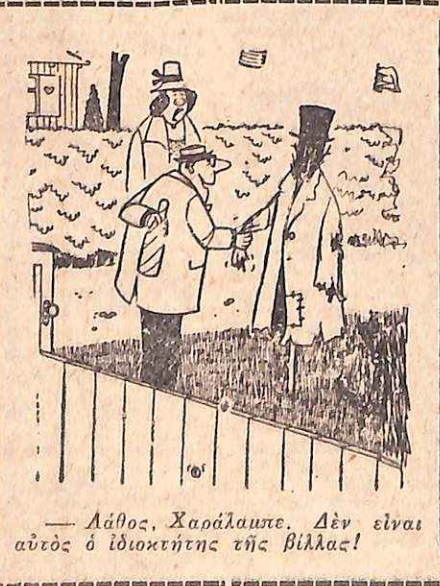
Όσο για τη Σάο-Τι, δε μπορούσε να ήταν ούτε δράστης, ούτε συνένοχος στο έγκλημα, γιατί η μητέρα της δεν την είχε βιάσει να γίρει σύζυγος του Λινγκ-Τα-Λανγκ. Δεν είχε, λοιπόν, κανένα λόγο να τον σκοτώσει και μάλιστα την πρώτη νύχτα του γάμου της.

Ο Πέρκινς σημείωνε κατόπιν, ότι τα κομμάτια, που κλήθηκαν από το δωμάτιο της Σάο-Τι, δε βρέθηκαν στο σπίτι του "Ι-Τε και πρόσθετε, ότι ο νεαρός επιστήθιος νας δεν ήταν αρκετά δυνατός για να εξουδετερώσει την αντίστασή του Λινγκ-Τα-Λανγκ. Τα αποτυπώματα των ποδιών, που βρέθηκαν πάνω στην αμμο του κήπου έδειχναν, έξ' άλλου, ότι ο δολοφόνος έπρεπε να ήταν πολύ πιο μεγάλος από τον "Ι-Τε. Το ίδιο και το ματωμένο αποτύπωμα του χεριού, που βρέθηκε πάνω στο μαξιλάρι του κρεβατιού. Ο "Ι-Τε, που ήταν αδύνατος και λεπτοκαμωμένος, δε μπορούσε ν' αφήσει παρόμοια αποτυπώματα.

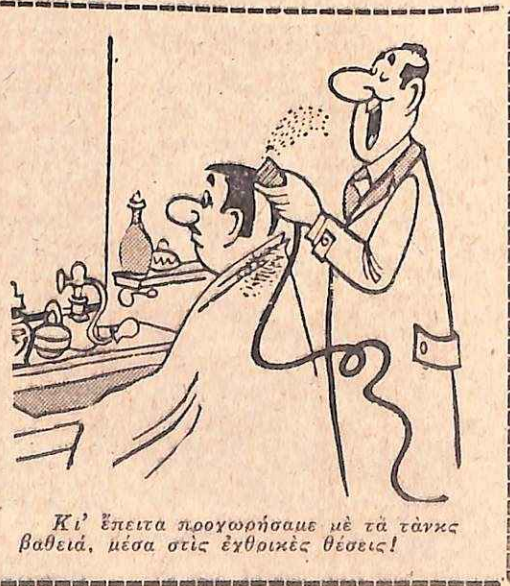
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Είναι φίλος μου... Είχα να τον δω καιρό και από τον ενθουσιασμό μου τον γέλησα ελαφρώς στον ώμο!...

— Λάθος, Χαράλαμπε. Δεν είναι αυτός ο ιδιοκτήτης της βίλλας!

Κι' έπειτα προχώρησα με τα τάντα βαθιά, μέσα στις εχθρικές θέσεις!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο «Λευκός ήχος»

Θα καταργήσει τα άκισθητικά στις έγχρησιμες

Ο ήχος του καταράκτη κι' η μουσική του Μπετόβεν θα κάνουν πολύ γρήγορα τις μικρές έγχρησιμες και τις οδοντιατρικές έπεμβάσεις ανώδυνες σαν... το «ψιμο των μαλλιών μας!» Ήδη στην Αμερική πολλοί οδοντίατροι χρησιμοποιούν μ' επιτυχία, αντί για τα συνηθισμένα τοπικά αναισθητικά, την «ήχοαναλγησία». Έτσι, δε χρειάζονται ένεσεις, ούτε υπάκουον οι κίνδυνοι των άλλωθεν αναισθησιών που προκαλούνται συχνά από τα αναισθητικά (μούδιασμα, ταχυπαλμία, λιποθυμία, κλπ.). Επίπλέον, η μέθοδος αυτή ήρεμη τα νεύρα και φέρνει μία μερική αμνησία, έτσι ώστε, αφού τελειώσει η έγχρησιμη, ο άρρωστος νομίζει πως δεν την έκανε καθόλου.

Για το σκοπό αυτό, χρησιμοποιείται ο λεγόμενος «λευκός ήχος», κάτι που θυμίζει το θόρυβο ενός καταράκτη και συγχρόνως το σφύριγμα του ατμού που ξεφεύγει με πίεση από ένα καζάνι. Η έντασι του ρυθμίζεται μάλιστα χαμηλά—γύρω από τα 550 «ντεσιμπέλ». Επηρεάζει δε μ' ένα περίεργο τρόπο τον έγκεφαλο, ώστε να μη δέχεται πια τα μηνύματα του πόνου που του στέλ-

λουν τα νεύρα, ενώ συγχρόνως καταπραύνει το νευρικό σύστημα και διώχνει το φόβο.

Οι συσκευές της «ήχοαναλγησίας» αποτελούνται, στις γενικές γραμμές τους, από δυο ακουστικά συνδεδεμένα μ' ένα μηχανήμα που παράγει το «λευκό ήχο». Ο άρρωστος μπορεί να ρυθμίσει τον ήχο του, μ' ένα κουμπί, την έντασι του ήχου. Με το γύρισμα ενός άλλου κουμπιού, το ίδιο μηχανήμα παίζει συγχρόνως και μουσική, που διασκεδάει τη μονοτονία του σφύριγματος του «λευκού ήχου». Επίσης η μουσική επιτρέπει στον άσθενή να συγκεντρωθεί κάπου άλλου την προσοχή του και να μη σκέπτεται πια τον πόνο. Έτσι, η «ήχοαναλγησία» γίνεται πιο αποτελεσματική. Μόνο που η μουσική πρέπει ν' ακούεται αδύνατα, κι' όχι να σκεπάζει το «λευκό ήχο». Αν τυχόν ο άρρωστος πονέει λίγο, γυρίζει το κουμπί που δυναμώνει το «λευκό ήχο», και σε λίγες στιγμές ο πόνος εξαφανίζεται.

Η μέθοδος αυτή έπινοήθηκε απ' τον Αμερικανό χειρουργό—οδοντίατρο—δύκτορα Ουάλλες Γκάρντνερ, έπειτα από 45 ετών έρευνες και πειράματα. Την υιοθέτησαν δε κατόπιν και πολλοί άλλοι συνάδελφοί του. Ο δόκτωρ Γκάρντνερ την έχει μεταχειριστή ως τώρα σε 1.500 πελάτες του.

Ο πρόεδρος της Οδοντιατρικής Έταιρείας της Μασαχουσέτης προσηγγίζει ότι η «ήχοαναλγησία» έχει εύρυστο μέλλον κι' ότι θ' αντικαταστήσει στα τοπικά και γενικά αναισθητικά στις περισσότερες οδοντιατρικές έργασίες και στις μικρές έγχρησιμες.

Η συσκευή πρέπει να είναι κατασκευασμένη μ' επιμέλεια, ώστε να φέρνει άρεστη αναισθησία και να μη βλάπτει καθόλου τ' αυτί. Δυστυχώς, κυκλοφορούν κι' άλλες στην αμερικανική αγορά τέτοια μηχανήματα κακοφτιαγμένα, που, για να προκαλέσουν αναισθησία, πρέπει να παράγουν ένα ήχο τόσο δυνατό, ώστε παθαίνει ή ακοή.

Αλλά, κι' όταν ακόμη είναι καλό το μηχανήμα, το μυστικό της επιτυχίας είναι η τελεία σω-

Ένώ ο οδοντίατρος έτοιμάζεται να της τρυπήσει το χαλασμένο δόντι με τον τροχό, η νέα αυτή γυναίκα χαμογελάει και όνειροπολεί, ακούγοντας ένα γύρισμα του «Λευκού ήχου» με καταπραυντική μουσική. Με τα δυο κουμπιά της συσκευής που κρατάει στα χέρια της, μπορεί να ρυθμίσει μόνιμη της την έντασι του ήχου, ώστε να είναι αρκετά δυνατός, για να εξαφανιστεί τελείως τον πόνο, αλλά, όχι ένοχλητικός και βλαβερός για τ' αυτιά.

ματική και ψυχική χαλάρωσι του άσθενους. Ο γιατρός του υποδεικνύει ότι πρέπει πρώτα να αψήσει με το αντίστοιχο κουμπί την έντασι του «Λευκού ήχου», τόσο ώστε να γίνει αρκετά δυνατός, αλλά, όχι ένοχλητικός (αν δυναμώσει ακόμη περισσότερο, προκαλεί πια πόνους στ' αυτιά).

Έπειτα ο άσθενής γυρίζει το δεύτερο κουμπί, τόσο που ν' ακούει μόλις τη μουσική και να χρειάζεται μία προσπάθεια για να την παρακολουθήσει. Συγχρόνως, προσπαθεί να χαλαρώσει όλα του τα μέλη, σαν νάχουν παρολύνει.

Έτσι, έπειτα από ένα-δυο λεπτά, αρχίζει η αναισθησία. Ο γιατρός συνιστά ακόμη στον άσθενή να διατηρή συνεχώς την τελεία αυτή χαλάρωσι, κι' αν αισθανθεί κάποια ένοχλησι να δυναμώσει άμέσως λίγο το «Λευκό ήχο».

Η «ήχοαναλγησία» μπορεί να χρησιμοποιηθεί επίσης μ' επιτυχία κατά της άπνιας και των συχνών πονοκεφάλων.

Είναι περίεργο πως οι έπιστημονες άρχισαν μόνο τώρα τελευταία να μεταχειρίζονται τον ήχο ως αναλγητικό, ενώ η καταπραυντική και ύπνωσητική ένεργεια του ήταν γνωστή από αιώνες.

Έρευνα π.χ. όλοι πως αποκοιμίζει γλυκά ο φύλλο του κύματος στην άμμουδιά. Την ίδια ώστόσο υπνωτική επίδρασι έχει κι' ο θόρυβος ενός μεγάλου καταράκτη.

Έξ άπλη, σε ώρισμένες έργασίες—όπως είναι η περιτύλιξι των πηνίων των ηλεκτρονών μωτέρ—όπου ο θόρυβος έχει καλή κι' τα χαρακτηριστικά του «Λευκού ήχου», οι έργαστες πρέπει να σταματάνε κάθε τόσο για λίγο τη δουλειά τους, για να διώχνουν τη νύστα που τους κυριεύει.

Μικρά έπιστημονικά νέα

Το σέλινο έπιταχύνει το μύρισμα

Ο δόκτωρ Φράνσις Ρόντ άνακάλυψε μέσα στο σέλινο μια ούσια, που έπιταχύνει το μύρισμα του μωρού, σματός και προσιταίνει ταύτοχρονα το δέρμα από τις δυσάρεστες έπεμβάσεις των ήλικων άκτινών.

Τροφοδοτείται από τις φωτεινές άκτινες

Στη Δανία δοκιμάστηκε τελευταία μία καινούργια ακουστική συσκευή, που παρουσιάζει το πλεονέκτημα, ότι τροφοδοτείται από τις φωτεινές άκτινες. Η συσκευή αυτή είναι φτιαγμένη από ένα μεταλλικό μίγμα εξαερετικά ευαίσθητο στο φως. Το μίγμα αυτό, όταν προσβάλλεται από άκτινες κάποιου έντασεως, όπως οι ήλιακες ή έκείνες που προέρχονται από μια ισχυρή φωτεινή πηγή, παράγει ένα ηλεκτρικό ρεύμα, που δεν είναι έβαστα ικανό να γεμίσει έναν ηλεκτρονόμο συσσωρευτή, μπορεί, όμως, να τρέφει μ' άπλουστερα λόγια, γεμάτη. Η συσκευή αυτή, που προσοιζεται για τους πάσχοντες από βασιζέται, τοποθετείται στ' αυτί του ασθενούς, και είναι τελείως άόρατη, γυαλιά και είδικότερα τη γρήπτι.

Σύριγγα για τις πρώτες βοήθειες

Στις Ηνωμένες Πολιτείες κατασκευάστηκε μία σύριγγα από πλαστικό υλικό, που μπορεί να την έχει καθε υγιής μέσα στην τσέπη του. Η σύριγγα αυτή που είναι άπαστει, από πρίν, προσοιζεται για ρωμικές έγχρησιμες και τους καρδιακούς βίτες. Σε περίπτωση κρίσεως, όποιος

ήδηποτε γιατρός ή ένας νοσοκόμος κλπ. μπορεί να τους κάμη την ένεσι που θα τους σώσει.

Η θεραπεία της καρδιακής ανεπαρκείας

Ένα έλβετικό φαρμακευτικό έργοστάσιο ανέλαβε τη βιομηχανική παρασκευή ενός γερμανικού προϊόντος, που άποτελεί μία σπουδαιότητα συμβολή στη θεραπεία της ύπτασεως και των καρδιακών διαλείψεων. Το φάρμακο αυτό λέγεται αιθωλοδριανόλη και είναι παράγωγο της άδρεναλίνης, χωρίς, όμως, να έχει την τοξικότητα της. Το νέο φάρμακο θα παρουσιασθή στην κατανάλωσι με τη μορφή δισκίων και ένεσων ένδομυϊκών και ένδοφλεβίων. Χορηγείται σ' όλες τις περιπτώσεις καρδιακής ανεπαρκείας. Ένδεικνυται επίσης σε περιπτώσεις έξασθενείσεως της καρδιάς έπειτα από μία μολυσματική ασθένεια και είδικότερα τη γρήπτι.

Η παχυσαρκία μετά την έγκυμοσύνη

Πολλές γυναίκες, μετά την έγκυμοσύνη, παρουσιάζουν έκδηλη τάσι στην παχυσαρκία. Στις περιπτώσεις αυτές, οι Γάλλοι έπιστημονες συνιστούν τα διουρητικά και τα έκχυλματα πλακούντος.

Προλημνάνει το σχηματισμό θρόμβων

Οι Γερμανοί έπιστημονες άνακάλυψαν ένα καινούργιο φάρμακο, που προλαμβάνει το σχηματισμό θρόμβων μέσα στο αίμα. Το φάρμακο αυτό, που άποκλήθηκε «ταμπανίνη», έξάγε-

ται από τους σιελόγδους άδένης του παχυνού.

Οι όμάδες αίματος και ο καρκίνος

Οι Δανοί έπιστημονες άνακάλυψαν, ότι οι άσθενες που άνήκουν στην ομάδα αίματος Α προσβάλλονται συχνότερα από καρκίνο του στομάχου. Οι γυναίκες, έξ άλλω, που έχουν αίμα αυτής της ομάδας, παθαίνουν καρκίνο του στήθους, της μήτρας και γενικότερα των γεννητικών όργάνων. Οι έρευνες συνεχίζονται για να εξακριβωθεί η σέσι των ομάδων του αίματος με τον καρκίνο.

Η κορτιζόνη θεραπεύει τη στειρώσι

Οι Γάλλοι γυναικολόγοι χρησιμοποιούν από κάμποσο καιρό την κορτιζόνη και τα παράγωγά της, για να θεραπεύσουν τη στειρώσι στη γυναίκα. Α άποτελεσματικά είναι ιδιαίτερος ά έξοσημείωτα όταν η στειρώσι όφειλεται σε διαταραχές της μήτρας, των σαλπίγγων και των αμφορών άγγείων, που προσδοτούν τα άναπαγωγικά όργανα.

Η όρμηνη που κυριζεί τα μαλλιά

Άνακαλύφθηκε τελευταία το μυστικό, που μουρίζει τα μαλλιά. Πρόκειται για μία όρμηνη, που εκκρίνεται από την υπόφυσι. Όταν η έκκρισι της έλαττώνεται, τα μαλλιά άρχίζουν ν' άσπρίζουν. Η όρμηνη αυτή παρασκευάζεται τώρα συνθετικά. Έτσι, στο μέλλον, δε θα υπάρχουν πια άσθενες που άσπριζαν μαλλιά. Μερικά άσθενή από αυτή την όρμηνη, θα έανωθούν στα μαλλιά το κανονικό τους χρώμα.

Έναντίον του άσθματος χόρτου

Οι Γάλλοι έπιστημονες παρασκεύασαν ένα καινούργιο άντισταμινικό φάρμακο, την ύπερολογική μεθυλ-τιπερίδιν. Το φάρμακο αυτό έπενεργεί ταχύτητα, είναι έλατιστα τοξικό και μπορεί να χορηγηθεί ακόμη και στα παιδιά. Ένδεικνυται ιδιαίτερος σε περιπτώσεις άσθματος χόρτου.

Κατά της ποδάγκρας

Ένα έλβετικό έργοστάσιο παρασκεύασε ένα καινούργιο φάρμακο κατά της ποδάγκρας. Το φάρμακο αυτό καλείται πυραζόλη και χορηγείται από το στόμα σε ήμερσιες δόσεις 400 χιλιοστογράμμων. Η εύνοική έπίδρασι του έκδηλώνεται με την ταχύτητα άποβολή των ούρικών άλάτων και ιδιαίτερος του ούρικού όξος.

Νέο φάρμακο για τη στειρώσι

Οι Γάλλοι έπιστημονες παρασκεύασαν ένα καινούργιο φάρμακο για τις παθήσεις των στεφανιαίων άρτηριών, το L. 2329. Το φάρμακο αυτό έπενεργεί ταχύτητα κι' η έπίδρασι του παρατείνεται επί μακρό χρονικό διάστημα. Ένδεικνυται ιδιαίτερος στη στεθάγχη.

Το «τέστ» του τσιγάρου

Οι Γάλλοι γιατροί χρησιμοποιούν το «τέστ του τσιγάρου» για τη διάγνωση των παθήσεων της καρδιάς και των άγγείων. Το τσιγάρο έπιταχύνει το σφύγμο στους ύγιεις ανθρώπους. Στους άσθενεις, τουναντίον, τον έπιβραδύνει.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΙΡΣΩΝ

Μη στέκεσθε όρθιοι και άκίνητοι

ΥΠΟΛΟΓΙΖΕΤΑΙ ότι ένας στους 10 άνθρώπους ύπαστει από κιρσούς, κι' ένας στους 100 από κιρσώδη έλκη. Όστόσο σήμερα έφαρμόζονται άποτελεσματικότερες θεραπείες από άλλες για τους κιρσούς και τις έπιπλοκές τους: φλεβίτιδες, θρόμβωσι και έλκη στις κνήμες. Πρέπει να σημειωθεί ότι η μορφή των κιρσών δεν είναι η ίδια σ' όλες τις περιπτώσεις. Άκόμα και στον ίδιο άνθρωπο, διαφέρουν συχνά απ' το ένα στο άλλο πόδι.

Πάντως, σε κάθε περίπτωση, η ειδικότερη θεραπεία των κιρσών είναι η έννεση. Ο χειρουργός άφαιρεί τις κιρσώδεις φλέβες, από μικρές τομές που δεν άφίνουν κατόπιν όρατά σημάδια. Οι ύπόλοιπες φλέβες, οι ύγιεις, δεν μόνο δεν ύποβάλλονται τότε σε πρόσθετη καταπόνησι, αλλά και άνακουφίζονται.

Πράγματι, έχει παρατηρηθεί ότι η παρουσία των έλαττωματικών φλεβών προκαλεί ύπερβολική καταπόνησι των ύγιων. Έτσι, όσο μένουν οι κιρσώδεις φλέβες, τόσο πολλαπλασιάζονται, γιατί παθαίνουν κιρσούς κι' οι άλλες από τη μεγάλη καταπόνησι. Ένώ η έννεσι σταματά το κακό.

Η χειρουργική αυτή έπέμβασι είναι άπλουστάτη και άνώδυνη. Την άλλη μέρα, ο άσθενής μπορεί να περπατήσει κανονικά, χωρίς να πονάει ή να κουσάινη. Μετά 3 μέρες γυρίζει στο σπίτι του, με τη σύστασι, όμως ν' άποφεύγει την όρθοστασι. Στις 8 μέρες μπορεί να άδηγήσει αυτόκίνητο και στις 10 να σταθεί πάλι όρθιος και να κάμη τις συνηθισμένες δουλειές του.

Τα μικρά σημάδια που άπομένουν, άναγονται γρήγορα. Οι κνήμες κι' οι άσταγάλοι, που είναι πλησθη από τους κιρσούς, έανωβρίζουν τις κανονικές νυαμίες τους.

Αν ώστόσο για ένα όποιοδήποτε λόγο δε ύπορθε ή δε θέλετε να κάμετε έννεση, θα έβητε άνακουφισι από τους κιρσούς άκολουθώντας μερικές γενικές συμβουλές.

Το σπουδαιότερο είναι να ύπορθε ν' έανωγυρίζη το αίμα από τις κνήμες στην

καρδιά. Σ' αυτό το κοπιαστικό έργο τους οι φλέβες βοηθούνται από τις συσπάσεις των μυών της κνήμης, που προσκαλούνται με τις κινήσεις των άστραγάλων. Γι' αυτό κορφαίνονται ύπερβολικά τα πόδια μας, όταν μένουμε όρθιοι και τελείως άκίνητοι.

Ο πρώτος λόγος που κάναμε είναι να χρησιμοποιήτε τα πόδια σας, να περπατάτε, να γυρεύετε, ώστε να βρίσκονται σε συνεχή κίνησι αυτοί οι μύς. Άκόμα κι' όταν στέκεσθε σ' άκίνησι, μην άμελήτε να σφίγγετε και να ξεσφίγγετε τους μύς των κνήμων σας.

Μέσα στο σπίτι, για τις δουλειές του νοικοκυριού, άποφεύγετε παντοφάκες, παπούτσια ή παλιά και ξεγυλιωμένα παπούτσια. Φοράτε πάντα παπούτσια καλά έφαρμωστά στο πόδι, όσο το δυνατόν πιο ψηλά και με γαμηλό τακούνι. Τα πόδια σας έξεν πρέπει να μένουν εύπολητα, παρά μόνο στο κρεβάτι.

Όταν κάθεσθε, κοιμάτε κάθε τόσο τους άστραγάλους σας άπάνω-κάτω, σαν να περπατάτε. Επίσης σφίγγετε και ξεσφίγγετε τους μύς των κνήμων, όπως είπαμε προκειμένου για την όρθοστασι. Μην κάθεσθε κοντά στη φωτιά, γιατί η πολλή ζέση κάνει να μαζεύεται το αίμα στα πόδια και να παχύνονται οι κνήμες.

Μην κάθεσθε σταυροπόδι, γιατί δυσκολεύεται έτσι η κυκλοφορία του αίματος.

Παρίνετε το ύπνιο σας το βράδυ, ώστε το έλαφρό πρήξιμο που μπορεί να σας προκαλέσει το ζεστό νερό, να ύπογυρθε ως το πρωί.

Αν ποήζονται λίγο οι γάμπες σας ή παθαίνουν κράμπες, συνηθίστε να κοιμάστε με τα πόδια σας άνασηκωμένα κατά 20—25 πόντους.

Τέλος, οι έλαστικές κάλτσες σταματάνε τα σημάδια των κιρσών, αλλά δεν έμποδίζουν τη χειροτέρεψι τους ούτε και τις έπιπλοκές. Άκριβώς δε έπειδή υδ άνακουφίζουν, μας κάνουν να ξεγυμνεί την πάθος μας και να την άφαινομε να χειροτερεύει. Μη τις μεταχειρίζεσθε λοιπόν, παρά μόνο αν σας το συστήσι ο γιατρός.

ΟΤΑΝ «ΑΝΟΙΓΗ» Η ΜΥΤΗ

Οι συνηθέστερες αίτιες στά παιδιά κατά τους ήλικιωμένους

Η «ΕΠΙΣΤΑΞΙΣ», όπως ονομάζεται έπιστημονικά το «άνοιγμα» της μύτης, παρατηρείται κυρίως στα δυο άκρα της ζωής, δηλαδή στα παιδιά και στους ήλικιωμένους. Ένώ όμως στην πρώτη περίπτωση όφειλεται συνήθως σε τραυματισμό ή σε μόλυνσι, στη δεύτερη η αίτια της είναι μάλλον η άσθματική ύπτασι (πίεσι) ή κάποια έκφυλιστική ασθένεια της γεροντικής ήλικίας.

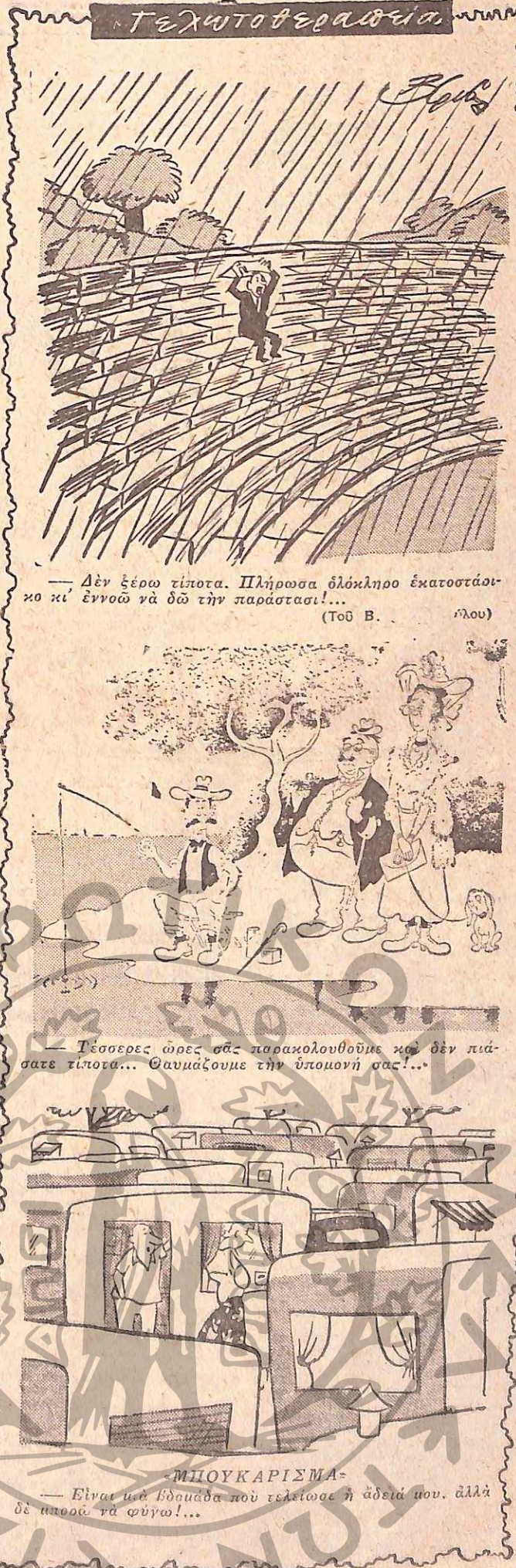
Τα παιδιά πέφτουν συχνά και γυμνάνε τη μύτη τους. Σπάσει τότε κάποιο μικρό αίμοφόρο άγγείο της κι' άρχίζει να τρέχει αίμα απ' τα ρουθούνια. Σχεδόν πάντα η βλάβη περιορίζεται ως εκεί. Όστόσο, αν το γύμνια ήταν πολύ δυνατό, φούσκιο είναι να έξέτασι ο γιατρός τη μύτη του παιδιού, για να διή μήπως ύπαστει κανένα κάταγμα των όστων της.

Άλλη συχνή αίτια έπιστάσεως είναι το έξωμο του έσωτερικού της μύτης με το δάγτυλο. Δεν περιορίζεται δε μόνο στα παιδιά. Άκόμα και πολλοί ήλικιοι έχουν διατηρήσει τη συνήθεια να γάνουν το δάγτυλο στη μύτη, κι' έτσι τραυματίζουν το θλεηνόγιο των ρουθουνιών. Το νύχι τους άνοίγει κάποιο μικρό αίμοφόρο άγγείο. Μπορεί μάλιστα να δημιουργήσει δόλοληρο τρύπα στο θλεηνόγιο, που έξελκάνεται και άναί να ύπολυση προπλάτων άν συνεχίζεται το σκάσιμο της. Συμβαίνουν τότε άληθινές αιμορραγίες κάθε τόσο.

Όταν ο θλεηνόγος είναι έρεθισμένος και ποσμένος από κάποια αίτια, π.χ. από συνάχι, οι μικρές άσπρηες και ελέςες είναι κι' αυτές έρεθισμένες και ύπορθε να σπάσουν μ' ένα δυνατό φέσημα της μύτης. Γι' αυτό, το άνοιγμα της μύτης άποτελεί συχνά προέδοποιητικό σύμπτωμα διαφόρων άσθενειών του άναπνευστικού συστήματος.

Μπορεί όμως να το προκαλέσουν και άλλες, πιο γενικευμένες ασθένειες, που άφίνουν το αίμα και ποσέτο. Είναι η γνωστά σύμπτωμα των όξων ρευματισμών. Επίσης της έλονσις της πνευμονίας, του τύφου και γενικά όλων των μολυσματικών ασθενειών.

Η λευαυμία το σκορβούτο και η αιμοφιλία φέρουν αιμορραγικές τάσεις.

ΤΟ ειδύλλιο είχε άρχισει μέσα στο πυρμμένο καλοκαίρι. Έκει, πίσω από τις λουλουδιασμένες αλυσανιές, η Κατερινιώ κι' ο 'Αναστάσης δώρζαν το πρώτο τους φιλή. Ήταν ένα καινούριο άπομεινέρο. Όλη η έξοχή, μα στιγμωμένη ευανά από τη φοβερή ζέση, σκόρπιζε έντονα άρωμα, που μεθούσανε ήδονικά τις αισθήσεις. Η Κατερινιώ κι' ο 'Αναστάσης είχαν γεννηθεί πλάι πλάι. Μαζί είχαν μεγαλώσει, μαζί είχαν παιδί. Κι' ύστερα, όταν τα παιδικά παιχνίδια είχαν γίνει πιο σοβαρά, τα δυο παιδιά καταλάβαινε ότι κάτι καινούριο είχε άρχισει να τους ένωνη... Κάτι καινούριο, που κόλλησε τα χείλια τους δίπλα-δίπλα αυτό το πυρμμένο άπομεινέρο, πίσω από τις λουλουδιασμένες αλυσανιές.

Αυτή ήταν η αρχή. Κι' από τότε η σκέση τους κύλησε στο ήδονικό βάρβαρο, άσυγκράτητο. Ήλεποντούσαν, όποτε μπορούσαν, όποτε βρισκαν ευκαιρία, στις μαγευτικές έρημιές γύρω από το χωριό. Κι' εκεί τα νεανικά τους κορμιά γνωρίζανε την καινούργια εύτυχία που τους είχε χαρίσει ο έρωτας...

Τό πρώτα άρχισαν να συζητιέται στο χωριό. Πρώτα χαμηλόφωνα, διακριτικά. Ύστερα πιο δυνατά. Έγινε σούσουρο. Και, μια μέρα, όλη αυτή η έρωτική ιστορία, έφτασε στα αυτιά του 'Αργύρη, του αδερφού της Κατερινιώ.

Αυτός στην αρχή δέ το πίστεψε. 'Ο 'Αναστάσης ήταν ο πιο κα-

σε, ο Ζερβίνος, ο πιο πλούσιος τσελίνγγας της περιοχής, έμοιζε τα παχιά του φρύδια κι' είπε ξερά: «Κι' αδιότακτα:»

— Όχι! —

— Μα... αγαπιόμαστε, πατέρα... ψεύδους ο τσελίνγγας!

— Άγριος ο τσελίνγγας!

— Δεν είναι ζητιάνοι ή Κατερινιώ!

— Είναι μπροστά σε σένα! Κι' εγώ δε δίνω την εύχη μου για να γίνη τέτοιος γάμος.

Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά άνάγκασε ο Ζερβίνος το γυιό του να φύγη από το χωριό, να πάη άλλο, σε ένα μακρινό χωριό, για να ξεχάσει και να ξεχαστή...

Κι' η φτώχεια ή Κατερινιώ έμει-

— Τι λέμε να κάνουμε; Να παντρευτούμε!... του φώναζε θαραστά ο 'Αναστάσης.

Το πρώτο καλοκαίρι του

λός φίλος του. Με την Κατερινιώ ήταν σαν αδέρφια. Πώς ήταν δυνατό να προδώση την άδερφική φιλία που τους έδενε; 'Ο πληροφοριοδότης όμως — Ένα από τα ανθρώπινα καθάρματα που ευχαριστηούνται να κάνουν κακό — ήταν επιμονός:

— Μα δεν το πιστεύεις; Είπε του 'Αργύρη.

— Όχι, δέ το πιστεύω! άποκρίθηκε αυτός με πείσμα. 'Η Κατερινιώ είναι κορίτσι από σπίτι κι' ο 'Αναστάσης είναι αδερφός μου.

— Έλα τότε να τους δής με τα μάτια σου.

— Πού;

— Κάθε δειλινό γλιστρώνε στον παλιό νερόμυλο του Λιάκουρα. Κι' εκεί μενούν ως τη νύχτα.

Σκοτεινός ο 'Αργύρης, είπε.

— Καλά... Θα πάω... Κι' αν είν' αλήθεια, αλλοιμονό τους!

Πήγε πραγματικά, τη νύχτα στο νερόμυλο του Λιάκουρα. Ο 'Αργύρης, σύνοησε ανάμεσα από τις φτέρες, πέρασε το εύλινο γεφύρακι και μπήκε αλαφροπόνητας στο μυλό. Άκουσε χαμηλόφωνα κουδούνες, ζύγωση, και είδε την άδερφή του και το φίλο του τρυφερά αγκαλιασμένους!

— Είν' αλήθεια, λοιπόν;... φώναξε.

Οι έρωτευμένοι χωρίσανε τρομαγμένοι.

— Δέ ντραπήκατε, βρέ, να ντρώπιώστε τη φίλη που μάς έδενε; αντήχησε πάλι η άγριεμένη φωνή του 'Αργύρη.

Οι έρωτευμένοι δέ μιλάγανε. Με τα κεφάλια τους σκυμμένα, σαν ένοχοι που ήταν, σωπαίνανε μπροστά σ' αυτόν που τους είχε πιάσει άπάντων στην πιο νύχτικη στιγμή.

— 'Ο 'Αργύρης τους ρώτησε: — Καί τώρα τι λέτε να κάνετε; Θαρρείς, αδιότακτα, ο 'Αναστάσης του άποκρίθηκε:

— Να παντρευτούμε!

Μαλάκωσε λίγο ο 'Αργύρης:

— Άντε... Στα γρήγορα... είπε. Πριν μάς κοεμάσουνε κουδούνια στο χωριό...

Άποφασίσανε πώς θα ζήταγαν την άδεια του πατέρα του 'Αναστάσης. Όταν όμως του μιλ-

— Και με ρωτήσατε έμένα για ν' αγαπηθώ;

— 'Η Κατερινιώ είναι το πιο καλό κορίτσι που χωριό.

— Και το πιο φτωχό! Άκου, χαζοπούλι, και βάλτο καλά στο μυαλό σου: Δεν πάλεψα τόσο χρόνια, δε μάζεψα τόσο θιός για να μού το φάνε ζητιάνες!

Κατακόκκινος ο 'Αναστάσης φώναζε:

ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΙ ΔΕΝ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΤΙΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Πότε χινδυνεύουν οι άνθρωποι

ΟΛΟΙ έέραμε, ότι οι κεραυνοί είναν πιο συχνόι κατά το φθινόπωρο και την άνοιξη. 'Ο κεραυνός παράγεται μεταξύ δυο αντίθετων ηλεκτρικών φορτίσεων π. χ. της γης και ενός νέφους ή μεταξύ δυο νεφών, που έχουν διαφορετικό ηλεκτρισμό το καθένα. Στη δεύτερη περίπτωση, μιλούμε συνήθως για άστραπη, ενώ δίνουμε το όνομα του κεραυνού στις ηλεκτρικές εκκενώσεις μεταξύ του έδαφους και των νεφών.

Η ενέργεια, που περιέχεται σ' έναν κεραυνό, είναι τεραστιά. Έχει υπολογισθή, ότι ξεπερνάει κατά πολύ εκείνην, που προκαλείται από τους καταρράχτες του Νιανγάρ. 'Η ένταση του ρεύματος μπορεί να φτάση τα 166.000 «άμπέρ». Για να καταλάβουμε τι σημαίνει αυτό, άρκει να σημειώσουμε, ότι το ηλεκτρικό ρεύμα, που χρησιμοποιούμε στα σπίτι μας μόλις φτάνει τα 5-10 «άμπέρ».

Στο παρελθόν, οι άνθρωποι έδιναν μεγάλη έμπιστοσύνη στο άλεκικέρανο. 'Η ασφάλεια, που παρέχει, όμως, είναι άπλυτη μόνο όταν όλα τα μεταλλικά αντικείμενα, που βρίσκονται στο κτίριο συνδέονται με το σύστημα προσγειώσεως του άλεκικέρανου.

Διαφορετικά, ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος παρά αν δεν υπάρχει άλεκικέρανο. Κατά τη διάσκη των τελευταίων εικοσιπέντε έτών, 18 σουνήκες εκκλήσεις πυρπολήθηκαν από κεραυνούς, μ' όλο που ήταν εφωδια-

με μόνη. Άλλαζή, όχι μόνη: συντροφευμένη από την άπειλή ένωση παιδιού, που το έννοιωθε να ζωντανεύη μέσα της — καρπός του παράνομου της έρωτα... Τι θά έκανε; Πώς θα αντιμετώπιζε την κατάσταση; Πώς θα παρουσίαζε ένα νόθο παιδί στο χωριό; 'Ο αδερφός της ο 'Αργύρης ούτε της μιλάγε από τον καιρό πουχε φύγει ο 'Αναστάσης. Κι' έδειχνε με την άπειλητική σιωπή του ότι κάτι φοβερό λογάριζε να κάνει...

Μπήκε το φθινόπωρο. Σκεπάστηκε ο ούρανος με γκριζα σύννεφα, άρχισαν τα πρωτοβρόχια. Κι' ένα άπογεμα ξεκίνησε η Κατερινιώ για το νερόμυλο του Λιάκουρα. 'Ηξελε να ζήση πάλι με την ανάνηψη της τις όμο-

σμένες με άλεκικέρανο. Το ίδιο έγινε και μ' ένα έργοστάσιο, που ο κεραυνός το άποτέφρωσε ως τα θεμέλια. 'Ο καθηγητής Άλλερ Χίλλερμπραν, που εξέτασε όλες αυτές τις περιπτώσεις, κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι υπήρχε κάποιο «κένο» στη σύνδεση των διαφόρων μεταλλικών τμημάτων με το σύστημα προσγειώσεως.

Η ιδεώδης ασφάλεια είναι το καλούμενο «κλουβί του Φαραντά», δηλαδή ένα σιδερένιο κλουβί, που όλα του τα τμήματα συνδέονται μ' ένα σύστημα προσγειώσεως, χωρίς ν' αφήνουν το παραμικρό κενό μεταξύ τους. Παρόμοιο κλουβί σχηματίζει ο μεταλλικός σκελετός των συγχρόνων πολυκατοικιών. Για το λόγο αυτό, οι άμερικανικές ασφαλιστικές εταιρείες ασφαλίζουν δωρεάν, για λόγους διαφύσεως, τις πολυκατοικίες, βέβαιες ότι δέ θα βρωθούν ποτέ στην ανάγκη να πληρώσουν άποζημιώσεις.

Στα παλιά σπιτία, το πιο εύπρόβλεπτο μέρος είναι το τζάκι. 'Η κωνοειδής, που είναι το ψηλότερο μέρος του σπιτιού, έλκυει τον κεραυνό και τον διαχετεύει από το άνοιγμα της στο έσωτερικό του.

Σε περίπτωση θύελλης, πρέπει να κλείνετε τις πόρτες και τα παράθυρα, για να μη δημιουργούνται ρεύματα, που μεταφέρουν ιονισμένα μορία άέρος. Αυτά τα μορία μπορούν να σχηματίσουν μια ηλεκτρική στήλη άέρος, που προσελκύει τον κεραυνό. Πρέπει επίσης να μη στεκόαστε στις έξωτερικές γωνίες του σπιτιού, να μη εγγίζετε τις βρύσες του νερού και να μην κρατάτε στα χέρια σας μετάνηνα αντικείμενα με αχμές.

Οι κίνδυνοι από τον κεραυνό είναι μεγαλύτεροι στο βουνό. Ποιν από λίγο καιρό, στην Ιταλία, ένας κεραυ-

φες έρωτικές στιγμές πούχε περάσει με τον αγαπημένο της που την είχε άπαρνηθή... 'Όταν έφυγε από το χωριό, ο καιρός ήτανε στη βροχή. Χοντρές ψιχάλες μοστιγώνανε τα χλωμα μάγουλα της κοπέλλας.

Μπαίνοντας στο μυλό, βρήκε κάποιον που την περιμένε.

— Άργύρη, μουρμούρισε με φρίκη, κάνοντας ένα βήμα πίσω.

— Άρθεες εδώ για να θυμηθής τη ντροπή σου. της πέταξε αυτός.

Δεν του άποκρίθηκε μόνο έσκυψε το κεφάλι σαν ένοχη που ήτανε...

— 'Ο φιλαράκος σου έφυγε... έα ναείπε ο αδερφός της. Έφυγε και σ' άφισε ντροπισμένη.

Δέ σήκωσε το κεφάλι της, νοιώθοντας ότι ο αδερφός της είχε δικνο.

Έξω ή βροχή είχε ξεσπάσει. Μπόρα δυνατό!

Η φωνή του 'Αργύρη άκούστηκε πάλι αδερφωμένη με τη θύελλα:

— Τι θά κάνης τρώα;...

Έσκυψε το κεφάλι της ακόμα πιο χαμηλά. Τι θά έκανε, άληθεια;... Τι της έμενε να κάνει;

Έξω, το βουνό του Τρελλοπόταμου — αυτού που κουνούσε άλλοτε το μυλό—άκούγανε δυνατό. Το ποτάμι φουσκωμένο από τη βροχή, κυλούσε άφριμένα τα νερά του.

— 'Ο 'Αργύρης της είπε σκληρά: — Μόνο ο Τρελλοπόταμος σου μένει...

Τότε αυτή έννοιωσε πανικό! Έκανε ένα βήμα πίσω και φώναζε:

— Όχι! Όχι!

Άδυσώπητος ο 'Αργύρης τη ζύγωσε:

— Κι' αυτό που έχεις μέσα σου; Τι θά το κάνης, τρελλή; Πώς θά το φανερώσης στο χωριό;

Τα δάκρυα κυλούσανε στα χλωμα της μάγουλα...

Ο 'Αργύρης άνοιξε την πόρτα του νερόμυλου. Μπήκε μέσα ή καταιγίδα! Ύστερα άρπαξε δυνατά την άδερφή του και την έσπρωξε άπάνω από το χάος.

Η γυναίκα στριγγυλιά πνίγηκε από το ρόζθο του άγριου καταρράκτη, που άρπαζε τη σάρκινη λεία του και την τρώθηκε προς τα κάτω.

Η τιμή του αδερφού είχε ικανοποιηθή...

Ο 'Αργύρης γύρισε ευχαριστημένος στο χωριό...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

νός έπεσε πάνω σ' ένα μεταλλικό σταυρό, που ύψωνόταν σ' ένα σταυροδρομίο μιας όρεινης περιοχής και προκάλεσε το θάνατο τεσσάρων ανθρώπων, που είχαν καταφύγει εκεί. 'Αν σάς βρή θύελλα στο βουνό, πρέπει να καταφύγετε σε μια σπηλιά ή σε μια πύκνωση του έδάφους, που να είναι πιο χαμηλά από τη γύρω περιοχή.

Άλλ' ο κίνδυνος δεν είναι μικρότερος και στην πεδιάδα. Θα άποφύγετε τα μοναχικά δέντρα. Τα 2/3 των θυμάτων των κεραυνών στην έξοχή, ήταν άνθρωποι, που είχαν καταφύγει κάτω από δέντρα, για να προστατευθούν από τη βροχή. Τα μικρά δέντρα είναι λιγώτερο επικίνδυνα, ιδίως όταν βρίσκονται πολλά μαζί.

Όταν σάς πιάση θύελλα σε μια άδεντρη περιοχή, το καλύτερο είναι να πέσετε μπρούμυτα στο έδαφος, αν βέβαια δεν υπάρχει δρόμος κάποιου μέρους, όπου να μπορείτε να προστατευθήτε. Κάθε προσέοχη, συνεπώς και το ανθρώπινο σώμα, μπορεί να προσεάκηση τον κεραυνό.

Ο κεραυνός προσβάλλει επίσης και τους ανθρώπους, που βρίσκονται στη θάλασσα: ψαράδες, λουόμενους, κλπ. 'Όταν βλέπετε, ότι πλησιάζει ή θύελλα, το καλύτερο είναι να βγείτε από το νερό και ν' άπομακρυνθήτε από την ακτή. Γιατί μέσα στο νερό και ιδίως στο άτασμένο, όπως της θάλασσας, που είναι καλός άγωγός του ηλεκτρισμού, υπάρχει κίνδυνος να αισθανθώμε τις συνέπειες ενός κεραυνού, που έπεσε σε πολύ μακρινή άπόσταση. 'Αν βρισκόσαστε μέσα σε βάρκα και δέ μπορείτε να βγείτε έγκαιρως στην έρη, πρέπει να πατάτε κάθε μεταλλικό αντικείμενο, που βρίσκεται κοντά σας. 'Αν οι κεραυνοί πέφτουν δρόγυρα, εστιάωθήτε μπρούμυτα στα βάθος της βάρκας.

— Μου επιτρέπετε, δεσποινίς, να καθήσω πλάι σας;... Έχασα τη γυναίκα μου κι' άμα καθήσω κοντά σας, θά ξαναπαρουσιαστή σε δυο λεπτά!

«Μανταλένσασα!» Ο Δημήτρης, σε μία σκηνή του θαλασσονού φίλου, φωνάζει με το χαρακτηριστικό τρόπο των υποκριτών νουτικών, κρατώντας ένα μεγάλο καγκυλί της ακρογιαλίας.

Δημήτρης Παπαμιχαήλ

“Ενας στάρ με (περιεχόμενο)”

ΟΤΑΝ Ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ, ο νέος αὐτός «στάρ», πού σήμερα έγινε ένα από τα πρώτα σε δημοτικότητα αστέρια της νέας γενιάς, ήταν ακόμη γυμνασιόπαιδο, ποτέ δεν του πέρασε από το μυαλό πώς θα γίνει ηθοποιός.

Άλλα ήταν τα ενδιαφέροντά του κι' αλλιώς έβλεπε το δικό του μέλλον, τη ζωή και την καριέρα του.

— Πώς τάβλεπε, Δημήτρη;
Τό σημερινό μας άστρο δεν είναι και τόσο εύκολο στις κουβέντες.

— Πώς να τὰ δῶ;
Τινάζει τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του καὶ βάζεται νὰ κυττά γι' ἄρκετὴ ὥρα τὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του.

Μακριὰ μπροστά του, ἀπλώνεται ἡ γαλανὴ θάλασσα τοῦ Αἰγαίου. Ἡ ἀπογευματινὴ ἀεράκι σκορπᾷ ἀνάλαφρα ριγὴ στὰ ἡσυχὰ νερά, πού ἐρχονται ριγώντας ἐστὶ καὶ σβύνουν στὴν ἐκρηκτικὴ ἀκρογιαλιά. Πιὸ πίσω βρίσκεται ἡ Ἀντίπαρος. Ἐνα χωριουδάκι πῆς, χωρίς ἤλεκτρικὸ καὶ ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους, δίχως τὶς ἀνέσεις τοῦ πολιτισμοῦ, με λίγους κατοίκους καὶ πολλὲς φυσικὲς ὁμορφίες.

Ὁ Δημήτρης βρίσκεται ἐκεῖ ἀπὸ κάμποσο καιρό, μὲ ὀλόκληρο κινηματογραφικὸ συνεργεῖο τῆς «Φίνος Φίλμ» γιὰ τὸ γύρισμα τῆς νέας ταινίας του, τῆς «Μανταλένσας». Πρωταγωνιστὴς αὐτὸς καὶ πρωταγωνίστρια τὸ ἄλλο ἀστέρι τοῦ ἀντιθέτου φύλου, πού κρατᾷ ἀπ' τὴν ἀντίπερα ὄχθη τὰ σκίπτρα τῆς δημοτικότητας: Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη.

Οἱ δύο μαζί, ἀποτελοῦν σήμερα τὸ «πρώτο» κινηματογραφικὸ ζευγάρι τῆς χώρας μας. Ξεκίνησαν μετὰ τὴν «Ἀστέρω», συνέχισαν μετὰ τὸ ἀλησμόνητο «Σύλο», πού βγήκε ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ τριτάνουν μετὰ τὴν «Μανταλένα», τὴν καλύτερη, ὅπως προλέγουν, ταινία τῆς γόνιμης αὐτῆς συνεργασίας τους.

Τὸ ἀπόγευμα εἶναι ἀπὸ τὰ ὁμορφότερα, πού ἔχω δῆ. Τὰ σπιτάκια, μικρά, φρεσκοβαμμένα, μοιάζουν σὰν ἄσπρα περιστέρια, πού μένουν, μοιάζουν σὰν ἄσπρα περιστέρια, πού κούρνισαν γιὰ ὕπνο. Τὸ σημερινὸ «γύρισμα» κούρνισαν γιὰ ὕπνο. Τὸ σημερινὸ «γύρισμα» κούρνισαν γιὰ ὕπνο. Τὸ σημερινὸ «γύρισμα» κούρνισαν γιὰ ὕπνο.

Ζιο αἰτάλι τῆς θάλασσας... ἔξακολουθεῖ νὰ κυττά τὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του.

— Λοιπὸν, Δημήτρη; Τί σκεφτόσουν γιὰ τὸ μέλλον σου, ὅταν ἦσουν ἀκόμη γυμνασιόπαιδο;
— Τί νὰ σκεφτῶ; Ἀπλούστατα θὰ κύτταζα νὰ βρῶ μιὰ δουλειά. Ἐνα ἐπάγγελμα. Ξέρεις, μετὰ τὸν γάμο πῶς κι' ἂν δὲ δινόταν ἐκείνη ἡ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι, κι' ἂν ἀκόμη πηγαινες στὰ ἀργαλεῖα, πάλι θὰ βρισκόταν ὁ τρόπος γιὰ νὰ ὀδηγηθοῦν τὰ βήματά σου στὴ λῆς, γεμάτος δίψα καὶ ἔρωτα γιὰ τὴν τέχνη τοῦ θεατρικοῦ λόγου, δοσιμένος ὀλόψυχα στὴν ἐκμάθησι τῶν μυστικῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς θεᾶς.

— Ἀποτολμοῦμε μιὰ παρατήρησι;
— Καὶ λές νάταν... τυχαῖο αὐτό, Δημήτρη;
— Ἐχω τὴ γνώμη πῶς κι' ἂν δὲ δινόταν ἐκείνη ἡ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι, κι' ἂν ἀκόμη πηγαινες στὰ ἀργαλεῖα, πάλι θὰ βρισκόταν ὁ τρόπος γιὰ νὰ ὀδηγηθοῦν τὰ βήματά σου στὴ λῆς, γεμάτος δίψα καὶ ἔρωτα γιὰ τὴν τέχνη τοῦ θεατρικοῦ λόγου, δοσιμένος ὀλόψυχα στὴν ἐκμάθησι τῶν μυστικῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς θεᾶς.

— Ἀποτολμοῦμε μιὰ παρατήρησι;
— Καὶ λές νάταν... τυχαῖο αὐτό, Δημήτρη;
— Ἐχω τὴ γνώμη πῶς κι' ἂν δὲ δινόταν ἐκείνη ἡ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι, κι' ἂν ἀκόμη πηγαινες στὰ ἀργαλεῖα, πάλι θὰ βρισκόταν ὁ τρόπος γιὰ νὰ ὀδηγηθοῦν τὰ βήματά σου στὴ λῆς, γεμάτος δίψα καὶ ἔρωτα γιὰ τὴν τέχνη τοῦ θεατρικοῦ λόγου, δοσιμένος ὀλόψυχα στὴν ἐκμάθησι τῶν μυστικῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς θεᾶς.

— Κι' ἐγίνες ἠθοποιός, ἔ; Πῶς ἐγινε;
— Τυχαῖα.
— Μὰ γίνεται τίποτε τυχαῖα σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ;

— Ἀκού λόγος; Μὰ τὰ περισσότερα πράγματα εἶναι ἐξήγητα τύχης.

Κυττᾷτε νὰ δῆτε τὴ δική του περίπτωσι. Ἦταν, λέει, τελειόφοιτος Γυμνασίου καὶ τότε γινόταν κάποιος διαγωνισμὸς τῆς «Πειραικῆς—Πατραϊκῆς», γιὰ τὴν ἀποστολὴ νεαρῶν στὸ ἐξωτερικὸ, γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς ὑφαντουργικῆς. Ἡ Ἐταιρεία, βλέπετε, ἤθελε νέα, μορφωμένα στελέχη στὴ δουλειά της.

Ὁ νεαρὸς Παπαμιχαήλ πήρε μέρος. Πέτυχε, καὶ νὰ σου ὁ Δημήτρης μετὰ μιὰ ὑπότροφιά ὑφαντουργικῆς στὴν τσιππ. Τὸ μέλλον τοῦ χαμογελοῦσε. Ἡ Ζωή του θ' ἀρχίζε, τὸ ἔδαφος ἦταν στερεὸ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του καί... ὅσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, καθένας κάνει τὴ ζωὴ του, ἔχει τὰ ἱδανικά του καὶ τὶς προτιμήσεις του, ἀσχετα μετὰ τὴ δουλειά, πού κάνει.

— Καὶ πῶς δὲν εἶσαι ὑφαντουργός, λοιπὸν;

— Πάλι ἡ τύχη ἔβαλε τὸ δαχτυλάκι της Ἡ τύχη, ἡ κυβερνήτρα αὐτὴ τοῦ κόσμου.

Δόθηκε, λέει, ἐκείνες τὶς μέρες, στὸ σχολεῖο ἡ στὴ γειτονιά μιὰ ἐρασιτεχνικὴ θεατρικὴ παράστασι. Ὁ νεαρὸς Παπαμιχαήλ πήρε μέρος... κατὰ τύχη. Καί, σὲ λίγο καιρὸ, ἀντὶ νὰ παρακολουθῇ πῶς δουλεύουν τ' ἀργαλεῖα στὰ ὑφαντουργεῖα τῆς Εὐρώπης, βρέθηκε στὰ θρανία τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, μαθητὴς φανατικὸς κι' ἐπιμε-

— Ὁ Δημήτρης παίζει μετὰ τὸ σκύλο του στὴ κρεβατοκάμαρά του.

λῆς, γεμάτος δίψα καὶ ἔρωτα γιὰ τὴν τέχνη τοῦ θεατρικοῦ λόγου, δοσιμένος ὀλόψυχα στὴν ἐκμάθησι τῶν μυστικῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς θεᾶς.

— Ἀποτολμοῦμε μιὰ παρατήρησι;
— Καὶ λές νάταν... τυχαῖο αὐτό, Δημήτρη;
— Ἐχω τὴ γνώμη πῶς κι' ἂν δὲ δινόταν ἐκείνη ἡ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι, κι' ἂν ἀκόμη πηγαινες στὰ ἀργαλεῖα, πάλι θὰ βρισκόταν ὁ τρόπος γιὰ νὰ ὀδηγηθοῦν τὰ βήματά σου στὴ λῆς, γεμάτος δίψα καὶ ἔρωτα γιὰ τὴν τέχνη τοῦ θεατρικοῦ λόγου, δοσιμένος ὀλόψυχα στὴν ἐκμάθησι τῶν μυστικῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς θεᾶς.

— Ἀποτολμοῦμε μιὰ παρατήρησι;
— Καὶ λές νάταν... τυχαῖο αὐτό, Δημήτρη;
— Ἐχω τὴ γνώμη πῶς κι' ἂν δὲ δινόταν ἐκείνη ἡ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι, κι' ἂν ἀκόμη πηγαινες στὰ ἀργαλεῖα, πάλι θὰ βρισκόταν ὁ τρόπος γιὰ νὰ ὀδηγηθοῦν τὰ βήματά σου στὴ λῆς, γεμάτος δίψα καὶ ἔρωτα γιὰ τὴν τέχνη τοῦ θεατρικοῦ λόγου, δοσιμένος ὀλόψυχα στὴν ἐκμάθησι τῶν μυστικῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς θεᾶς.

— Κι' ἐγίνες ἠθοποιός, ἔ; Πῶς ἐγινε;
— Τυχαῖα.
— Μὰ γίνεται τίποτε τυχαῖα σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ;

— Ἀκού λόγος; Μὰ τὰ περισσότερα πράγματα εἶναι ἐξήγητα τύχης.

Κυττᾷτε νὰ δῆτε τὴ δική του περίπτωσι. Ἦταν, λέει, τελειόφοιτος Γυμνασίου καὶ τότε γινόταν κάποιος διαγωνισμὸς τῆς «Πειραικῆς—Πατραϊκῆς», γιὰ τὴν ἀποστολὴ νεαρῶν στὸ ἐξωτερικὸ, γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς ὑφαντουργικῆς. Ἡ Ἐταιρεία, βλέπετε, ἤθελε νέα, μορφωμένα στελέχη στὴ δουλειά της.

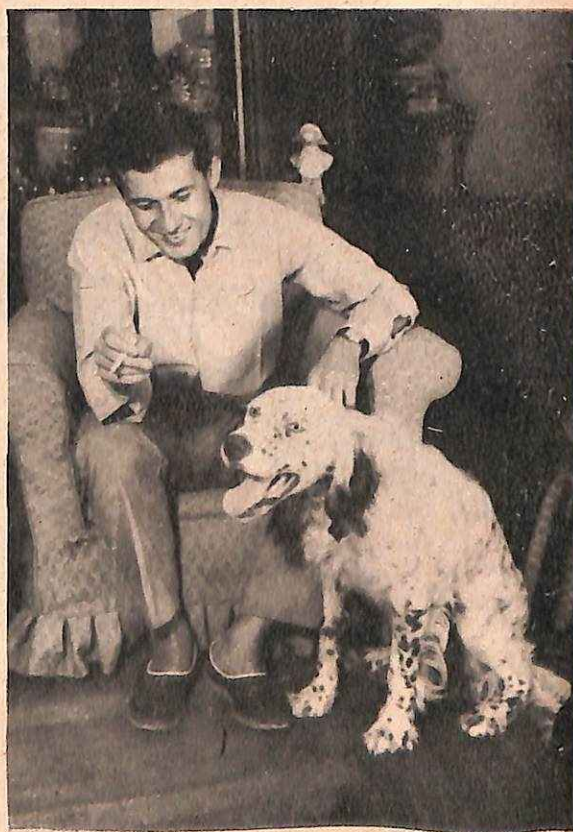
Ὁ νεαρὸς Παπαμιχαήλ πήρε μέρος. Πέτυχε, καὶ νὰ σου ὁ Δημήτρης μετὰ μιὰ ὑπότροφιά ὑφαντουργικῆς στὴν τσιππ. Τὸ μέλλον τοῦ χαμογελοῦσε. Ἡ Ζωή του θ' ἀρχίζε, τὸ ἔδαφος ἦταν στερεὸ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του καί... ὅσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, καθένας κάνει τὴ ζωὴ του, ἔχει τὰ ἱδανικά του καὶ τὶς προτιμήσεις του, ἀσχετα μετὰ τὴ δουλειά, πού κάνει.

— Καὶ πῶς δὲν εἶσαι ὑφαντουργός, λοιπὸν;

— Πάλι ἡ τύχη ἔβαλε τὸ δαχτυλάκι της Ἡ τύχη, ἡ κυβερνήτρα αὐτὴ τοῦ κόσμου.

Δόθηκε, λέει, ἐκείνες τὶς μέρες, στὸ σχολεῖο ἡ στὴ γειτονιά μιὰ ἐρασιτεχνικὴ θεατρικὴ παράστασι. Ὁ νεαρὸς Παπαμιχαήλ πήρε μέρος... κατὰ τύχη. Καί, σὲ λίγο καιρὸ, ἀντὶ νὰ παρακολουθῇ πῶς δουλεύουν τ' ἀργαλεῖα στὰ ὑφαντουργεῖα τῆς Εὐρώπης, βρέθηκε στὰ θρανία τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, μαθητὴς φανατικὸς κι' ἐπιμε-

— Ὁ Δημήτρης παίζει μετὰ τὸ σκύλο του στὴ κρεβατοκάμαρά του.

Σχολὴ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου. Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὸ γιὰτί; Γιὰτί εἶσαι σφόδρα ἡθοποιός. Γιὰτί στὸ αἷμα σου ρέει θεάτρο, ἀντὶ γιὰ αἷμα. Γιὰτί, ἂν δὲν ἦταν ἐστὶ, δὲ θ' ἀνέβαινες τόσο γοργά, μετὰ βήματα πλατὰ καὶ μεγάλα. Δὲν εἶν' ἐστὶ;

Δὲν ὑπάρχει ἀπάντησι. Ὁ Δημήτρης, βλέπετε, βάλθηκε σήμερα ν' ἀνακαλύψῃ ἂν εἶναι καλὲς οἱ μύτες τῶν παπουτσιῶν του.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Πῶς νὰ μιλήσῃ κανεὶς γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὶς ἐπιτεύξεις του; Ὅταν ἔπαρσι. Μονάχα πού σὲ λίγο, σπκῶναι τὰ μῦτια καὶ δείχνει μακριὰ στὸ γαλάζιο πέλαγος, κάποιον ἄσπρο πανί.

— Κύττα. Σὲ λίγο θὰ γαθῇ. Εἶναι, βλέπεις, τόσο ἀπέραντη ἡ βαθεῖα γαλάζια θάλασσα.

— Ἰδια σὰν τὴν... Τέχνη. Θέλεις νὰ πῆς, Δημήτρη;

—

Ἡ μυσταγωγία σπῆ Σχολὴ τέλειωσε τὸ 1955. Κι' ὁ Παπαμιχαήλ βρέθηκε βασικὸ στέλεχος τοῦ πρώτου θεάτρου τῆς χώρας μας, τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Δημιούργησε ἐκεῖ, σιγά-σιγά, ἀλλὰ σταθερά τὶς βάσεις τῆς τέχνης του. Χωρὶς θορύβους καὶ φαναρονισμούς. Ἦσυχα, ἀπλὰ καὶ μετὰ περισσή ἐργαστικότητα, μελέτη καὶ περισυλλογή. Ὄσπου τ' ὄνομά του ἀρχισε νὰ κατακτᾷ τὴ φήμη, κι' ὁ νέος ἠθοποιὸς μιὰ θέσι στὸ θεατρικὸ μας στερέωμα.

Ἡ θέσι, αὐτὴ ὥστόσο, δίχως κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ θέλῃ, ἐγίνε πολὺ γοργόρα γνωστὴ στὸ μεγάλο κοινό. Καὶ τώρα...

— Τώρα, Δημήτρη, εἶσαι ὁ «λατρευτός» τῶν μεγάλων μαζῶν. Τὸ ξέρεις;
Τὸ ξέρει. Τὸν συγκινεῖ τὸ πράγμα, βέβαια. Ἀλλὰ... δὲν τὸν ἔχει παρασύρει σ' ἐγωισμούς καὶ μικροβεντετισμούς.

Γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγῳ, ὅτι ὁ Παπαμιχαήλ εἶναι ἄνθρωπος μὲ περιεχόμενο καὶ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ καλλιέργεια.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο προσόν τοῦ σημερινοῦ φιλοξενουμένου τοῦ «Θησαυροῦ». Κι' αὐτὸ τὸν ἐξωορῶζει ἀπὸ πολλοὺς συναδέλφους του.

Δὲν τὸ λέει ὁ ἴδιος φυσικά. Τὸ λέμε ἐμεῖς. Καί, ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ προσθέσουμε ἐδῶ, πῶς, μέσα ἀπ' τοὺς τόσους στάρ, πού εἶδαμε καὶ μιλήσαμε μαζί τους, τὸν Παπαμιχαήλ τὸν ἐξωορῶζουμε σὰν ἄνθρωπο καὶ τὸν τοποθετοῦμε ἀνάμεσα στοὺς λίγους ἠθοποιούς τῆς χώρας μας, πού εἶναι ἀσίστες, ἀλλὰ καὶ ἀν-

Ὁ Δημήτρης μετὰ τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη σὲ μιὰν ἄλλην σκηνὴ τῆς «Μανταλένσας».

θρωποι. Καί — πιστέψτε μας — δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα αὐτό.

—

— Καὶ τώρα, ἂς μιλήσουμε λίγο γιὰ τὴν ζωὴ σου, Δημήτρη. Ἐξω ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφῳ τί ἀγαπάς;
— ... Τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφῳ! Χαμογελά καὶ τὰ ὠραία μῦτια του γεμίζουν ἀπὸ φῶς.

— Τόσο ἔχει γεμίσει ἡ Τέχνη τὸν ἄλλοτε ἐπίδοξο ὑφαντουργό;
— Ὅταν πολὺ νὰ πῇ αὐτό. Ἀλλὰ τὸ θέατρο καὶ ὁ κινηματογράφος ἐγίναν ἡ βάση τῆς ζωῆς του πιά. Τὸ ἄλλα καὶ τὸ ὠμένα, γύρω ἀπὸ τὸ ὅποιο ζῇ καὶ κινεῖται. Τὸ νέο ἔργο, πού γυρίζει τώρα, ἡ «Μανταλένα», ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ τὴ σπονδυλικὴ στήλη τῆς ζωῆς του.

— Μίλα μου, λοιπὸν, γιὰ τὴ «Μανταλένα». Εἶναι μιὰ ταινία ποιότητος, σπὴν ὁποῖα ὁ Δημήτρης παίζει τὸ ρόλῳ ἑνὸς νεαροῦ νησιώτη, μὲ ναυτικὸ καπέλλο, μουρισμένου ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ψημένου ἀπ' τὴν ἀμύρα τῆς θάλασσας. Ἡ δουλειά του εἶναι... βασκάρης. Διαπορευεῖται στὸ νησί τοὺς κατοίκους καὶ τοὺς ξένους ταξιδιώτες. Πλὴν ὅμως... στὴ δουλειά αὐτὴ ἔχει κάποιον ἀνταγωνιστὴ. Τὴ «Μανταλένα», δηλαδὴ τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη. Ὁ ἀνταγωνισμὸς αὐτὸς γίνεται τὸ μεγάλο θέμα τοῦ χωριοῦ. Οἱ χωριάτες διχάζονται σὲ Παπαμιχαήλικους καὶ Βουγιουκλακικούς καὶ τὸ πρᾶγμα φαίνεται, ὅτι θὰ καταλήξῃ σὲ παγκόσμιο πόλεμο.

— Ἀλλὰ ὅπως αἱ βουλαὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲ Θεὸς κελεύει.

Στὴν προκειμένη περίπτωσι, θεὸς εἶναι — τοῖος ἄλλος. — ὁ μικρὸς στερωτὸς γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ ἔρωτας ταῦναι στίς καρδιὲς τῶν δύο... δαρκαίνδων καί...

— Καί;

Τινάζει τὴ στάχτη τοῦ νέου τσιγάρου, πού ἔχει ἀνάψει, καὶ κοιτιάζει.

— Μὰ τ' ἄλλα θὰ τὰ δῆς, ὅταν θὰ δῆς τὴν ταινία. Ἄν σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ἡ Ἐταιρεία θὰ χάσῃ... ἕνα εἰσιτήριο.

— Κάνεις λάθος. Ὅλη ἡ Ἀθῆνα θάρρη. Θάρρη νὰ δῇ ὅχι τὸ ἔργο, ἀλλὰ ἐσένα. Ἐσέ-

—

Μπροστὰ στὴ καμινάδα τοῦ μικροῦ «κακικοῦ» ὁ Παπαμιχαήλ εἰσιμάζεται ν' ἀναρτῇ στὸ ἡ-συχὸ Αἶγαίο.

να, πού τὸ παίζεις. Τὸ ἴδανμά της καὶ τὸ καμάρι της.

—

— Ὁ ἥλιος γέρνει στὴ δύση του, σκορπίζοντας μενεξέδες καὶ τριαντάφυλλα πάνω στὰ ἀκούμανα νερά τῆς Ἀντιπαρίας. Τριαντάφυλλα κόκκινα, σὰ ματωμένες καρδιές.

— Δὲ σοῦ λένε τίποτε, Δημήτρη, οἱ ματωμένες καρδιές;

— Τί νὰ μοῦ ποῦν;

— Νά, δὲν ὑπάρχουν τέτοιες, πῶς ἀπ' τὰ βήματά σου; Ἐρῶτες ἢ ἀπογοντεύσεις, μετὰ ταυωνιστὴ ἐσένα;

— Τὸ πρόσωπο τοῦ συνομιλητῆ μας γίνεται σοβαρό. Ἰσως γιὰτὶ θεωρεῖ τὸν ἔρωτα σοβαρὸ πρᾶγμα.

— Ἐστὶ εἶναι;

— Ἐστὶ. Ἀλλὰ... δὲ με ἀπασχολεῖ πρὸς τὸ παρόν. Τώρα ὑπάρχει ἡ δουλειά μου.

— Ἀρνότερα;

— Ἀρνότερα, ἴσως.

— Καὶ πῶς θὰ νάσαι ἡ ἐκείνη;

Καθὼς ἀπευθύνουμε τὴν ἐρώτησι, βλέπουμε μπροστὰ μας τὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν τοῦ «στάρ» νὰ περιμένουν μὲ περιέργεια τὴν ἀπάντησί του. Νά τὴν:

— Δὲ με νοιάζει, ἂν θάνα Ἐσθραῖ ἢ μελαχροινὴ ὁμορφὴ ἢ ἀσηχημὴ! Ἐκεῖνο, πού θέλα, εἶναι νὰ ἔχῃ καλλιέργεια καὶ «περιεχόμενο».

— Καὶ πῶς νὰ ἀπαντοῦσε ἄλλοιῳ; Κι' ὁ ἴδιος — ὅπως σὰς εἶπαμε — εἶναι ἕνας στάρ με περιεχόμενο.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

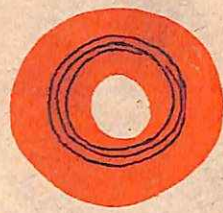
ΘΘ

ΤΡΥΠΗΣ ΤΩΝ ΘΙΑΕΦΩΝΙΚΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΩ

Μὲ πόση ταχύτητα φαντάζεστε πὺς πετάει τὸ τόπι ἕνας καλὸς παίχτης τοῦ τένις; Μὲ 100 χιλιόμετρα τὴν ὥρα; Ὀχι! Φτάνει συνήθως τὰ 200. Ἐνὰς περίφημος μάλιστα τενίστας πέτυχε κάποτε ἐξακριβωμένη ταχύτητα 240 χιλιομέτρων τὴν ὥρα!

Στὸ γκόλφ, τὸ ρεκόρ ταχύτητος τῆς μπάλας εἶναι 310 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Γιὰ ν' ἀποδείξῃ ἐξ ἄλλου τὴ διατρητικὴ ἰκανότητα πού ἔχει αὐτὴ ἡ μπάλα, ἕνας παίκτης τὴν τινάζε μετὰ ὅλη τὴ δύναμή, ἀπὸ ἀπόστασι 1 μέτρου, πάνω σ' ἕνα τηλεφωνικὸ κατὰλογο 500 σελίδων, καὶ τὸν τρύπησε πέρα ὡς πέρα.

Ἡ μπάλα τοῦ φουτμποῦ ὅμως δὲν ἔχει περάσει ποτὲ τὴν ταχύτητα τῶν 56 χιλιομέτρων τὴν ὥρα—ἐνῶ τοῦ πίνγκ-πὸνγκ φτάνει μέ-χοι 80.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κι' η χωριατοπούλα

ΟΤΑΝ πήραμε το τηλεγράφημα που μάς ειδοποίησε πως ο Ράμπερτ Βαϊν, ο ποιητής που επρόκειτο να φιλοδεησούμε, θάφτανε στο σπίτι μας εκείνο το μεσημέρι, ή μπέρα μου κι' εγώ τα χασαίμε. Τόν περιμέναμε γι' αργότερα. Δε μάς είχε ειδοποιήσει πως άλλαζε ή ημερομηνία της διαλέξεως που θάδινε κι' αυτή ή μεταβολή μάς αναστάτωνε. Νοιώσαμε λοιπόν μεγάλη ανακούφιση όταν ή Μελανία Μίτσελ — ή κομψή και μορφωμένη κόρη του δικηγόρου, που είχε οργανώσει τη φιλολογική λέσχη του χωριού μας — μάς δήλωσε πως ήταν πρόθυμη να φιλοξενήσει αυτή τόν επίσημο ξένο.

Τό μόνο που μάς ζήτησε, ήταν να πάω εγώ να τόν πάρω απ' τόν σταθμό, γιατί ή ίδια έπρεπε να τρέξει στο κομμωτήριο για να φτιάξει τα μαλλιά της.

Στις 12 ακριβώς, έβησα στο σταθμό, με τόν παλμό αυτόκίνητο του πατέρα μου. Μά τόν τραίνο είχε έρθει κι' είχε φύγει πιά!

Ρώτησα τόν σταθμάρχη αν είχε δη κανένα ξένο που να μοιάζει με ποιητή. 'Αλλά με βεβαίωσε ότι ο μόνος άγνωστος που είχε κατέβει, ήταν ένας συμπαθητικός νέος, χωρίς γενειάδα ή ακούρευτα μαλλιά, που μονάχα για ποιητής δεν έμοιαζε...

Πάντως, μούδειξε τήν κατεύθυνση που είχε πάρει. Κι' έτσι τόν ανακάλυψα τελικά στη μέση του άηφορικού δρόμου λαχανιασμένο και ιδρωμένο.

Είσαατε ο Ράμπερτ Βαϊν; τόν ρώτησα, φρενάροντας δίπλα του.

— 'Ακριβώς! μου άπάντησε, κυττάζοντάς με με τὰ δμορφα γκριζα μάτια του.

— 'Εγώ είμαι ή Τζούντυ Μπάρκ, τού έξηγησα. 'Ηρθα για να σας οδηγήσω στο σπίτι της μίς Μελανίας Μίτσελ. 'Αποφασίσθηκε να μείντε εκεί.

— Εύτυχώς που ήρθατε! γέλασε ο Ράμπερτ. 'Η ζωή του Λονδίνου με σκούριασε τόσο, ώστε δε θα κατάφερνα ποτέ να φτάσω με τα πόδια στο χωριό.

Κάθισε δίπλα μου, χαμογελώντας πάντα. Καί δεν άργησα ν' ανακαλύψω πόσο εύκολο κι' ευάριστο μου ήταν να κουβεντιάζω μαζί του. Φαινόταν να μ' άκούη τόσο προσεχτικά, σαν να τού μιλούσα για ζητήματα ύψιστης σοβαρότητας...

Στήν πραγματικότητα, τούδειγνα διάφορα μέρη: τόν δάσος που έπαιζα μικρά, τή λιμνούλα που κολυμπούσα, τόν παλμό έρεπωμένο σπιτί που έτρεχα για να κλάω κρυφά όταν με μάλωνανε...

— Πέρασεσ δη σου τή ζωή σ' αυτό τόν χωριό. Τζούντυ; με ρώτησε ξαφνικά.

— Ναί, άπάντησα σαστισμένη. Μά που τόν καταλάβατε; Τόν δείχνω.

— Καί βέβαια τόν δείχνεις...

Δεν πρόλαβα να τόν ρωτήσω τί έννοούσε, γιατί είχαμε φτάσει κι' όλας μπροστά στο χαριτωμένο σπιτί τού δικηγόρου. 'Η Μελανία βγήκε τρέχοντας, πιδ κομψή και πιδ δμορφη από κάθε άλλη φουά.

Μπροστά στο στενό, άβιογο ταγίερό της, ή φαρδιά φούστα μου κι' ή άπλη άσπρη μπλουζίτσα μου φαίνονταν άκόμα πιδ άχαρες.

— Ω, άγαπητέ μου! είπε με φωνή γεμάτη θαυμασμό, καρφώνοντας τὰ μάτια της στο Ράμπερτ. Είσαατε άκριβώς όπως σας φαντάστηκα! 'Η ποιήσι καθρεφτίζεται στο πρόσωπό σας... Διάβασα με συγκίνηση και τήν τελευταία γραμμούλα τού έργου σας... Μεγάλη μας τιμή να σας φιλοξενούμε! Μά γιατί να σας κουράζω με τίς άνοησίες μου; Έλάτε, σας περιμένει ένα ποτηράκι τσέουρου.

Γύρισε σε μένα και με ρώτησε άδιάφορα αν ήθελα να ιμπώ κι' εγώ λίγο μέσα. Τό ύφος της έδειχνε καθαρά πως θα προτιμούσε ν' άνοιθώ. Μά εγώ δέχτηκα.

Τά είχα κυριολεκτικά χαμένα. 'Η Μελανία μου είχε δείξει τόν μεγάλο μου λάθος: Βρισκόμουν πάνω από μισή ώρα με τόν Ράμπερτ Βαϊν και δεν τού είχα πη ούτε μιά λέξη για τὰ ποιήματά του... που άλλωστε δεν τά είχα διαβάσει! Τί θα σκεπτότανε τάχα για μένα;

Κάθισα σε μιά γωνιά τού σαλονιού κι' άφισα τήν κόρη τού δικηγόρου να κάνει έξυπνες ερωτήσεις στο Ράμπερτ σχετικά με τήν τέχνη. 'Εκείνος της άπαντούσε πρόθυμα. Μά, όταν σηκώθηκε να φύγω, μου φάνηκε πως είδα στη ματιά του κάποια άπογοήτευση, σαν να προτιμούσε να γότανε μαζί μου, παρά να μείνη με τή Μελανία... 'Αλλά δεν ήταν δυνατόν! Σίγουρα, θάχα παρεξηγήσει τόν ύφος του...

Γύρισα στο σπιτί μου άπελπισμένη. 'Ο Ράμπερτ Βαϊν ήταν ό πιδ συμπαθητικός νέος που είχα γνωρίσει, και δεν

είχα καταφέρει να τραβήξω τήν προσοχή του. Τού είχα άραδιάσει ένα σωρό άνοησίες και τώρα θά με θεωρούσε όπωσδήποτε ένα άσημαντο κορίτσι, όπως και ήμουνα... Δεν έμεινε παρὰ ένας τρόπος για να διορθώσω τόν κακό: Να πάω στη βιβλιοθήκη και να διαβάσω ό,τι είχε γράψει ο ίδιος κι' ό,τι είχαν γράψει οι άλλοι για κείνον...

Αυτό έκανα, τόν ίδιο άπόγευμα. Είχε σουρουπώσει όταν βγήκα απ' τή βιβλιοθήκη, και δεν είχα προλάβει ν' άπομακρυνθώ ούτε δυο τετράγωνα, όταν έπέσα πάνω στο Ράμπερτ Βαϊν.

— Μπάρ! Τό κοριτσάκι μου! φώναξε με χαρούμενη έκπληξη. 'Ερχεσαι να κάνουμε ένα περίπατο; Φυσικά, δέχτηκα ευχάριστα. 'Ανεβήκαμε στο λόφο, και πρόσεξα πως ο Ράμπερτ έσκυβε κάθε τόσο τόν κεφάλι του και κύτταζε κάτω, σαν να τόν άπασχολούσαν σοβαρές σκέψεις.

— Πού τρέχει τόν μυαλό σας; τόν ρώτησα. 'Ετοιμάζεστε κανένα ποίημα;

— 'Απλώς σκέφτομαι ότι τὰ παιπούτσια μου δεν είναι κατάλληλα για τήν έξοχή, με βεβαίωσε. Καί μη μου μιλάς στον πληθυντικό, σε παρακαλώ!

Δεν είχα καμιά αντίρρηση να τού μιλάω στον ένικό, αλλά δε θά μ' έκανε ποτέ να πιστέψω πως οι σκέψεις του δεν ήταν έντελώς ποιητικές...

— Θα ήθελα να συζητήσουμε λίγο για τήν τέχνη, τού είπα υιοθετώντας τόν ύφος της Μελανίας. 'Ο τρόπος που γράφετε, είναι συγκλονιστικός. 'Υπάρχουν ώρισμένοι κοιτικοί που πιστεύουν πως έχετε τόσο στο ρομαντισμό, ενώ άλλοι υποστηρίζουν πως είσαατε μάλλον ρεαλιστής.

Συνέχισα έτσι για πολλή ώρα, άραδιάζοντάς του φράσεις που είχα μάθει απ' έξω στη βιβλιοθήκη. Καί συγκρατούσα με δυσκολία τή χαρά μου, βλέποντας πως με κύτταζε γεμάτος περιέργεια.

Μά, όταν φτάσαμε στην πόρτα τού σπιτιού μου, με γαίρησε πολύ ψυχρά κι' έφυγε, άφίνοντάς με περισσότερο άπελπισμένη απ' όσο ήμουν τόν προί...

'Η διάλεξι θα γινότανε τήν άλλη μέρα. 'Ετρεξα μισή ώρα νωρίτερα κι' έπιασα θέσι στην πρώτη σειρά. Παρακολούθησα τήν όμιλία τού Ράμπερτ με κομμένη ανάσα. Πόσο άμορφα και πόσο άπλά έξηγούσε τὰ μυστικά της τέχνης του!

Στό τέλος, κάρφωσε τὰ μάτια του άπάνω μου και δήλωσε:

— Καί τώρα θά ήθελα να διαλύσω μιά παρεξήγηση. 'Ο κόσμος νομίζει πως οι ποιητές είναι περίεργα όντα που ζούνε στα σύννεφα και που δεν ενδιαφέρονται για τίποτ' άλλο από τούς στίχους. Αυτό είναι μεγάλο λάθος! Είμαστε κι' έμεις άνθρωποι, άπλοι άνθρωποι. Κι' άλλωστε, πιστέμετέ με, δεν ύπάρχει ωραιότερο ποίημα απ' τήν καθημερινή ζωή, με τίς μικροχαρές και τίς μικρολύπες της!

Κατάλαβα πως άπευθυνόταν σε μένα, και δε μπόρεσα ν' άνθέξω άλλο. Σηκώθηκα, γλύστρησα έξω απ' τήν αίθουσα και πήρα τρέχοντας τόν δρόμο για τόν έρεπωμένο σπιτί. Μ' έπνιγαν οι λυγμοί. Τά είχα κάνει θάλασσα! Είχα παρεξηγήσει τόν μοναδικό άνθρωπο που θά μπορούσα ν' άγαπήσω, που άγαπούσα κι' όλας... και τόν είχα άπαυμάκνει από κοντά μου, θέλοντας να τού κάνω έντύπωση!

Κάθισα στα σκαλιά τού παλμού σπιτιού και βάλθηκα να κλαίω άπελπισμένα. Ξαφνικά, βρέθηκε κοντά μου ο Ράμπερτ. Πήρε μέσα στα χέρια του τόν κεφάλι μου και μου είπε:

— Μην κλαίς, κοριτσάκι μου! 'Όλοι κάνουμε λάθη. Τό ζήτημα είναι να τ' ανακαλύψουμε εγκαίρως!

— Πώς... πως ήερες...; τί θά μ' εύρισκες εδώ; ρώτησα.

— Μου είχες πη πως εδώ έρχόσουνά πάντα για να κλάψης. Καί σκέφτηκα πως, αν είνι κατάλαβει καλά, δηλαδή αν μ' άγαπάς όσο κι' εγώ, θάτρεχες να κρυφής στο έρεπωμένο σπιτί!

— Μά, Ράμπερτ, δεν είμαι παρὰ μιά χωριατοπούλα!... μωμμούρισα. Δε μοιάζω με τή Μελανία...

— Εύτυχώς, άγάπη μου! με δέκωψε.

Και βρέθηκε στην άγκαλιά του.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΠΕΤΕΡΣ

— Μην κλαίς, κοριτσάκι μου! μου είπε ο Ράμπερτ. 'Όλοι κάνουμε λάθη...

Για μία τέλεια ΣΙΛΟΥΕΤΑ

αποτελεσματικότερη άσκησι απ' αυτήν για τους μύς του στομάχου και των γοφών.

Γονατίζετε χάρω, με τα χέρια σας δεμένα πίσω απ' το κεφάλι, τους άγκωνες προς τα πλάγια και την κοιλιά τραβηγμένη προς τα μέσα. Τώρα στρίβετε λίγο το σώμα σας, κατά τέτοιο τρόπο ώστε να καθίσετε βαρειά πίσω στο δεξί γοφό σας (α).

Απ' τη στάσι αυτή, άνασκηστε λίγο, στρίβετε προς το άλλο πλευρό το σώμα σας και κά-

λουέτα. Έμποδίζουν την παχυσάρκία, διαλύουν τα περιττά λίπη, τονώνουν τους μύς και κάνουν το σώμα λεπτό, σφιχτό και εύλυγο.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΝ ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ

Οι γυναίκες υποφέρουν συχνά από ένοχλησεις που είναι άλλοτε περισσότερες και άλλοτε λιγότερες, αλλά και που αποφεύγουν να τις πουν στο γιατρό τους, είτε από ντροπή είτε γιατί δε θέλουν να έκ-

να βάλω κοσμήματα. 'Η έπαφή τους κάνει το δέρμα μου να κοκκινίζει και μου προκαλεί φαγούρα.

Ο οργανισμός της γυναίκας γίνεται εξαιρετικά ευαίσθητος κατά την περίοδο. Το νευροφυτικό σύστημα ιδίως διαταράσσεται σε μεγάλο βαθμό κι' οι συνέπειες αυτής της διαταραχής εκδηλώνονται και στο δέρμα. 'Η κοκκινίλα κι' η φαγούρα αποτελούν άμεσες αντιδράσεις που φέρνουν απώλεια ύπνου, διαταραχή. Μόλις περάσουν τα έμμηνα, τα πρόγυμνα ξαναγυρίζουν στην κανονική τους κατάσταση.

2) Γιατί τα μαλλιά μου δε στρώνουν κατά την περίοδο. Λόγω της διαταραχής του νευροφυτικού συστήματος, για την οποία μιλήσαμε παραπάνω, ο ιδρώτας εκκρίνεται αφθονότερος ιδίως κατά τη νύχτα. Τα μαλλιά ποτίζονται τότε από νερό και δε μπορούν να στρώσουν.

3) Τα στήθη μου είναι μικρά. Πώς μπορώ να τα κάμω να μεγαλώσουν; 'Η διάπλασι του στήθους βρίσκεται σε στενή σχέση με την ανάπτυξη των γεννητικών λειτουργιών. Στα 16 χρόνια ή νέα πρέπει να έχω κανονικά στήθη. Σε διαφορετική περίπτωση, θα συμβουλευήτε ένα γυναικολόγο, που θα σας υποδείξει την κατάλληλη θεραπεία. Τα τοπικά μέσα δεν φέρνουν αποτέλεσμα. Το μασάζ ιδίως αντενδείκνυται, γιατί κάνουν το στήθος πλαστικό. Σε μερικές νέες, η ελαττωματική ανάπτυξη του στήθους οφείλεται σε λόγους ψυχολογικούς. Από ένα αίσθημα ντροπής, δηλαδή, κατά την περίοδο της ανάπτυξης του στήθους τους, κερτώνουν τη ράχη του και μαζεύουν προς τα μέσα τους ώμους τους. Αυτή η κακώς έννοια ντροπής επιδρά άνασταλτικά στην κανονική ανάπτυξη του στήθους.

4) Το στόμα μου μυρίζει άσχημα κι' οι οδοντόπαστες, που χρησιμοποιώ δε μετριάζουν αυτή την κακή άπονοια.

'Η κακή άπονοια του στόματος μπορεί να οφείλεται σε διάφορες αιτίες: χαλασμένα δόντια, πυόρροια, στοματίτιδες, φλογώσεις της μύτης ή του φάρυγγος, παθήσεις του στομάχου (γαστρίτιδες, γαστρικός πόρος), ήπατική ανεπάρκεια, χρόνια δυσκοιλιότητα, παλαιές παθήσεις των νεφρών και σπανιότερα σε παθήσεις των αναπνευστικών οργάνων. Μπορεί επίσης να οφείλεται σε κατάρχησι του καπνίσματος. 'Αν ή κακή άπονοια οφείλεται σε μία από τις αιτίες που αναφέραμε, είναι αυτόνοτο ότι οι οδοντόκρεμες κλπ. δεν πρόκειται να φέρουν αποτέλεσμα. Πρέπει να θεραπεύσετε τη βασική πάθηση.

5) Το πρωί, όταν σηκώνωμαι από το κρεβάτι μου, τα μάτια μου έχουν αλβούρα μαύρους κύκλους.

Στις νέες αυτό το φαινόμενο οφείλεται συνήθως σε κόπωση. Παρατηρείται επίσης κατά την περίοδο των έμμηνων. Στις μεγαλύτερες είναι ένδειξι ελαττώσεως της ελαστικότητας του δέρματος και έλασθενισμός των μυών. 'Η κατάρχησι του καπνίσματος και των οινόπνευματων ποτών και οι άγρυπνίες προκαλούν επίσης την εμφάνισι μαύρων κύκλων γύρω στα μάτια.

6) Θεώωμαι ότι γίνομαι άτυπαθητική στον άντρα μου, γιατί ροχαλίζω τη νύχτα.

Δεν υπάρχουν, δυστυχώς, μέσα θεραπείας που ροχαλίσματος. Μπορούμε, όμως, να σας υποδείξω με τις κυριώτερες αιτίες που το προκαλούν.

Κατά γενικό κανόνα, οι σωματικές άνθρωποι ροχαλίζουν περισσότερο από τους αδύνατους. 'Αν λοιπόν, είσαστε παχεία, πρέπει ν' άδυνατίσετε. 'Η μεγάλη κόπωση κι' η υπτία στάσι εύνοούν επίσης το ροχαλίσμα. Άλλες αιτίες είναι η φλόγωσις ή οι έκλαστικές της μύτης, οι χρόνιες άμυγαλίτιδες κι' η δυσχέρεια των αναπνευστικών κινήσεων. Το παραφορτωμένο στομάχι εύνοεί επίσης το ροχαλίσμα. Πρέπει, λοιπόν, να τρώτε ελαφρά το βράδι.

Επιβίτροφύ

Η τετραήμερος ή ζέστη ή καυτή και φλογερή όλοένα και καλυμαρει, διαρκώς κι' ύπαρχωρει κι' όσοι πήσαν τα λαγνάδια, τα νησιά και τα βουνά την πρωτεύουσα την άδεια πλημμυρίζουνε ξανά. 'Ετσι ή πόλις παύει πλέον, μονομιάς να θυμίζει τη... Σαχάρα, λόγω ζέστης κι' ερημιάς!

Επιστρέφουν, με δυο λέξεις, φρέσκοι-φρέσκοι κι' εδ-δοσι άπηλανσαν έφτος τις γαρές της έσοχης και, παντού κι' όλες τις ώρες, σου άνοιγουν συζητήσεις για ταξίδια σ' άλλες χώρες για σπουδαίες κατακτήσεις, για μεγάλες γνωριμίες μετά κροίσων κι' ήγεμόνων κι' είναι όνειρα, τα πλείστα... «θερινών νυκτών» και (μόνον).

Για «τρελλές επιτυχίες» σου μιλάνε όλοι κι' όλες, δηλαδή σε ξεθεώνουν στα λιμά και στις παρόδες. Και σου λέει ή 'Αφροδίτη, διά τρόπον ύπερηφάνου, ότι έσπερνε απ' τη μήτη γυνά καπνοβιομηχανού και σαν έξυπνη έκείνη και σαν γόσσα μοιραία, επί διμηνον, περίπου, τον «φουμάριζε» ώραία!

Μίσ' στά... «φούμαρα» τα τόσα, θα σου πη κι' ή Μαί- (ση άνέτως, πώς στενάζει ή Παρνασίδα για χατήρι της έφτος κι' είχε τέτοια ιστορία ή πολλή της ή σαγήνη, ώστε κόντευε Μαρία... Πενταγιάτισσα να γίνη κι' εαν έμνε ακόμα στους Δελφούς λίγο καιρό, θα σφαζόνταν... παλληκαρία στο δικό της το φουρώ!

Κομψασμός και φαντασία συνεχώς παίρνει και δίνει και σου λέει ή Στέλλα ότι πήγε φέτος στο Ροδί, αν και ήταν καλεσμένη ή μαμά της ή Κατίνα να περάση καλοκαίρι στον 'Ελλάση την... 'Αριστίνα! Και γελούν οι γείτονες της και γελάς πολύ κι' εσύ, γιατί ή μάνα της τυγχάνει μιά βαρέλλα και μισή και θυμίζει ή εμφάνισι της κάτι κίτη, πάνω- κάτω, που τα μπάζει ο Τέλης μόνο στα... φαλαίνοθηρικά του!

Εύτυχής στη γειτονιά της κι' ή Μιμή γυρίζει πάλι κι' όλο λέει, αυτές τις μέρες, με άφέλεια μεγάλη, ότι πέρασε το θερος στο Πηλίου τα χωριά και της άρεσε ιδιαιτέρως ή 'Αγυιά κι' ή Πορταριά... Κι' από φίλους και γνωστούς της ένεός άκούς, εν τέλει ότι άπλως είχε νοικιάσει μιά παράγκα στην... Πεντέλη!

Ζωηρότατη γυρίζει και ή κυρία Νανσινά κι' έντυπωσες άραδιάζει από κέντρα λουτρού... Μα παρ' όλο που έσπευσε σε μεγάλη φλυαρία, δεν θα πη ποίς είχε πάει για λουτρό στην... 'Ικαρία, γιατί θάναι τέτοιο πρόγμα καθάση όμολογία ότι λόγω ήλίκιας, πάσχει από... ισχυαλγία!

Παίρνει τέλος, άναγνώστα, ή σαιδόν της έσοχης και στενάζουν ώοισμένοι παντρεμένοι άτυχείς, γιατί στέλνει μήνυμά της ή κυρά τους ή χουσή, πως κι' έκείνη κι' ή μαμά της ξεκινάνε, άπου νάνα, απ' το Δείνα το νησί... Και νησι όταν άκούνε τέτοιο σύζυγο εν νένει, ή ψυχή τους ατερονυχίζει και στην... Κούλουση πηγαίνει!

Επιστηράφισος
Μα Τάρμα
Συνοχάριος Γ.

Οι τρεις άσκήσεις που καλλιεργούν τις γραμμές

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, οι γυναίκες που έχουν εκ φύσεως τέλειες σωματικές αναλογίες, μπορεί να μετρηθούν στα δάχτυλα του ενός μόνο χεριού. Μιά βόλτα, άλλωστε, στις καλοκαιρινές πλάς άρκει για να σας πείση γι' αυτό. 'Αλλά, μιά σειρά από τρεις άσκήσεις μπορεί να καλλιεργήση σημαντικά τις γραμμές του γυναικείου σώματος στα τρία κυριώτερα σημεία του: τους γοφούς, τη μέση και το στήθος.

Αν είσαστε άσυνήθιστη στη γυμναστική, άρχίστε με λίγα λεπτά κάθε μέρα και τα αυξάνετε λίγο-λίγο, ώσπου να φτάσετε να διαθέτετε ένα τέταρτο της ώρας γι' αυτή την καθημερινή γυμναστική σας.

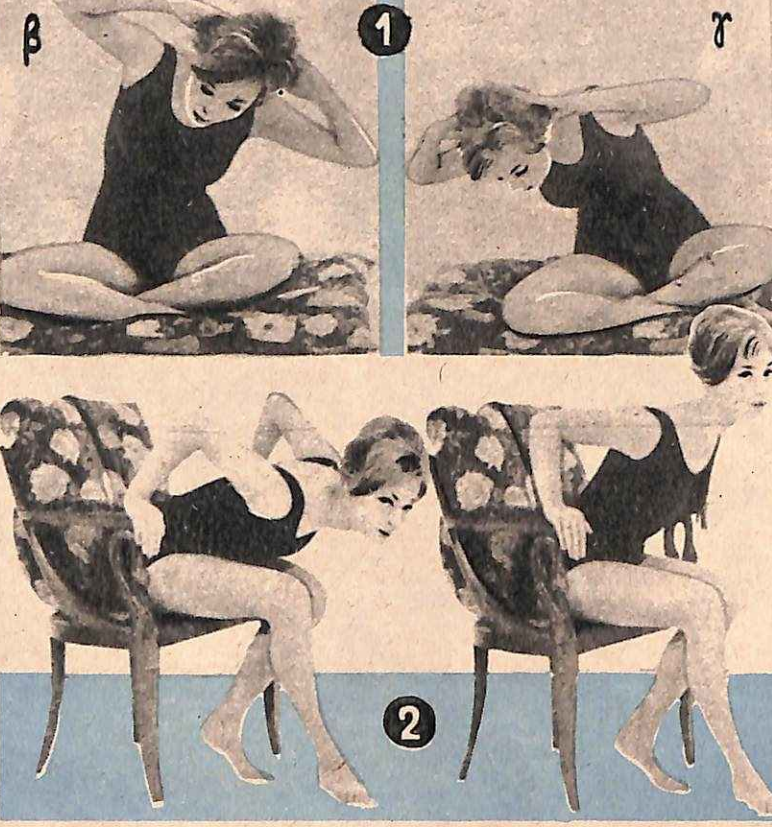
1) 'Η άσκησι αυτή είναι ίνδική. Θα σας βοηθήση πολύ στο ν' άποκτήσετε λεπτή και εύλυπη μέση. Βάζετε χάρω στο πάτωμα ένα μεγάλο μαξιλάρι και κάθεστε πάνω σταυροπόδι, με την πλάτη σας έντελώς ίσια, τα δάχτυλά σας ένωμένα πίσω απ' το κεφάλι σας και τους άγκωνες τευτμένους προς τα πλάγια (α).

Με το κορμί σας ίσιο πάντα και την κοιλιά τραβηγμένη προς τα μέσα, άναπνέετε άργα και βα-θειά σ' όλο το διάστημα της άσκήσεως. Πέρνετε άριστερά, ύστερα έμπρός, έπειτα δεξιά, ώστε να διαγράψετε ένα δάκλαιο κύκλο με το σώμα σας, όσο μεγαλειότερο μπορείτε (β).

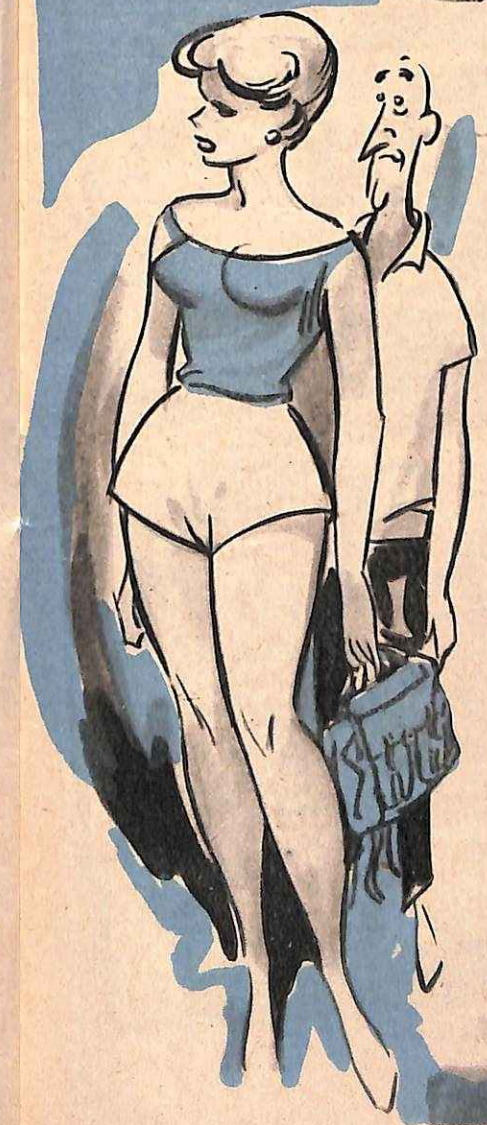
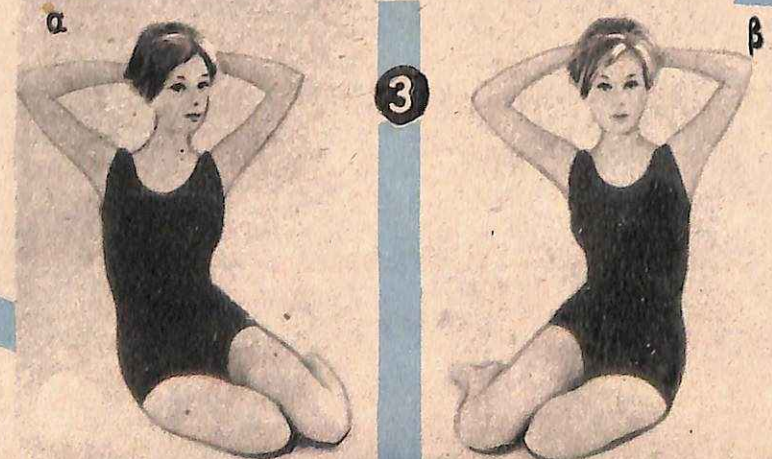
Ξαναγυρίζετε άριστερά κι' έπαναλαμβάνετε αυτή την κίνησι τρείς φορές, άναπνέοντας άργα, ξαναπαίρνετε την ίσια στάσι απ' την όποια ξεκινήσατε. 'Υστερα εκτελείτε την ίδια άσκησι δυο φορές προς την αντίθετη διεύθυν-σι (γ).

2) Σε όποιαδήποτε ώρα της ή-μέρας μπορείτε να κάνετε αυτή την άσκησι που καλλιεργεί το στήθος. Κάθεστε σε μία πολυθρό-να, άκουμπώντας στα μπράτσα της τους άγκωνες σας και τα χέρια σας. Σκύβετε πολύ μπροστά, χωρίς όμως να λυγίσετε καθόλου τη μέση σας, ώσπου ν' άγγίξετε με το στήθος σας τα γόνατά σας. Στρίβετε σιγά-σιγά το σώμα σας προς τα δεξιά, διατηρώντας πάντα ίσια κι' άλύγιστη τη ράχη σας, κι' ύστερα προς τ' άριστερά. 'Επαναλαμβάνετε πέντε φο-ρές, με μικρές διακοπές ανάμεσα τους.

3) Δεν υπάρχει καλλίτερη και

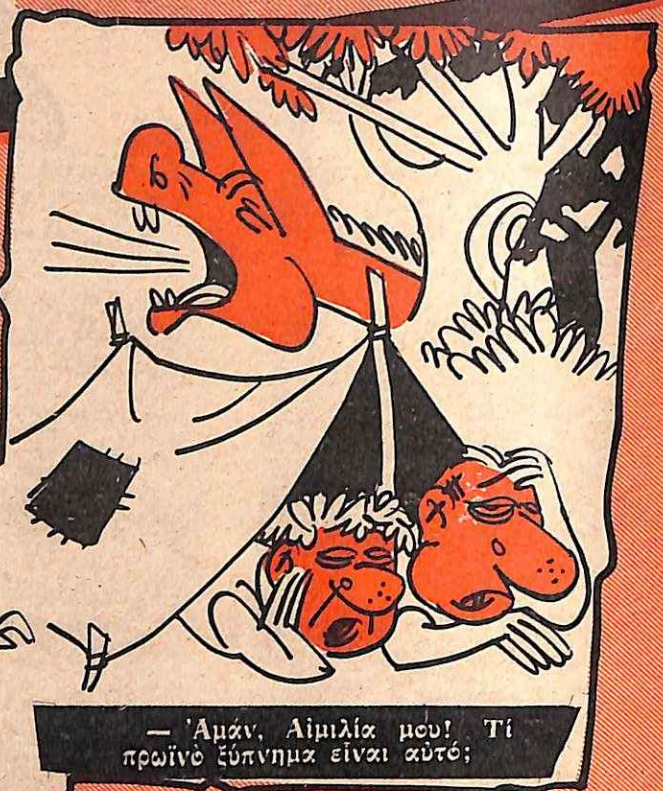
θεσθε πάνω στον άριστερό γοφό. 'Η κίνησι πρέπει να είναι συνεχής (β). Για να μην κουράζεσθε πολύ, τις πρώτες λίγες φορές, μπορείτε να κάθεστε πάνω στις φτέρνες σας, άνώμεσα στις κινήσεις των γοφών. Καί μιά γενική συμβουλή: Περπατάτε όσο περισσότερο μπο-ρείτε. Το περπάτημα και το κολύμπι είναι πρώτης τάξεως άσκήσεις, για ν' άπακτήσετε μιά ώρα ή σι-3) Δεν υπάρχει καλλίτερη και

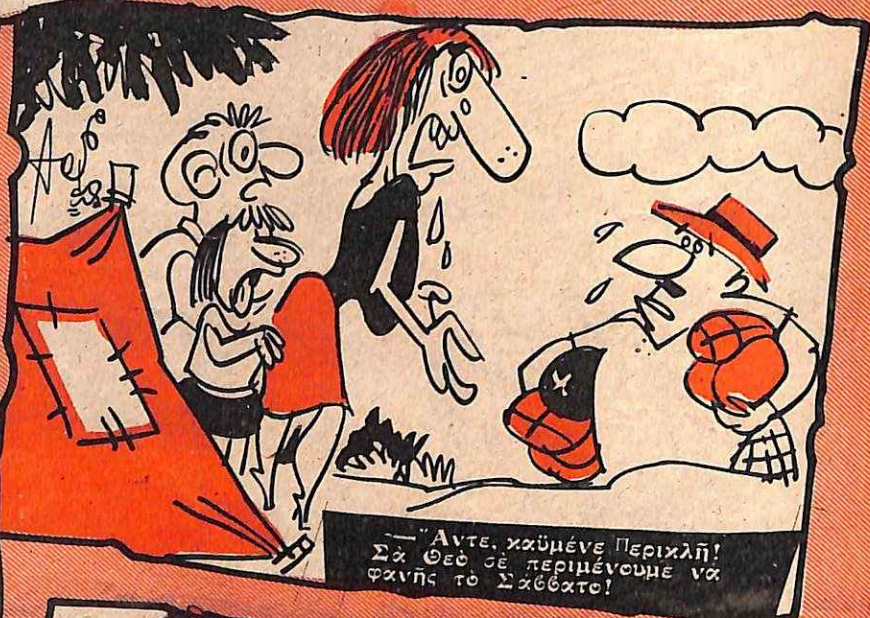
Καταβυθνώσεις... του Αρτέλαου

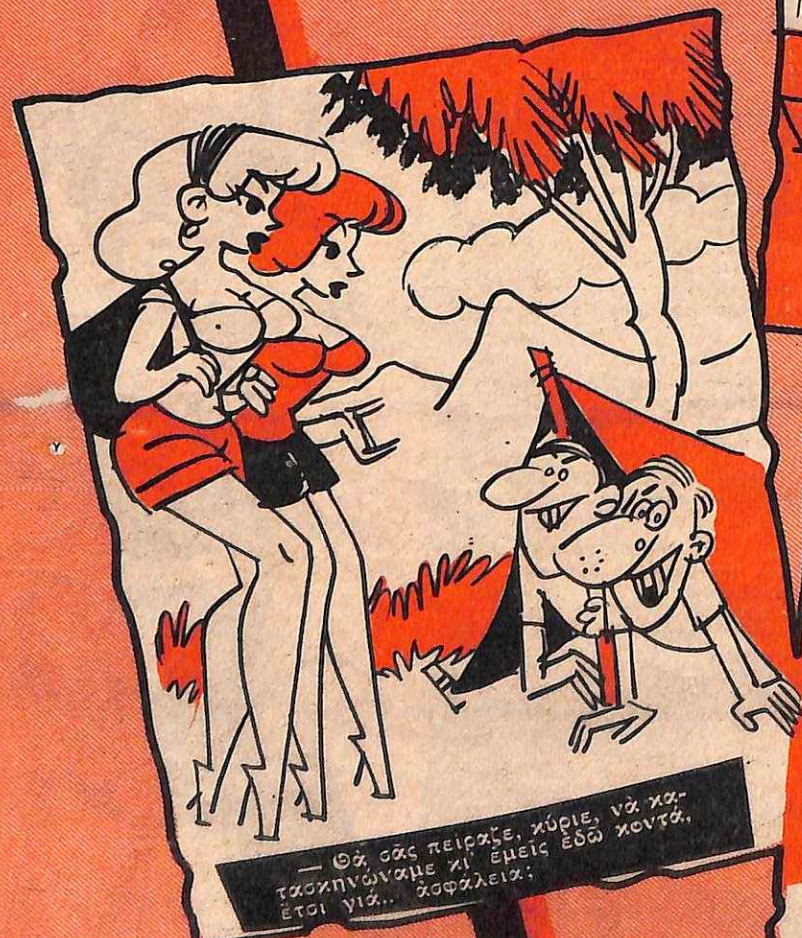
— Βιάσου, Στέφανε! Περνάει το λεωφορείο για την Αθήνα!

— Άντάν, Αιμιλία μου! Τί πρωινό ξύπνημα είναι αυτό;

— Άντε, καυμένη Περίκλη! Σα Θεό σε περιμένουμε να φανής το Σάββατο!

— Θά σάς πείραζε, κύριε, να χατακηνώνναμε κι' εμείς εδώ κοντά, έτσι γιζ... ασφάλεια!

«Κάλλιο γαϊδουρέδενε παρά... γαϊδουρεύει!»

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία φθινοπωρινή νύχτα, στη Τζατζία, ένα όρεινό χωριό κοντά στο Σαν Ρέμο, πεθαίνει από μια μυστηριώδη αρρώστια η Μαρία Κοτάντζι, μία κοπέλλα 16 χρόνων, το λεπτοκαμωμένο κορμάκι της οποίας την έκανε να φαίνεται για ώδεκα. Ένώ η μητέρα της, η βαρύνη Τζούλια Κουτάντζι, βρίσκεται στο δωμάτιο της νεκρής, την πλησιάζει η πιστή της υπηρέτρια Ροζαλία και την παρακινεί να πάει να φάει και να κοιμηθεί, μία και όλα μαζί... τελειώσαν. Πάνω σε μία λογομαχία των δύο γυναίκων μπαίνει στο δωμάτιο ο Άρνολντο, ένας άντρας, που η βαρύνη αγαπά παράφορα και είναι αποφασισμένη να κάνει οποιαδήποτε βουσία, για να τον κρατήσει κοντά της. Ο Άρνολντο σκύβει σε μία στιγμή να φιλήσει τα χέρια της Μαρίας και παρασυνεύεται, που είναι μόνον παγωμένα, αλλά το δερμα της παραμένει μαλακό. Το πρωί της επομένης, πλήθος κόσμου συνοδεύει το σκεπασμένο από λουλούδια φέρετρό της Μαρίας ως το νεκροταφείο που βρίσκεται σε ένα ύψωμα. Όταν ο νεκροθάφτης αρχίζει να ρίχνει πάνω στο φέρετρο τις πρώτες στυριές με χώμα, όλοι φεύγουν και μένει τελευταίος κοντά του ο γιατρός, ο οποίος έχει συνεννοηθεί μαζί του για να του εξασφαλίσει πτώμα για να το πειράξουν και να του λέει να του πάει κρυφά τη νύχτα στο σπίτι του τη νεκρή Μαρία, για να τη μεταχειριστεί για ανατομικές μελέτες. Έτσι γίνεται πραγματικά. Αλλά, μόλις ο γιατρός αρχίζει να κόβει με το νυστέρι του τις σάρκες της Μαρίας, η νέα συνέρχεται, γιατί είχε πάθει απλώς νεκροφάνεια. Ίκετεύει δε τον Κάρλο να την κρύψει στο σπίτι του και να μην αναφέρει σε κανένα τη νεκροφάνειά της. Εκείνος δέχεται και την προσιποιεί όσο μπορεί επί ένα υψόν, για να ξανθορμή τις δυνάμεις της. Σιγά-σιγά την ερωτεύεται κι' όταν αυτή του αναγγέλλει πως θα φύγει σε λίγες μέρες για να μην του δινει για βάρος, της προτείνει να νινει γυναίκα του. Εκείνη του δηλώνει πως τον συμπαθεί, επιφυλάσσεται όμως να του απαντήσει. Και, σε λίγες μέρες, φεύγει κρυφά, αφήνοντας του ένα γράμμα που του λέει πως δε μπορεί για την ώρα να τον παντρευτεί, γιατί έχει να εκπληρώσει κάποια αποστολή. Έπειτα από κάποιο καιρό, την ξαναδριόκουσε τελειώς άλλαγμα, κι' ανώνυμη. Έχει πάρει το όνομα Μάριον και είναι μία μετωμένη, σωστή γυναίκα, και τραγουδιότα ο' ένα κοσμικό κέντρο, με αμέτρητους θαυμαστές στους οποίους όμως δεν παραχωρεί την παραμικρή ευνοία. Ένας απ' αυτούς είναι κι' ο κόμης Άρνολντο, ο παλιός φίλος της μητέρας της, που την έχει τώρα παντρευτεί. Όταν έφυγε απ' το σπίτι του γιατρού, η Μάριον κατέφυγε στο σπίτι μιας καλής κωϊκής, που τη σούτησε στην κόρη της Λουκία που εργαζόταν ως υπηρέτρια στο Τουρίνο.

— Η καλή γυναίκα επέμενε να τη συνοδεύει, γιζ να μη χάσει το δρόμο. Μετά τα λεφτά, που της έδωσε η κοπέλλα, της έδωσε ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως. Τη βοήθησε να ανέβει και να εγκατασταθεί σ' ένα βαγόνι, κι' έμεινε εκεί, ώπου ξεκίνησε το τρένο.

Η Μάρια έκανε όλο το ταξίδι, χωρίς κανένα απρόοπτο. Στο σταθμό του Τουρίνου, ζήτησε λίγο απ' τη μεγάλη κινησι. Μά δεν έπρεπε να δείξει αδυναμία... Ήξερε, άλλωστε, καλά αυτή την πόλη, από άλλοτε.

Δε δυσκολεύτηκε, λοιπόν, να βρει το δρόμο και το σπίτι, που ζητούσε. Κρατούσε το γράμμα, που της είχε δώσει η γριζα χωρική για την κόρη της Λουκία Μελάσσο, που έμεινε στην όδο Τβιοδέρι.

Η Λουκία ήταν στην υπηρεσία

μιάς γριζας κυρίας, χήρας, που ζούσε μονάχη και διατηρούσε στο σπίτι της πέντε ή έξη σκυλιά. Είχε αναλάβει προπάντων να περιποιείται αυτά τα ζώα. Τις άλλες δουλειές του νοικοκυριού τις έκανε μία ηλικιωμένη υπηρέτρια, που εργαζόταν πάνω από 30 χρόνια σ' αυτό το σπίτι.

Η Λουκία ήταν πολύ ευχαριστημένη απ' την κυρία της, μα κι' εκείνη τη συμπαρούσε για την ειλικρίνεια της και τους γλυκούς τρόπους της.

Η Λουκία παραδενύχτη και χάρηκε, όταν η Μαρία της έδειξε, ότι της έφερε ένα γράμμα απ' τη μητέρα της. Την πήρε αμέσως μέσα, την άφησε να περιμένει στο χαλ κι' έτρεξε με το γράμμα στην κυρία της.

Η Μαρία είχε καθίσει στο μετάνι. Ήταν κατακουρασμένη απ' το ταξίδι. Ωστόσο, οι προσπάθειες, που είχε καταβάλει ως τότε, είχαν αυξήσει ακόμα περισσότερο την ενεργητικότητά της κι' είχαν ενισχύσει την απόφασή της.

Σε λίγο, εξαγύρισε η Λουκία και της είπε:

— Το επίθετό σου. Δέν έχω επίθετο, κυρία. Οι χωρικοί, που με βόηκανε στο δρόμο, δέν ξέρανε τίποτα για τους γονείς μου...

— Καλά, καλά... Πήγαινε με τη Λουκία.

Οι δύο κοπέλλες συμπάθησαν γρήγορα η μία την άλλη. Η γλυκειά και δειλή Λουκία έμενε έκστατη είχε εκδηλώσει μάλιστα φανερά το θαυμασμό της. Από τότε, η δεσποινίς της απαγόρευσε να παρουσιάζεται στη σάλα όταν βρισκόταν εκεί ο αραβωνιστικός της.

Έτσι άρχισε τις εθροπρξίες να ναι τον της.

Όταν πήγαινε η Λουκία να την επισκεφθεί, στις ελεύθερες ώρες της, η Μαρία της εκμυστηρεύτηκε:

— Κάνω ύπομονη γιατί έχω το σκοπό μου. Να δες πως δε θ' αργώ να αλλάξω ζωή!

Κάθε βράδυ, πριν πλαγιάσει, θυγαζέ απ' το μπαούλο της, ξεσπο φάρμα, που της είχαν βάλει όταν τη νομίσαν νεκρή, κι' έμεινε όσα πολλά, κυττάζοντάς το, θυθυμένη στις οδυνηρές σκέψεις της...

Γ.

Στο ίδιο σπίτι, του δικηγόρου έμεινε και μία οικογένεια από καλλιτέχνες, για τους οποίους κυκλοφορούσαν διάφορες φήμες. Λέγανε, ότι η σύζυγος ήταν μοναχοκόρη κάποιου κόμης, ότι είχε ερωτευθεί ένα φώριο τραγουδιστή, ονόματι Σιλβάνο, ότι είχε φύγει μαζί του κι' ότι την είχε παντρευτεί.

Ο πατέρας της την είχε καταραστή, κι' είχε φροντίσει από τότε να δοθεί αλλ' τον την περιουσία, για να μη βολή τίποτα η κόρη του μετά το θάνατό του. Ωστόσο, ο αντρώπος δέν έχασε το θάρρος του. Η κόρη του κόμης εμφανίστηκε κι' αυτή στη κωμική, έτσι μπόρεσαν να ζήσουν και να συντηρήσουν τα δύο παιδιά τους.

Ένα πρωί, που η Μάριον βρισκόταν μόνη στο σπίτι, άκουσε απάμισμένες φωνές απ' το άπανο πάτωμα. Βγήκε έξω, μαζί με τους άλλους γείτονες, κι' έμεινε πως είχε πεθάνει η μεγαλύτερη κόρη της τραγουδίστριας, που ήταν αρρωστή, εδω κι' ένα μήνα. Ανέθηκε αμέσως

Μικρή ιστορία

Διαγωνισμοί

Μία μεγάλη εταιρεία ποτοποιίας προκήρυξε διαγωνισμό για τη σύνθεση μιας διαφημιστικής αφίσσας με θέμα τα προϊόντα της.

Μεταξύ των διαφόρων γνωστών ζωγράφων έλαβε τυπωμένους τους όρους του διαγωνισμού κι' ο «μαίτρ» Σπριτίδης, μεγάλος λατρός του αλκοόλ.

Αρχισε, λοιπόν, να διαβάει: «Προκηρύσσουμε διαγωνισμό για (μια) αφίσα, που θα δεχόμαστε με πολύ ευχάριστη όποι υψωμένα σχέδιά σας. Η αφίσα που θα προτιμήθαι θα βραβεύθαι με 50.000 δραχμές. Τα σχέδια που δέν θα τύχουν της εγκρίσεως μας, δέν θα επιστραφούν. Α. Ε. ΟΙΝΟΦΛΕΣ».

— Άραιο και τούτο!... λέει ο Σπριτίδης. Και χωρίς να χάσει καιρό παίρνει αμέσως μολύβι και χαρτί.

— Αποφασίζεις να λάβεις κιόλας μέρος στο διαγωνισμό; τον ρωτάει εκπληκτική η γυναίκα του.

— Σκεδόν... απαντάει ο Σπριτίδης.

για να προσφέρει τις υπηρεσίες της στη χαροκαμένη μητέρα.

Ανατρίχισε, όταν πάτησε το πόδι της στην καμαρούλα, όπου ο Σιλβάνο κι' η γυναίκα του, γονατισμένοι κοντά στο κρεβάτι της νεκρής, κλαίγανε με σπαραγμό.

Μερικοί γείτονες προσπαθούσαν ν' απομακρύνουν τη μητέρα, εκείνη όμως τους ξέφυγε, φωνάζοντας:

— Αφήστε με, αφήστε με! 'Αννέττα μου!... Κούταξέ με! Δεν είν' αλήθεια πώς πέθανες!

— Όχι, δεν είν' αλήθεια, είπε μια φωνή πίσω της.

Η δύστυχη μητέρα πετάχτηκε με όρμη.

— Ποιος μίλησε;... φώναξε.

— Έγώ, απάντησε η Μάριον.

— Όχι, κυρία, δεν είναι νεκρή η καμαρούλα σας. Κούταξτε τα μάτια της, τα ρουθούνια της. Αφήστε με να κάνω ό,τι πρέπει, και θα δείτε!

Με τα μάτια γυρολόγωνα από έκπληξη κι' απελτίσια μαζί, ο Σιλβάνο κι' η γυναίκα του παραμέρισαν κι' έκαναν τόπο στη Μάριον.

Για μερικά δευτερόλεπτα, απλόηθη μέσα στο δωμάτιο, μία παράξενη σιωπή. Δεν ακουγόταν ούτε ανασα...

Η Μάριον έσκυβε πάνω απ' τη μικρή, που φαινόταν παγωμένη και δίχως ζωή. Είχαν ανέβει δάκρυα στο μάτι της. Της φαινόταν πως έβλεπε τον έαυτό της στο νεκροκρέβατο, απ' όπου την είχαν σπρώξει για να την πάνε στο νεκροταφείο...

Ανατρίχισε από φόβη. 'Αν έρθαν ζωντανή αυτή τη μικρούλα;... Όχι, δεν είχε πεθάνει!

— Ο δόκτωρ Κάρλο της είχε διδάξει όλα τα συμπτώματα του πραγματικού θανάτου, όπως έπληρης της είχε εξηγήσει τα φαινόμενα της νεκροφάνειας. Δε μπορούσε, λοιπόν, να γελαστώ.

Πίεσε ελαφρά κι' επαναλημμένως το λαιμό της μικρής σ' ένα ωρισμένο σημείο, κι' άμέσως το σώμα της κουνήθηκε σπασμωδικά.

— Είν' αλήθεια λοιπόν; φώναξε η μητέρα. Ζή, ζή ακόμα;...

— Ναι, απάντησε η Μάριον. Δώστε μου λίγο αϊθέρα.

— Δεν έχουμε.

— Πάω να πάρω. Θα ξαναγυρίσω άμέσως.

Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα. Ήταν τραγική, λαχανιασμένη.

Όταν ξαναγύρισε, η καμαρούλα ήταν γεμάτη κόσμο. Όλοι την κύταξαν, κατάπληκτοι.

Αυτή ξανάσκυψε πάνω απ' τη μικρούλα, ξεδούλωσε το μπουκαλάκι με τον αϊθέρα και το πλησίασε στη μύτη της.

Το κοριτσάκι βόγγωσε ελαφρά και κουνήθηκε πάλι. Η Μάριον άφησε τότε κατά μέρος τον αϊθέρα και συνέχισε το μασάζ στο λαιμό και στο στέρο της.

Σιγά-σιγά, η μικρή άρχισε ν' αναπνέει κανονικά. Έπειτα από μερικά λεπτά, άνοιξε τα μάτια της και μουρμούρισε:

— Μαμά... μπαμπά...

Η σκηνή που ακολούθησε, δεν περιγράφεται. Η τραγουδίστρια φιλούσε τα χέρια και το πόρμα της Μάριον. Εκείνη χαμογελούσε και της εξηγούσε πως δεν είχε κάνει τίποτα το εξαιρετικό. Ήταν προηγούμενος στην υπηρεσία κάποιου γιατρού — είπε — και είχε μάθει μερικά πράγματα για τις νευρικές κρίσεις και για τα φαινόμενα που παρουσιάζουν.

— Η 'Αννέττα μας, της είπε ο Σιλβάνο, υπέφερε από σπασμούς από τότε που γεννήθηκε, ίσως απ' τις πολλές στενοχωρίες, που δοκίμασε η μητέρα της κατά την εγκυμοσύνη. Έδώ κι' ένα μήνα, η κατάστασή της μας άνησυχούσε. Πάθαινε λιποθυμίες, διαλείψεις...

— Θα δήτε πως δε θα πάθι πια τίποτα, τον βεβαίωσε η Μάριον. Μά, αν τυχόν παρουσιάσει δισιδήματα, θα σάς πω εγώ τι φάρμακα πρέπει να της δώσετε.

— Να είσαστε ευλογημένη για το μεγάλο καλό που μας κάνετε! Μπορείτε να μάς ζητήσετε και τη ζωή μας ακόμα.

Από τότε, δημιουργήθηκε μία αληθινή οικειότητα ανάμεσα στη Μαρία και την τραγουδίστρια. Όταν είχε λίγη ώρα διαθεσίμη, η κοπέ-

λα άνεβαινε να βοηθή την καινούργια φίλη της και να κουβεντιάσει μαζί της.

Στο μεταξύ, η 'Αννέττα είχε συνέλθει τελείως κι' έδειχνε αληθινή λατρεία για τη Μάριον.

— Πέστε μου την αλήθεια! είπε ένα βράδυ η τραγουδίστρια στη Μάριον. Δε μπορεί να γεννηθήκατε σεις σε χωριό!...

Η κοπέλλα ζάρωσε τα φρύδια της.

— Όχι, απάντησε θλιμμένα. Έχω κι' εγώ το μυστικό μου, αλλά δε μπορώ να σάς το πω.

— Ούτε κι' εγώ ζητώ να το μάθω. Υπάρχουν πράγματα, που είναι καλύτερα να μένουν κλεισμένα στην καρδιά μας. Μου φαίνεται ωστόσο αδύνατο να προσαρμοσθώτε στη ζωή που κάνετε.

— Μά δε σκοπεύω να τη συνεχίσω. Μπορείτε δε να με βοηθήσετε σεις για να την αλλάξω;...

— Πέστε μου, πείτε μου, τι μπορώ να κάνω για σάς! Θέλω τόσο πολύ να σάς αποδείξω την εγνωμοσύνη μου!...

Τα μάγουλα της Μάριον κοκκίνισαν ζωηρά κι' ύστερα χλωμίσαν.

— Θάθελα ν' ακολουθώ κι' εγώ το στάδιό σας! ψιθύρισε.

— Να γίνετε τραγουδίστρια. 'Α! Πιστέψτε με, δεν είναι ο ωραιότερος δρόμος για μία τίμια κοπέλλα. 'Αν ξέρατε τις προσπάθειες που αναγκάσθηκαν να κάνω εγώ για να προσαρμοσθώ!...

— Σας πιστεύω. 'Όσοο έχω πάρει πια την απόφασί μου... Δε σας κρύβω πως ξέρω ήδη λίγη μουσική.

— 'Α, έτσι; Αυτό είναι ένδοξο έργο!

— 'Αν θα είσαστε ελεύθερη απόψε, κατεβήτε να με βοηθή. Τά φαντικά μου θα λείπουν. Έχουν προσκληθ' σε τραπέζι. Θα μπορέσουμε, λοιπόν, να δοκιμάσουμε μαζί μερικά τραγούδια, στο πιάνο της δεσποινίδας.

— Ναι, ναι, πολύ ευχαρίστως! Η Μάρια περίμενε με καρδιοχτύπι να φύγει ο δικηγόρος με την κόρη του και να κατεβή η τραγουδίστρια.

Η νέα γυναίκα νόμιζε πως είχε να κάνει με καμμία αρχαρία. Όταν όμως κάθισε στο πιάνο για να τη συνοδεύει, της έκαναν εντύπωση το μέταλλο της φωνής της και η τέχνη της.

Μα έσεις πρέπει να έχετε σπουδές φωνητική! φώναξε.

— Όχι, σάς βεβαιώ, απάντησε.

— Έχετε πάντως μία γλυκύτητα φωνής μετριο-σοφικά και βάσανοι να μη την καλλιεργήσετε. Μ' ένα τέτοιο φυσικό χάρισμα, δεν πρέπει βέβαια να εξακολουθήσετε να κάντε την υπηρέτριά!

— Πέριμένα μονάχα μία ευνοϊκή ευκαιρία, για ν' αλλάξω ζωή, κι' η Θεία Πρόνοια μου έστειλε σάς.

Πρέπει να την ευχαριστήσω κι' εγώ, που σάς έστειλε σε μένα! είπε με δίσχυση η γυναίκα του Σιλβάνο. Ποτέ δε θα ξεχάσω όσα σάς όφειλω!

Η Μάρια προσπάθησε ν' αλλάξει όμιλη.

— Πιστεύετε, λοιπόν, πως μπορώ να παρουσιαστώ στη σκηνή; ρώτησε. Θάθελα τόσο πολύ ν' αρχίσω, το γρηγορώτερο!...

— Ένωια σας, θα φροντίσω εγώ! Στο μεταξύ, τραγουδήστε μου μία ρομάντσα που να την ξέρετε καλά και να σας άρεση.

Η Μαρία δέχθηκε πρόθυμα. Διάλεξε μία ρομάντσα, που είχε ακούσει συχνά να τραγουδά η μητέρα της.

Άρχισε με κάποιο δισταγμό. Γρήγορα όμως πήρε θάρρος και τραγουδούσε με γλυκά και μαεστρία.

Μόλις τελείωσε, ακούστηκαν απ' το διπλανό δωμάτιο δυνατά χειροκροτήματα, μαζί με κραυγές θυμού και αγανακτήσεως.

Ο δικηγόρος είχε γυρίσει στο σπίτι του, μαζί με την κόρη του και τον άρραβωνιαστικό της. Έπειδή είχε πη στη Μάριον να μην τους περιμένει, άνοιξε μόνος του την εξώπορτα. Μόλις μπήκε όμως, σταμάτησε έκπληκτος. Είχε ακούσει τους ήχους του πιάνου και τη γλυκύτατη και δροσερή φωνή, που τραγουδούσε.

— Ποιά τολμάει ν' αγγίξει το πιάνο μου και να τραγουδά στο σπίτι μου; διαμαρτυρήθηκε η κόρη του, κατάπληκτη και θυμωμένη.

— Σώπα! Άρθηκε να τελειώσει... της σύστησε ο άρραβωνιαστικός της.

Μολονότι τρέμανε από περιέργεια και θυμό, πατέρας και κόρη περίμεναν.

Η Μαρία κι' η φίλη της δεν είχαν αντιληφθεί τίποτα. Όταν όμως, στο τέλος του τραγουδιού, άκουσαν τα χειροκροτήματα και τις θυμωμένες φωνές, τινάχτηκαν κι' οι δυο, τρομαγμένες.

Ο δικηγόρος, η κόρη του κι' ο άρραβωνιαστικός, μήκανε στη σάλα.

— Τι κάνετε έδω; ούρλιασε ο πρώτος. Πώς τολμάστε, κυρία να μπήτε στο σπίτι μου και να τραγουδάτε κατά την απουσία μας; Πόιν προλάβη όμως να μιλήση η γυναίκα του Σιλβάνο, απάντησε η Μάριον:

— Έγώ την παρακάλεσα, κύριε, να με συνοδεύει στο πιάνο. Έγώ τραγουδούσα... Πιστεύω ωστόσο πως δεν έκανα κανένα έγκλημα...

— Ασφαλώς όχι! φώναξε ο άρραβωνιαστικός. Έχετε φωνή θαυμάσια!

— Α, τη δικαιολογείς τώρα; ούρλιασε η δεσποινίς. Μία υπηρέτρια, που τολμάει να χρησιμοποιήσει το πιάνο μου!... Έξω απ' το σπίτι μου, παλιοκόριτσο, έξω!...

— Ναι, έξω απ' το σπίτι μας! πρόσθεσε κι' ο πατέρας. Μας έξω πάτησε. Έσύ δεν είσαι χωριστοπούλα. Ποιος ξέρει από που βγήκες!...

— Θα σε καταγγείλουμε στην αστυνομία! φώναξε η δεσποινίς.

— Θα καταγγείλετε μία τίμια κοπέλλα, μόνο και μόνο γιατί τολμάει να τραγουδήσει την ώρα που λείπατε; είπε η γυναίκα του Σιλβάνο. Πως φαίνεται, ότι δεν έχετε καρδιά! Ντρέπομαι για λογαριασμό σας.

— Πώς μιλάτε έτσι, έσεις που μπηκάτε κρυφά στο ξένο σπίτι, με τη συνενοχή μιας υπηρέτριας!... Έξω, έξω από δω!

— Φτάνει πια, δέχομαι ψυχρά ο άρραβωνιαστικός. Δεν υπάρχει λόγος να κάνω τόσο φασαρία για μία απλή επιπολαιότητα. Δε σου φάγαμε το πιάνο, στο κάτω-κάτω!

— Και σ'... και σ' την υποστήριξης!... 'Α!...

Κι' η δεσποινίς έκανε πως λιποθυμούσε. Ο πατέρας της έσπευσε να την περιποιηθ' για να συνέλθει, ενώ η Μάριον — που δεν είχε μιλήσει ως τότε — είπε στην τραγουδίστρια, κλωμών και αγανακτισμένη:

— Πάμε να φύγουμε. Δε θα μείνω ούτε λεπτό πια σ' αυτό το σπίτι, όπου σάς προσβάλανε εξ αιτίας μου.

— Άλλ' ο άρραβωνιαστικός πήγε κοντά της, αδιαφορώντας για τη λιποθυμία μηροτή του, και της είπε με συγκίνηση:

— Μάριον, δε μπορείτε να φύγετε έτσι...

— Γιατί όχι; Άφορ με δώσανε, φεύγω. Θα βρω να κερδίσω κάπου άλλο το ψωμί μου.

Πήγε στην κάμαρά της, έτοιμασε γρήγορα το μπτόνο με τα λιγοστά πράγματα της κι' ακολούθησε την τραγουδίστρια στο σπίτι της.

— Τι κακοί και άκαρδοι άνθρωποι! της είπε εκείνη. Η δεσποινίς σάς ήλθει, το κατάλαβα, κι' είναι άξια να σάς κάνει κακό. Μά μη φοβόσαστε!

Η Μάριον ανασήκωσε περιφρονητικά τους ώμους της.

— Δε φοβάμαι παρά το Θεό! απάντησε ψυχρά.

Την άλλη μέρα, ο άρραβωνιαστικός της δεσποινίδας ανέβηκε στο διαιμέρισμα της τραγουδίστριας, για να πη στη Μάριον:

— Η δεσποινίς δέχεται να τα ξεχάσει όλα και να σάς ξαναπάρη στην υπηρεσία της.

— Άλλ' η κοπέλλα τον κούταξε περιφρονητικά:

— Σας ευχαριστώ, γιατί καταλαβαίνω, ότι οφείλεται σε σάς αυτή η γενναιοφροσύνη της. Μά δε μπορώ να δεχτώ, γιατί δεν έχω καμμία πρόθεση να μείνω υπηρέτρια.

— Πραγματικά, με τα χαρίσματα που έχετε... τραύλισε ο νέος.

— Για την ώρα, δεν έχω άλλο χάρισμα απ' τα νεύρα και το θάρρος. Μου φτάνουν όμως...

Πέστε στον κύριο δικηγόρο πως ευχαριστήθηκε πολύ, που ξαναδρόκη την ελευθερία μου και πως εύχομαι στην κόρη του να βοηθ' μία άλλη καμμερία, όπως τη θέλει!

— Ξαναγυρίστε, Μάριον! την Ικέτευε ο νέος. Κάνετε το για μένα!

Η κοπέλλα ζάρωσε τα φρύδια της.

— Για σάς; είπε ψυχρά. Μά μην ξεχνάτε, κύριε, πως είσαστε ο άρραβωνιαστικός της δεσποινίδας και πως δε θα σάς το συχωρούσε ποτέ, που ταπεινώνασθε έτσι... με μία υπηρέτρια! Άντιό, κύριε!...

Δ'.

Τρεις μήνες αργότερα, η Μάριον ντεμπουτάρησε σ' ένα επαρχιακό θεάτρο. Δεν ήθελε να παρουσιασθ' στο κοινό του Τουρίνου, πριν βεβαιωθεί απόλυτα για την αξία της.

Πριν φύγει για το μικρό εκείνο μέρος, πήγε να τη βοηθή η Λουκία κι' έπεσε κλαίγοντας στην αγκαλιά της.

— Πάρε με μαζί σου! την Ικέτευε. Δε μπορώ να σ' αφήσω πια!

Η Μάριον συγκινήθηκε.

— Μά είμαι φτωχή ακόμα, παρατήρησε. Δεν έχω να σου πληρώω μισθό...

— Τι πειράζει; Έχω μερικές οικονομίες. Θα μου φτάσουνε για να περάσω... Μά μου πης όχι, Μάριον!

Κι' η κοπέλλα υποχώρησε: Πήρε μαζί της τη Λουκία, καταλαβαίνοντας πως θα της ήταν πολύτιμη η βοήθεια κι' η συντροφιά της.

Εγκαταστάθηκε στο μοναδικό ξενοδοχείο του μικρού εκείνου τόπου. Ο θεατρώνης, που την είχε αγακάσει, την επισκέφθηκε άμέσως.

Πίστρε πως θα βρήκε μία απ' τις κυνικές και ξεδιάντροπες εκείνες διαταγές. Βρέθηκε όμως μπροστά σε μία νέα αξιοπρεπέστατη κι' εκθαμβωτική όμορφη, με βαθεία και παράξενα μάτια, γλυκεία έκφραση, χάρη και φυσική κομψότητα.

Σάστισε στην άρχη, άλλ' ύστερα συνεννοήθηκε μία χαρά μαζί της για τη δουλειά της κι' έφυγε απ' την κόρη κάποιας μεγάλης κυρίας, με μία αληθινή και φτασμένη ασπίδα, που είχε δεχθ' από καπρίσιο να τραγουδήσει στο μικρό εκείνο μέρος.

Ήταν, λοιπόν, εξασφαλισμένος ο θοιάμβος της Μάριον.

Και, πραγματικά, μέσα σε λίγα βράδια, κατέκτησε όλο το κοινό. Οι άντρες εξυμνούσανε την όμορφιά της, τα νεύρα και τη φωνή της, οι γυναίκες τις τουαλέτες της, την απλή χάρη της και την αξιοπρεπεία της.

Όλοι είχαν να το κάνουνε για την αρετή της. Οι έλκυστικότερες προτάσεις την άφηναν αδιάφορη, η προκαλούσαν μονάχα ένα περιφρονητικό χαμόγελό της.

Τις ώρες που δεν είχε δουλειά στο θέατρο, ζούσε αποτραβηγμένα, με τη συντροφιά της πιστής της Λουκίας.

Η επιτυχία της απασχόλησε τις έφημεριδες. Είχε συντελέσει σ' αυτό και κάποιος ανταποκριτής, ενθουσιώδης θαυμαστής της και πλουσιώτατος.

Έτσι, άρχισαν να φτάνουν δελεαστικές προτάσεις από διάφορα άλλα θέατρα.

Πάνω από ένα χρόνο, η Μάριον τραγουδούσε μονάχα σε μικρά μέρη, συμπληρώνοντας στο μεταξύ τη μουσική της μόρφωση και τελειοποιώντας το ταλέντο της.

Στο τραγούδι της πρόσθεσε κι' ένα χορό, που είχε επινοήσει η ίδια: Το «Χορό του θανάτου». Ο πένθιμος αυτός τίτλος του έφερε ρίγος στους καλούς επαχρήστες. Κι' όταν η Μάριον παρουσιάζονταν πάνω στη σκηνή, ντυμένη σ' άσπρα και στολισμένη με άσπρα τριαντάφυλλα, δεν ακουγότανε πια ούτε ανάσα σ' όλη τη σάλα.

Η Μάριον κούταζε σιγά-σιγά γύρω, με τα υπέροχα μάτια της, που λάμπανε σά διαμάντια και γοητεύανε τους θεατές.

Ο «Χορός του θανάτου» ήταν ένα είδος ινδιάνικου χορού. Δεν είχε όμως τίποτα το κοινό με τους άλλους παρόμοιους. Σε κάθε κίνηση της, η Μάριον ανακάλυπε σεμνότητα και χάρη. Κι' η μουσική, που τον συνόδευε, γραμμένη απ' την ίδια, προκαλούσε ένα συναίσθημα άπειρης μελαγχολίας.

Στο τέλος του χορού, όταν η Μάριον λυγίζε τα μπράτσα της προς τα πίσω κι' έμενε σά μαρμαρωμένη στην ακίνησία του θανάτου, ξεσπάσε σωστή θύελλα από χειροκροτήματα.

Η Μάριον ανασηκωνότανε τότε, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Άλλ' ένας προσεκτικός παρατηρητής θα καταλάβαινε πως υπέφερε και πως το χαμόγελο βρισκόταν στα χείλη της μονάχα...

Συνήθως, ο χορός αυτός την άφηνε εξαντλημένη. Δεν τον επαναλάβαινε, λοιπόν, ποτέ, όσο επίμονα κι' αν τη χειροκροτούσαν. Έφυγε ύστερα για το σπίτι της, όπου έμενε πολλή ώρα σά λιποθυμισμένη.

Η Λουκία ήταν η μόνη εμπιστή της. Δεν της είχε διηγηθ' ποτέ την ιστορία της, αλλά της είχε πη πως δεν ήταν πραγματική χωρική, πως είχε περάσει μεγάλες δυστυχίες, και πως είχε αναλάβει κάποιο καθήκον, που θα το εξέπληρωνε οπωσδήποτε, έστω και με θυσία της ζωής της.

Η Λουκία λάτρευε αληθινά τη Μάριον. Την έβλεπε σαν κάτι το υπερφυσικό. Δεν της μιλούσε πια στον ένικο, όσο κι' αν έπαινε εκείνη, κι' έμενε συχνά κутτάζοντας την έκστατικά.

Η ιστορία της ταπεινής αυτής κοπέλλας ήταν μία μεγάλη ανακούφιση για τη Μάριον. Όταν έ κάποτε έπεσε βαριά άρρωστη σε κάποιο χωριό, θα πέθαινε αν η Λουκία δεν την περιποιότανε ν' αληθινή αιδάμνηση. Από τότε, η ευγνωμοσύνη της κι' η τρυφερότητα της γι' αυτήν, είχαν γίνει α-περιόριστες.

Η Μάριον δεν είχε γράψει ποτέ στον Κάρλο, ούτε και είχε μάθει ειδήσεις του. Άλλ' είχε συχνά στο χείλη της τ' όνομα του γιατρού, κι' ακόμα περισσότερο στην καρδιά της. 'Αν δεν τον αγαπούσε με διά της. 'Αν δεν τον θυμότανε όμως αληθινά έρωτα, τον θυμότανε όμως αληθινά αιδάμνηση. Πως με συγκίνησε κι' ευγνωμοσύνη. Πως να ξεχάσει ό,τι είχε κάνει γι' αυτήν, και τις υποσχέσεις, που είχαν ανταλλάξει;

Τη θυμότανε τάχα κι' εκείνος; Την αγαπούσε πάντα και θα της έμενε πιστός;

Δε ζητούσε να το μάθι η Μάριον. Δεν είχε φτάσει ακόμα η ώρα. Μά κι' αν μάθαινε κάποτε πως την είχε ξεχάσει, δε θα παραπονοιότανε καθόλου. Θα ήταν ευχαρι-

Τὸ Μυστικό μίας γυναίκας *Ξυλοκιομένη*

Νά τί μάς γράφει μία κυρία :

«Ο άντρας μου, μου λέει πάντα ότι με βρίσκει κάθε μέρα και πιο όμορφη. Αυτό βεβαίως μ' ευχαριστεί αλλά δεν το πιστεύω. Έν τούτοις πρέπει να όμολογήσω ότι η έπιδερμίς μου είναι σήμερα πιο δροσερή και νεανική από τον καιρό που ήμουν 25 χρονών.

Την εποχή εκείνη το δέρμα μου είχε μαύρα στίγματα, διεσταλμένους πόρους, κοκκινίλες κλπ. Σήμερα η έπιδερμίς μου φαίνεται απαλή, δροσερή σαν βελούδο.

Δεν πρόκειται βεβαίως περί θαύματος. Άπλως περιποιούμαι κάθε μέρα το δέρμα μου με την Κρέμα σας. Πιστεύω εύλικρινώς ότι η Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι το πιο άποτελεσματικό μέσο για την όμορφιά του προσώπου...»

Δοκιμάστε και σεις την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ.

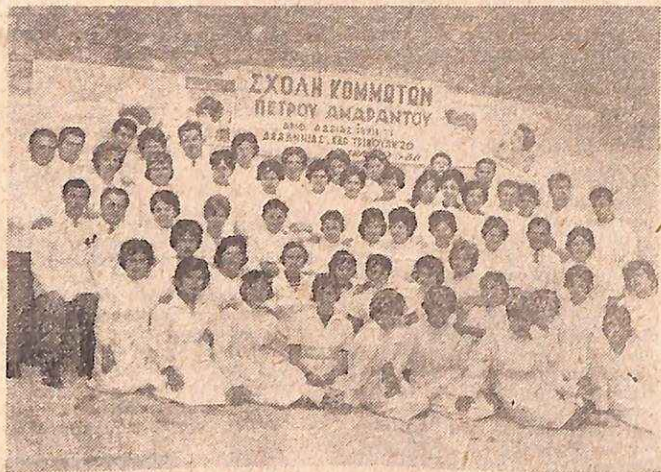
Χρησιμοποιώντας τακτικά, κάθε μέρα την Κρέμα ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ θα έπιτύχετε θαυμαστά άποτελέσματα, πολύ καλύτερα από κάθε άλλη πολυδάπανη μέθοδο.

Η Κρέμα ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ θα σάς δώση ό,τι έπιθυμείτε περισσότερο από κάθε άλλο. Δηλαδή, μία δροσερή έπιδερμίδα που λάμπει από όμορφιά.

Δοκιμάστε την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ σήμερα κι' όλος.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου σχολών Παριίων)

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

▲ Η σχολή «ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ» σάς εξασφαλίζει ένα λαμπρόν μέλλον με ένα ευγενικόν επάγγελμα.

▲ Κατά την πολυετή λειτουργίαν της απέδειξε με την άρτιαν οργανώσιν της και της χορηγουμένους υποτροφίας εξωτερικού εις τους άριστούς της ότι είναι άσυνανγωνίστος εις εκπαιδεύσιν.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ.
Προς εξηπρέτειν των σπουδαστών λειτουργούν δύο τμήματα:

Α' Πρωϊνόν τμήμα 9-1

Β' 'Απογευματινόν τμήμα 4-8

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ

εις την γραμματείον της σχολής τας εργασίους ώρας

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΛΩΠΗ 20 ΤΗΛ 612.588.

ΑΘΗΝΑΙ

στημένη, ξεροντάς τον ευτυχισμένο...

Αφού έγινε πασίγνωστο τ' όνομα της στο Περίοντι, στη Λουβαρδία, στην Τσκαβή, στη Νεάπολη, εμφανίστηκε τέλος στο «Καφέ Ρομάνο» του Τουρίνου και γνώρισε αληθινό θρίαμβο, ως γυναίκα και ως καλλιτέχνης.

Ε'.

Ο κόμης Άρνάλντο Ρίκα είχε γυρίσει στο σπίτι του, παραγμένος από ένα άοριστο πόθο... Γιατί να μην ξηγήθη με τη Μάρω; Είχε τη βεβαιότητα πως δεν της ήταν αδιάφορος. Την είχε πιώσει συχνά να τον κυττάει μ' έπιμονη και να γυρίζει άλλοι τ' όματι της άμεινως μόλις καταλάβαινε πως την είχε αντίληψη.

Ήταν κορμασμένος πιά απ' τη φρονιμάδα και την πίστι, που είχε επιβάλει στον εαυτό του, από τότε, που παντρεύτηκε τη Βαρώνη. Αναρωτιότανε μάλιστα πολλές φορές πως είχε ένοψη μόνιμα με μια γυναίκα, που δεν τον είχε καταλάβει ποτέ και που τον κρατούσε δεμένο μονάχα με τις αισθήσεις...

Η Βαρώνη είχε γίνει ακόμα πιο δυσόρη μετά το δεύτερο γάμο της. Όρισμένες στιγμές, φαινόταν στον κόμμη πως δεν υπήρχε στον κόσμο ευτυχέστερος άνθρωπος απ' αυτόν... Άλλ' αφού περνούσε το μεθύσι του, η Τζούλια του γινότανε σχεδόν αντίπαθη.

Ενοιαζε πως έκρυβε μέσα της κάποιο μυστικό, που τον τρώαζε. Συχνά, ακόμα και πάνω στις θερμότερες διασχίσεις τους, ανατρίχιαζε ξαφνικά, έμπηγε φωνές τρομαγμένες κι' αποτραβιότανε με μία έκφραση φοβικής...

Ο κόμης την είχε ρωτήσει επανειλημμένως, αλλά δεν είχε πάρει ικανοποιητική απάντηση.

Πρέπει να σημειωθεί πως ο κόμης Άρνάλντο ήταν λεπτός σε όλα του, κι' έτσι δεν είχε φροντίσει να εξασφαλίση κανένα υλικό κέρδος απ' το γάμο του. Βέβαια είχε εξασφαλίσει τη ζωή του. Άλλ' αβέν είχε επιδιώξει ν' αποκτήση κανένα δικαίωμα στην ατομική περιουσία της γυναίκας του, για να μην υποθέσει κανείς πως την είχε παντρευτεί από συμφέρον. Διαχειριζότανε όλα της τα υπάρχοντα, αλλά χωρίς να δέληση ποτέ να έπωλεψη για λογαριασμό του.

Απ' την ημέρα του γάμου του, παρ' όλη την έπιμονη της Τζούλιας, περνούσε ζωή ήσυχη και μετρημένη, σαν άνθρωπος, που έχει αποδίδει πια τα πλούτη και τις απολαύσεις.

Αφού όμως συνάντησε τη Μάρω, όλες οι ναρκωμένες έπιθυμίες του έζησαν μέσα του, κι' αναστάναζε βαθιά τ' όσκη πώς δεν ήταν πια έλευθερος.

Αυτά σκεφτότανε και τώρα, καθώς πήγαινε στην κομψή Βιλλίτσια, που είχε νοικιάσει η Βαρώνη στην όδον Άσνιέτα — γιατί δε μπορούσε πια να μείνει στο μέγαρο του πρώτου άντρα της, που της έφεραν πείθιμες αναμνήσεις. Είχε αναθεσει μάλιστα στον Άρνάλντο να πουλήσει αυτό το μέγαρο.

Το καινούργιο σπίτι της ήταν μικρότερο, αλλά επιπλωμένο πολυτελέστατα κι' εφάδιασμένο με όλες τις ανέσεις. Μόνο η κρεβατοκάμαρα — που τ' σάλονι του κόμμη — που τ' χωρίσε ένας μικρός διάδρομος απ' το διαμέρισμα της γυναίκας του — είχαν μ' απλούστατη και αυστηρή επίπλωση.

Μόλις είχε ανέβει ο κόμης στο διαμέρισμα του, άνοιξε η πόρτα κι' εμφανίστηκε η Τζούλια. Φορούσε ένα μακρύ άσπρο νυχτικό, με πανακριβές νταντέλες, που την έδειχνε ακόμα πιο ψηλά. Μία τέχνη με μπροιλάντια συγκρατούσε τα χρυσάνθα μαλλιά της. Ήταν κατ'ήλωση και φαινόταν κακόκεφη.

Γύρισε επιτέλους, είπε, πλησιάζοντας τον άντρα της, που έβγαζε το παλτό και το καπέλλο του.

— Ναί, όπως βλέπεις, απάντησε εκείνος χαμογελώντας. Μά εσύ γιατί δε ξέρεις πλυνθείς άκνύ;

— Σε πείνω να ξέρεις πώς δε μπορείς να κοιμηθείς όταν λείπει απ' το σπίτι.

ΤΟ ΣΤΕΙΛΟΛΟΓΟ ΠΙΣΕ

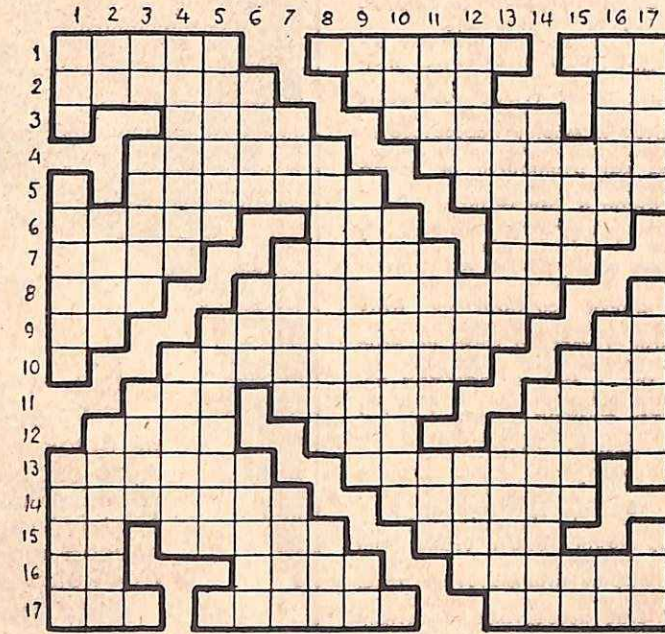
ΑΡΙΘΜΟΣ 813

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πόλις ης Άγγλιας στην κομψή τεία 'Υόρκης, με πανεπιστήμιο και μεγάλες οφαιτουργικές θιομηχανίες. — Τέτοια είναι, σχεδόν πάντοτε, τα δάνεια. — Άρκαία θεά, προσωποποίησης της νεότητος.
- 2 Προστακτική, που σ' άπειροί να μπήτε κάπου. — Ποδόσφαιρική ομάδα πόλεως της Β. Ελλάδος. — Άνεοτραμμένη νύτα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Άρκαία μονάδων του στρατού μας. — Πόλις και λιμάνι της 'Ιταλίας. — Μοντέρνος χορός.
- 2 Τέως ηγέτης της Κορέας (ανεστραμμένος). — Περίφημος μουσουργός. — Μας έφεραν στον κόσμο.
- 3 Σύνφωνον. — Όνομα πολλών άστέρων του θεάτρου μας. — Πόλις όπου ο Χριστός έκανε το πρώτο του θαύμα.

- 3 Πολεμικό δηνάμ. — Πανταγωνιστικό του θεάτρου μας (έπών.). — 110.
- 4 Παρουσιάσει κενά. — Θά δρηντε μία μεγάλη στην πόλη όλων των πλοίων.
- 5 Πόλις των Η.Π.Α., πρωτεύουσα της πολιτείας 'Αρκάνσας. — Ψευδώνυμο του ποιητού Γεωργίου 'Αθανασιάδου.
- 6 Έχει δώσει το όνομά της σ' ένα άθηνάϊκό νοσηλευτικό ίδρυμα. — Χρονικός σύνδεσμος. — Κόρες του Διός, που φύλασαν τις πόλες του Ούρανού και του 'Ολύμπου.
- 7 Σύνθημα που έδωσε το όνομά του σε μία ιστορική στάσι. — Νηοί των Κυκλάδων. — Άγνλος θαλασσοπόρος.
- 8 Διπλασιάζεται στο έσπολύημα. — Νέες κοπέλλες.
- 9 Μισό σουτ. — Προσφέρουν κάτι πολύτιμο σε πολλούς άρρώστους. Άνεοτραμμένη βυζαντινή νύτα.
- 10 Καθορίζει ποσότητα. — Λατινικός ναιρισμός.
- 11 Έπώνυμον Γάλλου μυθιστοριογράφου. — Κοίλωμα, που σ' απορροφεί για την τοποθέτησι αγάλματος. — Μάρκα αυτοκινητών.
- 12 Θεεπτική τροφή. — Ποταμός της Γαλλίας. — Δεν παρουσιάζουν εκπλήξεις.
- 13 Μουσική σύνθεσι. — Έλλην ποιητής (έπών.).
- 14 Άσνη της ημέρας — Νοήματα, συσθήματα.
- 15 Πρόθεσι της δημοτικής. — Μέση του πλοίου. — Καρπός, που σ' επιτίθεται με πρωτογονιάτικο έβιμο.
- 16 Σύνφωνον. — ... Μοντέ: διάσημη χορεύτρια που έπηρεασε πολύ τον Λουδοβίκο Α' της Βαυαρίας. — Η υπέροχη του Διονύσου.
- 17 Άρκαία μεγάλου οργανισμού. — Ένας των Διοσκουρών. — Νησάκι της 'Αλβανίας.

- 4 Βρισκόταν άλλοτε επί κεφαλής μεγάλης ευρωπαϊκής χώρας. — Προορίζεται για θαλαίε.
- 5 Δόσμος (δμν.). — Δε μπορείτε να τον δώτε.
- 6 Το μικρό όνομα διασημού συγγραφέως, και περιφήμου δάητου. — Ένα άγγλικό φίλι. — Άμυλτα.
- 7 Όμπρικό έτερος. — Όγκωδες έθελιο. — Καρσί.
- 8 Κατάστασι που θέσει σε κίνδυνο την υγεία μας. — Παράγγελμα της γυναικατικής.
- 9 Άρκαία που έμπούζουν σ' ένα σημείο του όριζόντος. — Σχετίζεται με μεγάλη χώρα της Β. 'Αμερικής. — Άρχη και τέλος.
- 10 Σύνθετες άγγλικό ανδρικό όνομα. — Πολύτιμη για έναν άρωστο.
- 11 Μας δίνει πολύ γερό έζλο. — Δημοπρακόν. — 'Ηρωα του Σαίξπηρ.
- 12 ... τέλε Πόττιο: σάρο του Ιταλικού κινηματογράφου. — Φώτισε τους άρχαίους. — Ρεαλιστικός σκληρός (μεταφ.).
- 13 Την ίδια στιγμή (έπιση.). — Χρειάζονται δυο για να γίνει ένα μάτε.
- 14 Κυβερνοεις άλλοτε μία μεγάλη χώρα. — 'Ισάξια.
- 15 Άποτελούν τους μς του σώματος μας. — Όλόκληρη. — Άρκαία του στρατού μας.
- 16 Κάισσα του Βυζαντίου, κηδεύων του άνηλικου Μιχαήλ Γ' και κατέπιε ούσιαστικός κυβερνήτης του κράτους. — Το θύμα του πρώτου δολοφόνου. — Έπώνυμον 'Αλνιίδος ντιζέ.
- 17 Πρωήτης. — Βάσκει στους άγρούς. — Κατοικίδιο πτηνό.

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
(Λουτράκι)

Ή λύσις του 812
στη σελ. 70

Ο Άρνάλντο ανασήκωσε τους ώμους του.

— Κουταμάρες! είπε. Κι' αν άρχισα τώρα να λείπω κάθε βράδυ; Η Τζούλια τον κράψε απ' τ' άμπράτσα και τον κύτταξε μέσ' στα μάτια.

— Κάθε βράδυ; φώναξε. Θά θέλεις ν' άστειυθής, βέβαια! Νομίζεις πως είναι εύχρηστο να κάθωμαι έδω και να μετρώ τις ώρες που μου λείπεις; Ο κόμης την τράβηξε κοντά του.

— Δε σε ρώτησα, πριν να βγώ, αν ήθελες νάρθης μαζί μου; της είπε με χαϊδευτικό τόνο. Έσύ άρνήθηκες. Γιατί, λοιπόν, με μιλώεις;

— Έχεις δίκιο, είμαι τρελή, μουρμούρισε η Τζούλια. Μά, όταν είσαι μακριά μου, χίλιες θλιβερές σκέψεις περνάν απ' το μυαλό μου. Φοβάμαι πως δε μ' αγαπάς πιά, πως με βαρεθής. Κι' υποφέρω τόσο πολύ!

Ανατρίχιαζε, κι' απ' τα μάτια της τρέχανε δάκρυα.

— Ησύχασε, της σύστησε μαλακά ο κόμης. Αυτά που λες, δεν έχουν καμμία βάσι. Πρέπει νάσαι πιο λογική.

— Ναί, θέλω νάμαι... προπάλτων τώρα! Γιατί... δεν ξέρεις, Άρνάλντο, δεν ξέρεις...

Είχε πιώσει το πρόσωπό του άναμμεσα στα χέρια της και τον κύτταζε έπιμονα, σ' άνθελε να τον βοηθήση έτσι να μαντέψη αυτό που έκρυβε στην καρδιά της... Άλλ' ο Άρνάλντο δεν καταλάβαινε...

— Τι είν' αυτό που δεν ξέρω; της ρώτησε.

Η Τζούλια δε μπόρεσε για ένα λεπτό ν' απαντήσει, απ' τη συγκίνησι. Ύστερα, είπε σιγανά:

— Δεν τολμούσα να μιλήσω, όσο δεν ήμουν σίγουρη. Μά τώρα βεβαιώθηκα, για την ευτυχία μου. Και πρόσθεσε, με τρελή χαρά:

— Θά γίωμ μητέρα, Άρνάλντο! Θά φέρω στον κόσμο ένα παιδί δικό σου. Ω, πόσο θά τ' αγαπώ!

— Πόσο θά τ' αγαπάμε, έπρεπε να πής! τη διώρθεσε ο κόμης, φιλώντας την με άπειρη τρυφερότητα.

Έχνουσε αυτή τη στιγμή τη Μάρω. Ή ανέλπιστη έκείνη είδησι, τον γέμισε χαρά. Είχε τόσο έπιθυμήσει ένα πλάσμα δικό του, που να έχη τ' όνομά του! Ήταν πάντα το μεγαλύτερο όνειρό του...

Συνέδεψε τη γυναίκα του ως την κάμερά της, τη βόηθησε να πλάσσει κι' έμεινε σχεδόν μία ώρα κοντά της, μιλώντας διαρκώς για το παιδί, που έπρόκειτο να γεννηθή. Έκανε κιόλας χίλια σχέδια γι' αυτό το πλάσματάκι.

— Θά δης τ' όμορφο που θα ναι... και τ' δυνατό! Έλεγε χαμογελώντας. Όμορφο γιατί θά σου μοιάζη, δυνατό γιατί είμαστε κι' οι δυο γεροί. Έγώ δεν έχω στίς φλέβες μου τό άρωστο αίμα του βαρύνου Κωνσάντζι, κι' έτσι δε θά ξανατραβήξω όσα υποφέρεις, προσπαθώντας να γλυτώσης την κόρη σου απ' τη θλιβερή μοίρα που κληρονόμησε απ' τον πατέρα της.

Η καρδιά της Τζούλιας γτυπούσε άταχτα. Το χαμόγελο είχε χαθεί απ' τη χείλη της. Τα μάτια της πήραν μία έκφρασι τρόμου.

— Σώπα! Σώπα! ψιθύρισε μ' άγωνία.

Ο Άρνάλντο συγκινηθήκε. — Ναί, είπε, άς μη ξεαναμώμαστε αυτά τ' αλιβερά πράγματα, προπάλτων δε τώρα που είμαστε κι' οι δυο τόσο ευτυχισμένοι. Με συγκωρής, αγάπη μου. Προσπάθησε να κοιμηθής ήσυχα.

Τη φίλησε ακόμα μία φορά κι' ύστερα πήγε στην κάμερά του.

Η Τζούλια δε βρήκε τό θάρρος να τον κρατήσει. Κι' όμως φοβότανε... φοβότανε τρομερά να μείνη μοναχή με τις αναμνήσεις της!

Όλη η πρωτινή χαρά της είχε χαθεί. Την πείξε ένα πένθιμο ποσίσθημα. Φοβότανε κιόλας για το πλάσμα, που είχε ακόμα στα σπλάχνα της. Της φαινόταν πως δε θά μπορούσε νάρθη στον κόσμο... και πως, αν θάρθετανε, θά τ' όβρισκε κάποια συμφορά!

Της φάνηκε πως έβλεπε δυο ά-

σπρες, άκοθόριστες σκιές να σαλεύουνε κοντά στο κρεβάτι της. Κι' έβγαλε μία κραυγή τρόμου, φωνάζοντας τη Ροζαλία. Ήταν μουσκεμένη στον ιδρώτα, άνάσαινε με κόπο, βογγούσε.

— Πάλι τα ίδια; είπε η φωνή της καμαριέρας, κοντά της. Τι είδατε πάλι; Η Βαρώνη την άρπαξε απ' το μπράτσο.

— Δεν ξέρω... απάντησε με κόπο. Ίσως νάταν όνειρο... Μου φάνηκε πως βρισκόταν έδω η Μάρια κι' ο πατέρας της!

Η Ροζαλία ανασήκωσε τους ώμους της.

— Άνοησίες! απάντησε. Κανείς πεθαμένος δε βγήκε ποτέ απ' τον τάφο του. Σας τόγω π' όλες φορές! Άν ήταν αλλοίως, εδ ήγονταν ποτέ τόσα έγκληματα;... Μόνο οι δειλοί κι' οι άνοητοι φοβούνται τους νεκρούς, κι' αυτό δε μπορώ να τό παραδεχτώ για σας, που άποδείξατε τόση ψυχραιμία και παρσαυθήκατε τόσα χρόνια στην άργη άγωνία των θυμάτων σας.

Η Βαρώνη πετάχτηκε όρθια. Η χλωμάδα της είχε γίνει πιο έντονη. Μιό φλόγα θυμού έλαμπε στο βάθος των ματιών της.

— Σώπα, καταραμένη! φώναξε. Τι είν' αυτά που λες;

— Δε μπορεί να μ' άκούση κανείς. Ο κόμης κοιμάται ήσυχα, δεν έχει εφιάλτες, ούτε και φοβάται τα φαντάσματα. Τό ίδιο πρέπει να κάνετε και σεις.

Η Βαρώνη φαινότανε τρομερά έξαναλημένη.

— Αντί να βρής κάτι για να μ' ανακουφίσης, είπε, φαίνεται πως εύχαριστίσαι να μεγαλώνης το μαρτύριό μου.

Μά έξεγείρομαι, όταν σας βλέπω σε τέτοια κατάπτωσι, όταν σας άκούω να λέτε τόσες άνοησίες! Πίστευα πως, αφού πετύχατε τό σκοπό σας, θα παύατε πια να βασανίζεσθε. Μά βλέπω πως πάτε όλο και χειρότερα...

Ξέρετε τί έάπρεπε να κάνετε; Ν' άφίστατε να ζήση αυτός ο δυστυχισμένος ο βαρύνος, που δε σας ένοχλούσε καθόλου, και να συνεχίσετε τις σχέσεις σας με τον κόμμη, όσπου να βαρεθήτε κι' οι δυο σας.

— Δεν έχεις καταλάβει ποτέ τί

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Από έπιστημονικές έρευνες διεπιστώθη ότι Κύριος συντελεστής για την νεανική και τρυφερότητα του δέρματος είναι η περιεκτικότης του σε ύγρρ. Με τό χρόνια όμως τό δέρμα χάνει σιγά-σιγά αυτό τό ύγρρ και άρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξις είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από τό μάτια και τό στόμα.

Μιά άποτελεσματική λύσις.

Με την NIVEA έχετε την βεβαιότητα να έξουδετερώνετε την έλλειψη αυτή. Τό άραστικό συστατικό της κρέμας NIVEA δίνουν στο δέρμα να πιή. Έτσι άναπληρώνουν τό ύγρρ του και ξαναδίνουν στο δέρμα την όμορφή του.

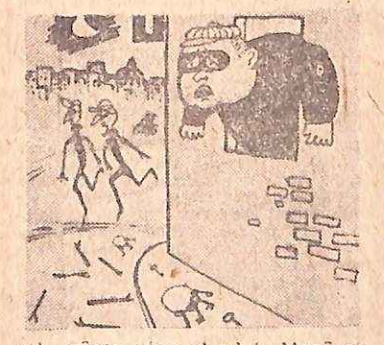

ΡΡΟΙΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΒΕΙΕΡΣΔΟΡΦ, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Έμεινε κρεμασμένος από τό παράθυρο

Τρεις διαορηκτές έκοψαν τ' άσιδερένια κάγκελα ενός μικρού παραθύρου, που βρισκόταν στο πίσω μέρος ενός άδαμαντοπωλείου στη Ρώμη.

και μπήκαν μέσα σ' αυτό. Αφού τελείωσαν τη δουλειά τους, ξεκίνησαν για να φύγουν. Οι δυο πρώτοι πέρασαν από τό παράθυρο, και πήδησαν στο δρόμο. Ο τρίτος, όμως, που ήταν πολύ κοντρός, σφηνώθηκε από πρεβιάς στο παράθυρο και δε μπορούσε να πάη ούτε έμπρός, ούτε πίσω. Οι σύντροφοί του τον άφρασαν τότε κι' έφυγαν.

Τό άλλο πρωί, οι άστυνομικοί τον βρήκαν στην ίδια θέση και τον έβγαλαν από εκεί, για να τον δολοφονήσουν στη φυλακή. Έίχα μιά λοξή κι' έσ' ατά κατάφερα χωρίς μεγάλη άσκολία, τους έξηγησα. Στη βία μου να φύγω, όμως, έπεσα μ' όλο μου τό κορμί και πιάστηκα στο πρεβιάς.

Έκείνο που τον στενοχωρεί δεν

είναι ότι θά πέραση κάμποσα χρόνια στη φυλακή, αλλά τό ότι τό πάθημα του τον δυσφώρησε μεταξύ των κουνάδελφων του. Όταν βγώ, έξηγησε, κανένας δε θά θελή να δουλέψη μαζί μου.

Χρέος ζωής πληρώνεται μετά 30 χρόνια

Τό 1930, στο Μαϊάμι, ο διδάσκαλος της κομψοθήσεως Τζάιμς Μόρτον είχε σάσει ένα νέο 15 περίπου χρόνων, από βέβαια θάνατο, με κίνδυνο της δικής του ζωής. Ο νέος, που κινούνε να πηγή και που είχε σάσει ο Μόρτον, λεγόταν Ρόναντ Ράιτ. Ο Μόρτον, που, παρά τό 80 χρόνια του, εξακολουθούσε να παίρνει τακτικά τό μπάνιο του στη θάλασσα, είχε πάει πριν από μερικές ημέρες για να κολυμπήση στο ίδιο μέρος, όπου έκανε άλλοτε τό δασκάλο. Έπαθε, όμως, ξαφνικά, έσση και θάνατον άν δεν τον έσπασε ο δάσκαλος του της κομψοθήσεως σ' αυτή την περιοχή, που δεν ήταν άλλος από τον Ρόναντ Ράιτ.

Πήρε άπκαλλήνη χωρίς στη γυναικα του

Ένας στρατεύσιμος μπορεί να πάη άναβολή ή ν' άπαλαγή από τη στρατιωτική υπηρεσία για πλείστοις λόγους: ύγια, σπουδή, άναπρία κλπ. Άλλ' η πρωτοτυπότερη άπαλαγή είναι έκείνη που πήρε ο Μπάρι Χανφονρτ, από τό Ντονκάστερ ('Αγγλία). Ή σκετική άπόφασι του στρατιωτικού συμβούλιου άναφέρει: σ' ατά μ' άπορη να έπιτηρή τη γυναικα του, που είναι ύποβόητος. Η σύζυγος του Άννα περιφέρεται τη νύχτα κοιμισμένη μέσα στο σπίτι και κάμποιες φορές έχει κατορθώσει να

βγή με τό νυχτικό της στο δρόμο. Η ύποβόησι στην οικογένειά της είναι κληρονομική. Η μητέρα της κάνει τις περισσότερες δουλειές του σπιτιού τη νύχτα, έσ' άκατάστασι ύποβόησι. Ο έξάφιος της τραγουδάει έπισση στον ύπνο του, φαινόμα να ύποβόησι παρούσας άκομή κι' η κορούλα της, που είναι σήμερα μόλις όκτα μηνών.

Τό βασιλείο των πευλερικών

Η 'Ολλανδία είναι η πιο πυκνοκατοικημένη χώρα του κόσμου. Σε κάθε τετραγωνικό χιλιόμετρο, άντιστοιχούν 340 κάτοικοι. Έχει, έξάλλου, τις περισσότερες κόττες. Ο αριθμός τους άνέρχεται σε 37 εκατομμύρια και 700 χιλιάδες.

Ο τίγρης, που φοβάται τον ίσχιό του

Ο Βορίς, ο περίφημος τίγρης του ζωολογικού κήπου του Νητρούι, έπρεψέ σε νάσκειπο για να θεωρηθεί από μία περίεργη άρρώστια. Είχε πάθει τέτοια νευρικό κλονισμό, που φοβόταν τον ίδιο τον ίσχιό του! Οι γιατροί θά τον ύποβάλουν στη θεραπεία του ύπνου.

Ρομαντική αυτοκτονία έγκυαταλφθέντος φίλου

Η Άννα Σπύκ, κομμάτια τοι άγγλικού ύποκαταλέοντος έβασίλισσας της θάλασσας και πρώην βασίλισσας της καλλιόνης του Μπλάκπου, άπασε τό φίλο της για ν' άκολουθήση έναν άλλο. Ο άπαρηγόρητος τρυφερός φίλος έβλεπε τότε μπράτσα του τη φωτογραφία της, έναδιόσσε τα γραμματα, που τό είχε στείλει η Άννα κι' έπειτα θίναζε τα μυαλά του στον άέρα.

Θά π' άληθινός έρωτας!...

— Ά, έσείς τόχτε καταλάβει; Μά μήπως ο Άρνάλντο ήταν ο πρώτος, που αγαπήθηκε; Έρχάτε τους άλλους; είπε σαρκαστικά η καμαριέρα.

— Σώπα και φύγε από δώ! τη δέκοψε η Βαρώνη μ' άγανάκτησι. Άν έκανα τρέλλες στα ιεάτα μου, έχει περάσει πιά ο καιρός αυτός και δε θέλω να μου τό θυμίζης! Η Ροζαλία δεν άπάντησε. Προσποήθηκε πώς έβαζε στη θέσι τους μερικές καρέκλες. Ύστερα, προχώρησε προς την πόρτα. Άλλ' η Βαρώνη τη σταμάτησε:

— Ροζαλία, της είπε.
— Τι θέλετε;
— Θύμωσες μαζί μου;
— Όχι, αλλά δε μ' άρέσουν οι σκηνές...

— Δεν πιστεύεις, λοιπόν, πως αγαπώ αληθινά τον Άρνάλντο; — Όχι, δεν τό πιστεύω. Γιατί, αν αύριο σας πρόδινε ο κόμης...

— Άλλοίμονό του! δέκοψε η Τζούλια, με φωνή βραχνή απ' τη συγκίνησι.

Η Ροζαλία έβαλε τα γέλια. — Βλέπετε; Ουμιάσε τη Σελίστ, τη φίλη που είχετε τον καιρό, που δεν ήσαστε άκομή βασώνη Κωνσάντζι!

Ένα κύμα αίματος άνέβηκε στα μάγουλα της Τζούλιας. — Άν τη θυμάμαι; είπε. Καί βέβαια!... Ήταν μία δυσόρη μελαχροινή, που θά μπορούσε να γίνη πλούσιωτάτη...

— Κι' όμως είχε θλιβερότατο τέλος! — Πέθανε. — Από αγάπη. Είχε τη δυστυχία να έρωτευθι στα σοβάρα ένα τίμιο άνθρωπο. Έκείνος συμπεριόθηκε για λίγο καιρό τό πάθος της. Έπειτα όμως βαρέθηκε κι' άραδωνιάστηκε με μία κοπέλλα από καλή οικογένεια. Η Σελίστ τό έμασε, έκλαψε πικρά, αλλά δεν έκανε κανένα παράπονο στον άγαπήμενό της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ένα σφαγμένο βωδι μέσα σ' ένα φέρετρο!

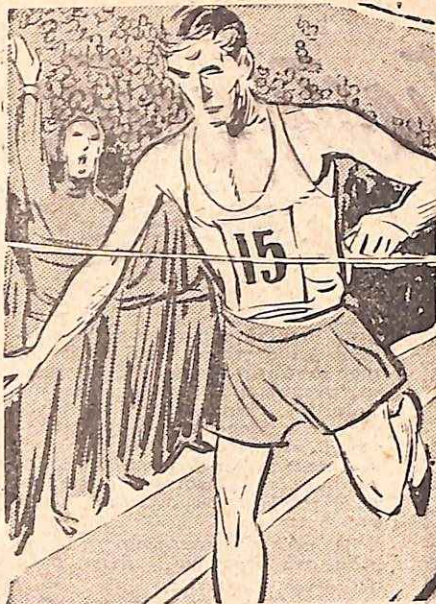
Πάνω σ' ένα βενινοπόλιο, που διεύθυνε στο Μανίκους (Βραζιλία) ταξίδευαν δυο γυναίκες με μαύρα και με ύψος πολύ λυπημένο. Οι δυο αυ-

τές γυναίκες συνόδευσαν ένα φέρετρο. Κατά την άφισι στο Μανίκους, όμως, ο άρμόδιος ύπαύλιος του Τελονέου άνοίξε τό φέρετρο για να δ' ή μήπως ο νεκρός ήταν γνωστός του. Άλλ' αντί για τό νεκρό, αντίκρισε ένα βωδι, που ήταν σφαγμένο πρόσφατα και χαρισμένο σε μεγάλα κομμάτια. Οι δυο πενηντορόρες πηγύναν να τό πουλήσουν στην αγορά του Μανίκους κι' είχαν καταφέρει σ' αυτό τό τέχνησμά για να γλυτώσουν τό φόρο.

Περίεργη σύμπτωση

Οι σύζυγοι Μενεγκάτι, στη Βερόνα, έχουν πρία άγίαρι, ηλικίας 17, 15 και 13 χρόνων, που γεννήθηκαν όλα την ίδια άρα, την ίδια ημέρα και τον ίδιο μήνα. Μόνο τό έτος της γέννησής τους άλλάζει.

Ο Φρέντ Λόρτς τερμάτισε φρέσκος ενώ οι θεατές του επεφύλαξαν θριαμβευτική υποδοχή.

Τὰ σκάνδαλα ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Ο μαραθωνοδρόμος, που έφτασε κοντά στο στάδιο με... αυτοκίνητο!

Ο ΑΝΘΟΣ της αθλομενής νεολαίας 87 χωρών, έχει συγκεντρωθεί στη Ρώμη, για να δώση την ερηνική μάχη για την ολυμπιακή νίκη. Ένας Ι. τολός, μάλιστα, αθλητής, ώρκισθηκε για λογαριασμό όλων των αθλητών, ότι θα «αγωνισθεί τίμια, σύμφωνα με τους κανονισμούς για την τιμή της πατρίδος του και τη δόξα του αθλητισμού».

Τηρούνται όμως απόλυτως οι κανονισμοί και το φιλαθλο πνεύμα στους Ολυμπιακούς Αγώνες; Μία αναδρομή στην ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων θα μας πεισι για το εντελώς αντίθετο. Παραδόσεις των κανόνων του «καλώς αγωνιζέσθαι» εφορμήσεν η μεροληπτικές αποφάσεις των κριτών, η και σκάνδαλα ακόμη, έχουν σημειωθεί σ' όλες σχεδόν τις Ολυμπιάδες. Ελάχιστες είναι οι πόλεις, που διοργάνωσαν άφορα από κάθε άποψη Ολυμπιακούς Αγώνες. Μεταξύ τους είναι και η Αθήνα, στην οποία διεξήχθησαν, το 1896 οι πρώτοι Ολυμπιακοί Αγώνες.

Η δεύτερη Ολυμπιάδα, όμως, που διεξήχθη το 1900, στο Παρίσι, άρχισε με επεισόδια. Η Επιτροπή της Διεθνούς Έκθεσης, που είχε αναλάβει την οργάνωση της Ολυμπιάδας, είχε αποφασίσει να αναβάλει τους αγώνες της 14ης Ιουλίου, που είναι εθνική εορτή των Γάλλων, για την επομένη που ήταν Κυριακή. Με θύελλα διαμαρτυριών υπεδέχθησαν οι διάφορες αντιπροσωπείες των αθλητών της Επιτροπής. Ιδιαίτερη αναστάτωση προκάλεσε η αναβολή των αγώνων στους Αγγλικούς και τους Αμερικανούς. Η Κυριακή είναι ημέρα προσευχής και άργιας. Προσκλημένοι, λοιπόν, στο τυπικό της θρησκείας, οι Αμερικανοί και οι Αγγλοι απειράσσαν να μη αγωνισθούν την Κυριακή, αφήνοντας στους αθλητές των άλλων χωρών να διεκδικήσουν τις ολυμπιακές νίκες.

Άλλα ένα επεισόδιο σημειώθηκε κατά την τέλεση του αγωνίσματος των 100 μέτρων, που διεξήχθη στις εγκαταστάσεις του συλλόγου Ραίικλ Κλάιμ. Για τον τελικό είχαν προκριθεί τέσσερις Αμερικανοί και ο Αγγλος Μορτον. Υστερα από 10 εφορμήσεν εκκινήσεις, ο Γάλλος άφνης βρισκόταν σε άμχανία, γιατί δεν ήξερε αν θα έπρεπε να απολείσει ή όχι τους αθλητές, που είχαν «κλέψει» στην εκκίνηση. Εξαφνα, όμως, προβάλλει, ένας υψηλόσωμος Αμερικανός, άρπάζει το πιστόλι από τα χέρια του άφνης, δίνει το παραγγέλιμα («Ετοιμοί!») και αβλήτες έκαναν μία θαυμασία εκκίνηση, ενώ ο Μορτον έμεινε «κολλημένος» στη θέση του...

Στην τρίτη Ολυμπιάδα που διεξήχθη το 1904 στον Άνιο Λουδοβίκο της Αμερικής, έγινε για πρώτη και τε-

λευταία φορά, εύτυχως — επίσημη φυλετική διακρίσι των αθλητών. Γι' αυτό δεν ευθύνεται η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή, μά οι οργανωτές των αγώνων, που πασάλληλα με τους Ολυμπιακούς, ώργάνωσαν επί δύο ημέρες και αγώνες για τους έγχρωμους αθλητές. Οι αγώνες αυτοί ώνομάσθησαν (άντροπο-πολιτικά λταίηλ) (ημέρες ανθρώπου λογίας!) και έγιναν ειδικά για τους νεγρούς, τους ερυθρόδερμους της Αμερικής, τους Φιλιππίνους, καθώς και για τους αθλητές της φυλής των Αϊνός. Σ' αυτούς προσετέθησαν και οι Τούρκοι και οι Σύριοι αθλητές! Στους αγώνες του Άνιου Λουδοβίκου, οι θεατές παρά λίγο να λυντασούν τον συμπατριώτη τους, μαραθωνοδρόμο Φρέντ Λόρτς, άσού πρώτα τον αποβέωσαν. Ο Λόρτς τερμάτισε φρέσκος, μέσα στο Στάδιο, όπου τον περιέμενε μία πραγματικά θριαμβευτική υποδοχή. Η Άλεις Ρούζβελτ, κόρη του Προέδρου, φωτογραφίζεται μαζί του και όλοι οι επίσημοι τρέχουν να τον συχαρούν.

Υστερα από ένα τέταρτο μπαίνει κατάκοπος στο Στάδιο άλλος ένας Αμερικανός μαραθωνοδρόμος, ο Τόμας Χίκα. Στην ανακίνησι των άποτελεσμάτων γίνεται έξαλλος, όταν άκούσ πως είναι δεύτερος νικητής. Στο μεταξύ, καταφθάνουν και οι κριτές, που είχαν παρακολουθήσει τον αγώνα με αυτοκίνητο και δηλώνουν, ότι ο Λόρτς είχε εγκαταλείψει στο 15ο χιλιόμετρο και ότι το υπόλοιπο της διαδρομής είχε διακίσει με αυτοκίνητο!... Και ως έκ θαύματος ο Λόρτς αυξεται από το λυντασισμαί...

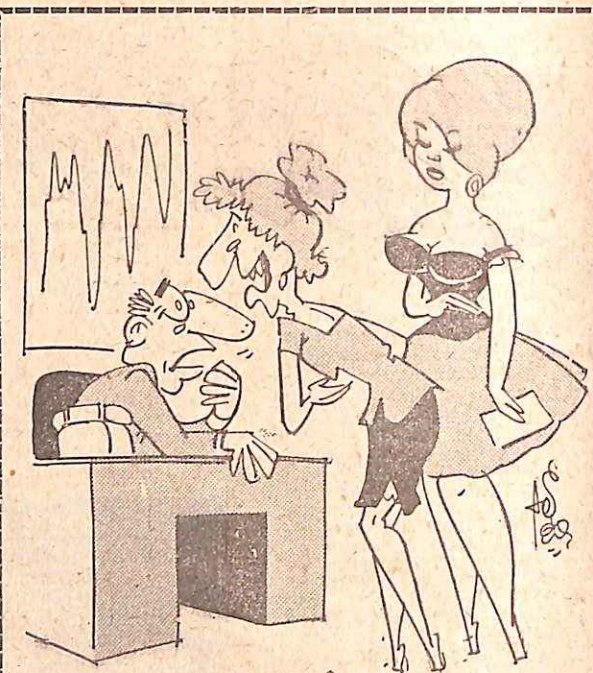
Ο Λόρτς τιμωρήθηκε για την άπατη του με ισόβια διαγραφή από την Αμερικανική Ομοσπονδία Αθλητισμού. Όταν όμως τα πνεύματα ήρεσαν κάπως, ο Λόρτς έζησε να επανεξετασθί η υπόθεσί του, υποστηρίζοντας, ότι δεν είχε την πρόθεσι να εξαπατήσει τους κριτές. Όπως είπε, στο 15ο χιλιόμετρο, κατέληξε από «κράμπα» και εγκατέλειψε. Το αυτοκίνητο όμως, που τον μετέφερε υπέστη βλάβη, λόγω χιλιόμετρα έξω από το Στάδιο. Τότε, για χιλιόμετρα έβη από το Στάδιο. Τε, μία που η κράμπα του είχε παύσει να τον ένοχλη, ο Λόρτς άπεφάσισε, να τον ένοχλη, να συνεχίσι τη χαρίν ασελιότητα. Στο τέλος, ο διαδρομή τρέχοντας, η ποινή του άκυρώθηκε και, το 1905, άνεκπρωθή πρωταθλητής μαραθωνίου των ΗΠΑ, με πρώτος 28' 53" σέ διαδρομή 40 χιλίμ.

Και από τους Αγώνες του 1908, που έγιναν στο Λονδίνο, δεν έλειψαν τα επεισόδια. Στη διακόσμηση του Σταδίου δεν είχαν συμπεριληφθεί η αμερικανική και η σουηδική σημαίες. Το γεγονός αυτό προκάλεσε τις εύλογες διαμαρτυρίες των ενδιαφερομένων. Επίσης η Ρωσία πρόβαλε την αξίωσι, ότι φινλανδοί αθλητές να φέρουν στις φανέλλες τους τα ρωσικά χρώματα. Οι Ιρλανδοί αθλητές διαμαρτυρήθηκαν, γιατί οι βαθμοί τους προσετέθησαν στους βαθμούς των αθλητών της Μεγάλης Βρεταννίας.

Σοβαρά επεισόδιο σημειώθηκε κατά τη διεξαγωγή του τελικού των 400 μέτρων. Στην εκκίνηση είχαν παραταχθί τρεις Αμερικανοί Ρόμινς, Κάρνεντερ, ο Αγγλος Χάλογουελ. Ταίπλορ και ο Αγγλος Χάλογουελ. Την εποχή εκείνη το άγνισμα διεξήχθη χωρίς Ρόμινς, που έτρεχε λική ευθεία (κούλουρ), και στην τελεσίτη (έξωτερική γραμμή) του στίβου. Στην προσπάθειά του αυτή όμως, η επιδοσία τον Κάρνεντερ, που με τη σειρά του (έκλεισι) τον Χάλογουελ, έαν ένας άνθρωπος, οι κριτές έτρεξαν στο στίβο και, χειρονοώντας, προπαθήσαν να εμποδίσουν τους δύο Κάρνεντερ ώστόσο κατώρθωσαν να φθάσει πρώτος στο τέμα. Η Έλλανόδοσι επίτροπή όμως ακύρωσε τη νίκη και άπεφάσισε η κούρσα να έπαυθί με τους υπολοίπους τρεις αθλητές. Οι Αμερικανοί τότε άείωσαν να έπαυθί με τους υπολοίπους τρεις αθλητές, που έπαιζαν να λάβη μέρος και ο Κάρνεντερ. Άλλα οι Αγγλοι δεν ικανοποίησαν την αξίωσι τους. Τότε, σέ ένδειξι διαμαρτυρίας, οι Αμερικανοί άπέσυραν από την κούρσα τον Ρόμινς και τον Ταίπλορ. Την επομένη, στην εκκίνηση, παρουσιάστηκαν μόνο ο Χάλογουελ, ο οποίος έτρεξε την απόστασι των 400 μ. σέ 50" 1/2.

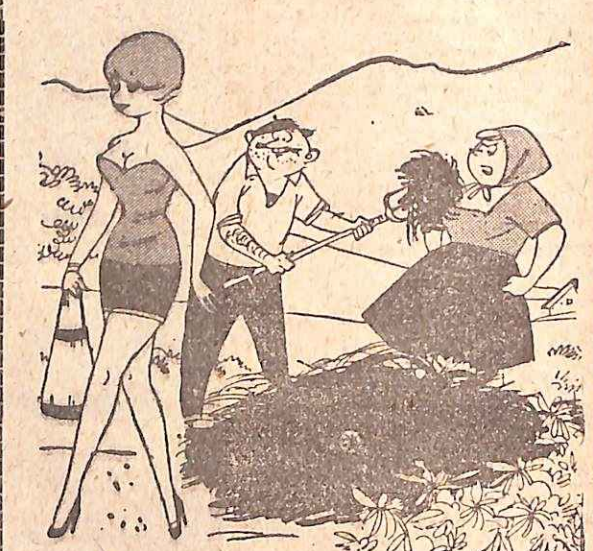
Οι Αμερικανοί αθλητές έφεραν βαριά το πάτημα τους. Όταν έπείσσαν στην πατρίδα τους κατηγόρησαν τους Αγγλους για έλλειψη έντιμότητας. Και, κατά την έπιστη δέξιωσι, που τους έγινε στο ένω λουρί των βσε Υόρκης, έσυραν με έννο λουρί τον βσε ταννικό λέοντα νεγρούς, που παρά λίγο να προκαλέθ διπλωματικό έπεισισμο.

Τ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

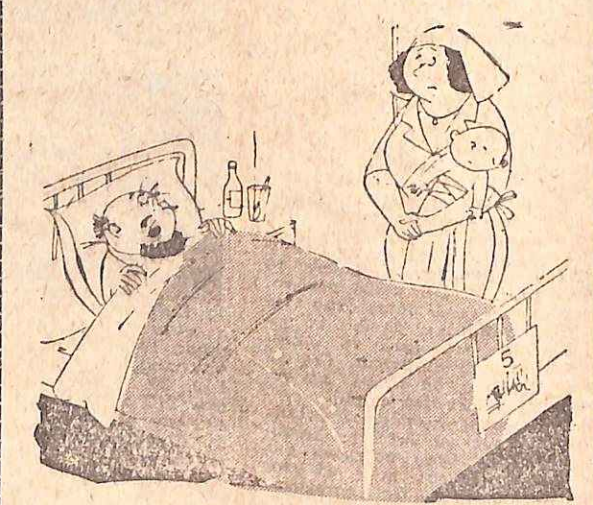

Κύριε διευθυντά, δε φαντάζομαι να έχετε αντίρρηση να μ' αντικαταστήση ή έαδερφούλα μου απ' εδώ, όσο θα έχω άδεια.

(Του 'Αρχέλαου)

Όμοιο δεν κιντὰς τί κάνεις;

Είπατε βεβαία, άδελφί, πως δεν κάνετε λάθος στο δωμάτιο;

Η «ΥΠΟΘΕΣΙ του ούρανίου»

Θέλουντες να σώση τη Γαλλία, έχασε όλη την περιουσία του

ΜΙΑ από τις μεγαλύτερες άπειες του αιώνα μας, ήταν η «Υπόθεσι του ούρανίου», με την οποία εξακαρίσθηκε στα γελία ολόκληρη η Γαλλία εδώ και 10 χρόνια.

Το θέμα ήταν ο βαρώνος Σκιπίων ντ' Ρουρ, ένας Γάλλος άριστοκράτης, 25 χρονών, πλούσιος και άπείστευτα άφελής. Την άνοιξι του 1950, αυτός κι η όμορφη γυναίκα του μένανε στη βίλλα τους, στην Κουαί 'Ακτί. Σκοπεύαν δε να φύγουν για την Αμερική, γιατί φοβόταν πως η Εύρώπη κινούνει απ' τον κομμουνιστικό χείμαρρο.

Μία μέρα, λοιπόν, ο βαρώνος γνώρισε ένα συμπαθητικό άντρα 35 χρονών, που του παρουσιάστηκε ως Ραυμόν 'Αλμπέρτο, έπιθεωρητής της Γαλλικής Μυστικής Αστυνομίας. Ο Ραυμόν, κάτ' τα παρσάμια του, του κάνανε μεγάλη έντύπωση — κι' άκομα περισσότερο η έλξη όληκωι του: — «Έχω να σας κάνω μία έμπιστευτική πρόταση. Το μέλλον της Γαλλίας και του Δυτικού κόσμου — έξαρτάται απ' την έγκυβητά σας!»

Κι' ο 'Αλμπέρτο έξήχθη στο βαρύνον τί έννοιας. Ένα μόνο πράγμα μπορούσε να σταματήσει τους Έρυνόβους: ή άτομική βόμβα. Ο Φράνκο είχε τά μέσα να την κατασκευάσει, άλλά δε μπορούσε να προμηθευθί κανονικά ούράνιον. Η Γαλλική Μυστική Υπηρεσία, λοιπόν, είχε συμφωνήσει να αγοράσι μία μεγάλη ποσότητα γεωμνητικό ούράνιου και να τη στείλι λθρασία στην 'Ισπανία.

Δυστυχώς, οι Γερμανοί άπαιτούσαν να πληρωθούν τοις μετρητοίς, κι' Ο Φράνκο πάλι δεν έννοιασε να πληρώσει προτού το ούράνιο φτάσι σέ 'Ισπανικό έδαφος. Ποιάς, λοιπόν, θα μπορούσε να διασέση προσωρινά τα 10.000.000 φράγκα, που χρειαζόταν γι' αυτή τη δουλειά; Αν δεχάταν ο βαρώνος ντ' Ρουρ, θα πρόσφερε μία άνεκτίμητη υπηρεσία στη Δόσι και συγχρόνως θα κέρδιζε απ' αυτή την έπιχειρησι 7.000.000 φράγκα.

ΟΜΟΡΦΗΝΕΤΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

Κάθε τι ώραίο στη ζωή πρέπει να το χείρεστε — και φυσικά πρώτα απ' όλα την Τέχνη, που σας δίνει τις ώραιότερες πνευματικές απολαύσεις. Σήμερα αυτό είναι εύκολότατο χάρις στη Σχολή Α. Β. C., Σχεδίου - Ζωγραφικής. Γρήγορα θα μάθετε να ακιθάρτε ή και να ζωγραφίζετε με σπουδή στίτι σας, όπου και άν μένετε όποια και άν είναί ή ηλικία σας, έστω και άν ποτέ έως τώρα δεν άσκοληθήκατε με τό σχέδιο. Έλάτε να όητε έργα μαθητών μας και να σας δοθί κάθε πληροφορία και αναλυτικό τέχνης δωρεάν. Αν έμπούζετε ή μένετε σ' έπαρχία, στείλτε μας τό άπόκρυμα αυτό για να λάβετε δωρεάν και χωρίς καμμία υποχρέωσι σας τό αναλυτικό μας τέχνης.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. C.
Πανεπιστημίου 10, τηλ. 21.473.

Ο βαρώνος συμφώνησε μ' άθουσιασμό κι' έφυγε για τό Παρίσι με τον 'Αλμπέρτο. Έκει, γνώρισε τον άντισυνταγματάρχη Ζαν Μπερτιέ, άπαρχηγό της Γαλλικής Αντικατασκοπείας, που του συνέταξε κι' έκείνης άπόλυτη έγκριθεί. Υστερα ο βαρώνος άπέσυρε απ' την Τράπεζα του τα 10.000.000 και τά παρέδωσε στον 'Αλμπέρτο.

Σέ λίγες μέρες, ο 'Αλμπέρτο κι' η Μπερτιέ μεταφέρανε με κάθε μυστικότητα στο στίτι του βαρώνου ένα μεγάλο και βαρύ μολυβένιο κιβώτιο, μ' έπίσημες σφραγίδες και με την έπιγραφή: «Να μην άνοιχθί. Κίνδυνος!».

Την άλλη μέρα ο βαρώνος κι' η βαρώνη τό φόρτωσαν σ' αυτοκίνητο τους και τό πήγαν κοντά στα 'Ισπανικά σύνορα, σύμφωνα με τις οδηγίες, που είχαν πάρει. Έκει περιέμεναν σ' ένα μικρό ξενοδοχείο 4 μέρες. Υστερα φάσαν ο 'Αλμπέρτο κι' η Μπερτιέ καί τους άναγγείλαν, ότι έπρεπε ν' αναβλήθί ή δουλειά, γιατί είχαν μάθει τό μυστικό οι κομμουνιστά κι' είχαν πλημμελίσει την περίοχη με πράκτορές τους.

Άποφασίστηκε, λοιπόν, να κρύψουν το ούράνιον στη βίλλα του βαρώνου, ώσπου να ήσυχάσουν τα πράγματα. Έτσι κι' έγινε πραγματικά. Στην αρχή, τοποθέτησαν τό κιβώτιο μέσα σέ μία γυλάτσα της κρεβατοκάμαρας. Το άντρογινο φορούσε στον ύπνο του ειδικές στολές αιάντιου, για να προσφύσσεται απ' τη ραδιενέργεια! Ο βαρώνος είχε πάντα ένα πιστόλι κάτω απ' τό μαξιλάρι του.

Έπειδή όμως ή βαρώνη άρχισε ναχί πανικόβαλο και ταχυπαλμία, μεταφέρανε τό κιβώτιο στον κήπο και τό θάψανε κάτω από ένα έντρο.

Στό μεταξύ, ο Μπερτιέ έδωσένη πως χρειαζόταν άλλα 50.000.000, για να παραληφθί απ' τους Γερμανούς μία καινούργια ποσότη ούράνιου. Για να τά έξοικονομήσι, ο βαρώνος άποφάσισε να ένεχυριάσι ένα βαρύτιμο διαμνητικό κολλίε της γυναίκας του. Άνέλαβε δε αυτή τη δουλειά ο Μπερτιέ.

Σέ λίγες βδομάδες, έφτασαν στη βίλλα του βαρώνου άλλα τρία μολυβένια κιβώτια, καθώς και μία νταμιτάνα με «βαρύ ύδωρ». Αφού τά θάψανε κι' αυτά στον κήπο, ο Μπερτιέ έφυγε για την 'Ισπανία, για να κανονισί τις τελευταίες λεπτομέρειες με τό Φράνκο.

Οι διαπραγματεύσεις κράτησαν 6 μήνες. Όστόσο, ο βαρώνος δεν είχε υποψιασθί άκόμα τίποτε. Δέχτηκε μάλιστα να υποθήκευθί τη βίλλα του και άλλα κτήματά του, για να δώσι άλλα 30.000.000 φράγκα, για μία καινούργια ποσότη ούράνιου.

Έτσι, ο Μπερτιέ άναγγείλε τότε στο βαρύνον, ότι ή 'Ισπανία περνούσε μεγάλη οικονομική κρίσι και δε μπορούσε πιά ν' αγοράσι τό ούράνιον. Δέν πείραζε όμως, γιατί είχε προσφερθί να τό αγοράσι ή Αμερική, και μάλιστα άκόμα ακριβώτερα.

Όστόσο, έφτασε τό φθινόπωρο χωρίς να σμεί τίποτε... Υστερα ή βαρώνη άρχισε να γκρινιάζει, γιατί είχε στερηθί τό κολλίε της. Ο άντρας της πούλησε τότε τ' αυτοκίνητό του και διάφορα κτήματα, μάζεψε τά άπαιτούμενα λεφτά και τά έμπιστεύθηκε στο Μπερτιέ, για να πάρη πίσω τό ένεχυρωσμένο κόσμημα.

Εξαφνικά, όμως, έλαθε ένα τηλεφώνημα στο Μπερτιέ, που τον έδοπούσε πως είχε διαπορκώσι για την Ούσσινγκτον και πως θα κανόνισε τό ζήτημα στην έπιστροφή του.

Έρωσ με... ανατομία!

ΑΥΤΗΝ την ιδέα μου την είχε βάλει ο υπάρχης μου ο Γιακουμής στο χωριό: «Οι γυναίκες, άνψιέ μου έλεγε, δεν είναι σαν τις προβάτιες, που όσο παχύνουν αυγαίνεται ή άξία τους. Οι γυναίκες είναι άλλοιώς. Όσο παχύνουν, τόσο χανουν...»

Και δεν είχε άδικο ο μπάρχης μου. Το ίδιο να έχης πλάι σου μία γυναίκα σπαθάρη και τό ίδιο ένα λοφό από ζύγκια; Άν δίκνο είχε ο υπάρχης μου, που ήταν και διαβασμένος άνδρας, πες και μου έλεγε μάλιστα: «Πρόσχε, Φρατζέσκο. Αν θές να όης πως θά γινή ή νύφη, κύτταδε την πεθερά!» Έτσι είναι. Γιατί εκεί που τό βλέπει τη μορφονιά να είναι άδυνάτη, που να περνά άπό τη μύτη της θελονός, εκεί τη βλέπει μετά τό γάμο να παχαίνει, να κρεμάται μαγούλες, να ριχνει προκοιλία, που τύφλα ναι κι ή γελάδα του μπάρχη να σ'ον χωρίσ. Άμ' όλα αυτά τά έχω υπ' όψι μου και δεν πρόκειται να πείσω σέ πατρίδα. Έτσι έφυγα από τό χωριό άποφασισμένος να διαλέξω με προσοχή τη γυναίκα, που θα πάρω. Άπάνω στην ώρα, μάλιστα, που στο ταξίδι είχα γνωρισθί με τη Μέλπω. Μία κομψή και δαντελένια υπάρχη. Είπαμε δυο-τρεις κουβέντες για τό τοπίο, την κέρασο σουβλάκια στο Σκηνιατάρι και πέσαμε σέ άλλες τούφρες συζητήσεις.

Έχεται ώρια μάτια, δεσποινίς! Τίς είπα σέ μία στιγμή. Αυτή κοκκίνησε κι' έγώ πήρα θάρρος.

Εύχομαι ή γνωριμία μας να έχη και συνέχεια.

Και είχε συνέχεια. Ίδωθήκαμε την άλλη μέρα στο Ζάππειο και την τρίτη τραβήκαμε για τη Γλυφάδα. Είχα τό σκεδίο μου. Η Μέλπω να την δώ με μαγιού, για να εκτίμησώ τις σωματικές της χάρες με πάσα λεπτομέρεια. Κι' όταν βγήκα από την καμπίνα με τό μαγιού, άόχια να την παρατηρώ εέ όλων των πλευρών

— Στάσου προφίλ! Τίς λέω σέ λίγο.

— Μά, γιατί; Ανατομία θα μου κάνεις.

— Όχι, Μέλπω, τίς λέω άπογοητευμένος. Κιττάω απλώς, ό τι έχης εξοικονομένους νομούς!

— Έκ καί.

— Για να έχης τέτοιους νομούς.

Κάτω τά χέρια... Σέρω καλά τό κόλπο με τό κασώι!...

— Χαίρω πολύ! Φιθύρια μουδια, σμένος και θυμήθηκα τα λόγια του μπαρμπα μου του Γιακουμή. «Αμα θες να δες πως θα γίνη η νύφη, κύττωσε τη μάνα της!» «Ετσι θα γίνη κι' η Κατία οκέ- φηκα!» Ένας μπόνος σαν τη μα- μά, της!

Χαιρέτησα ψυχρά. Αυτό έλειπε να παντρευτώ μια κρεατόφουσκα. Αλλά η τύχη έρχεται εκεί που δεν την περιμένεις. Τη λέγανε Λέλα. Τη γνώρισα στο αινειά. Το έργο ήτανε συγγενικό και σε μια στιγμή έβγαλε το μαντιλάκι της και σκούπισε ένα δάκρυ. — Είθε αίσθηματική, δεσποινίς μου! της είπα. — Ναι! Είμαι!

— Μα τότε ταιριαζόμαστε, γιατί κι' εγώ είμαι αίσθηματική φύσι! Αυτό ήτανε. Γνωριστήκαμε με τη Λέλα. Είχε ένα όμοιο όνειρο. Σ' ένα μίνα ο έρωτας είχε φουν- τώσει στις καρδιές μας. Ένα βράδυ μου είπε χαρούμενη: — Θέλει να σε γνωρίση η μα- μά, φραντζέσκο! Πάμε!

Ένοιωσα μιά έντονη ανησυ- χία. Πως θα ήτανε άραγε η μα- μά της Λέλας; Καμία κυρία λε- πτή ή κανένας κινούμενος όγ- κος; Η εύτυχία μου εξαρτάται από τα κιλά της μελλοντικής πε- θεράς μου. Κι' όταν μου συνέ- σπες μία λιγνή κουφή κυρία και άκουσα να μου λέη: «Από δω η μάμα μου!» μου ήρθε να ξεφω- νίσω απ' τη χαρά μου. «Επί τέ- λους, είχα βρή τη γυναίκα των όνειρων μου! Δεν έχασα καιρό. Το ίδιο βράδυ ζήτησα το χέρι της Λέλας. Σε δεκαπέντε μέρες την παντρεύτηκα. Ήτανε ν' άφισω να πάη χαμένη μία τέτοια ευκαι- ρία:

«Εχουν περάσει από τότε δε- καπέντε χρόνια κι' άμα με όπτε καμιά μέρα να κρατάς άγκαζε μία κυρία βάρους εκατόν δύο κι- λών μη μου μιλήσεις, γιατί μπο- ρώ να κάνω όνο Γιανί, αυτό το ντεπόζιτο με το έμπριμε φόρεμα είναι ή σύζυγός σου, η Λέλα. Και τό σπουδαίο είναι ότι προχέει εί- θα από δρόμο τυχαία την Κάτια να περνά σβέλτη και λυγρή με το κορμί της κυρία. Δεν κρα- τίθηκα. Σήκωσα το δεξί μου χέ- ρι και κατευθύνοντας το προς το νοτιοδυτικά, όπου βρίσκεται το χωριό μου, είπα:

— Όρσε, να μη στά χρωστάω κι' έρένα, υπάρμπα, με τη θεω- ρία σου!..

Γιατί, για ν' άκούω το υπάρ- μπα μου το Γιακουμή, είμαι ση- μερα μπλεγμένος διά βίου μ' έ- να θηλυκό... ίπποπόταμο! Σ. Δ.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΜ ΡΕΚΑΜΙΕ

Νεώτεροι Ιστορικοί έρευναί απέδειξαν ότι ή περίφημος Μαντάμ Ρεκάμιε έβθαν εις τό ζενίθ της καλλίης της εις ήλικίαν τεσσαράκοντα πέντε έτών. Η διατήρησις της καλλίης της όφείλεται ός γνωστόν εις τήν καθημερινήν περι- ποίησιν της επιδερμίδος της.

Σήμερον παντού υπάγχι το πασίγνω- στον δρματικό σαπουνί «Μαρουλιού» ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ, τό όποιον κυκλοφορεί τώρα εις νέαν μικράν συσκευασίαν και τό όποιον υπενθυμίζει εις κάθε κυρίαν ή δεσποινίδα πως ήμπορεί να διατηρή νε- ανική τήν επιδερμίδα της.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Γένια: Ακαδημίας κα Αρσνα
Τοικούπη 18 Γληφ 020 006
Δέχεται 5 — 8

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

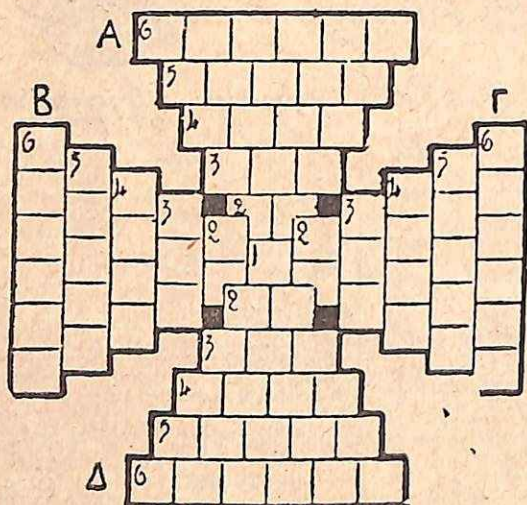
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 — Αμφισχίας 1
Δέχεται καθ' έκάστην 10 12 και 5 —
ώς και επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810-760.

Γιά μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Θά τοποθετήστε ένα φωνήεν στο κεντρικό τετραγωνί- διο του σχεδίου και ακόλουθως, θα τό συμπληρώστε προς τις τέσσερις κατευθύνσεις Α, Β, Γ και Δ, με λέ-ξεις των οποίων σάς δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες. Για

κάθε λέξη θα χρησιμοποιήτε όλα τα γράμματα της προ- γουμένης, αναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούρι- ο γιο

ΠΡΟΣ ΤΟ Α'

- 1) Τροπικό έπιρροια.
- 2) Πρόγονοι των Ρώων.
- 4) Βασικό πρόσωπο σ' ένα μυθιστόρημα.
- 5) Έπινομή του Χριστού.
- 6) Ζώνη, αλλά και άκρωτήριο της 'Αττικής παρά την Βουλιαγμένη.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β'

- 2) Σύμφωνο.
- 3) Χρησιμοποίησέ μία των αισθήσεων..
- 4) 'Ο 'Απόλλων των άρχ. Αιγυπτίων.
- 5) Πράγματα τοποθετημένα τά μιν επί των δέ.
- 6) Καταστροφές τά ρούχα μας.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ'

- 2) Μονάς της ηλεκτρολογίας.
- 3) 'Αυαγέριστα.
- 4) 'Αμάν τό κλάμα τους.
- 5) Προδίδει τό πέρασμα γυνίκας.
- 6) Καθαρίζει ένα γάρο.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ'

- 2) 'Επιφώνημα, που συνήθως διπλασιάζουμε.
- 3) Τροπικό έρωτικό έπιρροια.
- 4) 'Επιβάλλει αυγή.
- 5) Συμβάλλει στην καθαριότητα.
- 6) 'Επιρροια, που αποκλείει κάθε άμφισβόλια.

Ποιά από τις τρεις;

Από τις τρεις άπαντήσεις, που συνοδεύουν καθεμιά από τις κάτωθι έρωτήσεις, ή μία είναι σωστή. Προσπα- θήστε να τη βρείτε, διανοήσαντάς τις δύο άλλες:

1) Σε ποιά διάσημο μεουσυνόνο όφείλεται ή μουσική της όπερας «Δόν Πασκούάλε»;

— Στόν Βιντσέντζο Μπελλίνι — Στόν Γκαετάνο Ντο- νιζέττι — Στόν 'Αντώνιο Ροσσίνι.

2) Με πόσα χέρια παριστάνει ή ίνδική θεοσκεία τό θεό Βισνού;

— Με τέσσερα — Με έξη — Με όκτώ χέρια.

3) Ποιο μύνη παντρεύτηκε ή πριγκίπισσα Μαργαρίτα της 'Αγγλίας;

— Τόν 'Απολλίο — Τόν Μάτιο — Τόν 'Ιούλιο.

4) Πόσα περίπου αυτοκίνητα κυκλοφορούν σήμερα σ' ολόκληρο τόν κόσμο;

— 50 έκατομμύρια — 100 έκατομμύρια — 150 έκα- τομμύρια.

5) Ποιά μουσική όργανο παίξει ό περίφημος Νέγρος τραγουδιστής Νάτ-Κίνγκ-Κόλ;

— Σαξόφωνο — Πιάνο — Βιολι.

6) Ποια όστά αποτελούν τό ανθρώπινο κρανίο;

— Όκτώ — Δώδεκα — Δεκατέσσερα.

7) Σε πόσα έκατομμύρια άνέργονται οι κάτοικοι του άλλου Βελγικού Κονγκό;

— Σε 13 — Σε 18 — Σε 22 έκατομμύρια.

8) Ποιά γνωστά κινηματογραφικά άστέρι πρωταγωνι- στούσε και στα τρία ακόλουθα φίλμ «Η Παριζιάνα».

«Η γυναίκα που έγέννησε τόν πόθο» και «Έγκλημα στην Πλάς Πινγκάλα»;

— Η Μυλέν Ντενιζό — 'Ο 'Ανρύ Βιντάλ — Η Μπαρζιτ Μπαρντό.

9) Θά έχετε θέσσει άκούση για τά γουα γαλλικά νομίσματα τά όνομαζόμενα «Λουδοβίκεια».

Ποιάς Λου- δοβίκος της Γαλλίας τά έθεσε σέ κυκλοφορία;

— 'Ο 13ος — 'Ο 14ος — 'Ο 16ος.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

10) Πόσες όπερες είχε συνθέσει ό Ροσσίνι στά 21 χρόνια του; — Καμμία — Τέσσερες — 'Εννέα.

Κράτη και πρωτεύουσες

*Ασφαλώς γνωρίζετε τις πρωτεύουσες των κρατών της Εύρώπης. Ξέρετε όμως και τις πρωτεύουσες των κρα- τών της 'Αμερικής; Για να δούμε. Σας δίνουμε κατωτέρω τά όνόματα δέκα κρατών της 'Αμερικής και στην άλλη στήλη τις πρωτεύουσές τους, όχι όμως θέτουμε στην ίδια σειρά. Προσπαθήστε τώρα να δώσετε στο κάθε κράτος τήν πρωτεύουσά του:

1) Βολιβία	α) Κίτο
2) Βενεζουέλα	6) Τεγκουσιγκάλπα
3) Νικαράγουα	γ) Σάν Σαλβαντόρ
4) Κόστα-Ρίκα	δ) Σαντιάγο
5) 'Ισημερινός	ε) Μπουκότα
6) Παραγουάη	ς) Σάν Χοσέ
7) 'Ονδούρα	η) Λά Πάς
8) Σαλβαντόρ	θ) Καρακάς
9) Κολομβία	ι) Μανάνγουα
10) Χιλή	κ) 'Ασουνσιόν

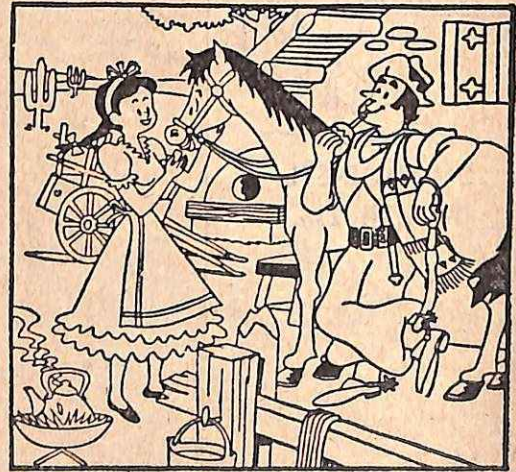
Συλλαβόγριφες

Ένα έπιφώνημα κοινό έγώνεται με σύνδεσμο, μ' άλλον κι' άντανυμία. Κι' άπέραντη ύγρη έκτασι, που δύσκολα περνά, μού κάνουν ή εύκολο

Μεταγραμματοισμός

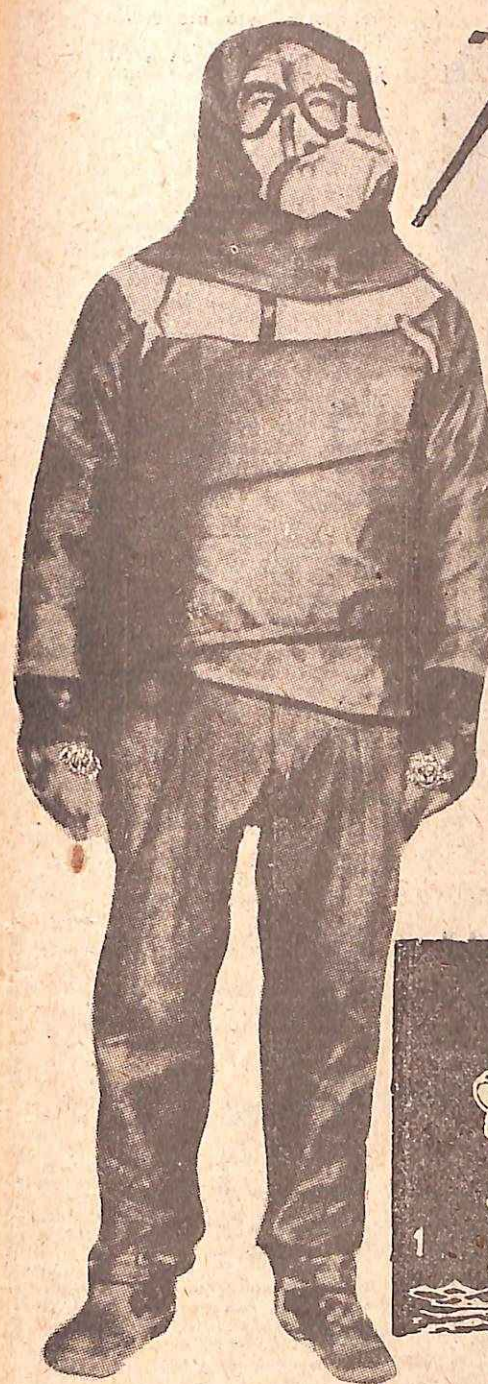
Βγάσεις Φί και θάσεις Βήτα κι' ένα ζωντανό —για κύττα—, που σερότανε στη Γη, κυλά τώρα τά νερά του, στά στριφογυρισμάτά του, σε μία χώρα μακρινή.

20 μικροδιαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες φαίνονται εκ πρώτης όψεως έν- τελώς όμοιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. «Αν θέλετε να υπερασφανεύετε για τήν παρα- τροπικότητά σας, πρέπει να βρείτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας. Τό παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον, αν πάρουν μέρος σ' αυτό δύο ή και τρεις παίκτες συγγρόνος. Κερδίζει εκείνος, που θά βρή πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές ή εκείνος, που θ' άνακαλύψη τις περισσότερες μέσα στο μικρότερο χρό- νικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 70

Το φοβερώτερο ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΟΠΛΟ

«Ένα γραμμάριο μιάς άσπρης σκόνης μπορεί να σκοτώσει 7 έκατομμύρια ανθρώπους

Τό βρετανικό Κέντρο 'Ερευνών του Πόρτον δη- μιουργήθηκε τό 1951. Έχει έκτασι 10 τετραγωνί- κών μιλίων και στοιγίσε 4 έκατομμύρια λίρες. 'Α- ποτελείται από ένα συγκρότημα κτιρίων, περιφα- γμένο με ψηλά σιματοπλέγματα και φρουρόμένο από γυμνασμένα σκυλιά.

Παντού υπάρχουν συστήματα ασφαλείας. Οι πόρ- τες άνοιγκλειουν αυτόματα με φωτοηλεκτρικά κύτταρα. Τά επιστημονικά έργαστήρια είναι τά καλ- λίστερα του είδους των.

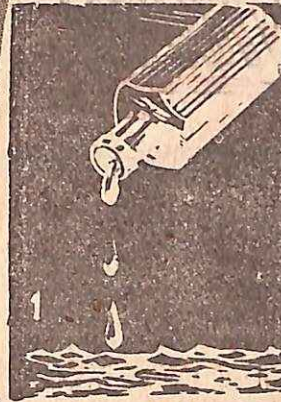
Οι ειδικοί επιστήμονες εργάζονται εκεί μέσα με τά μικρόδια του τσούφου και της γόλερας, με ίου- ς που προκαλούν θανάτους ολυσματικές ασθένειες... Έχουν ήδη έτοιμάσει μία μεγάλη παρακαταθήκη βοτουλινικής τοξίνης.

Η τοξίνη αυτή είναι τόσο θανατηφόρος, ώστε, αν όπληγε τρόπος να κορσάτι κανονικά σ' όλους τους κατοίκους της Γης, θά άρκοσαν 160 γραμμάτια της, για να μη μείνη ούτε ένας ζωντανός! Εύτυ- χώς, δεν είναι δυνατή στην πράξη αυτή ή κανονική κατανάλω.

Πάντως, μία πολύ μικρή ποσότης της 'βοτουλινι- κής τοξίνης μπορεί να σκοτώσει ολόκληρο τόν πλη- θυσμό μιάς μεγάλης πόλεως. Ένα γραμμάριο είναι άρκετό για να στελή στον άλλο κόσμο 7 έκατομύ- ρια ανθρώπους!

Δέ γροιάζεται παρά να τη σκορπίση ένα αερο- πλάνο πάνω από τό Λονδίνο, τη Νέα 'Υόρκη ή τη Μόσχα, για να πεθάνουν όλοι οι κάτοικοι μέσα σε λίγες ώρες. Τά θύματα δέ θά καταλάβουν τίποτα, παρά μόνο όταν θά είναι τιά πολύ άργά...

Η βοτουλινική τοξίνη είναι μία λεπτή σκόνη, που

1) Λίγες σταγόνες διαλύσεως βοτουλινικής το- ξίνης μέσα σ' ένα υδραγωγείο άρκοουν για να θανατώσουν 1 έκατομμύριο ανθρώπους. 2) Έ- να αεροπλάνο μπορεί να σκορπίση τό σιμπλό και άόρατο θάνατο πάνω από μία μενίλ πό- λι. 3) Μετά 24 ώρες, ό έπιπνόμενος μπορεί πιά άκίνηδνα να καταλάβη τη χώρα που νε- κρώθηκε από τά μικρόδια. 4) Με 160 γραμμά- ρια «βοτουλινικής τοξίνης» δέ θάμνε ζωντα- νός ούτε ένας κάτοικος της Γης.

μπορεί ν' άνακατευτή με τόν άέρα που αναπνέουμε, με τήν τροφή μας ή με τό νερό που πίνουμε. Συγγε- νεύει με τά μικρόδια της ναγγράφει και τό τετα- νού. 'Επιδρά στα νεύρα και τά παραλύει.

Τό θύμα κάνει έμετό, μελανιάζει, γάνει τις αι- ρήσεις του. Τρέχουν ύγρα από τη μύτη, τά μάτια, τ' αυτιά και τ' άσπράκια των 'Αφρών. Σπασμώ- δονόγχι ή πείσι του σώματος πέσει ραγδαία. Έναι σπασμώδης όπως της έπιληψίας. Και, σε λίγες ώρες, πεθαίνει.

«Αν μερικές σταγόνες από μία διάλυσι αυτής της τοξίνης προστεθούν στο υδραγωγείο μιάς πόλεως, θά τη μεταβάλλει σ' ένα άπέραντο νεκροταφείο. Γι- ποτα δέ θά μπόρη να σταματήσει τό κακό!...

Η χώρα που θά όπασα ή μία τέτοια σιμπλή και άόρατη έπιθεί, δέ θά τό αντιληφθή, παρά όταν θά- ναι πιά πολύ άργά — όταν τά πρώτα θύματα θ' άρ- γίσουν να πέφτουν γάμπα και να σπαράζουν. Κι' ά- κούα οι υπερασπιστές της άπαντήσουν τότε με πυ- ροσφύρες ή με άλλο μέσο αντίποινα, ποιά θά είναι τό όφελός τους, έφόσον δέ θά γλυτώση κανείς;

Έχει δέ κι' ένα άλλο πλεονέκτημα απέναντι της όδρονονομίας ή βοτουλινική τοξίνη: 'Επειτα από 12 ώρες έκθέσεως στον άέρα, όδεύεινεται και γίνε- ται άβλαβή. 'Επομένως, ό έπιπνόμενος που θά τη μεταχειριστή, θά μπόρη μετά 24 ώρες να καταλά- βη άσφα τη χώρα που έπιπνώθηκε. Θά βρή όλα τά μέσα, τούς σιδηροδρόμους, τούς δρόμους, τά λι- μένα, τούς σιδηροδρόμους, τελείως άθικτα. Μόνον οι άνθρωποι θάχουν πεθάνει όλοι!

*'Αλλ' οι επιστήμονες του Πόρτον δεν άσχολούνται μόνά με τά βοτουλινική τοξίνη. Έχουν παρασκευά- σει επίσης ένα νέο ιό, ακόμα φοβερότερο απ' αύ- τήν. Πρόκειται για τόν ιό της πολιομυελίτιδος, άλλ' ένισχυμένο με κατάλληλη καλλιέργεια. Μάλιστα, αύ- τός μπορεί να μεταδοθή από ένα σε άλλον άνθρωπο — πράγμα που δέ συμβαίνει με τήν βοτουλινική τοξί- νη, που πρέπει να τήν αναπνέει ή να τήν καταπνί- νη, ή να τήν έσπείρει.

Ένα φίλι ή μία απλή έπαφή άρκεί γι' αυτή τη μεταδοσι του τρομερού ιού. Μπορεί λοιπόν ν' απλω- θή ταχύτητα σε μία ολόκληρη χώρα και να μην ά- φισ κανένα ζωντανό!

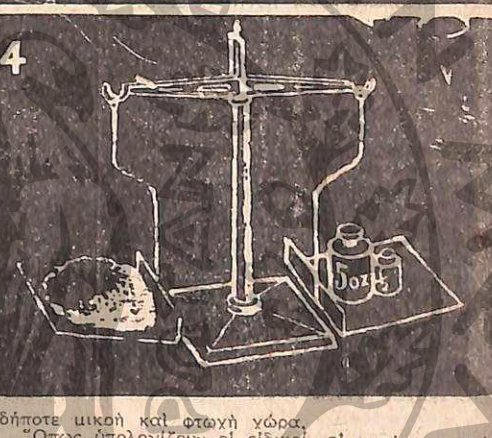
Οι επιστήμονες του Πόρτον χρησιμοποιούν για τις έρευνες και τις δοκιμές τους πάνω από 2.000 πει- ραματόζωα κάθε έβδομάδα.

Έχουν έφοραστή εξ' άλλων σχολαστικά μέτρα ά- ασφαλείας, για να μη μεταδοθή ή παρασκήρια μόλυν- σις στον έξωτερικό κόσμο.

Ανάλογες έρευνες γίνονται και στο Φόρτ Ντέτρικ της 'Αμερικής. Πάνω από 4.000 επιστήμονες άσχο- λούνται εκεί με τά μικροβιακά όπλα, τά άέρια των γεθρών και τις νέες «φυλογημικές» οδούς που τρελ- λαίνουν τόν άνθρωπο. Τρεις απ' αυτούς έχουν πεθά- νει και 715 άλλοι άρρωστήσαν θανάτ, γιατί έσυ- γα να μολυνθούν, πάνω στην τόσο επικίνδυνη έργασία τους.

Επίσης ό Καναδάς και ή Σοβιετική Ρωσία εργά- ζονται έντατικά προς τήν ίδια κατεύθυνση.

Παντού, οι επιστήμονες έτοιμάζουν παρακαταθή- κες αυτών των σπασμικών όπλων, που είναι σπινά- και μπορούν να παρασκευαστούν εύκολα από όποινα-

δύποτε μικρή και σπινή χώρα, «Όπως όπολουνόζουν οι ειδικοί, οι ποσότητες που είναι έτοιμες και άποθηκευμένες σε κατάλληλα φυ- νεία, φτάνουν με τό παραπάνω, για να θανατώσουν όλους τους κατοίκους της Γης!

Πέρουσι, έγινε στη Νέα Σκωτία ένα συνέδριο επι- στημόνων από έξη μεγάλες χώρες, που κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ή μοναδική έλπίδα σωτηρίας της ανθρωπότητος είναι ν' αποκλεισθή άπόλυτως ό μι- κροβιακός πόλεμος. Πίσε όμως να πραγματοποιηθή άσφαλώς αυτή ή θεωρητική εύη;

Αλλά, τό 'Αμερικανικό 'Επιτελείο έχει ζητή- σει κι' όλας από τό Κογκρέσον τήν άδεια να χρη- σιμοποιήσιν τό μικροβιακό και τό χημικό όπλο πάλι από κ' άθε άλλο σ' ένα μελλοντικό πόλεμο!

Πόσο άδικο είναι 'Αγγλος φιλόσοφος Μπένετον Ράσελ, που είπει: «Η ή άνθρωπος θά καταργήσιν τόν πόλεμο, ή πόλεμος θά καταργήσιν τόν άνθρωπο!

ΔΕΝ έχει μόνο η Ευρώπη το πρό- νόμιο να διαθέτει μια «Μπέ- Μπέ», που... εφραίνει οφθαλμούς, όπως λένε, με τις γυναικείες επιδεί- ξεις της. Έχει και το Χόλλυγουντ τη δική του «Μπέ-Μπέ», στο πρό- σωπο της «έκρηκτικής» Μάμυ Βαν Ντόρεν, που κι αυτή κάνει τις ίδιες επιδείξεις, αλλά με μια κο- λλοσιαία διαφορά: Η πρώτη μένει τελείως ελεύθερη και ανεξέλεγκτη να κάνει όσες επιδείξεις θέλει, ενώ η δεύτερη, η Μάμυ, έχει συνεχώς πάνω απ' το κεφάλι της τη φοβερή ψαλλίδα της αμερικανικής λογοκρι- σίας ταινιών, η οποία κόβει διασ- κώς σκηνές από τις ταινίες της. Και η Μάμυ διαμαρτύρεται με ά- γωνάκησι. Ίδού τι λέει σχετικά η ίδια σε μια τελευταία συνέντευξί της:

— Δε μπορώ να καταλάβω, λέει η Μάμυ, τι έχω κάνει στους λο- γοκριτές και μου φέρονται κατ' αυτόν τον τρόπο. Κι όμως είναι χαριτωμένοι άνθρωποι, μου χαμο- γελούν και μου φέρονται πολύ φι- λικά, όταν με συναντούν. Αλλά, μόλις στρέψω την πλάτη μου, αρ- πάζουν τις ψαλλίδες τους και κο- θούν αλύπητα ό,τι ώραיותר πε- ριέχει κάθε νεότερη ταινία μου. Αυτό δε μπορώ να το ανεχθώ! Αν μου ήταν εύκολο να εγκαταστάσω οριστικά στην Ευρώπη, θα το έκα- να ευχαρίστως. Μόνο εκεί μια α- μορφή κοπέλλα μπορεί να κάνει κι- νηματογραφική καριέρα. Πόσο κα- ταλαβαίνω τη Μπριζίτ Μπαρντό, που δε θέλει, με κανένα τρόπο, να έρθει να εργασθεί στο Χόλλυγουντ!

— Μα τί είδους σκηνές περιέ- χουν οι ταινίες σας, που αναγκα- ζουν τη λογοκρισία να τις κόβει; Είναι σκηνές, που μπορούν να συγ- κριθούν σε τολμηρότητα μ' αυτές, που παρουσιάζει η Μπριζίτ;

— Και βέβαια είναι, γιατί, από τότε που παίχθηκε για πρώτη φο- ρα στην 'Αμερική ταινία της Μπρι- ζίτ, οι 'Αμερικανοί «εμπήσαν» και ζητούν κι αυτοί τώρα από τους παραγωγούς ταινίες του εί- δους αυτού. Και οι μιν παραγωγώι συμμορφώθηκαν και γυρίζουν τέτοι- ες ταινίες, αλλά μόνο για εξαγωγή στην Ευρώπη. Από τις κόπιες, που προορίζονται για την 'Αμερι- κή, η λογοκρισία αφαιρεί και το παραμικρό ίχνος γυμνού, κι έτσι παραδίδονται στην κατανάλωσι σά... δέντρα κουτσουρεμένα!

— Μπορείτε να μας αναφέρετε μερικές αποδείξεις της αυστηρότη- τος της αμερικανικής λογοκρισίας ταινιών;

— Όσες θέλετε και πρώτα-πρώ- τα τις δικές μου ταινίες. Από το 1953, που βγήκα για πρώτη φορά στον κινηματογράφο μέχρι σήμερα, έχω πρωταγωνιστήσει σε 19 ται- νίες. Από τις ταινίες αυτές, καμ- μία δεν προεβλήθη στην 'Αμερική, όπως γυρίστηκε. Όλες γνώρισαν την ψαλλίδα της λογοκρισίας και έγιναν αγνώριστες, ενώ οι Ευρώ- παίοι τις είδαν ολοκληρές. Θα στα- θώ ιδιαίτερα στην ταινία μου «Η ιδιωτική ζωή του Άδου» και της Εύας». Στο φιλμ αυτό κρατά το ρόλο της Εύας και φυσικά, παρο- υσιάζομαι με την περιβολή της. Τα μακριά μαλλιά μου, που πεφτούν πλούσια, πυκνά, σκεπάζουν το σώ- μα μου. Μόλις το είδαν, λοιπόν, οι λογοκριτές, έγιναν έξω φρενών. Και τις μιν κόπιες, που είχαν προορι- σμό την Ευρώπη, τις άφησαν ολο- κληρές, αλλά αυτές που ήσαν για την 'Αμερική, τις πετσόκοψαν και τις έκαναν αγνώριστες.

— Αλλά τότε πώς προβάλλου- νται στην 'Αμερική οι ταινίες της «Μπέ-Μπέ»;

— Οι ταινίες αυτές, καθώς και κάθε άλλη ευρωπαϊκή παραγωγή, που θεωρείται «τολμηρή» προβά- λονται εδώ ολοκληρές, αλλά σε ει- δικούς κινηματογράφους, που κά- νουν ειδικές προβολές μόνο για ε- νήλικους θεατές. Έτσι η λογοκρι- σία δεν επηρεάζει σχεδόν καθόλου και εξαντλεί την αυστηρότητά της στις δικές μου ταινίες. Ξερετε με πόση νοσταλγία θυμάμαι πάντα την ελευθερία, που έπικρατεί στα Ιταλικά στούντιο;

Η «Μπέ-Μπέ» της 'Αμερικής Μάμυ Βαν Ντόρεν

Η «έκρηκτική» στάρ, που συναγωνίζεται σε «επιδείξεις» τη Μπριζίτ Μπαρντό

— Έχετε εργασθεί σ' αυτά;

— Βέβαια. Πριν δυο χρόνια, πή- γα στη Ρώμη και πρωταγωνίστησα στο τολμηρό αισθηματικό φιλμ «Οι ωραιότερες γάμπες της Σαμπό- νας». Είναι ένα πρωτότυπο και χα- νά». Είναι ένα πρωτότυπο και χα- νά». Είναι ένα πρωτότυπο και χα- νά».

— Μπορείτε να μας αναφέρετε μερικές αποδείξεις της αυστηρότη- τος της αμερικανικής λογοκρισίας ταινιών;

— Όσες θέλετε και πρώτα-πρώ- τα τις δικές μου ταινίες. Από το 1953, που βγήκα για πρώτη φορά στον κινηματογράφο μέχρι σήμερα, έχω πρωταγωνιστήσει σε 19 ται- νίες. Από τις ταινίες αυτές, καμ- μία δεν προεβλήθη στην 'Αμερική, όπως γυρίστηκε. Όλες γνώρισαν την ψαλλίδα της λογοκρισίας και έγιναν αγνώριστες, ενώ οι Ευρώ- παίοι τις είδαν ολοκληρές. Θα στα- θώ ιδιαίτερα στην ταινία μου «Η ιδιωτική ζωή του Άδου» και της Εύας». Στο φιλμ αυτό κρατά το ρόλο της Εύας και φυσικά, παρο- υσιάζομαι με την περιβολή της. Τα μακριά μαλλιά μου, που πεφτούν πλούσια, πυκνά, σκεπάζουν το σώ- μα μου. Μόλις το είδαν, λοιπόν, οι λογοκριτές, έγιναν έξω φρενών. Και τις μιν κόπιες, που είχαν προορι- σμό την Ευρώπη, τις άφησαν ολο- κληρές, αλλά αυτές που ήσαν για την 'Αμερική, τις πετσόκοψαν και τις έκαναν αγνώριστες.

— Αλλά τότε πώς προβάλλου- νται στην 'Αμερική οι ταινίες της «Μπέ-Μπέ»;

— Οι ταινίες αυτές, καθώς και κάθε άλλη ευρωπαϊκή παραγωγή, που θεωρείται «τολμηρή» προβά- λονται εδώ ολοκληρές, αλλά σε ει- δικούς κινηματογράφους, που κά- νουν ειδικές προβολές μόνο για ε- νήλικους θεατές. Έτσι η λογοκρι- σία δεν επηρεάζει σχεδόν καθόλου και εξαντλεί την αυστηρότητά της στις δικές μου ταινίες. Ξερετε με πόση νοσταλγία θυμάμαι πάντα την ελευθερία, που έπικρατεί στα Ιταλικά στούντιο;

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ του Ρόμπερτ Κινμοντ

Ήρθε στέν κοσμο δώδεκα λε- πτα μετά το θάνατο της μη- τερας του!

Ο μικρός 'Αμερικανός Ρόμπερτ Κινμοντ ήρθε στον κόσμο πρα- γματοποιώντας ένα νέο παγκόσμιο ρεκόρ: 21 ολοκληρά λεπτά μεσοά- ρισαν από την στιγμή που η μη- τέρα του άφησε την τελευταία πνοή της ως την στιγμή, που πρωτόκρισε αυτός, ο 'Αντιστήν.

Το μοναδικό αυτό φαινόμενο στά διεθνή ιατρικά χρονικά αρχίζει με μια σκηνή, που θυμίζει γαγκρε- κές ταινίες. Στην 57η όδο της Ν. 'Υόρκης ένα αστυνομικό αυτοκίνητο έτρεχε με δαιμονιώδη ταχύτητα, χα- ταδιώνοντας μια μπλε λιμουζίνα. Στη μπλε λιμουζίνα βρισκόταν δυο γκαγκστερ, που είχαν ληστέ- ψει πριν από λίγο μια τράπεζα.

Ο αστυνομικός επιθεωρητής Μάκ Γκρέγκορ, τους κατέβηκε και πλη- σίασε πια να τους πιάσει όταν σε μια στιγμή το αυτοκίνητο των γκαγκστερ, για ν' αποφύγει ένα φορ- τηγό που ερχόμουν από την αντίθε- τη κατεύθυνση, θα του έκλεινε τον δρόμο, ακολούθησε την μόνη όδο

διαφυγής, που του έμενε, ανέβαινον- τας στο πεζοδρόμιο. Η νέα γυναίκα, που βρέθηκε ξαφνικά, εκείνη την στιγμή, μπροστά στις ρόδες του αυ- τοκινήτου, έκανε μια κίνηση για να αποφύγει τον θάνατο, αλλά, μα δεν πρόλαβε. Με φριχή, οι αστυνο- μικοί την είδαν να σωριάζεται στο πεζοδρόμιο, λουσοντας το με το αίμα της.

Ο επιθεωρητής Μάκ Γκρέγκορ πήδησε από το άμαξί κι έτρεξε κοντά της, αφήνοντας τους άνδρες του να συνεχίσουν το έργο της κα- ταδίωξης των γκαγκστερ. Διαπί- στωσε τότε πως η βασίσα τραυμα- τισμένη γυναίκα ήταν έτοιμη να πε- ραιώσει. Ο ίδιος τετραγώνιο βρι- σκόταν η κλινική του δόκτορος Γουίμ- πον. Οι νοσοκόμοι, ειδοποιημένοι από τον αστυνομικό, σπεύσανε να τη μεταφέρουν, μα ο γιατρός, που την εξέτασε, απόκλεισε κάθε ελπίδα σω- τηρίας της.

Ο θάνατός της θα έρθει από στιγμή σε στιγμή, δήλωσε στον έ- πιθεωρητή Μάκ Γκρέγκορ. Η μόνη ελπίδα, που απομένει, είναι να σω- θεί, με μια άμεση επέμβαση, το παιδί.

Αρχισε τότε ένας δραματικός ε- γώνας ταχύτητας με τον θάνατο. Ε- νας από τους βοηθούς του γιατρού τηλεφώνησε στο πλησιέστερο μαιευ- τηριο να γίνουν έσπευσμένα οι προ- ετοιμασίες για την επέμβαση, ενώ ο δόκτωρ Γουίμπον παρέλαβε την έ-

πρόταξη, για μια ενδιαφέρουσα ταινία.

— Πού και πότε γεννηθήκατε, μίς Ντόρεν;

— Γεννήθηκα στη μικρή πόλι Ροβένα της Πολιτείας Ντακόια της 'Αμερικής, στις 6 Φεβρουαρί- ου του 1933, και το πραγματικό μου όνομα είναι Τζέσσι-Λουσίλ 'Ο- λάντερ.

— Το όνομα «Μάμυ» πώς το πήρατε; 'Απ' ό,τι ξέρουμε, το όνο- μα αυτό στην 'Αμερική το έχει μό- νο η κυρία Αϊζενχάουερ.

— 'Ακριβώς γι' αυτό το πήρα κι' εγώ. Στις 20 'Ιανουαρίου του 1953, η κ. Αϊζενχάουερ γινόταν κυ- ρία Προέδρου και έμπαινε για πρώ- τη φορά στο Λευκό Οίκο. Την ι- δια μέρα υπέγραφα κι' εγώ το πρώ- το μου κινηματογραφικό σύμβο- λαιο.

— Πριν βγείτε στον κινηματο- γράφο, πού εργαζόσαστε;

— Από ηλικίας 16 μέχρι 20 ε- τών, ήμουν σε διάφορες ουλειές. 'Αρχισα από γραμματέας δικηγό- ρου, έγινα χορεύτρια σε μπαλέτο, τραγουδίστρια, έπειτα βγήκα στο ελαφρό μουσικό θέατρο και μετά με προσέλαβαν σ' ένα νυχτερινό κεντρο πολυτελείας, ως τραγουδι- στρια και εκτελεστρία χορών «στη-ρη-της». 'Απ' εκεί ξεκίνησα για να κατακτήσω τον κινηματογράφο. Και νομίζω, ότι μέσα σε 7 χρόνια από τότε, κάτι έχω καταφέρει...

— Είσατε παντρεμένη, έχετε παι- διά;

— 'Ημουν παντρεμένη κι' έχω ένα γιο, τον Πέαρν. Άνδρας μου ήταν, από το 1955 μέχρι πέρσι, ο γνωστός διεθνούς ορχήστρας Ραίη 'Αντων. Χωρίσαμε φιλικά και μάλλον έτσι, χωρίς καμιά βα- σική αφορμή. Περισσότερο γι' αυτή οι καλλιτέχνες γενικά πρέπει ν' α- λλάζουν συχνά συζύγους. Και, έπει- δη αυτό θεωρείται πιστά απ' όλους σχεδόν εδώ στο Χόλλυγουντ, εγώ δε μπορούσα ν' αποτελέσω εξαίρε- ση. Προς το παρόν, πάντως, δε σκοπεύω να ξαναπαντρευτώ. Τώρα διεπιστώσα πόσο πολύτιμη είναι η ελευθερία σε μια καλλιτέχνηδα σαν εμένα...

— Κάποτε και σήμερα ακόμη εμ- φανίζεστε σε κοσμικά κέντρα ως καλλιτέχνις του «στη-ρη-της»;

— Τώρα όχι πιά, άφοτου απέ- κτησα κάποιο όνομα ως στάρ του κινηματογράφου. Αλλά δε σας κρυ- βω, ότι μου άρσουν πολύ οι εμ- φανίσεις αυτές. Πρό πάντων μου άρσει να διατηρώ γύρω μου πολ- λούς ένθουςιόδεις και φανατικούς θαυμαστάς...

Η Μάμυ μιλάει αδιάκοπα. Θά μπορούσε να μιλήσει ώς ολόκληρης ακόμη. Κι' αυτό, γιατί, απλούστα- τα, της άρεσε να μιλήει για τον εαυτό της.

ΡΑΙΗ ΕΛΑΝΤΟΝ

τοιοθάνατη για να την μεταφέρει. Στο δρόμο όμως η γυναίκα ξεψύ- χησε.

Οι ελπίδες ήταν πια ελάχιστες, για να βγεί ζωντανό το παιδί από την κοιλία της νεκρής μητέρας. 'Αλ- λα κανείς δε διανοήθηκε να εγκα- ταλείψει την προσπάθεια. Στις 14. 05 είχε ξεκινήσει το ισοκομειακό αυτοκίνητο από την κλινική του δό- κτορος Γουίμπον. Στις 14.06 η γυναίκα πέθανε. Στις 14.10 ο γιατρός με τη νεκρή πια γυναίκα έ- φτασε στο μαιευτήριο. Στις 14.14 όλες οι προετοιμασίες είχαν συμ- πληρωθεί και η επέμβαση άρχισε. Στις 14.18, ο μικρός Ρόμπερτ βγή- κε από την κοιλία της μητέρας του, 12 ακριβώς λεπτά μετά τον θάνατό της. Δεν 'δινε όμως, καμία σημείω- ση ζωής.

Οι γιατροί ήταν σχεδόν βέβαια πια πως η απελευθερωμένη κοίτη ταχύ- ητας με τον θάνατο είχε χαθεί, μα δεν πορεύονταν να κάνουν εκείνο που επιβάλλεται ακόμη. Τοποθέτησαν το βρέφος στη συσκευή οξυγόνου, που έχει σώσει ως τώρα εκατοντάς παι- δια που ήσαν πρόωρα ή με ανώμα- λες συνθήκες στον κόσμο, και περι- ναν με αγωνία το αποτέλεσμα. 'Αλ- λά, τέλος, στις 14.27, ενώ πια η μητέρα ήταν νεκρή από 21 λεπτά, το βρέφος άνοιξε ν' ανα- πνεύη! Η επιστήμη είχε κερδίσει μια από τις πιο δύσκολες μάχες της!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ σπίτι ήταν σκοτεινό, όπως οι δρόμοι του χωριού. Το ίδιο βαθύ σκοτάδι είχε πέσει στην ψυχή της κυρά-Χρύσας.

Σαπλωμένη στο κρεβάτι, προσπαθούσε άδικα να κλείσει τα μάτια της. Ένα σκυλί ουρλιαξε κάπου μακριά και τάραξε τη σιωπή, που βασι- λευε από τη μια άκρη στην άλλη του χωριού.

Η κυρά-Χρύσα άνασπώθηκε, έσφιξε με τα δύο της χέρια το κεφάλι κι' έριξε μια ματιά προς την ανοιχτή πόρτα του διπλανού δωματίου.

Το καντήλι είχε σβύσει και το σκοτάδι είχε πλημμυρίσει κι' εκεί μέσα.

Σηκώθηκε σιγά-σιγά και, πατώντας στις μύ- τες των ποδιών της, έφτασε ως την πόρτα. Στά- θηκε εκεί και δεν τολμούσε να προχωρήσει, να μην ξυπνήσει την κόρη της.

Έκανε όμως μια άδριστη κίνηση με το κε- φάλι και πέρασε την πόρτα. Τη βάρανε το σκο- τάδι, μα δεν έπρεπε ν' αφήσει το καντήλι τους σβυστό.

Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ο λύχνος. Ψηλαφη- τά βρήκε πλάι και τα σπρίτσα.

Άναψε το λυχνάρι κι' αμέσως έριξε μια μα- τιά προς το κρεβάτι, να δει μήπως ξυπνήσε την κόρη της.

Έβαλε τότε μια κραυγή. Το κρεβάτι ήταν ά- δειο!

Σα να μην πίστευε στα μάτια της, και πλη- σίασε ν' αγγίξει τα σκεπάσματα.

Δεν ήταν δυνατό! Πού νάχε πάει η Φωτεινή; Γιατί δε βρισκόταν στο κρεβάτι της;

Χίλιες-δυο σκέψεις μπήκαν σά σίφουνας στο κεφάλι της και της βόρουναν το κορμί, της λύ- γισαν τα πόδια και κάθισε στο κρεβάτι...

Το παράθυρο της αλλής ήταν μισανοιχτό κι' ένα ελαφρό αεράκι, που σιγομπαινε άπαλά, τρε- μούλιαζε το φως του λυχναριού, που παιχνιδιζε- τις σκιές στον αντίκρυνό τοίχο.

— Πού πήγε η Φωτεινή; ψιθύρισε η κυρά- Χρύσα.

Ο ψιθύρος βούιζε μέσα στ' αυτιά της, σα θύελλα καταστρεπτική στη ζωή της.

Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της κι' ένας λυγμός έσφιξε το λαιμό της.

Σκούπισε τα δάκρυα με το μανίκι της κι' ά- νασπώσε το κορμί της.

— Άδύνατο! μουρμούρισε. Η Φωτεινή μου...

Η εύτυχιά ξαναγύρισε

είν' αλλοιώτικη... Δε μοιάζει με τις άλλες κο- πέλνες.

Προσπαθούσε η άμοιρη να δώσει κουράγιο στον εαυτό της, να ξεψύχσει τον εαυτό της, να στε- ρεώσει μέσα της την πεποίθηση, ότι κανείς και καμιά από το σόι της δεν είχε προσβάλει την τιμήν του σπιτικού της.

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

Βέβαια, ήταν ο άντρας της! Μα ο άντρας της δεν ήταν από το σόι της. 'Αν βγήκε άχαίρετος και σπάταλος, δεν έφταιγε αυτή...

— Πατέρα! φώναζε η Φωτεινή.

— Είμαι μικρή, μητέρα... της έλεγε. Μα κι' όταν μεγάλωσε πιο πολύ, όταν έφτασε τα είκοσιτέσσερα, την ίδια απάντησι της έ- δωσε:

— Είμαι μικρή, μητέρα...

Η Χρύσα τότε άνασπώσε πως κι' η κόρη της αγαπούσε κάποιον ξένο, ένα έμπορο, πουρχόταν με ύψασματα μια φορά το μήνα στο χωριό.

— Ένα ξένο; Ποτέ! της έλεπε μία μέρα. Τα δικά μου τα βάσανα δε θέλω να τα τραβήξες κι' εσύ, κόρη μου! Πού βρίσκεται ο πατέρας σου εδώ και δεκαπέντε χρόνια; Δε βλέπεις πως κατάντησε το σπίτι του πατέρα μου; Ρημάδι! Ποιος φροντίζει τα χτήματά μας; 'Εργάτες! Μέ- πησαν τα χρόνια και δε μπορεί να τα φροντίζω εγώ πιά!

Η Φωτεινή άνασπώσε, μα δεν έλεπε τίποτα.

*

Αυτά συλλογιζόταν εκείνο το βράδυ η κυρά- Χρύσα. Κι' ήταν βέβαιη πως η Φωτεινή της κλέ- φτηκε με εκείνον τον έμπορο!

Σηκώθηκε, πήρε το ροί με το λάδι, ανέθηκε σ' ένα σκαμνί και γέμισε το καντήλι. Τράβηξε το φυτίλι και τ' άναψε. Ένα καινούργιο φως χύθηκε μέσα στο δωμάτιο, κι' ένιωσε ένα ξα- λάφωμα στην ψυχή. 'Επειτα γονάτισε και, κά- νοντας το σταυρό της, ψιθύρισε:

— Βόηθα την, Παναγία μου!

Η πόρτα έτρεξε πίσω της κι' η κυρά-Χρύσα έσφαινώθηκε. Γύρισε άπότομα το κεφάλι κι' άν- τίκρυσε στ' άνοιγμα της πόρτας, με το πρό- σωπο φωτισμένο από το λυχνάρι, την κόρη της.

— Πού ήσουνα, Φωτεινή;

— Εκείνη δεν απάντησε, μόνο έτρεξε κι' έπεσε γονατιστή μπρος στη μητέρα της.

— Φωτεινή! Γιατί δε μιλάς; Τι μου κρύβεις;

— Μητέρα, συχώρε με. Έκανα κάτι δίχως να σε ρωτήσω... Τόν έφερα!

— Τόλημνες από τον φέρης εδώ;

— Ναί... Τόν πατέρα!

Η κυρά-Χρύσα κλονίστηκε και λιποθύμησε.

— Πατέρα! φώναζε η Φωτεινή.

Ένας άντρας, που στεκόταν έξω στη αλλη, άρμωσε να τη βοηθήσει να σηκωθούν και να βάλουν στο κρεβάτι της την κυρά-Χρύσα.

— Άργησε να συνέλθω η Χρύσα. Μα, όταν άν- τίκρυσε από πάνω της τα δύο αγαπημένα της πρόσωπα, άναλόγησε σε κλάματα.

— Συχώρε με, Χρύσα. Μέσα σ' αυτά τα δε- καπέντε χρόνια, που σάς εγκατέλειψα, ο Θεός με τιμώρησε. Ντρεπόμουν όμως να γυρίσω κοντά σας. 'Αν δεν έδλεπα εκείνη την άγγελία ποιος στείλει η Φωτεινή στην εφημερίδα κι' αν δε μου γράφε να συναντηθούμε άπου, είχα σκοπό να πε- θάνω! Λυπήσου με, και συχώρεσε με, δε θα φύ- γω ποτέ πια από κοντά σας!

Η Φωτεινή άγκάλιασε τους γονείς της και ψιθύρισε:

— 'Από σήμερα ξαναμπαινει η εύτυχία στο σπίτι μας!...

MIPANTA

Ο Γκουαλόν την πληροφόρησε, ότι ο Ιππότης και η Άλιν συναντώνταν τα βράδια στο περπάρτο του κήπου, όπως άλλοτε.

Η δούκισσα της Βρετάνης Ματθίλδη δεν είχε μάτια παρά για το νεαρό Ιππότη Ραούλ ντε Βιτρώ, που ήταν ο πιο πιστός κι ο πιο άφαστοιμένος ακόλουθός του δούκα Ιωάννη, του συζύγου της. Μ' όλο, όμως, που προσπαθούσε να του φανερώσει με χίλιους δυό τρόπους την αγάπη της, αυτός δειχνόταν αδιάφορος κι άσυγκλητος.

Η δούκισσα είχε άρχει να χάνει την υπομονή της. Μήπως δεν ήταν νέα κι όμορφη; Τόσοι άλλοι άντρες είχαν κάμει ως τότε ένα σωρό τρέλλες για την αγάπη της. Άλλ' αυτή ποδοίσε μόνο το Ραούλ ντε Βιτρώ... Μιά μέρα, τέλος, αποφάσισε να του μιλήσει.

— Όλοι λένε πως είσαστε ο πιο όμορφος κι ο πιο ανδρείος Ιππότης, του είπε. Μά εγώ βρίσκω πως η καρδιά σας είναι από πέτρα. Ο Ιππότης γέλασε.

— Έτσι, τὰ βλῆθ τοῦ ἔρωτα σπάζουν πάνω της, απάντησε.

— Δεν αγαπάτε, λοιπόν, καμιά γυναίκα; ρώτησε η δούκισσα.

— Ο Ιππότης έχασε το χρώμα του.

— Καμιά! απάντησε.

— Άλλὰ τὸ ὕψος τοῦ δὲν ἦταν πιά πρόσχαρο ὅπως πρίν. Κι ἡ δούκισσα πρόσεξε πὼς ἡ φωνή του ἔτρεμε ἑλαφρά.

— Κι' ἂν μιὰ γυναίκα, ποὺ στέκεται πολὺ ψηλά, σὰς πρόσφερε τὴν ἀγάπη της; τὸν ρώτησε.

— Πὼς θὰ μπορούσε νὰ ρίξει τὸ βλέμμα της πάνω σ' ἕνα φτωχὸ ἱππότη, ὅπως ἐγώ; εἶπε ο Βιτρώ.

— Κι' ἂν αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦμουν ἐγώ; ξαναρώτησε ἡ δούκισσα.

— Ο Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώση νὰ προσβάλω ποτὲ τὸν ἀφέντη μου καὶ συζυγὸ σας, ἀπάντησε ὁ Ιππότης.

— Ἡ δούκισσα εἶχε πραινίσει ἀπὸ τὸ θυμὸ της. Ἀλλὰ προσπάθησε νὰ φανή ἡρεμ.

— Ὁλῆσα νὰ σὰς δοκιμάσω, εἶπε γελώντας. Ἔξω ὅτι εἰσάστε πιστὸς στὸ συζυγὸ μου... Ἀλλ' εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν ἀγαπᾶτε καμμιὰ γυναίκα;

— Καμμιὰ, τραύλισε ὁ Ιππότης.

— Σὰς πιστεύω, εἶπε ἡ δούκισσα. Ἀλλοίμονό σας, ὅμως, ἂν μάθω πὼς μοὺ εἶπατε ψέματα!

— Ἐπειτα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ἀπομακρύνθηκε. Ὅταν γύρισε στὸ δωμάτιό της, βεσπασε σὲ κλάματα. Ὁ ὠραίος Ραούλ εἶχε περιφορῆσει τὴν ἀγάπη της. Ἀλλ' ἦταν ἀνίκανος νὰ ἀγαπᾷ, πὼς δὲν ἀγαποῦσε καμμιὰ ἄνθρωπο, πὼς δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτό του. Σκούπισε τότε τὰ δάκρυά της καὶ φώναξε τὸν πιστὸ τῆς Γκουαλόν.

— Δὲ θὰ χάσεις οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια σου τοῦ Ραούλ ντε Βιτρώ, του εἶπε. Ὁ

Ο ἔρωτευμένος ἱππότης

νὰ μάθω ποὺ πηγαίνει, τί κάνει κι' ἂν βλέπῃ καμμιὰ γυναίκα.

— Ο Γκουαλόν ἔφυγε. Ὅταν ξαναγύρισε ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

— Εἰμαθα ὅσα ἡ δέσποινά μου ἐξέλει νὰ ξέρῃ, εἶπε.

— Ο Ραούλ ντε Βιτρώ ἔχει σχέσεις μὲ κάποια γυναίκα; ρώτησε ἡ δούκισσα.

— Καὶ τὴ βλέπει κάθε βράδυ. Στὸ μικρὸ περπάρτο τοῦ πάρκου.

— Ἡ γυναίκα αὐτὴ μένει στὸ παλάτι;

— Ναί.

— Εἶναι παντρεμένη ἢ ἀνύπαντρη;

— Ἀνύπαντρη.

— Τ' ὄνομά της...

— Ο Γκουαλόν δίστασε.

— Ἡ γυναίκα αὐτὴ στέκεται πολὺ ψηλά, εἶπε.

— Γιὸ ψηλά ἀπὸ μένα;

— Ο δούκας τὴν ἀγαπᾷ πολὺ καὶ τὴν ἔχει σὰν παιδί του.

— Δὲ μπορεῖ τότε νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἀλιν ντ' Ἐδρέ, τὴν ἀνιψιὰ τοῦ δούκα...

— Ο Γκουαλόν ἔγειρε τὸ κεφάλι του.

— Ἡ δέσποινά μου τὰ ξέρει ὅλα τώρα, εἶπε.

— Τὰ μάτια της δούκισσας Ματθίλδης, ξαφνικά, ἔλαμψαν.

— Δὲ ξέρω τίποτα, εἶπε. Σὺ, ὅμως, Γκουαλόν, ξέρεις ἕνα τραμερὸ μυστικὸ... ἕνα μυστικὸ ποὺ μπορεῖ νὰ σοὺ στοιχίσῃ τὴ ζωή.

— Τὸ ὕψος της τὸν ἔκαμε νὰ τρουάσει.

— Ἄν κρατήσης αὐτὸ τὸ μυστικὸ, γίνεσαι συνένοςος ἐκείνων ποὺ προδίδουν τὸν δούκα.

— Τί πρέπει νὰ κάνω; ρώτησε σαστισμένος ὁ Γκουαλόν.

— Νὰ τοὺ τὰ φανερώσεις ὅλα, ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Δὲν καταλαβαίνει, λοιπόν, ποῖο εἶναι τὸ χρέος σου;

— Κι' ἂν δὲ μὲ πιστέψῃ;

— Ὅθ τοῦ ζητήσης νάρθῃ μαζί σου στὸ περπάρτο. Ἐτσι, θὰ δῇ μὲ τὰ μάτια του καὶ θὰ πιστέψῃ.

— Ὅθ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμῇ ἡ δέσποινά μου, ἀπάντησε ὁ Γκουαλόν.

— Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ πραγματοποιήσῃ

τὸ σχέδιό του. Γιατὶ τὴν ἴδια ἡμέρα ἔνας καταβλήρης ἔφτασε λαχανιασμένος στὸν πύργο τοῦ δούκα γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ πὼς οἱ στρατιῶτες τοῦ Πουατού εἶχαν μπὴ στὶς νύκτες περιοχὲς τοῦ δουκάτου κι' ἐρήμωναν τὰ πάντα. Ὁ δούκας Ἰωάννης συγκέντρωσε τότε τοὺς ἱππότες κι' ἔτρεξε γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἐχθρούς.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς κράτησε κάμποσο καιρὸ. Οἱ μάχες διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱππότες τοῦ δούκα Ἰωάννη ἐκείνος ποὺ ξεχώριζε πὶο πολὺ ἦταν ὁ Ραούλ ντε Βιτρώ. Μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία του κατάφερε νὰ διώξῃ τοὺς ἐχθρούς ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα καὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μάχες ἐπίασε αἰχμάλωτο τὸν κόμητα τοῦ Πουατού.

Ἐτσι ὁ πόλεμος τέλειωσε κι' ὁ δούκας Ἰωάννης ξαναγύρισε στὸν πύργο του. ὄλονται τότε ν' ἀνταμειφῇ τὸ Ραούλ ντε Βιτρώ γιὰ τὴν ἀνδρεία του, τὸν ὀνόμασε ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ του καὶ τοποτηρητὴ τοῦ δουκάτου του.

Τὰ καινούργια καθήκοντά του ὑποχρέωναν τὸν ἱππότη νὰ βρίσκεται ὅλες τὶς ὥρες στὸν πύργο κι' ἡ δούκισσα Ματθίλδη ξαναχίστε τις ἐπιθέσεις της. Ἀλλὰ συνάντησε καὶ πάλι τὴν ἴδια ἀδιαφορία ὅπως καὶ πρίν. Ξαναφώναζε τότε τὸ Γκουαλόν, ποὺ τὴν πληροφόρησε ὅτι ὁ ἱππότης κι' ἡ Ἀλιν συναντιόντουσαν τὰ βράδια στὸ περπάρτο τοῦ κήπου, ὅπως καὶ τὸν παλιὸ καιρὸ.

— Ἀς μὴ χάνωμε τότε καιρὸ, εἶπε ἡ δούκισσα. Ὁ δούκας πρέπει νὰ μάθῃ ἀμέσως τὶς σχέσεις τους... Ὁ πόλεμος ἀνέβαζε τὸ Βιτρώ πολὺ ψηλά. Ἀλλὰ τώρα τὸ μῖσος μου θὰ τὸν γκρεμίσῃ ἀπὸ τὴ γῆ ἀπὸν βρίσκειται. Καὶ τὸ γκρεμισμό του θὰ εἶναι τὸ πιὸ τρωμερὸ!

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ δούκας Ἰωάννης μᾶ-

θαίνει τὶς σχέσεις της ἀνιψιᾶς του μὲ τὸ Ραούλ ντε Βιτρώ, ἄλλ' οὔτε ταραχτήκε οὔτε θυμωσε. Καί, στ' ἀλήθεια, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ βρῇ καλύτερο σέζυγο γιὰ τὴν κόρη τοῦ ἀδελφοῦ του;

Τὸ ἄλλο πρωῒ, κάλεσε τοὺς ἱππότες του στὴ μεγάλη αἶθουσα τοῦ πύργου κι' ἐκεῖ, μπροστὰ σ' ὅλους, ἔβγαλε τὸ χρυσὸ γιορντάνι του καὶ τὸ πῆρασε στὸ λαϊκὸ τοῦ Ραούλ ντε Βιτρώ. Τὸν ὀνόμασε ταυτόχρονα κόμη τοῦ Σωτέρ καὶ βαρώνου τοῦ Ἀσώ. Ὁ ἱππότης ἔβαλε τότε τὰ χέρια του πάνω στὰ χέρια τοῦ δούκα καὶ τοῦ ὀρκίστηκε πίστι κι' ἀφοσίωσι ὡς τὸ θάνατο.

Ὁ δούκας Ἰωάννης ἔκρινε κατόπιν τὴ φωνὴ καὶ εἶπε:

— Καὶ τώρα, φίλοι μου, πρέπει νὰ σὰς κάμω γνωστὴ τὴν ἀπόφασί ποὺ πῆρα νὰ δώσω τὴν ἀγαπημένη ἀνιψιά μου Ἀλιν ντ' Ἐδρέ σέζυγο στὸν πιστὸ μου ὑποτέλῃ Ραούλ ντε Βιτρώ, ποὺ εἶναι ἀπὸ σήμερα κόμης τοῦ Σωτέρ καὶ βαρώνου τοῦ Ἀσώ.

Οἱ γάμοι τοὺς ἐγίναν ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες κι' ὅλοι συμφώνησαν πὼς ὁ Ραούλ κι' ἡ Ἀλιν ἦταν τὸ πιὸ ταιριασμένο ζευγάρι. Μόνο ἡ δούκισσα Ματθίλδη φρυξέ ἀπὸ τὸ κακὸ της γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Καὶ τὰ παλιὰ χρονικά της Βρετάνης ἀναφέρουν πὼς ἀρρώστησε ἀπὸ τὸ μῖσος της, ποὺ ἦταν ἀνίσχυρο πιά καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ μερικὸς μῆνες.

ΓΚΩΤΙΕ ΝΤ' ΕΛΜΟΝ

ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΟΥΡΑ ΘΑ ΚΑΤΑΓΡΗΘΟΥΝ

Ο Γάλλος ἀρχιτέκτων Πῶλ Οὐίλλιαμ ὑποστηρίζει ὅτι τὰ παρὰουρα εἶναι καταστρεπτικά καὶ πρέπει νὰ καταργηθοῦν. Τὴ γνώμη του αὐτὴ τὴν στηρίζει στὸ γεγονός ὅτι ὁ ἄερας τῶν συγχρόνων μεγαλοπολέων εἶναι γεμάτος σκόνες, μικροβία καὶ ἄλλες βλαβερὲς οὐσίες. Κατὰ τὸν Πῶλ Οὐίλλιαμ, τὰ σπῆττα τοῦ μελλοντοῦ θὰ εἶναι ἐκρηκτικὰ κλειστά. Εἰδικὰ μηχανήματα θὰ προμηθεύουν σ' αὐτὰ ἕνα ἀέρα καθαρό, ψυχρὸ ἢ θερμὸ ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἔτους καὶ ἀρωματισμένο.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τζέυ ἐπικρατεῖ νὰ πνιθῇ τὴ Σοφία μέσα στὴ μπανιέρα της. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἔκλεισε, φάνει ὁ Ντελάνεϋ κι' ὁ γυῖος τοῦ Ισχυρίζεται πὼς ἡ Σοφία ἔπαυσε δυστυχία κι' ὅτι αὐτὸς ἔτρεξε νὰ τὴ βοηθήσῃ. Ἐκείνος τὸν πιστεύει. Εὐτυχῶς ἡ Σοφία γλύτωσε, εἶναι ὅμως ἀκόμη ἀναίσθητη. Ὁ Τζέυ ξέρει πὼς ὅταν συνέλθῃ, θὰ τὰ φανερώσῃ ὅλα στὸ Ντελάνεϋ. Ἀποφασίζει λοιπόν, νὰ τὸ σκάσῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ. Στὸ μεταξύ, ὁ Ντελάνεϋ συγκεντρώνῃ κι' ἄλλα στοιχεῖα εἰς βάρος του κι' ἐπιτέλους ἀποφασίζει νὰ τὸν συλλάβῃ. Ὅταν πηγαίνει ὅμως στὸ διαμέριμά του, δὲν τὸν βρίσκει πιά ἐκεῖ. Ὁ πατέρας του θυμώνει στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν κατηγορία ἐναντίον τοῦ γυῖου του, δὲν ἀργεῖ ὅμως νὰ πεισθῇ πὼς ὁ Ντελάνεϋ ἔχει δίκιο. Στὸ μεταξύ, ὁ Τζέυ, μὴ ἔχοντας πού ἄλλου νὰ κρυφθῇ, καταφεύγει στὴ «Χρυσὴ Μπάλλα», ὅπου βρίσκει μονάχη τὴν Ζινέτ, γιατί ὁ πατέρας της λείπει σὲ ταξίδι.

— Καλὰ, εἶπε στὸ τέλος, θὰ σὰς δώσω μιὰ κάμαρα. Πιστεύω ὅμως πὼς δὲ θὰ μείνῃ πολὺ εὐχάριστημένος ὁ πατέρας μου, ὅταν τὸ μάθῃ...

— Στράφηκε καὶ τοῦ χαμογέλασε. —Θὰ μείνεις πολὺ; πρὸςβρασε.

— Δυὸ μέρες... Πότε θὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας σας;

— Δὲν ξέρω. Εἶναι πολὺ ἀρρωστος ὁ θεῖος μου... ἴσως νὰ λείψῃ καμμιὰ βδομάδα.

— Τότε λοιπόν δὲ θὰ μᾶθ τίποτα!

Ὁ Τζέυ ἔπῃρε ἕνα πανί κι' ἄρχισε νὰ σκουπίζῃ τὰ ποτήρια ποὺ εἶχε ξεπλύνῃ ἡ κοπέλλα.

— Δὲ μ' ἀρέσει ὡστόσο νὰ τοῦ κρῶω τίποτα κρυφὸ... παρατήρησε ἐκείνη, παλευώντας ἀνάμεσα στὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς της καὶ τὴν ἐπιθυμία της νὰ τὸν κατήσῃ κοντὰ της.

Ἐκείνος συλλογιζόμενος μὲ καρδιοχτύπι πὼς ἦταν ἀλήθεια ὁμορφὴ καὶ πὼς τὴν ἀγαποῦσε.

— Τότε λοιπόν δὲ θέλω νὰ σὰς γίνω ἐνοχλητικός, της εἶπε. Μόλις τελειώσω τὰ σκουπίσματα τὸν πετηριώνω σας, θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ κάπου στὸ λιμάνι.

Ἡ κοπέλλα ἔσκασε στὰ γέλια.

— Μοῦ τὸ λέτε γιὰ νὰ μὲ συγκινήσῃτε; φώναξε.

— Κι' εἶναι τόσο δύσκολο νὰ τὸ καταρθώσω;

Ἡ Ζινέτ ἔμεινε ἀκίνητη, μὲ τὰ χέρια της μέσα στὸ νεροχύτ. Τρυπῖσε μιὰ ματιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο της καὶ μουρμούρισε:

— Φοβάμαι ὅτι δὲν εἶναι!...

Ὁ Τζέυ ἄφισε τὸ πανί καὶ τὸ ποτήρι ποὺ σκουπίζε, καὶ πῆγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ τοῦ χαμογέλασε.

— Εἰσάστε ἀλλοιότιχη ἀπ' ὅλες τὶς κοπέλλες ποὺ ἔχω γνωρίσει! της εἶπε μὲ πάθος. Καμμιὰ γυναίκα δὲ μὲ εἶχε ποτὲ συγκινήσει. Ἐκεῖνος ὅμως...

Ἀκούμπησε τὸ χερί της στὸ στήθος του καὶ τὸν ἔσπρωξε μαλακὰ πρὸς τὰ πίσω.

— Δὲν εἶναι καλὸ αὐτὸ ποὺ κάνουμε!... φιδύρισε.

— Ἐτσι λένε συνήθως, τὰ κορίτσια σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Μὰ εἰμαι σίγουρος πὼς δὲν τὸ πιστεύετε ἀληθινά!

Τὸν κῦτταξε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Ἐχετε δίκιο, ὠμολόγησε. Δὲν τὸ πιστεύω!

Ἐγειρε πάνω του, νικημένη, κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ.

Ὁ Τζέυ τὴν ἀγκάλιασε ἀδεξιά.

Συνταρακτικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΖΕΪΖ

Αὐτὴ ὅμως ἀπάντησε στὸ σφίξιμό του μὲ μιὰ φλόγα ποὺ τοῦ ἄναψε τὸ αἷμα στὶς φλέβες του.

Ἐμειναν γιὰ λίγο ἔτσι σφιγχαγκαλισμένοι. Τὸ χερί της Ζινέτ τοῦ χάιδευε τὸ σβέρκο καὶ χανόταν ἀνάμεσα στὰ μαλλιά του.

Ξαφνικά, τοῦ ξέφυγε καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της, λίγο λαχανιασμένη.

— Ὁχι, δὲν πρέπει, Τζέυ τοῦ εἶπε. Σὲ ἱκετεύω!

Ἐκείνος ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σὰν παραβρισμένος.

— Μὰ γιατί; εἶπε μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή. Ἀφοῦ σ' ἀγαπᾶ...

Μόλις εἶχε προφέρει τὶς τελευταῖες λέξεις, τοῦ φάνηκαν ἀπελπιστικά κοινές.

— Σὲ ξέρω τόσο λίγο!... εἶπε ἡ Ζινέτ μὲ ἱκευτική φωνή. Δὲν καταλαβαίνω τί μοὺ συμβαίνει... Ἰδωθήκαμε μιὰ ὥρα μονάχα, κι' ὅμως μιλᾶμε τώρα γιὰ ἔρωτα!

Ὁ Τζέυ ἔκανε μιὰ χειρονία ἀδυναμίας.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε. Γιὰ μένα ὅμως δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ἡμεῖς μόνος σ' ὅλη μου τὴ ζωή! Κανείς δὲ μὲ ἤθελε ποτέ... Μὰ ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ σὲ εἶδα, δὲ νοιώθω πιά μοναξιά!

— Ὅθ... ἀποτελειώσω ἀργότερα... τοῦ εἶπε, δείχνοντας του τὰ μισοπλυνμένα ποτήρια, σὰν νᾶθελε ν' ἀλλάξῃ θέμα γιὰ νὰ σταματήσουν στὸν ἐπικίνδυνον κατήφορο ποὺ εἶχαν πάρει. Πᾶμε νὰ σοὺ δείξω τὴν κάμαρά σου.

Τὴν κῦτταξε πολλὴ ὥρα. Εἶδε πὼς ἀνάσινε γρήγορα καὶ πὼς γυαλίζαν τὰ μάτια της. Γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του, βῆκε ἀπ' τὴν κουζίνα καὶ πῆγε νὰ πάρῃ τὸ σάκκο ποὺ εἶχε ἀρῖση χάρμη, στὴ σκοτεινὴ σάλλα.

Ἡ Ζινέτ ἀνοίξε μιὰ πόρτα ποὺ ὀδηγοῦσε σὲ μιὰ ἀποτομὴ σκαλιστά.

Ἀναψε τὸ φῶς καὶ περίμενε.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ταῖχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλούς Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕΪΜΣ ΤΖΕΪΖ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΜΠΑΡ

Προσπαθώντας ν' ἀνοδεύσῃ στὸ θέατρο μιὰ κοπέλλα μὲ ἀσύγκριτη φωνὴ ἀλλὰ μὲ σκοτεινὰ ἐνστικτά, ὁ Τζέφ Γκρόντον βρίσκεται ἀδικα ὑπλεγμένος σ' ἕνα ἐγκλημα, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν στελεῇ στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα. Καταρθάνει ὅσο τόσο νὰ γλυτώσῃ, ν' ἀσχίσῃ μιὰ καινούργια ζωὴ καὶ νὰ γίνῃ διάσημος μηχανικός καὶ εὐτυχισμένος οἰκογενειάρχης, ὅταν ξαφνικά παρουσιάζεται ἕνα φάντασμα ἀπ' τὰ περασμένα, ποὺ τὸν ἀπειλεῖ μὲ ὀλοκληρωτικὴ καταστροφή: Ἄν ὑποκύβῃ στὸν ἐκδίασμό, καταδικάζεται σὲ θάνατο τὴν ἀγαπημένην του γυναίκα! Ἄν ἀρνιθῇ, κινδυνεύει νὰ δῇ νὰ γκρεμίζεται νειμιάς ὅτι δημιούργησε μὲ τόσο μόχθο—ὅλη τὴν ἑτυχία. Πὼς λοιπόν, θὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ τραγικὸ αὐτὸ δίλημμα;

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐφιαλτικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ποὺ συναρπάζει κυριολεκτικὰ τὸν ἀναγνώστη ἀπὸ τὸ πρῶτο δραματικὸ ἐπεισόδι του, μέχρι τὸ τελευταῖο.

Ἐμειναν γιὰ ἕνα λεπτό ἔτσι, ἀντιμέτωποι... Ὑστερὰ ἡ Ζινέτ προχώρησε μέσα στὴν κάμαρα καὶ ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

— Τζέυ... εἶπε. Ξέρω πὼς δὲν εἶναι σωστό... μὰ εἶναι δυνατώτερο ἀπὸ μένα... Σ' ἀγαπᾶ τόσο πολὺ! Σὲ ἱκετεύω, Τζέυ... θάσαι καλὸς μαζί μου;

Ἡ καρδιά τοῦ Τζέυ χτυποῦσε τόσο δυνατὰ, ποὺ τοῦ ἔκοβε τὴν ἀνάσα.

— Καλὸς μαζί σου;... Μὰ βέβαι! Ἐννοεῖται!...

Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν ἔσφιξε πάνω του.

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ φοβάσαι, Ζινέτ, πρόσθεσε. Ποτέ! Εἶσαι γιὰ μένα τὸ πολυτιμώτερο πράγμα στὸν κόσμο.

Β'

Ὁ ἥλιος ποὺ γλυτροῦσε ἀνάμεσα στὰ παντζούρια, ζύπνησε τὸ Τζέυ.

Τεντῶτακε τεμπέλικα κι' ἔρριξε μιὰ νυσταγμένη ματιὰ γύρω του.

Ἀναρωτήθηκε μιὰ στιγμὴ πὼς βρίσκόταν. Ὑστερὰ εἶδε τὴ Ζινέτ ποὺ κοιμότανε δίπλα του, καὶ ξαναπέσε πάνω στὸ μαξιλάρι.

Ἀπλώσε τὸ χερί του, πῆρε ἀπ' τὸ κορμόνιο τὸ ρολόι του καὶ εἶδε πὼς ἡ ὥρα ἦταν 6 καὶ 25'.

Ἀνασηκώθηκε πάνω στὸν ἀγκῶνα του, γιὰ νὰ κутτάξῃ καλύτερα τὴ Ζινέτ

ΚΑΘΕ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΔΡΑΣ...

Κάθε σύγχρονος άνδρας ξέρει πώς, φορώντας ένα άψογο υποκάμισο εξασφαλίζει την κομψή του εμφάνιση. Το υποκάμισο καθορίζει την ανδρική καλαισθησία. Το χρώμα του είναι εκείνο που φωτίζει την καμψη μονότονη άσπρη άμφιση και δίνει την δυνατότητα επιτυχημένων συνδυασμών με το χρώμα της γραβάτας, του μαντηλιού της τσέπης κλπ.

Ένα υποκάμισο καλής ποιότητας, με όμορφο, μαλακό ύφασμα που, δεν μπαίνει στο φάσμα και συνεπώς δεν γάνει την φόρμα του, είναι το ιδανικό συμπλήρωμα της ανδρικής γκαρνταρόμας.

Φροντίζοντας για το άψογο υποκάμισό σας, βεβαιωθείτε πως είναι από ποπλίνα Πειραικής - Πατραϊκής. Η ποπλίνα Πειραικής - Πατραϊκής λευκή ή σε ανεξίτηλους χρωματισμούς, εξασφαλίζει το υποκάμισο υψηλής ποιότητας. Τα βελικά πλεονεκτήματά της - η σταθερή ποιότητα, τα αναλλοίωτα, ευγενικά χρώματα, τα εξαιρετικά ποιοτικά νήματα και η εξαιρετική SANFORIZED - την καθιστούν το τελευταίον ύφασμα υποκαμίσων.

Λευκά, χρωματιστά, ριγέ σε μεγάλη ποικιλία χρωμάτων, τα υποκάμισα από ποπλίνα SANFORIZED Πειραικής - Πατραϊκής, σε πολλούς τύπους, προσφέρουν στον άνδρα όλη την κλίμακα της κομψότητας.

794. 012-010

100 %

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ από τις παλιές τριχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΛΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ

Είμαστε άσυνανόητοι

Η υπερτριχία θεραπεύεται

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ & ΚΑΡΔΑΚΗ

ΛΕΙΒΑΔΗ ΚΕΙΡΟΜΕΝΟ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΑΚΝΕΣ

ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΖΕΡ-PLACENTA

M^o KASTRIOTIS

Η ΣΑΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ ΚΑΙ ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ

Η διάσημη ηθοποιός Σάρα Μπέρναρ έλεγε ότι ο πιο συστηματικός πόλεμος έναντι των ρυτίδων μπορεί να γίνει με τα πιο απλά μέσα: με το νερό και το σαπούνι. «Μην αφήνετε, έλεγε η μεγάλη ηθοποιός την ακαθάρσια να σας αλλοιώσει την ομορφιά σας. Υπάρχει το νερό και το σαπούνι για σας».

Για σας την σύγχρονη γυναίκα υπάρχει επί πλέον ένα ειδικό σαπούνι που εξασφαλίζει την καθαριότητά σας. Το άρωματικό σαπούνι «Μαρουλιού» ΠΛΑΟΥ-ΤΣΑΝΗ που βρίσκεται στην διάθεσή σας σε νέα μικρή συσκευασία.

Εξαοράδεται το μέλλον των κοριτσιών σας εφόσον μοναδικόν Οίον εμπιστοσύνης

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΚΟΙΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΟ 48-48*

(Πλατεία Ομονοίας)

ΤΗΛ. 526-603

Δι' άπορους υ.π.λ. διδάτρου κηλατωμένο

Επί πλέον διδάσκει η ΓΑΛΛΙΚΗ οία φασούρια

Δεχομεθα και ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

που δεν ήταν στο χέρι του να την ελέγξει.

Αυτό λοιπόν ονομάζανε τρέλλα οι άνθρωποι; Ήταν αλήθεια άρρωστος, ψυχοπαθής; Κι' όμως του φαινότανε τώρα πως δε μπορούσε νάναι υγιέστερος στο σώμα και στο μυαλό απ' ό,τι ήταν...

«Έσφιξε πάνω του τη Ζινέτ. Και προσπάθησε να φαντασθεί τι συνέβαινε στη Διευδυνή της άστυνομίας... Αυτή την ώρα θα τον αναζητούσαν όλοι οι άστυνομικοί. «Αν έκανε την παραμικρή αδέσιοτητα, ήταν χαμένος!»

Θα τον χαρακτήριζαν άραγε άνευθυνο για το έγκλημά του, ακαταλόγιστο; «Αν το δικαστήριο έβγαζε τέτοια άπόφασι, τί θα τον κάνανε;

Θα τον κλείνανε σ' ένα κελλί, σαν επικίνδυνο ζώο, μακριά απ' όλους, και προπάντων απ' τη Ζινέτ! Κι' όχι μονάχα για μερικούς μήνες, αλλά για όλη την υπόλοιπη ζωή του!

Στη σκέψη αυτή, το πρόσωπό του μουσκέυτηκε από ιδρώτα. Πώς είχε κάνει τη βλακεία να βρεθεί σε τέτοια θέση, με τη θέλησή του;

Μη μπορώντας πια να μείνει άλλο στο κρεβάτι, τράβηξε σιγά - σιγά το μπράτσο του κάτω απ' τους ώμους της Ζινέτ, έστρωσε το σεντόνι και σηκώθηκε άδούρβα. Πήγε στο παράθυρο και μισάνοιξε λίγο τα παντζούρια.

Μερικοί σπάνιοι διαβάτες πήγαιναν στη δουλειά τους. Ένας άνθρωπος πέρασε κάτω από το παράθυρο, σπρώχνοντας μπροστά του ένα χεираμαδί φορτωμένο με τεράστια μπουκέτα από κόκκινα γαρύφαλα.

Ο Τζέυ έρριξε μία ματιά στο «Μπώ Ριβάζ». Στο κατώφλι του ξενοδοχείου φύλαγε ένας άστυνομικός, με ύψος βαρυντημένο. Λίγο μακρύτερα, στο δρόμο, στάσμευε ένα αυτοκίνητο της άστυνομίας.

Βλέποντας αυτά τα δυο, ο Τζέυ ένοιωσε τα σφίγγεται ο λαιμός του. Έμενε σαν απολιθωμένος, μη μπορώντας να ξεκολλήσει τα μάτια απ' αυτό το θέαμα που έκανε πάλι συγκεκριμένη την αγωνία του...

— Τζέυ! τί έχεις πάθει στο μπράτσο σου;

Ο νέος άνασκήρτησε και στράφηκε.

«Η Ζινέτ είχε πετάξει το σεντόνι. Ήταν τόσο όμορφη, έτσι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ώστε η καρδιά του Τζέυ χτύπησε πιο γρήγορα

— Στο μπράτσο; Τίποτα... απάντησε με προσπάθεια άδιόφορα.

Κι' άπομακρύνθηκε απ' το παράθυρο.

Μα ναι, έχεις πληγωθεί, έπεμεινε η κοπέλλα. Κτύταξε!

Τούδεινε τα σημάδια που του είχαν άφισει τα νύχια της Λουσίλ Μπαλού: τρεις μακριές γρατζουνιές, έρεθισμένες, πάνω στο ήλιο-καμένο δέρμα του.

— Α, αυτό; Δεν είναι τίποτα... έειπε εκείνος άνασηκώνοντας τους ώμους του. Ξεγάρθηκα μ' ένα καρφί.

— Μα θα πονάς!

Το ενδιαφέρον της αυτό τον συγκίνησε. Κανείς δεν είχε νοιαστεί ποτέ αν πονούσε...

— Δεν είναι τίποτα, της ξαναείπε.

Κάθισε στο κρεβάτι, έσκυψε πάνω της κι' άκούμπησε μαλακά τα χείλη του στα δικά της. Έκείνη άσαστέναξε έλαφρά, πέρασε το χέρι της απ' το λαιμό του και τον τράβηξε πιο κοντά της.

— Τζέυ!... Άγαπημένε μου Τζέυ! μουρμούρισε.

Κανείς δεν του είχε μιλήσει ποτέ έτσι... Άδύνα καυτά άνέβηκαν στα μάτια του, και την έσφιξε έρωτικά...

Πού ήταν η κοπέλλα; Μήπως είχε έρθει να τον ζητήσει η άστυνομία; Πήδησε απ' το κρεβάτι, πανικό-βλητος, κι' άρπαξε τα ρούχα του, που τα είχε πετάξει στην άλλη άκρη της κάμαρας. Έψαχνε σαν τρελλός για το πιστόλι που είχε άφισει μέσα στην τσέπη του παντελονιού του, όταν άνοιξε ξαφνικά η πόρτα.

«Έρριξε μία ματιά πίσω του, παγωμένος απ' τον τρόμο.

«Εμπαινε η Ζινέτ, φερώντας του το πρώινό του πάνω σ' ένα δίσκο. Είχε φορέσει ένα μπλου-τζιν κι' ένα κίτρινο πουκάμισο. Του χαμογελούσε. Μα το χαμόγελό της έδουσε, όταν σταμάτησε για ένα δευτερόλεπτο στο κατώφλι.

Βλέποντάς τον έτσι άκίνητο, ευτοίμο να όρμηση, βλέποντας την έκφραση που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, μάντεψε πως φοδότηνε...

— Τι τρέχει, Τζέυ; τον ρώτησε.

«Έκείνος έκανε μία προσπάθεια να ξαναδοήσει την ψυχραιμία του.

— Τίποτα, απάντησε με φωνή λίγο τρεμουλιαστή. Ξύπνησα άπότομα και δεν ήξερα πού βρισκόμουν...

«Α, μού φέρνεις να φάω; Μπράβο, γιατί πεδαιώνεις της πείνας!

Φόρεσε τα ρούχα του, ενώ η κοπέλλα, λίγο έκπληκτη, άπινε το δίσκο πάνω στο τραπέζι.

Είχε φέρει καφέ με γάλα, φρέσκο ψωμί, βούτυρο και μαρμελάδα.

Φάγαμε μαζί, καθισμένοι πλάι - πλάι στο κρεβάτι.

— Τζέυ! έειπε ξαφνικά η Ζινέτ, δεν ξέρω, τί δουλειά κάνεις. Μου έχεις πη μονάχα πως εργάζσαι στον κινηματογράφο.

— Άσχολόμουν με τη διαφήμιση. Τίποτα το εξαιρετικό...

— Έχεις δουλειά σήμερα το πρωί;

— Όχι. Ττελείωσα ό,τι είχα να κάνω εδώ. Τώρα θα ξεκουραστώ μερικές μέρες, πριν φύγω για τη Βενετία.

— Θα ξαναγυρίσεις, Τζέυ; τον ρώτησε, ξαναγεμίζοντας το φλυτζάνι του.

— Δεν ξέρω... Θέλεις ναρθής στη Βενετία, μαζί μου;

Τον κτύταξε με διάπλατα μάτια.

— Στη Βενετία; Θα τούελα πολύ, μά είναι αδύνατο. Δέ μπορώ ν' άφισω όλομόναχο τον πατέρα μου...

Δεν έχει άλλο από μένα.

— Μα θυσιάζεις τη ζωή σου! έιπε άνυπόμονα ο Τζέυ. Τι θα γίνεις μετά το θάνατό του;...

— Αν παντρευόμαστε;

— Άνσκήκωσε τους ώμους της.

— Έχομε καιρό να ξαναμιλήσουμε για όλ' αυτά, έιπε γελώντας. Τι θα

κάνεις σήμερα το πρωί; Έγώ δε θάμην άλεύθερη πριν άπ' τις 2½.

«Έπειτα μπορούμε να πάμε μαζί για μπάνιο. Δέ θα ξανανοίξω το καφε-νείο πριν άπό τις 6.

— Αν δέ σε στενοχωρή, θα προτιμούσα να μείνω εδώ, απάντησε ο Τζέυ. Είμαι λίγο κουρασμένος.

— Όπως θέλεις, άγάπη μου. Πιστεύω όμως πως θα σουκανε καλό να πάρης λίγο καθαρό άέρα...

Ο Τζέυ άδειασε το φλυτζάνι του και ξεπλύνθηκε στο κρεβάτι.

— Είμαι πολύ καλά εδώ, δήλωσε. Έχομε να περάσωμε μερικές μέρες μαζί, Ζινέτ. Θάμνασε πολύ εύτυχημένοι, ξέρεις...

Του άγγιξε το μάγουλο με τα δάχτυλά της.

— Πρέπει να κατεβώ τώρα, του έιπε. Έχω ένα σωρό δουλειές.

— Άνοιξες το καφενείο;

— Όχι πριν άπ' τις 10.

Έσκυψε πάνω του, τον φίλησε και χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά του.

«Υστερα πήρε το δίσκο της κι' έφυγε.

Μερικά λεπτά αργότερα, ο Τζέυ άκουσε όμιλεις στο ισόγειο. Άνσκήκωζε άμέσως και τέντωσε τ' ατί του.

Ήταν η άστυνομία;

Πλησίασε στο παράθυρο, για να ρίξει μία ματιά στο δρόμο. Ο άστυνομικός εξακολουθούσε να φυλάει στην πόρτα του «Μπώ Ριβάζ», τ' ατεκίνητο όμως είχε χαθεί.

Ο Τζέυ άπομακρύνθηκε απ' το παράθυρο και πήγε ν' άνοίξει την πόρτα.

Το χέρι του έσφιγγε το πιστόλι του, μέσα στην τσέπη του.

Κάποιος μίλούσε με τη Ζινέτ. Μα ο Τζέυ δεν καταλάβαινε τί της έλεγε.

Προχώρησε άδούρβα στο κεφαλό-σκαλοσκάκι κι' έρριξε μία ματιά πάνω απ' τα κάγκελλα της σκάλας.

Από κεί που βρισκότανε, διεκρινε τις γάμπες και τα πόδια της Ζινέτ, που στέκοταν όρθια κοντά στο μπαρ. Δεν έδλεπε όμως το συνομιλητή της.

— Λολοφώνηθηκε... της έλεγε έκείνος. Δέ χωράει άμφιβολία. Μού το έιπε ο άστυνομικός... Δεν ήταν αυτοκτονία, όπως νομίσαν στην αρχή.

Ο Τζέυ έσκυψε πιο πολύ, για να μη χάσει ούτε λέξη.

Ο φονιάς είναι σίγουρα κάποιος, σαδιστής. Η άστυνομία τον ξέρει... Καλά θα κάνετε σήμερα να προσέχετε ποιόι θα μούνε εδώ...

Η Ζινέτ έβαλε τα γέλια.

— Μα δεν υπάρχει πιθανότης να

ξαναγυρίση στην ίδια γειτονιά! παρατήρησε.

— Δεν ξέρεις, καρμιά φορά... Πάντως, δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχήτε πολύ. Άντίκρυ, στο ξενοδοχείο, βρίσκεται συνεχώς ένας άστυνομικός. Θα σας βοηθήσει, αν χρειαστεί! Άρεβούαρ, δεσποινίς Ζινέτ.

Ο Τζέυ άκουσε ν' άνοίγει και να ξανακλείνει η πόρτα του καφενείου.

Πώς είχε άνακαλύψει η άστυνομία ότι δεν είχε αυτοκτονήσει ο Κέρ; Άφού ήταν τόσο έξυπνοι οι άστυνομικοί, πώς θα κατάφερνε να τους ξεφύγει;

Άδούρβα, σαν σκιά, κατέβηκε μερικά σκαλοπάτια, για να ρίξει μία ματιά στη σάλλα.

Η Ζινέτ έσκυβε πάνω σ' ένα τραπέζι, έχοντας μπροστά της μία άνοιχτή έφημερίδα. Του γυρίσε την πλάτη. Φαινόταν όμως πως ένοιωσε τη ματιά του κορφωμένη πάνω της, γιατί στράφηκε άπότομα, τον είδε και του έιπε με φανερή συγκίνηση:

— Η άστυνομία βρήκε τον άνθρωπο που ζήτησες χτές... Ξέρεις, έκείνο το Τζέσε Κέρ. Τον βρήκανε νεκρό στο ξενοδοχείο «Μπώ Ριβάζ».

Ο Ντελάνευ μπήκε στην κάμαρα της Σοφίας. Η νέα γυναίκα ήταν έσπλημένη άνάσκαλα κι' είχε το κεφάλι της τυλιγμένο μ' έπιθέσμους. Φαινόταν τόσο λεπτοκαμωμένη και τόσο όμορφη, ώστε ο άντρας της ένοιωσε την καρδιά του να χτυπάει δυνατότερα, όταν κάθισε δίπλα της.

Της χάιδεψε το χέρι και της έιπε: — Καλημέρα, άγάπη μου... Πόσο μάς φοβίστε! Νόμισα πως θάχανα τη μικρή μου νεράϊδα!

Έκείνη του έσφιξε μαλακά το χέρι.

— Πού είν' ο Τζέυ; τον ρώτησε.

Ο Ντελάνευ σκυθάρωσε, στην άπρόσμενη αυτή έρώτηση. Άπό τότε που ο Ντελάνευ του είχε εξηγήσει γιατί ύποπτευότανε το Τζέυ πως είχε σκοτώσει τη Λουσίλ Μπαλού και το Τζέσε Κέρ, βρισκότανε σε μία συνεχή έξαψη. Στην αρχή, είχε άρνηθι να πιστέψει ένοχο το γιό του.

Άλλ' άφού έφυγε ο έπιθεωρητής, όταν βρήκε τον καιρό να σκεφθεί καλά τί του είχε πει ο Ντελάνευ, είχε άναγκασθεί να παραδεχθεί το γεγονός πως ο γιός του ήταν τρελλός και έγκληματίας.

Δέ σκόπευε ωστόσο να μιλήσει γι' αυτό στη γυναίκα του, πριν συνέλθει τελείως.

Θα πήγε για μπάνιο, ύποθέτω, απάντησε με άδιόφορο τόνο.

— Άποπειράθηκε να με σκοτώσει! έιπε η Σοφία με πνιγμένη φωνή. Φοβάμαι, Φλόυντ!

Ο Ντελάνευ την κτύταξε, κατά-πληκτος.

— Ό Τζέυ; Προσπάθησε να σε

Γρατζουνίσεις στο μπράτσο...

Σταμάτησε άπότομα, κυττάζοντας με τρόμο το Τζέυ. Κατάχλωμος, με λαμπερά μάτια, ο νέος όπισθοχωρούσε σιγά - σιγά, προσπαθώντας άπελπισμένα να κρύψει με τ' άριστερό χέρι του τις τρεις μακριές γρατζουνιές που αλάκωναν το μπράτσο του, απ' τον καρπό ως τον άγκωνα.

Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν. Η Ζινέτ γούρλωσε τα μάτια της κι' έφερε το χέρι της μπροστά στο στόμα της, για να πνίξει μία κραυγή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Α'

Ήταν περασμένες 8. Ο Φλόυντ Ντελάνευ άποτελείωσε το προγευμα του, όταν μπήκε στο σαλόνι η νοσοκόμα.

— Σας ζητάει η κυρία σας, έιπε. Προσέχτε όμως μη την κουράσετε.

Ναι, ναι, βέβαια, απάντησε ο Ντελάνευ ενώ σηκωνότανε βιαστικά. Πώς πηγαίνει;

— Έχει συνέλθει εντελώς. Μόνο που πονάει πολύ το κεφάλι της.

Ο Ντελάνευ μπήκε στην κάμαρα της Σοφίας. Η νέα γυναίκα ήταν έσπλημένη άνάσκαλα κι' είχε το κεφάλι της τυλιγμένο μ' έπιθέσμους. Φαινόταν τόσο λεπτοκαμωμένη και τόσο όμορφη, ώστε ο άντρας της ένοιωσε την καρδιά του να χτυπάει δυνατότερα, όταν κάθισε δίπλα της.

Της χάιδεψε το χέρι και της έιπε: — Καλημέρα, άγάπη μου... Πόσο μάς φοβίστε! Νόμισα πως θάχανα τη μικρή μου νεράϊδα!

Έκείνη του έσφιξε μαλακά το χέρι.

— Πού είν' ο Τζέυ; τον ρώτησε.

Ο Ντελάνευ σκυθάρωσε, στην άπρόσμενη αυτή έρώτηση. Άπό τότε που ο Ντελάνευ του είχε εξηγήσει γιατί ύποπτευότανε το Τζέυ πως είχε σκοτώσει τη Λουσίλ Μπαλού και το Τζέσε Κέρ, βρισκότανε σε μία συνεχή έξαψη. Στην αρχή, είχε άρνηθι να πιστέψει ένοχο το γιό του.

Άλλ' άφού έφυγε ο έπιθεωρητής, όταν βρήκε τον καιρό να σκεφθεί καλά τί του είχε πει ο Ντελάνευ, είχε άναγκασθεί να παραδεχθεί το γεγονός πως ο γιός του ήταν τρελλός και έγκληματίας.

Δέ σκόπευε ωστόσο να μιλήσει γι' αυτό στη γυναίκα του, πριν συνέλθει τελείως.

Θα πήγε για μπάνιο, ύποθέτω, απάντησε με άδιόφορο τόνο.

— Άποπειράθηκε να με σκοτώσει! έιπε η Σοφία με πνιγμένη φωνή. Φοβάμαι, Φλόυντ!

Ο Ντελάνευ την κτύταξε, κατά-πληκτος.

— Ό Τζέυ; Προσπάθησε να σε

σκοτώσει; Μα αυτός σου έσωσε τη ζωή! Άν δέ βρισκόταν εκεί...

Με χτύπησε στο κεφάλι με το πρεσπαπιά... Ήθελε να με κάνει να σωθώσω! Ό, Φλόυντ, άγάπη μου, φέρθηκαν άνόητα. Ήξερα πως είχε σκοτώσει έκείνη την κοπέλλα. Μα δεν το είπα σε κανένα για ν' άποφύγω το σκάνδαλο...

Ο Ντελάνευ έβαλε τα δονατά του για να διατηρήσει την ήρεμία του.

— Ήσυχασε, Σοφία, σάστησε στη γυναίκα του. Η νοσοκόμα μου έιπε πως δεν πρέπει να κουράζεσαι.

— Δέ με νοιάζει τί λέει η νοσοκόμα! φώναξε η Σοφία. Πού είν' ο Τζέυ; Πρέπει να μάθω... Φοβάμαι μήπως ξαναγυρίσει και υ' άποτελείωση. Είναι τρελλός, Φλόυντ! Είν' επικίνδυνος!

Όταν βεβαιώθηκε πως είχε εξαφανισθεί, ξαναγύρισε κοντά στη Σοφία.

— Άκουσέ με, άγάπη μου, της έιπε. Πρέπει να μιλήσω στον έπιθεωρητή. Πρέπει να του εξηγήσω πόσο επικίνδυνος είναι το δυστυχισμένο αυτό παιδί...

Δέ θα του μιλήσω καθόλου για σένα. Ίσως μία μέρα χρειαστεί να τον πω πως ήξερες ότι είχε συμβεί, αλλά δεν υπάρχει βία!

Της χάιδεψε το χέρι και πρόσθεσε:

— Άλήθεια, άγάπη μου, ήταν γεμάτο το πιστόλι σου;

— Ναι.

Η Σοφία κτύταξε τον άντρα της με γουρλωμένα μάτια και τούσφιξε νευρικά το χέρι.

— Πήρε το πιστόλι; μουρμούρισε.

— Πολλο φοβόμουν... Πάντως, δεν είναι πια στο λουτρό. Θα ρίξω μία ματιά στην κάμαρά του, για να να βεβαιωθώ... πιστεύω όμως πως το πήρε μαζί του!

— Ό, Θεέ μου!

Η Σοφία έκλεισε τα μάτια της κι' έβαλε τα κλάματα. Ο Ντελάνευ πήγε ως την πόρτα κι' έκανε νόημα στη νοσοκόμα.

— Μη την άφισετε μονάχη ούτε στιγμή, της άσπηρεσε σιγά. Θα ξαναγυρίσω γρήγορα.

Δεν έχασε ωστόσο τον καιρό του ψάχνοντας για το πιστόλι στην κάμαρα του Τζέυ. Άν το είχε άφισει εκεί, θα το βρισκανε οι άστυνομικοί στην έσοδα που κάνανε.

Κατέβηκε κατ' ευθείαν στο γραφείο του Ντελάνευ.

Η ώρα ήταν 9 και 5'. Ο έπιθεωρητής έπινε τον καφέ του. Τα χαρακτηριστικά του ήταν σημαδεμένα απ' την κόυρεσι και τα μάτια του κομμένα. Όστόσο σηκώθηκε ζωηρά απ' τη θέση του, όταν μπήκε ο Ντελάνευ.

— Μήπως τον βρήκατε; ρώτησε έκείνος κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Ένημερώσατε τις έφημερίδες;

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

— Όχι, κύριε. Όχι ακόμα.

ΟΙ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Αίσθανεσθε κατάπτωσι, Έχει το δέρμα σας αυτή την κουρασμένη όνι που προέρχεται από κόπωση και έλλειψη βιταμινών; Ζηλεύετε τις

στάρ και τις κοπέλλες μαννεκέν με τα κομψά σώματα, τα ζωηρά μάτια και το καθαρό δέρμα; Μπορείτε και σεις να αποκτήσετε όμορφο και καθαρό δέρμα, αλλά μη ξεγελάτε

τον εαυτό σας. Οι κρέμες μόνον δεν μπορούν να σας δώσουν αυτή την έσωτερική ακτινοβολία. Άρ-

χιστε άπό αύριο την ημέρα σας με Μαγιά Μπύρας Φίς και εξακολουθήστε την κούρα αυτή κάθε μέρα έπί δυο εβδομάδες.

Δεν υπάρχει καλύτερη και άγονότερη βοήθεια για την όμορφιά σας. Η Μαγιά της Μπύρας είναι η πιο πλούσια πηγή βιταμινών Β. Προσφέρει στον οργανισμό τις πολυτιμες βιταμίνες της

μπύρας συμπυκνωμένες. Είναι εξαίρετικό πλούσια σε άπαραίτητες προτείνες, μεταλλικά στοιχεία και λεκιθίνη (ύγεια του δέρματος, καλή λειτουργία του

έντερου, έσορροπία του νευρικού συστήματος, καλός μεταβολισμός των λιπών). Σε σκονή ή σε χα-

πια άποτελεί το ιδανικό συμπλήρωμα του καθημερινού φαγητού. Για την καλή λειτουργία του

οργανισμού σας, προσθέστε αυτήν μερα στα ψώνια σας ένα κουτί Μαγιά Μπύρας Φίς.

πώς τὸν κυριεύει ὁρς - ὁρς μιά ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ σκοτώσῃ!

— Έχετε καμμία φωτογραφία του;

— Έδω ὄχι. Στὸ σπίτι μας μόνον, στὴ Νέα Ὑόρκη... Δὲν ξέρω μήπως ἔχει καμμία ὁ διαφημιστής μου.

Θὰ εἰδοποιήσω τὶς ἐφημερίδες. Δὲν ξέρω ποὺ κρυφτηκε. Πρέπει λοιπὸν νὰ ζητήσουμε ἀπ' τὸν πληθυσμὸ νὰ μᾶς βοηθήσῃ... Ἰσως καὶ νὰ φύγῃ ἀπ' τὴς Κάννες. Ὁ Θεὸς ξέρει ποὺ βρίσκεται τώρα!... Πάντως, ἡ φωτογραφία του θὰ μᾶς ἦταν πολὺτιμη.

— Θὰ δῶ ἂν μπορέσω νὰ σᾶς βρῶ καμμία, εἶπε ὁ Ντελάνεϋ. Ὅσο γιὰ λεφτά, δὲν τοῦ λείπουν. Μοῦ πῆρε ἀπ' τὸ πορτοφολί μου σχεδὸν 3 ἑκατομμύρια φράγκα!

— Καταλαβαίνω πόσο λυπηρὰ εἶναι ὅλ' αὐτὰ γιὰ σᾶς, κύριε, ἀλλὰ φοβῶμαι πὼς δὲ γίνεται ἀλλοιῶς... Ὡστόσο, θεωρῶ περιττὸ ν' ἀναφέρω στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀποτίρα κατὰ τὴς γυναίκες σας.

Ὁ Ντελάνεϋ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε ἐπιθεωρητῆ, εἶπε. Φταίω κι' ἐγώ, βέβαια, γιὰ ὅλ' αὐτὰ. Θάπρεπε νὰ ἐνδιαφερῶ περισσότερο γιὰ τὸ παιδί μου.

Μόλις βγῆκε ὁ Ντελάνεϋ, μπήκε ὁ Γκυντέ.

— Εἰδοποίησα πὼς ἦταν ὀπλισμένος, εἶπε κλεινώντας τὴν πόρτα. Δὲ βρέθηκαν ἀκόμα τὰ ἴχνη του.

— Ὁ Ντελάνεϋ μὲ πληροφορήθηκε πὼς τοῦ πῆρε 3 ἑκατομμύρια φράγκα. Δὲν τοῦ λείπουν λοιπὸν τὰ λεφτά... εἶπε κουρασμένα ὁ Ντελάνεϋ. Καθὼς ἄφινε τὸ χαρτοκόπη, ἡ ματιά του ἔπεσε σὲ κάτι τι, γραμμένο στὴ γωνία τοῦ στυποχαρτίου. Ἦταν ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου πού εἶχε δώσει ὁ Τζέϋ στὴν τηλεφωνήτρια, ὅταν εἶχε πάη γιὰ ἐξέταση στὸ γρα-

φεῖο τοῦ Ντελάνεϋ. Ὁ ἐπιθεωρητῆς τὸν εἶχε σημειώσει μηχανικά, μάλ- λον ἀπὸ συνήθεια.

Θυμῆθηκε τὴ σύντομη τηλεφωνικὴ συνδιάλεξι. Ὁ Τζέϋ εἶχε δώσει ραντεβού σὲ κάποιον, γιὰ τὴν ἡμέ- ρα ἐκείνη.

Φάνηκε πὼς ξαναβρῆκε ξαφνικὰ ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά του. Ἀνέ- γραψε τὸν ἀριθμὸ σ' ἓνα κομμα- τάκι χαρτί καὶ τὸ δώσε στὸ Γκυντέ.

— Κυττάξτε σὲ ποιὸν ἀνήκει αὐ- τὸς ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου, τοῦ εἶπε. Γρήγορα!

Ὁ Γκυντέ, λίγο σαστισμένος, ζή- τησε πληροφορίες ἀπ' τὴν τηλεφω- νήτρια τοῦ κέντρου.

— Εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς «Χρυσῆς Μπάλας», εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικά δευτερόλεπτα στὸν προϊστάμενό του.

— Τοῦ μαγαζιῦ τοῦ Ζάν Μπε- ρέ; εἶπε ὁ ἐπιθεωρητῆς ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Τί σχεὶ μπορεῖ νὰ- χε μαζί του ὁ φιλαράκος μας;

— Ἐτρίψε τὸ πηγούλι του, συλλο- γισμένος.

— Τὸ βρῆκα! φώναξε ξαφνικά. Τάχει φτιάξει μὲ τὴ μικρή... τὴν κόρη τοῦ Μπερέ! Σ' αὐτὴν βάζω ραντεβού, τὸ πρωί! Τηλεφωνῶστε στὸ καφενεῖο καὶ ρωτήστε τὸ Μπε- ρέ ἂν τὸν εἶδε.

Ὁ Γκυντέ πῆρε τὸν ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο καὶ περίμενε ἓνα λεπτὸ.

— Δὲν ἀπαντᾷ, εἶπε ἐπιτέλους κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Κι' ὅμως, αὐτὴ τὴν ὥρα θά- πρεπε νὰ βρίσκεται κάποιος ἐκεῖ... μουνμούρισε ὁ Ντελάνεϋ, συλλογισμέ- νος.

Πῆδνε ξαφνικὰ ὀρθιος καὶ πρόσ- θεσε ἀποφασιστικά:

— Πᾶμε νὰ δούμε! Πάρτε μαζί σας εἰκόσι ἀντρες, ὀπλισμένους. Γρήγορα!

Καθὼς ὁ Γκυντέ ὀρμούσε ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο, μπήκε ὁ Φλόυντ Ντε- λάνεϋ.

— Σὰς βρῆκα μιά φωτογραφία... ἄρχισε.

— Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς χρεια- στῇ, ἀπάντησε ὁ Ντελάνεϋ. Πιστεύω πὼς ξέρω ποὺ βρίσκεται... Θάθελα ναρθῆτε μαζί μας, ἴσως μπορέ- σετε νὰ μᾶς βοηθήσετε.

Ὁ Ντελάνεϋ χλωμίωσε.

— Ἀσφαλῶς, ἀπάντησε. Θὰ κά- νω ὅ, τι μπορῶ!

— Φεύγουμε σὲ μιά στιγμή, εἶπε ἀπλά ὁ Ντελάνεϋ.

Β'

Μὲ τὰ μάτια τῆς καρφωμένα στὸ χλωμό κι' ἀλλοιωμένο πρόσωπο τοῦ Τζέϋ, ἡ Ζινέτ τραβήχτηκε σιγὰ — σιγὰ πρὸς τὰ πίσω, ὥσπου σταμά- τησε μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπησμένη στὸ μπᾶρ.

«Εἶν' ἀδύνατο! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της. Δὲ μπορεῖ νὰ νᾶν αὐτὸς ὁ δο- λοφόνος!»

Πὼς νὰ παραδεχτῇ τέτοιο φρι- χτὸ πράγμα γιὰ τὸ νῦν αὐτὸ πού ἀγαποῦσε μὲ τόσο πάθος καὶ πού εἶχε γίνει δική του; Μά, ἂν δὲν ἦ- ταν ἐνοχος, γιατί τὴν κῦτταξε ἔτσι, μὲ μάτια πού σπιθοβολούσαν, μ' ἓ- να νευρικὸ τικ στὸ πρόσωπο, καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὶς τρεῖς γρατσουνιὲς τοῦ μπράτσου του;

Ξαφνικά, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο. Τὸ κουδούνισμά του ἔκανε τὸ Τζέϋ ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Ἦ Ζινέτ προσπάθησε νὰ παλέψῃ μὲ τὴν κακοδιαθεσία πού τὴν εἶχε κυριεύσει.

— Θὰ δῶ ποιὸς εἶναι... εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

Τὸ τηλέφωνο βρισκότανε στὴν ἄλ- λη ἀκρὴ τῆς κάμαρας. Ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ σ' ἐκεῖνο στεκόταν ὁ Τζέϋ.

Ὁ φόβος τῆς ἔσφιξε τὴν καρδιά, ὅταν τὸν εἶδε νὰ μὲν ἀκίνητος, κυττάζοντάς τὴν μὲ τὴ ματιά ἐκεί- νη πού τὴν τρόμαζε τόσο...

Προχώρησε σιγὰ - σιγὰ, κάνον-

τας ἓνα μεγάλο κύκλο γιὰ νὰ μὴν περάσῃ ἀπὸ κοντά του. Ἐκείνος τὴν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια.

— Ἀφίσε τὸ νὰ χτυπᾷ, τῆς εἶπε μαλακὰ ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ τη- λέφωνο.

Ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητη, νοιώθον- τας τὴν ἀπειλὴ πού ὑπῆρχε στὴ φω- νή του.

— Ἀφίσε το. Δὲ θέλω ν' ἀπαντή- σης.

Τὰ γόνατά της κοπήκανε. Ἦταν σίγουρη τώρα πὼς αὐτὸν γύρευε τὴ- ἡ ἀστυνομία!

— Μὴν παίρνης αὐτὸ τὸ ξετρελ- λαμένο ὄφρος! πρόσθεσε ὁ Τζέϋ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ φοβάσαι. Σοῦ εἶπα χτὲς τὸ βράδυ πὼς θαμὰί πάν- τα καλὸς μαζί σου. Κι' ἐγὼ κράτῶ τὶς ὑποσχέσεις μου.

Ἦ Ζινέτ ἔπρεπε σ' ἓνα καθίσμα, ἐνὼ τὸ τηλέφωνο ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾷ.

Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα χρονικὸ διάστη- μα πού τοῦς φάνηκε ἀτελείωτο, στα- μάτησαν ἐπιτέλους τὰ κουδούνισμα- τὰ κι' ἀπλώθηκε μὲν σιωπὴ βαρειά, ἀνυπόφορη γιὰ τὴ Ζινέτ...

— Πρέπει νὰ σοῦ διηγηθῶ ὅλη τὴν ἱστορία μου, εἶπε ὁ Τζέϋ μ' ἓνα εἰ- δος πურετοῦ. Οἱ ἐφημερίδες γράφου- νε πὼς εἶμαι τρελλὸς. Μὰ λένε ψευ- ματά... Ὅχι, δὲν εἶμαι τρελλός!

Ἐχω ὅλα τὰ λογικά μου, ὅπως καὶ σὺ... Δὲν ἤθελα νὰ τὴ σκοτώσω, Ζινέτ! Ἦταν δυστύχημα... Μοῦ ρί- χτηκε, στὸ διαμερίσμα τοῦ πατέρα μου. Τῆς εἶπα νὰ φύγῃ, γιατί δὲν τὴν ἤθελα πιά. Ἐκείνη ἔβαλε τὶς φωνές... Ἐπρεπε νὰ τὴν κάνω νὰ σιωπᾷ. Τὴν ἔπιασα ἀπ' τὸ λαιμό... Μὰ ἦταν δυστύχημα! Πρέπει νὰ μὲ πιστέψης, Ζινέτ.

Ἦ κοπέλλα σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της κι' ἀνατρί- χιασε.

— Ὅσο γιὰ τὸν Κέρ, αὐτὸς ἤ- θελε νὰ μ' ἐκδίσσῃ, συνέχισε ὁ Τζέϋ μὲ λαχανιασμένη φωνή. Τοῦ εἶ- πα πὼς θὰ τὸν κατέγγελλα στὴν ἀ- στυνομία καὶ φοβήθηκε. Ὅλοι οἱ ἐκδιστάς εἶναι δειλοί... Φοβήθη- κε καὶ κρεμάστηκε. Δὲν τὸν σκότω- σα ἐγώ! Αὐτοκτόνησε, τ' ἀκούεις;

Ἦ Ζινέτ βούλωσε τ' αὐτιά της. Ἦξερε πὼς τῆς ἔλεγε ψέμματα...

— Σῶπα, σὲ παρακαλῶ! τὸν ἰκέ- τεψε, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ. Φύγε! Τὴν κῦτταξε, σφίγγοντας τὶς γροθιὲς του.

— Νὰ φύγω; Πού νὰ πάω... Σὲ σένα μόνον βασίζομαι, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ σωθῶ... Μ' ἀγαπάς, Ζινέτ. Μοῦ τὸ εἶπες χτὲς τὸ βρά-δυ. Ὅποιος ἀγαπᾷ ἓναν ἄνθρω-πο, πρέπει νὰ τὸν βοηθᾷ... Βα- σίζομαι σὲ σένα! Ἀποφῶ θὰ φύγω- με μαζί. Θὰ πάμε στὸ Παρίσι...

Μόλις συνῆλθε κάπως ἀπ' τὸν πρῶτο κλονισμό, ἡ Ζινέτ κατάλαβε τὸν κίνδυνο πού διέτρεχε: Ἀν ἦταν τρελλὸς ὁ Τζέϋ, μπορούσε νὰ τῆς ἐ- πιτεθῇ, ἂν δὲν προσποιότανε πὼς ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ...

Μὰ ἴσως νὰ τὰ γράφανε υπερβα- λικά οἱ ἐφημερίδες. Ἰσως νὰ μὴν ἦταν ἀληθινὰ τρελλός. Εἶχε φερθῇ κανονικά μαζί της ὡς τώρα... Τὸν εἶχε ἀγαπήσει, κι' ὥστόσο ἦταν σί-γουρη πὼς τῆς ἔλεγε ψέμματα ὅτι ἦταν δυστύχημα ὁ θάνατος ἐκείνης τῆς κοπέλλας! Αὐτὸ πρόδινε ἡ τό-ση πολυλογία του...

Τὸν κῦτταξε πάλι. Καὶ τὸ φρι- χτὸ χαμόγελό του τῆς ἀνοίξε τὰ μά-τια. Μονάχα ἓνας τρελλὸς μπο-ρούσε νὰ χαμογελά ἔτσι...

— Δὲ μπορῶ ναρθῶ στὸ Παρίσι μαζί σου, τοῦ εἶπε προσπαθώντας νὰ κάνει σταθερὴ τὴ φωνή της. Ὁ πατέρας μου...

— Μὰ ναι, μπορεῖς! Ἐχω πολ- λά λεφτά. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὸν πατέρα σου... Δὲ θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς;

Ἐκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της. Ἐκείνη, ἀκίνητη πιά νὰ συγ- κρατηθῇ, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ μὲ βραχνή φωνή, τρομοκρατημένη:

— Μὴ μὲ πλησιάζῃς! Φύγε!

Ὁ Τζέϋ σταμάτησε. Τὸν τῶφλωνε μιά ξαφνικὴ μαγία.

Κανείς λοιπὸν δὲ θὰ τὸν κατα- λάβαινε ποτέ;... Ἦ Ζινέτ εἶχε ἰ- σχυριστῇ πὼς τὸν ἀγαποῦσε. Εἶχε γίνει δική του. Καὶ τώρα τὸν ἀπό- φυγε, σὰν ἐπικίνδυνον ζῶο! Τὸν μί- λε κι' αὐτὴ τρελλή! Ὅπως ἡ Σο- φία...

— Σοῦ εἶπα πὼς δὲν εἶχες νὰ φο- βηθῇς τίποτα, πρόφερε μὲ τρα- χεῖα φωνή. Μά, ἂν κάνης κουταμά-ρες, ἂν προτιμᾷς νὰ πιστέψης τὶς ψευτιὲς τὸν ἐφημερίδων, θ' ἀναγκα- στῶ κι' ἐγὼ νὰ πάρω τὶς προφυλά-ξεις μου...

Ἦ Ζινέτ ζάρωσε ἀκόμα περισσό- τερα στὴν καρέκλα της.

— Μὴ μ' ἀγγίζῃς, σὲ παρακαλῶ, τὸν ἰκέτεψε. Θὰ σὲ βοηθήσω, ἂν μπορῶ... μὰ σὲ παρακαλῶ, μὴ μὲ πλησιάζῃς!

Τὴν ἴδια στιγμή, μιά ἐσωτερικὴ φωνὴ μουνμούρισε στὸ Τζέϋ πὼς θά- ταν πρὸ σίγουρο νὰ τὴ σκοτώσῃ! Ἦταν ἡ ἴδια πιστικὴ κι' ἀκατανί- κητη φωνὴ πού εἶχε ἀκούσει ἐνὼ κῦτταξε τὴ Λουσίλ Μπαλόι στὴν πλάκα κι' ἐνὼ μιλοῦσε στὴ Σοφία...

«Δὲ μπορεῖς νὰ τὴν ἐμπιστευθῇς! τοῦ ψιθυρίζε. Σὲ νομίζει τρελλό. Δὲ θὰ γλυτώσῃς ποτέ, ἂν τὴ ἀφίσῃς ζωντανή, πίσω του... Γιατὶ διατά- ζεις: Μία κοπέλλα πού σὺ δόθηκες κι' ὕστερα ἀρνείται νὰ σὲ πιστέψῃ, δὲν ἀξίζει νὰ ζῇσῃ. Σκότωσέ τὴν καὶ φύγε! Δὲν ἔχεις παρά να κα- τεθῇς στὸ λιμάνι καὶ νὰ πάρῃς τὴ βάρκα της. Δὲ θὰ ψάξουνε γιὰ σένα στὴ θάλασσα... Μὴν περιμένῃς! Γρήγορα!»

Καθὼς δίσταζε ἀκόμα, προσπα- θώντας ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτὴ τὴ φωνή, θυμῆθηκε τί εἶχε πῇ στὴν κε- πέλλα, τὴν περασμένη νύχτα:

«Δὲν πρέπει νὰ μὲ φοβάσαι, Ζι- νέτ. Ποτέ! Εἶσαι ὅ, τι πολυτιμώτε- ρο ἔχω στὸν κόσμολ»

«Καλλίτερα νὰ μὲ πιάσουνε! ὁ κρέ- φθηκε. Σ' αὐτὴν χρωστάω τὶς ὥρε-στερες, τὶς πὶο εὐτυχισμένες στιγ- μές τῆς ζωῆς του. Δὲν πρέπει νὰ τῆς δώσω γι' ἀντάλλαγμα τὸ θά- νατο».

Μὰ ἡ ἐσωτερικὴ φωνὴ γινόταν πὶο δυνατὴ, πὶο ἐπιμονή:

«Βλέπεις πὼς σὲ κυττάζει; Τὸ χῆς ἀγάπη, αὐτὸ; Σὲ νομίζει τρελ- λό. Σκότωσέ τὴν λοιπὸν, ἡλίθιε! Ἀφίσε τὶς αἰσθηματικότητες. Ἀλ- λοιῶς εἰν' ἀδύνατο νὰ γλυτώσῃς. Μόλις γυρίσῃς τὴν πλάτη σου, αὐ- τὴ θὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία. Δὲ θὰ προλάβῃς καν νὰ φτάσῃς στὸ λιμάνι».

Ἦνοιωσε πὼς θὰ ὑποχωροῦσε στὸ τέλος. Τὸ χέρι του ἔσφιξε τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου...

«Ὅχι, μὴν πυροβολήσῃ! τοῦ φώ- ναξε ἡ φωνή. Ὁ ἀκουστὴ τὴ πιστο- λιά καὶ θὰ τρεῖς ἡ ἀστυνομία... Πᾶρε αὐτὴ τὴ μπουτίλα, πάνω στὸ τραπέζι, καὶ χτύπησέ τὴν στὸ κε- φάλι!»

«Δὲν πρέπει νὰ κάνω τέτοιο πράν- μα — εἶπε μὲ πὸ νοῦ του, τὴν ἴ- δια στιγμή πού τὰ δόχτυλά του φού- χτωναν τὸ λαιμὸ τῆς μπουτίλας. Εἶ- ναι ὅ, τι πολυτιμώτερο ἔχω στὸν κό- σμο. Δὲν πρέπει νὰ τῆς κάνω κα- κό...»

«Ἐμπρὸς λοιπὸν, μὴ διστάξῃς! ἐπέμεινε ἡ φωνή. Γρήγορα! Ἀν ἄ- ρχιση πὲρ σωνόζῃ, χάθηκες!»

Ἦ Ζινέτ τὸν κυττάζε, παράλυτη ἀπ' τὸ φόβο. Μία κραυγὴ πνίγηκε στὸ λαιμὸ της.

«Ἐμπρὸς! Γρήγορα!» πρόσθεσε ἡ φωνή.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τζέϋ εἶχε ἰδρώ- σει ἀπ' τὴν προσπάθειά του ν' ἀντι-

ΤΑ ΒΡΑΣΜΕΝΑ ΑΥΓΑ ΕΊΝΕ ΠΙΟ ΕΥΠΕΠΤΑ

Πὼς θὰ διακρίνετε ἂν
εἶναι φρέσκα

Τὸ αὐγὸ ἀποτελεῖ ἀφελὴν καὶ πολὺτιμη τροφή, μόνον ὅταν εἶ- ναι φρέσκο. Ἀλλὰ πὼς μποροῦμε νὰ ἐξακριβώσωμε τὴν «ἡλικία» τοῦ αὐ- γοῦ; Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι νι' αὐτό. Ἀς σημειώσωμε ἐκείνους πού ἔχουν πρακτικὴ ἀξία:

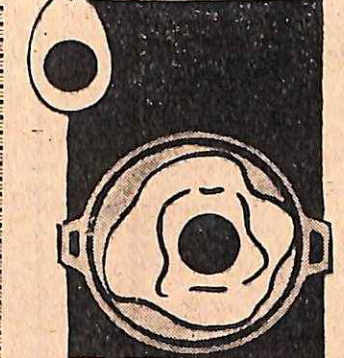
1) Ὅσο παλῶνει τὸ αὐγὸ, τό- σο πὶο ἑλαφρὸ γίνεται. Μὴν ἀνοί- ζετε αὐτὰ, πού, ὅταν τὰ πιάνετε στὸ νῆρι, εἶναι πολὺ ἑλαφρά.

2) Τὸ φρέσκο αὐγὸ, ὅταν τὸ θά- λη κανεὶς μπροστὰ στὸ φῶς, μὰς ἐ- πιπρέπει νὰ ἰδούμε καθαρὰ τὸ πε- ριγεγμένον τοῦ πλάσματος τὸ κέλυ- φος. Ἦ διαφανές, λοιπὸν, φανε- ρώνει ὅτι τὸ αὐγὸ εἶναι φρέσκο. Ἰὸ ἀσπαράδι τοῦ εἶναι ὁμογενεῖς κι' ὁ κροκὸς βρίσκεται στὴ μέση.

3) Μποροῦμε νὰ ἐξακριβώσωμε τὴν «ἡλικία» τοῦ αὐγοῦ, θυβίζοντάς το σὲ ἀλατισμένο νερὸ (ἡ διαλυσι- μότητα νὰ ἔχῃ πυκνότητα 12%). Τὸ αὐγὸ τῆς ἡμέρας πέφτει ἀμέσως στὸν πάτο. Ὅταν εἶναι μερικὸν ἡ- μερῶν, μένει στὴ μέση περίπου. Κι' ὅταν ἔχῃ «ἡλικία» μεγαλύτερη ἀπὸ 15 ἡμέρες, ἐπιπλέει στὴν ἐπιφάνεια, παίρνοντας ὀριζοντία θέσι.

4) Σπάζοντας ἓνα αὐγὸ, ποῖρεῖ νὰ ἰδούμε τὸν κροκὸ στὴ μέση τοῦ ἀσπαράγου, ἂν εἶναι φρέσκο. Στὸ υπαγινάτικο αὐγὸ, ἀντιθέτως, ὁ κρο- κὸς μετατοπίζεται πρὸς τὰ ἔξω.

5) Στὸ φρέσκο αὐγὸ, ὁ κροκὸς

Στὸ φρέσκο αὐγὸ, ὁ κροκὸς βρισκότανε στὴ μέση τοῦ ἀσπα- ραίου (ἀνω). Τὸ ἴδιο κι' ὅταν τὸ ριζώμε στὸ πιάτο (κάτω).

δὲ σπάει, ὅταν τὸν ριζώμε στὸ πιάτο. Στὸ υπαγινάτικο αὐγὸ, ἀν- τίθετα, σπάει καὶ ἀπλώνεται.

6) Ὁ «ἀεροθάλαμος» τοῦ αὐγοῦ (τὸ κενὸ δηλαδὴ πού σ' ἀκουστίζεται μέσα ἀπ' τὴν ἰδιά ἀκρὴ του), πὶος πληροφθεῖ ἐπὶ πρὸς τὴν «ἡλικία» του. Τὸ φρέσκο αὐγὸ ἔχει μικρὸ ἀε- ροθάλαμο. Στὸ υπαγινάτικο αὐγὸ, ὁ «ἀεροθάλαμος» εἶναι μεγάλος.

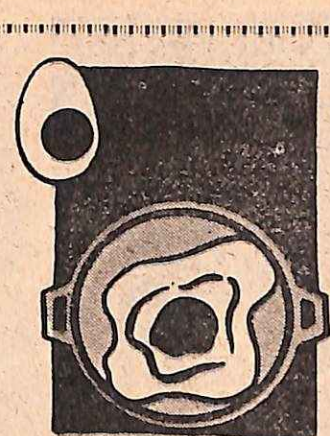
Παρά τὴν προσπάθειά του τοῦ πα- ρέχει τὸ σπᾶφι, τὸ αὐγὸ ἀλλοιώνε- ται εὐκόλῃ ἀπ' τὴν ζέση καὶ τὴν ὀ- γροσία καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ τοξικόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ παραμονὴ τοῦ αὐγοῦ στὸ ἐντονο φῶς τῆς ἡμέρας ἢ κάτω ἀπὸ μιά φωτεινὴ ἔοτια ἐλαττώνει τὴν ἀντίστασι τοῦ κελύφους. Ἐπει- τοῦ αὐγὸ υπαγινάτεται πὶο εὐκόλῃ. Ἦ ἐλάττωσι τῆς ποσότητος πού τοῦ παρέχει τὸ κέλυφος, διευκολύνει, ἔξ- ἄλλου, τὸν πολλαπλασιασμὸν στὸ ἐ- σωτερικόν του παθονόμιον κρόκῳ.

Ποῖτε, λοιπὸν, νὰ μὴν κρατᾷτε παραπάνω ἀπὸ 15 ἡμέρες αὐτὰ πὶο σπῆσι σας. Θὰ τὰ θάλετε δὲ στὴ σκιά καὶ σὲ μέρος δροσερὸ καὶ ἑρπύ- ρο.

Σὲ θερμοκρασία 3 βαθμῶν κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν ἔξ' ὅλων, τὸ αὐγὸ παγώνει καὶ δὲ μπορεῖ πιά νὰ γο- σιμοποιηθῇ.

Θὰ ἀποφύγετε τὰ αὐτὰ μὲ σπα- μένο κέλυφος, γιατί ἀπὸ τὴ ρωγμὴ εἶναι δυνατόν νὰ εἰσχωρήσῃν ὁ ἔ- σωας μικροβίος. Θὰ ἀποφύγετε ἐπὶ- πὴς τὰ αὐτὰ πού ὁ κροκὸς τοῦς εἶ- ναι σπασμένους ἢ ἐπὶ νῆρι κόκκι- νος. Ἀν, ὅμως, ὁ κροκὸς αὐτῶν ῥε- τεται ἀπὸ κόκκινες νημαίους, χωρὶς νὰ ἔχῃ σπάει ἢ νὰ παρουσιάσῃ ὁ- ποιαδήποτε ἀλλοίωσι, τὸ αὐγὸ μπο-

Στὸ λιγώτερο φρέσκο αὐγὸ, ὁ κροκὸς ἔχει μετατοπισθῇ στὰ πλάγια (ἀνω). Ὅταν τὸν ρι- ζώμε στὸ πιάτο, ἀπλώνεται στὰ πλάγια καὶ παίρνει ἀκανόνιστο σχῆμα (κάτω).

ρεῖ νὰ γοσιμοποιηθῇ. Οἱ κόκκινες αὐτὲς νημαίους φαινομένη στὸ σπά- σιμο κάποιον αἰμοφόρου ὀ- νεύου- μένου στὸν ὀργανισμό τῆς κόττας καὶ εἶναι χωρίς σημασία.

Ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι, νὰ νὰ διαπορήσῃτε τὰ αὐτὰ φρέσκα. Μὰ οἱ κυριώτεροι ἀπ' αὐτοῦς:

1) Ὅτι τὰ τυλίξετε μὲ γαστὴ ἐπι- περὶδος καὶ θὰ τὰ θάλετε μέσα σὲ πᾶχτη, ἢ καλύτερα μέσα σὲ πολὺ ψιλὸ ἀλάτι.

2) Μέθοδος Ρωμῆων: Θὰ θυλί- σετε τὸ αὐγὸ ἐπὶ 5 δευτερόλεπτα μέσα σὲ θαλαττὸ νερὸ. Ἐνὰ λεπτό- τατο ὕψος ἀπὸ τὸ ἀσπᾶφι... ὅταν τότε κάτω ἀπὸ τὸ κέλυφος καὶ ὁ- μοιουρεῖ θάλασσα ἐνάντιον τῶν ἐξω- τερικῶν ἐπιδοσάων.

3) Θὰ θυλίσετε τὰ αὐτὰ μέσα σὲ μιά διαλυσιμὴ ποσότητα καλίου καὶ ποτιστικῶν νατρίου σὲ θαλαττὸ νερὸ (10 κιλά διαλύσεως γιὰ 200 αὐγά).

4) Θὰ θυλίσετε τὰ αὐτὰ μέσα σὲ ἀσβεστόνερο, πού θὰ τὸ στίξετε διαλύοντας 1-2 κιλά ἀσβεστὶ μέσα σὲ 10 κιλά νερὸ. Ἦ μεθόδος αὐτὴ εἶναι πὶο ἀποτελεσματικὴ καὶ ἐπι- τρέπει νὰ διαπορήσῃτε τὰ αὐτὰ ἐπὶ μακρὸ χρονικὸν διάστημα. Ποῖτε, ὅμως, νὰ τὰ μετακινώμε κάθε τόσο μέσα στὸ ἀσβεστόνερο.

5) Τὰ αὐτὰ διαπορῶνται ἀρίστα μέσα πρὸς ψυγεῖο σὲ θερμοκρασία 0-1,7 βαθμῶν. Ἀν θέλωμε νὰ τὰ διαπορήσωμε ἐπὶ πολὺν καιρὸ, εἶ- ναι καλὸ νὰ τὰ θυλίσωμε προνομι- μένως μέσα σὲ ἀσβεστόνερο (λαδί τῆς υπαγίνης). Ἐτοίμ θ' ἀποφύγωμε τὴν ἀδουάτωσί τους.

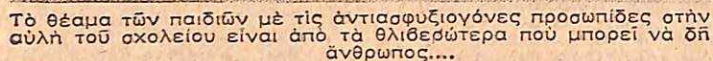
Ποῖτε, νὰ ἔξερετε, ἔξ' ὅλων, ὅτι τὸ θρασυμένο αὐγὸ εἶναι πὶο εὐπεπ- τὸ ἀπὸ τὸ αὐγὸ. Τὸ αὐγὸ μένει ἑ- λανιστὰ μέσα στὸ στομάχι καὶ περ- νάει χωρὶς κανεὶς σκεδόν ἐπεξερ- νασία σὲ ἐντέρας. Ὡς τὸ λόγος ὅτι οἱ γαστρικοὶ νυμοὶ δὲν ἔχουν ἐπι- δορσι αὐτὸ. Τὸ θρασυμένο αὐγὸ δι- σκός ὅταν εἶναι μελᾶς, μένει 2 περὶπου ὥρες στὸ στομάχι καὶ τὸ σκληρὸ, ὅπως κι' ἡ ὀμελέτα, 3 ὥ- ρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ γαστρι- κοὶ νυμοὶ τὰ ὑποβάλλουν στὴν κα- τὰλὴ ἐπεξεργασία.

Ποῖτε, νὰ ἔξερετε, ἔξ' ὅλων, ὅτι τὸ θρασυμένο αὐγὸ εἶναι πὶο εὐπεπ- τὸ ἀπὸ τὸ αὐγὸ. Τὸ αὐγὸ μένει ἑ- λανιστὰ μέσα στὸ στομάχι καὶ περ- νάει χωρὶς κανεὶς σκεδόν ἐπεξερ- νασία σὲ ἐντέρας. Ὡς τὸ λόγος ὅτι οἱ γαστρικοὶ νυμοὶ δὲν ἔχουν ἐπι- δορσι αὐτὸ. Τὸ θρασυμένο αὐγὸ δι- σκός ὅταν εἶναι μελᾶς, μένει 2 περὶπου ὥρες στὸ στομάχι καὶ τὸ σκληρὸ, ὅπως κι' ἡ ὀμελέτα, 3 ὥ- ρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ γαστρι- κοὶ νυμοὶ τὰ ὑποβάλλουν στὴν κα- τὰλὴ ἐπεξεργασία.

Ποῖτε, νὰ ἔξερετε, ἔξ' ὅλων, ὅτι τὸ θρασυμένο αὐγὸ εἶναι πὶο εὐπεπ- τὸ ἀπὸ τὸ αὐγὸ. Τὸ αὐγὸ μένει ἑ- λανιστὰ μέσα στὸ στομάχι καὶ περ- νάει χωρὶς κανεὶς σκεδόν ἐπεξερ- νασία σὲ ἐντέρας. Ὡς τὸ λόγος ὅτι οἱ γαστρικοὶ νυμοὶ δὲν ἔχουν ἐπι- δορσι αὐτὸ. Τὸ θρασυμένο αὐγὸ δι- σκός ὅταν εἶναι μελᾶς, μένει 2 περὶπου ὥρες στὸ στομάχι καὶ τὸ σκληρὸ, ὅπως κι' ἡ ὀμελέτα, 3 ὥ- ρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ γαστρι- κοὶ νυμοὶ τὰ ὑποβάλλουν στὴν κα- τὰλὴ ἐπεξεργασία.

Ποῖτε, νὰ ἔξερετε, ἔξ' ὅλων, ὅτι τὸ θρασυμένο αὐγὸ εἶναι πὶο εὐπεπ- τὸ ἀπὸ τὸ αὐγὸ. Τὸ αὐγὸ μένει ἑ- λανιστὰ μέσα στὸ στομάχι καὶ περ- νάει χωρὶς κανεὶς σκεδόν ἐπεξερ- νασία σὲ ἐντέρας. Ὡς τὸ λόγος ὅτι οἱ γαστρικοὶ νυμοὶ δὲν ἔχουν ἐπι- δορσι αὐτὸ. Τὸ θρασυμένο αὐγὸ δι- σκός ὅταν εἶναι μελᾶς, μένει 2 περὶπου ὥρες στὸ στομάχι καὶ τὸ σκληρὸ, ὅπως κι' ἡ ὀμελέτα, 3 ὥ- ρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ γαστρι- κοὶ νυμοὶ τὰ ὑποβάλλουν στὴν κα- τὰλὴ ἐπεξεργασία.

Ποῖτε, νὰ ἔξερετε, ἔξ' ὅλων, ὅτι τὸ θρασυμένο αὐγὸ εἶναι πὶο εὐπεπ- τὸ ἀπὸ τὸ αὐγὸ. Τὸ αὐγὸ μένει ἑ- λανιστὰ μέσα στὸ στομάχι καὶ περ- νάει χωρὶς κανεὶς σκεδόν ἐπεξερ- νασία σὲ ἐντέρας. Ὡς τὸ λόγος ὅτι οἱ γαστρικοὶ νυμοὶ δὲν ἔχουν ἐπι- δορσι αὐτὸ. Τὸ θρασυμένο αὐγὸ δι- σκός ὅταν εἶναι μελᾶς, μένει 2 περὶπου ὥρες στὸ στομάχι καὶ τὸ σκληρὸ, ὅπως κι' ἡ ὀμελέτα, 3 ὥ- ρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ γαστρι- κοὶ νυμοὶ τὰ ὑποβάλλουν στὴν κα- τὰλὴ ἐπεξεργασία.

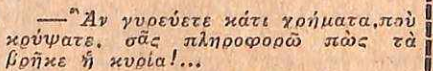
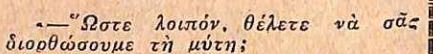
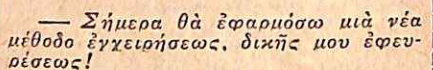

‘Η ἀτμόσφαιρά της είναι τόσο μολυσμένη, ώστε οί κάτοικοι υποχρεώνονται συχνά νά κυκλοφοροῦν με ἀντικαφυζιογυ-
νες προσωπίδες!...

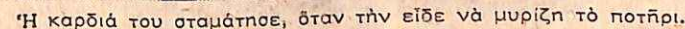
Ὁ Ἰσάκτος ἂν σ' ὅλες, λίγο-πολύ, τίς βιομηχανικές πόλεις του κόσμου σπυριάζονται αὐτό το φαινόμενο, πουνθαὶ δὲν ἔχει προχωρήσει τόσο πολὺ τὸ κακό, ὅσο στὸ Λάκ, μιά πόλὶ τῆς Γαλλίας.

Ἄκουσιν καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ὑποτάσσονται στήν... παραμορφωτική διαταγή. Χωρίς αὐτὸ νὰ τοὺς ἐμποδίζῃ στὶς διαχύσεις τοὺς...

Σύμφωνα με το σχέδιο αυτό, οι εργάτες θα μεταφέρονταν κάθε πρωί με αυτοκίνητα στη δουλειά τους, που θα τους γυρίζουν πάλι πίσω το απόγευμα, ενώ οι γυναίκες και τα παιδιά θα βρίσκονταν νότιμα μακριά από κάθε κίνδυνο. Για την πραγματοποίησή του, όμως, απαιτούνται πολύ μεγάλες δαπάνες—καί, όπου ν' αποφασιστή η διάθεσή τους, οι κάτοικοι του Λάκ έξακολουθούν ν' ανασταίνουν τὸν μολυσμένο ἀέρα αὐτῆς τῆς πόλης, όπου ἔχουν παῖσι να κελαιδοῦν τὰ πουλιὰ καὶ μαρμαρυγὰς τὰ δέντρα, τὰ ῥωα καὶ οἱ ἄνθρωποι...

Δὲ συμφωνοῦσαν πιά στο παρα-
μικρό. "Ο,τι κι' αν ηθελε αὐτός, ἐ-

Δε μπορούσε πιά νά περιμένῃ.

«Τώρα! σκέφθηκε ὁ Στῆθεας Τώρα! Ἐπιτέλους!...».

Τὶ ζητᾶνε σὲ σῶς οἱ ἄντρες

...σας σιγά — σιγά την όμορφιά τους

ὁμορφες νέες. Μην τὸ ξεχνάτε.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η μαγεμένη κούκλα

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας πλούσιος έμπορος με τη γυναίκα του και την κόρη του, τη Ράνια.

Όταν έγινε το κοριτσάκι όχτω χρόνων, η μητέρα του αρρώστησε βαρύν. Κάλεσε τότε τα κοντά της τη Ράνια και δίνοντάς της μια κούκλα της είπε:

—Κόρη μου, ενώ δεν είσαι καλά. Μή λυπάσαι όμως, αλλά πάρε την κούκλα αυτή που θα γίνει ο σουδουλάτσος σου...

Η Ράνια σε λίγες μέρες πέθανε. Ο έμπορος, που ήταν καλός άνθρωπος, όταν πέθανε ένας χρόνος, θέλησε να παντρευτεί ξανά, για να βρει στήριγμα η κόρη του. Και πήρε μια γυναίκα πουχε δυο κόρες.

Η Ράνια ήταν πρώτη στην όμορφη ο' όλο το χωριό. Έτσι στη ψυχή της μητριάς και στις κόρες φώλησε η ζήλεια. Άπ' το πρωί ως το βράδυ βασάνιζαν τη Ράνια, αφήνοντάς της όλες τις δουλειές στην πλάτη της.

Η Ράνια όμως δε μιλούσε. Κι' όσο κουράζονταν, τόσο και πιο όμορφη γινόταν, ενώ οι άλλες, όσο καθόνταν, τόσο και άσχημαιναν.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια. Η Ράνια έγινε κοπέλλα της παντρειάς. Όλα τα παλληκάρια τη γύρευαν για γυναίκα τους, μα η μητριά τους αποκρίνονταν:

—Δεν παντρεύω τη μικρότερη, αν δεν παντρέψω τις μεγάλες!

Ήθελε καιρός κι' ο έμπορος ξεκίνησε για ν' αγοράσει εμπόρευμα από άλλη χώρα. Τότε η μητριά άλλαξε σίτη και πήγε και κάθισε κοντά ο' ένα πυκνό δάσος. Εκεί βρίσκονταν δυο τρία καλύδια. Άνθρωποι ο' αυσκόνταν από την πύεσα εκείνη μανίσσας, τα ήταν και το σίτη τις γρήγορες μανίσσας.

Η μητριά από την πύεσα μανίσσας, άσκη άφορμη να στέλνει τη Ράνια κάθε τόσο στο δάσος, εκπίζοντας έτσι ότι κάποτε θα περπατώντας της τα θώρα να τη φάνε. Μα η Ράνια πίναινε κι' έχοταν χωρίς ποτέ να πάει κανένα κακό. Κι' αυτό γιατί έσενε στην τσέπη της την κούκλα, που τη βοηθούσε από τις κακοτιπίες.

Μια χειμωνιάτικη βραδυά η μητριά έδωλε σπαδά στο κέντημα των τριών κοριτσιών και τους σύσπασε να το τελειώσουν ως τα μεσάνυχτα. Κι' εκείνη, αφού τις άφησε να δουλεύουν με το φως ενός κερίου, πήγε και έσπλωσε κι' εύθες έρχισε να ροχαλίζει. Πέρασε, λοιπόν, κάμποση ώρα και το κερί έσβυσε.

—Πά! πά! είπαν εκείνες. Και πώς θα κάνουμε τώρα, που δεν έχουμε άλλο φως; Κι' αποφάσισαν να στείλουν τη Ράνια να ζητήσει φωτιά από το σίτη της μάγισσας.

Η Ράνια ξεκίνησε μέσα στο σκοτάδι. Πήγαινε κι' όλο πίναινε όταν ξαφνικά είδε μπροστά της έναν καθάλαρο στα δάσος. Μόλις γλυκοχάλασε. Περπάτησε α-κόμη κι' είδε τότε έναν άλλο καθάλαρο ντυμένον στα κόκκινα. Ο ήλιος τώρα είχε απλωθ' ο' όλο το δάσος. Μα η Ράνια όλο και βάδιζε, χωρίς να υπορ' να βρη το σίτη της μάγισσας. Κι' όταν πια ξαναγύρισε το σκοτάδι, ένας τρίτος καθάλαρος στα μαύρα ντυμένος φάνηκε μπροστά της και χάθηκε άμέσως.

Η Ράνια άρχισε τώρα να φοβάται. Μα η κούκλα όλο και της έδινε θάρρος. Σε μια μέρα έκείνο. Ήταν η γρηά μάγισσα που στήγμ ένας δυνατός κρότος ακούστηκε στο γύριζε στο σίτη της.

—Μπα! φώναζε. Ποιος είν' εδ'ω; —Εγώ είμαι, γιαγιά! πεταχτηκε και είπε η Ράνια. Μ' έστειλαν τα κορίτσια της μητριάς μου να μου δώση φωτιά...

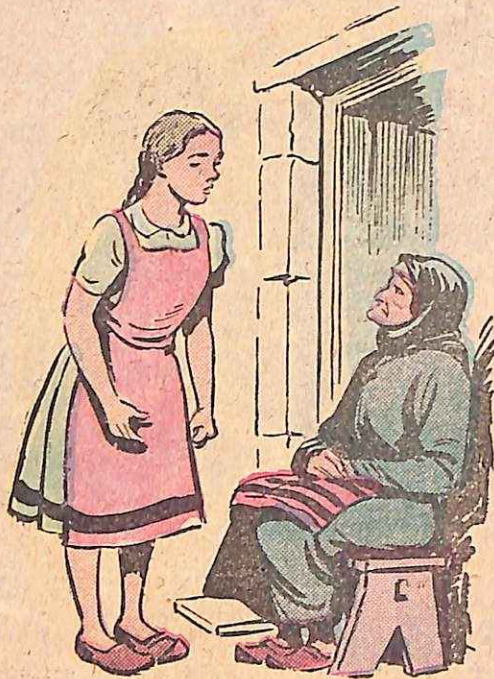
—Να σου δώσω, της αποκρίθηκε εκείνη, μα έχω πρώτα ανάγκη από τη δουλειά σου. —Μετά χαράς γιαγιά μου, της είπε η Ράνια.

Κι' άσπυ η γρηά άνοιξε τα μάνταλα και τις κλειδαριές, υπήκαν από σίτη.

—Άνοιξε, κόρη μου, το φούρνο, είπε σε λίγο η γρηά, και φέσε σου φαγιά να φάω!

Η Ράνια άνοιξε το φούρνο κι' άρχισε να κουβάλα φαγιά, που ήταν για δέκα ανθρώπους. Όταν πια τελείωσε, τα έβλε πούκαι-γαν στο φούρνο, τινάχτηκαν εσω κι' έφεζε τότε όλη η αλή.

Η γρηά έφαγε καλά, έδωσε και στη Ράνια κι' ύστερα βυθίστηκε στον ύπνο. Τα χαράματα ξύπνησε, και τη στιγμή που ήταν έτοιμη ν' ύπνη, είπε στη Ράνια.

—Κυρούλα δεν έχεις καμιά δουλειά να μου δώσης; της είπε η Ράνια.

—Όπου να γυρίσω το βράδυ, θέλω να ακουήσω, να σφουγγαρίσω, να μαγειρέψω, να πλύνω τα ρούχα κι' άπ' το κελλάρι να πάρης και να καθαρίσης ένα κουβά σιτάρι...

Κι' όταν η γρηά έφυγε, έδωλε την κούκλα άπ' τη τσέπη και της είπε:

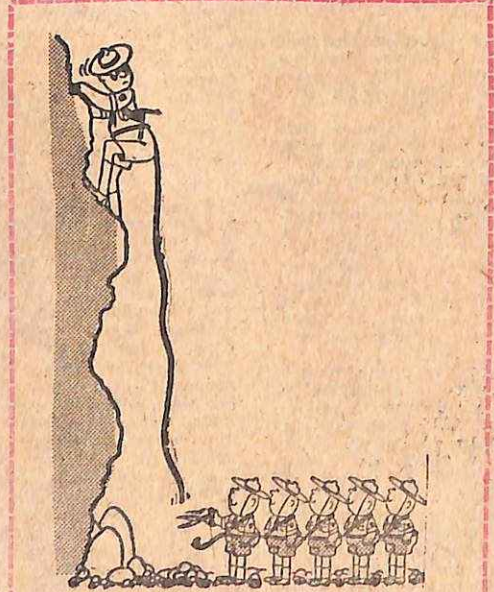
—Πώς θα βγάλω πέρα τόσες δουλειές; —Μη φοβάσαι κι' εγώ είν' εδ'ω, της αποκρίθηκε η κούκλα.

Κι' αλήθεια ως το βράδυ ήταν όλα τελειωμένα.

Όταν γύρισε η γρηά, είδε ότι το σίτη της ήταν πεντακάθαρο. Άπορσε με τη προκοπή της κοπέλλας, και της ξαναείπε:

—Αύριο που θα φύγω, θέλω να κάνης τις ίδιες δουλειές. Κι' αν μείνω ευχαριστημένη δε σου δώσω φωτιά για τα κορίτσια της μητριάς σου.

Η γρηά έφυγε ξανά. Κι' η Ράνια, με τη

Χωρίς λόγια.

βοήθεια της κούκλας, ως το βράδυ, είχε τα-χτοποιήσει όλο το σίτη.

Όταν μαζεφτηκε πια η γρηά, έριξε τη ματιά της στο δλοκάθαρο σίτη της, κι' εύ-χαριστημένη είπε:

—Κόρη μου, βγάλε άπ' το φούρνο τα φα-γιά να φάω.

Η Ράνια έδωλε τα φαγιά. Και τότε η γρηά πήρε ένα κούτσουρο άναμμένο άπ' το φούρνο και της είπε:

—Να, πάρε αυτό το κούτσουρο για τις κό-ρες της μητριάς σου!

Η Ράνια εύχαρίστησε τη γρηά, πήρε το άναμμένο κούτσουρο και ξεκίνησε για το σίτη της μητριάς της.

Στο δρόμο που πίνανε κουράστηκε να το βαστάει και θέλησε να το πετάξει. Και τότε ακούστηκε μια φωνή να της λέει:

—Μη με πετάς, αν θέλεις να βρης την ή-συχία σου!

Η Ράνια το πήρε ξανά και ύστερα από πολυ δρόμο έφτασε στο σίτη της μητριάς της.

—Άπ' την ώρα που έφυγες, της είπαν, ούτε φως ούτε φωτιά έχουμε.

—Εγώ σας έφερα φωτιά, είπε η Ράνια. Και τους έδωσε το άναμμένο κούτσουρο. Μα μόλις το πήρε στα χέρια της η μητριά κάπκε. Πήγαν να το πάρουν κι' οι κόρες της και κάπκαν κι' εκείνες.

Η Ράνια στενοχωρήθηκε πολυ που είδε καμμένες τη μητριά της και τις κόρες της. Κι' από την ώρα εκείνη έφυγε από το σίτη και πίνε να καθιστά κοντά σε μια καλύδα, που ζούσε μέσα εκεί μια γρηά, που δεν εί-χε κανένα στον κόσμο, περιμένοντας να γυ-ριση ο πατέρας της.

Μια μέρα η Ράνια είπε στη γρηά:

—Κυρούλα, στενοχωριέσαι να κάθωμαι άρ-γύ. Δεν έχεις καμιά δουλειά να μου δώσης; Και την άλλη μέρα η γρηά άγόρασε λι-νάρι και το δώλεσε στη Ράνια να το στρίψει και να το ύφανη ύστερα στον άργαλειό.

Σε λίγες μέρες, η Ράνια, με τη βοήθεια της κούκλας, έφτιαξε πολλές πίκες πανί.

Κυρούλα μου, της είπε, το πανί αυτό να το πάρης να το πουλήσης κι' όσα φλου-ρία πάρης είναι όλα δικά σου.

Η γρηά άπορσε με το τόσο καλά έργα-σμένο πανί και είπε:

—Κόρη μου, αυτό το πανί μόνο ο βασι-λίας είναι άξιος να το φορέσει.

Κι' η γρηά το πήρε και πίνε ίσα στο πα-λάτι.

—Τι θέλεις, κυρούλα μου τη ρώτησε ο βασιλιάς.

—Άφεντ' μου, του είπε, έχω ένα σπου-δαίο πράγμα για σενα. Μόνο σε σενα ται-ριάζει.

Ο βασιλιάς μόλις το είδε, του άρεσε πολ-υ. Κι' αφού γέμισε τη γρηούλα φλουρία, το έδωσε να του φτιάξουν δώδεκα πουκά-μισα.

Μα οι γυναίκες του παλατιού δεν είχαν ξαναεργαστεί τέτοιο πανί. Κι' ο βασιλιάς σέ-φτηκε να καλέση πάλι τη γρηούλα.

Κυρούλα μου, της είπε, θέλω να μου φέ-ρης εκείνη που ύφανε το πανί για να μου ράψη δώδεκα πουκάμισα.

—Μετά χαράς, άφεντ' μου, του αποκρίθη-κε η γρηούλα.

Κι' έτρεξε να φέση στο παλάτι τη Ράνια.

Ο βασιλιάς μόλις είδε την κοπέλλα ξε-τρελλάθηκε από την όμορφη της και της είπε:

—Οχι, όμορφούλα μου, δε σ' άποχωρ-ίζομαι πια. Θα γίνης η βασίλισσα μου.

Κι' η Ράνια του αποκρίθηκε:

—Μα, άφεντ' μου, με φώναζες εδ'ω για να σου ράψω τα δώδεκα πουκάμισα κι' όχι να γίνω γυναίκα σου. Εγώ, χωρίς τον πα-τέρα μου, γάμο δεν κάνω!

Η Ράνια κάθισε τότε και του διηγήθηκε όλη την ιστορία της.

Του είπε ακόμη πόσο τη βοήθησε η κού-κλα, που της την είχε χαρίσει η μητέρα της τις τελευταίες της ώρες.

Ο βασιλιάς τόσο συγκινήθηκε με την ι-στορία της, που έδωσε τους ανθρώπους να τρέσουν στην άλλη χώρα να βρουν τον πα-τέρα της Ράνια.

Κι' όταν εκείνοι τον ώδηγησαν μπροστά του, ο έμπορος δέχτηκε με μεγάλη χαρά να δώση την εύχη του.

Σε λίγες μέρες έγινε ο γάμος της Ράνια με το βασιλιά κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έ-μεισε καλύτερα. Άπ'ό εκείνη την ήμερα μά-λιστο η Ράνια πρόσταξε να ετοιμάσουν μια κόμηση ξεχωριστή για τη γρηά-κυρούλα και για τη μαγεμένη κούκλα της.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΟΣ

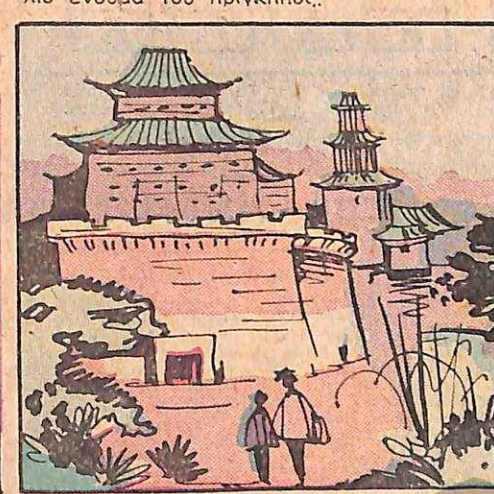
Το χαμόγελο έδωσε από τα χείλη της ώ-ρας Τζε-Βανγκ. Ήταν τώρα τυφλή. Ζούσε μέσα ο' ένα άιώνιο σκοτάδι και τα μάτια της έ-κακε ένας πυρετός. Η κυρία Τσα-της πήρε τη νέα και το φορέμα, είδε το ώ-Τσού τελειώσει και πήγαν μαζί στα ανάκτορα. Πια έφυγε την πληροφορησαν πως ο γάμος δε θα γινόταν.

Όπαδός του Κομφουκιού, φιλόσοφος και σο-φός γιατρός, ο πρίγκηψ κατασκεύασε μόνος του ένα φάρμακο από διάφορα βότανα και το έβαλε πάνω στα πονεμένα μάτια της Τζε-Βανγκ. Οι πόνοι, που την βασάνιζαν πέρασαν άμέσως και ύστερα από μερικές μέρες, χά-σες στις συνεχείς φροντίδες του πρίγκηπος ρις νέα ξαναδάρθηκε το φως της. Δεν ήξερε πώς να τον εύχαρίστηση.

Πριν από πολλούς αιώνες, το εργαστήριο κεντήματος της κυρίας Τσά-Τσού άντηκουσε από τις χαρούμενες φωνές και τα γέλια των μικρών εργαζομένων. Μια άπ' αυτές, η χαρι-τωμένη Τζε-Βανγκ, ξεχώριζε ανάμεσα ο' ό-λες με την καλωσύνη και την τέχνη της. Μια μέρα πίνε στο εργαστήριο αυτό ο μέ-γας Αυλάρχης για να παραγγείλη το γαμή-λιο ένδυμα του πρίγκηπος.

Η πριγκίπισσα Γιαμιλά είχε κάνει στον πρίγκηψ τη μεγάλη προσβολή να διαλύση τους άραβάνες και του έρεστρεψε όλα του τα όωρα. Ο πρίγκηψ, που τριγυρνούσε απελ-πιμένος γύρω από τα ανάκτορα, είδε το ώ-Τσού τελειώσει και πήγαν μαζί στα ανάκτορα. Πια έφυγε την πληροφορησαν πως ο γάμος δε θα γινόταν.

—Σ' εύχαριστώ, καλέ μου πρίγκηψ, του έλεγε η Τζε-Βανγκ. Αν θέλεις όμως η χαρά μου να είναι άπόλυτη, δώσε κι' εσύ τώρα τη θλίψη, που βλέπω να ακιάχη την καρδιά σου. Η Τζε-Βανγκ, που έμεινε στα ανάκτορα ως ακόλουθος της βασιλίσσας, καθώρθωσε σίγα σίγα με το χαμόγελο της να κάνει τον πρίγ-κηψ να ξαναγαπήση τη ζωή.

Θα παντρευοταν την πριγκίπισσα Γιαμιλά του Άφγανισταν και ήθελε για την τελετή αυτή κάτι το εξαιρετικό. Η Τζε-Βανγκ κεν-τούσε μέρα και νύχτα όνειρώδη σχέδια, δρ-κόντες και λουλούδια, κι' έφτιαχνε ένα πρα-γματικό άριστούργημα. Μια μέρα όμως σω-ρίστηκε μπροστά στο κέντημά της με τα μάτια προμένα και φώναζε:

—Στοιχίσε τα όωρα μάτια και το χαμόγε-λο αυτής της νέας! του άπάντησε η κ. Τσά-Τσού. —Πώς; άναφώνησε ο πρίγκηψ. Θα προτι-μούσα να ήμουν ντυμένος σαν τον πιο φτω-χό των κατοίκων της χώρας μου, παρά να γίνω άφορμη τέτοιας ευφορίας. Και παίρνοντας την Τζε-Βανγκ μέσα στα ανάκτορα ανέλαβε ο' όλο την περιποίησή της.

Βλέποντας τι μπορεί να επιτυχή κανείς με την καλωσύνη και με το χαμόγελο, ο σοφός πρίγκηψ έκανε ένα νόμο, που υποχρέωνε τους γόνους να μαθαίνουν στο έχης στα παι-διά τους, και ιδίως στις κόρες τους, να χα-μογελούν σε κάθε περίπτωση. Παντρεύτηκε την Τζε-Βανγκ και η ευτυχισμένη χώρα του έπαινωμάστηκε από τότε, δικαίως, «Η χώρα του μειδιάματος».

Ο ΝΟΥΣ ΜΑΣ είναι έπηρεασμένος!...

Μερικές περιέργειες και διασκεδαστικές
παρατηρήσεις

Ο άνθρωπος νους μπορεί να έπηρεασθή κα-
τό ελαφρούς τρόπους: με την υποβολή,
το άλκοολ, ειδικά φάρμακα, τη μουσική, τον
υπνωτισμό, κλπ. Στο γεγονός αυτό στηρίζε-
ται άλλωστε και η μεθοδος της «πλύσεως» του
εγκεφάλου, που φαίνεται πως εφαρμόζεται
τόσο πολύ στην εποχή μας.

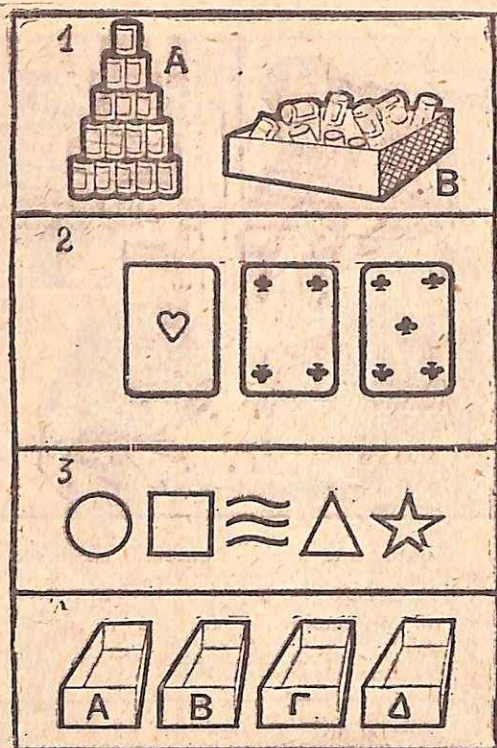
Είναι άπιστο το πόσο έχουμε όλοι μας έπη-
ρεασθή μόνιμα—δίχως να το καταλαβαίνουμε—
από το ραδιόφωνο, τις διαφημίσεις των έ-
πιμεριδών κι' ένα σωρό άλλους παράγοντες
του περιβάλλοντός μας, που έχουν «φωτίζει»,
γερά ιωρισμένες ιδέες και προκαταλήψεις μέ-
σα στο μυαλό μας.

Θέλετε να πεισθώτε γι' αυτό; Σκεφθήτε π.
χ. ποιο παπούτσι σας φοράτε πρώτο κάθε
πρωί που ντυνέστε. Σχεδόν πάντοτε το δεξιό!
Κι' όμως δεν υπάρχει κανείς πραγματικός λό-
γος που να δικαιολογεί αυτή την προτίμηση.
Απλώς και μόνο, ο νους μας είναι έπηρεα-
σμένος έτσι ώστε να προτιμά το δεξιό απ' το
αριστερό.

Το περιεργό δε είναι ότι με τα γάντια συμ-
βαίνει ακριβώς το αντίθετο: Οι περισσότεροι
ελληνικοί άνθρωποι φορούν πρώτα το αρι-
στερό—χωρίς να μπορούν να εξηγήσουν το
γιατί.

Αν μας δώσουν ένα φύλλο χαρτί, ή ματιά
μας πηγαίνει αυτομάτως στο κέντρο του πρά-
τα, κι' ύστερα στο αριστερό μέρος του. Δο-
κιμάστε και θα βεβαιωθείτε.

Υποθέστε τώρα ότι μπαίνετε σ' ένα μπα-
κάλικο και παίρνετε μόνος σας μία κονσερ-
βά. Θα την πάρετε απ' το σωρό Α (που βλέ-

1) Οι κονσερβές 2) Τα τραπουλόχαρτα. 3)
Τα σύμβολα. 4) Τα τέσσερα κουτιά.

πετε στην εικόνα μας) ή απ' το Β; Οι περισ-

σότεροι άνθρωποι θα την πάρουν απ' το Β.
Αυτό έχουν αποδείξει οι παρατηρήσεις.

Κυτάχτε τώρα τα τρία τραπουλόχαρτα της
εικόνας μας. Διαλέχτε ένα απ' αυτά, αφού
σκεφθείτε καλά. Ποιό είν' αυτό;

Οι 9 άνθρωποι στους 10 διαλέγουν το πέν-
τε σπαθί.

Αν σας πούνε να διαλέξετε γρήγορα ένα
αριθμό απ' το 1 ως το 10, το πιθανώτερο εί-
ναι ότι θα προτιμήσετε το 7.

Ρίχτε ύστερα μία ματιά στα 5 σύμβολα
που υπάρχουν στην εικόνα μας. Ποιό θα δια-
λέξετε;

Τις περισσότερες πιθανότητες συγκεντρών-
ουν οι τρεις κυματοειδείς γραμμές, ενώ δεύ-
τερο έρχεται το άστρο.

Κυτάχτε, τέλος, τα τέσσερα κουτιά Α, Β,
Γ και Δ. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα προτιμή-
σετε το Γ—όπως κάνουν οι περισσότεροι άν-
θρωποι.

Να και μερικές άλλες περιέργειες παρατη-
ρήσεις της ίδιας φύσεως, που έχουν γίνει απ' τους
ψυχολόγους:

Οι καταστήματα-πράκτορες έχουν εκ πείρας ότι
υπάρχουν στα καταστήματα ώρισιμνα «τυφλά
σημεία» κι' ότι τα εμπροσθιότατα που βρίσκον-
ται εκτεθειμένα εκεί, μένουν άπυλιστα. Οι πε-
λάτες σφιντούν σαν να τα άγγιζουν, άκούη
κι' αν είναι μπροστά—μπροστά, στην πρώ-
τη σειρά.

Αν άπότοσο τα ίδια εμπροσθιότατα μετατα-
θούν σε άλλη θέση, πουλίζονται άμέσως.

Θέλετε έξ άλλου να κάνετε έναν άνθρωπο
να στενοχωρηθή και να νευριάσει; Ένώ του
μιλάτε, κυτάξτε έπιμονα το κολάρο του ή το
δεξιό του μηλίγγι. Ο αντίληπτης γρήγο-
ρα μία δυσφορία του, που θα μεγαλώη ό-
λοένα. Μόλις χωρίσετε δέ, θα τρέξη σ' ένα
καθρέφτη, για να εξετάσει το κολάρο του ή
τα μαλλιά του, αναζητώντας αυτό που τράβη-
ξε τόσο την προσοχή σας!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

ΟΙ ΤΡΙΧΕΣ ΤΟΥ ΔΕΡΒΙΣΗ

του κι' έλεγε στους δυο-τρεις φίλους
του που τον είχαν περιεργάσει:—
Τι θα κάνουν; Θα παρουν με τις
φλυαρίες, του και τότε θα ζαναγυρι-
σουν κοντά μου...

Αλλά ο καιρός περνούσε κι' ο δερ-
βίσις ολο και γινόταν πιο αγανητός
στον χωρικό.

Μα τον Αλλάχ, πολύ περιεργό μου
φαίνεται!... Για να παρουνε τόσο
πολύ ο σοφός δερβίσις με τους χω-
ριατίς ή ο σοφιστής είναι βλάκας κι',
αμωφωτός ή του λόγου του ζερουνε
πιο πολλά από μένα, είναι οπλοθήκη,
σοφοί τόσα χρόνια και εγώ μου το κρύ-
σανε! Έλεγε ο στο Γαμί, που ο Χό-
τζας είδε, το δερβίσις, του είπε:

Προσκυνών, εφέντημ! Δουλος σου
πιστός. Θάθελα ν' άκούω κι' εγώ κά-
τι απ' τη τσού σου σοφία...

Ο δερβίσις τότε ικανοποιήθηκε, που
τούρωσε επί τέλους σημασία ο Ναστρα-
δίν και του είπε:

Μετά χαράς, τζάνουμ!... Έλα στο
κονάκι μου άποψε, που θάχω τραπέ-
ζι με μερικούς καλούς φίλους... Σου δι-
νεται έτσι η ευκαιρία ν' άκούσης όσα
δεν άκούσες ποτε στην ζωή σου!...

Ο Χότζας έσκυψε το κεφάλι, του για
να μη φανή πως γελούσε, κι' ο δερ-
βίσις που νόμιζε πως υποκλήθηκε, πι-
πύ να πετάξει απ' τη χαρα του.

Το ίδιο βράδυ, λοιπόν, ο Ναστραδίν
πήγε στο κονάκι του δερβίσις κι' ά-
φησε ή άφανε του καλού καιρού, που
περιμενε ν' άκούση τα σοφά λόγια του
οικουμενικού. Εκείνος όμως, απ' το πο-
λύ φαί και το πιότο, άρχισε να χα-
μουριέται και παρά λίγο να κοιμηθή
στο σοφά.

Τότε, προσκαλεσμένοι άποφάσισαν
να φωνή για να μην τον άνηπουκ-
σουν άλλο.

Θάνα! πολύ κουρασμένος, όπως
φαίνεται σήμερα ο δερβίσις... Άς
τον άκούμε... είπαν με έσδαμο κι'
έτοιμασθηκαν να φύγουν.

Εκείνος βέβαια δεν έπέμενε να
τους κρατήση, μά όταν τους έζεπο-
ρήσει όλους, είδε πως ο Ναστραδίν
είχε παραμυνη.

Σέρειε, του είπε
τζάνουμ!... Άρα είναι περασμένη.
Το ζέρυ, εφέντημ, κι' ένοια σου
θα φύγω άμέσως... Μονάχα θέλα να
σου πω κάτι ιδιαίτερο...

Μα μετά χαράς, ο άκούσι! είπε ο δερ-
βίσις.

Ο Χότζας τότε, καίδο λογώντας
τα γένεια του, του ζεφούνισε:

Λοιπόν, αν είσαι βλάκας, με τη
σιωπή που κράτησες ο' όλο το τραπέ-
ζι, φέρθηκες σαν σοφός!... Μά, αν εί-
σαι οτ' άλήθεια σοφός, τότε φέρθηκες
σαν βλάκας!...

Ο δερβίσις ήγνε να πετάξει έξω με
τις κλωσίδες το Ναστραδίν, μά εκεί-
νος είχε το νου του και βρέθηκε στο
δρόμο εγκαίρως.

Και την άλλη μέρα, σαν μαθεύτη-
καν στο χωριό τα λόγια του Ναστρα-
δίν, όλοι γέλασαν εις βάρος του δερ-
βίσις.

Έτσι μέσα σε λίγο καιρό, όταν όλοι
σχεδόν τον άπαρηγόνησαν, ο δερβίσις
άποφάσισε να φύγη απ' το χωριό.

Την ώρα όμως που περνούσε από
την πλατεία του χωριού, ο Ναστραδίν
κάθως δεν είδε ότι κοντά και φαλα-
κρό, δεν κρατήθηκε και γυρνώντας
στους χωρικούς τους είπε:

Μπρέ, για δέστε τα χάλια αυτού
του ανθρώπου και κυτάχτε και τα δι-
κά σας!... Όλες οι τριχές του τόν έκα-
τέλειψαν πολύ πριν τον έγκαταλεί-
ψετε τον λόγου σας! Λοιπόν, έκτιμω
πολύ περισσότερο τις τριχές του δερ-
βίσις από σας, που άμυθηθήκατε από
ένα τέτοιο κεφάλι άδείο από μέσα κι'
απ' έξω!...

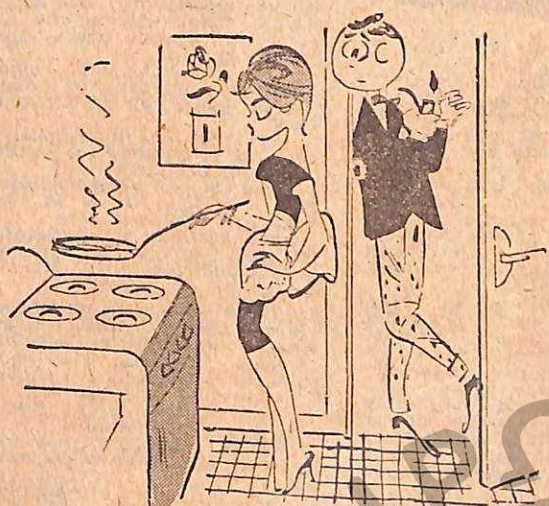
ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

Ο ΚΑΦΕΣ

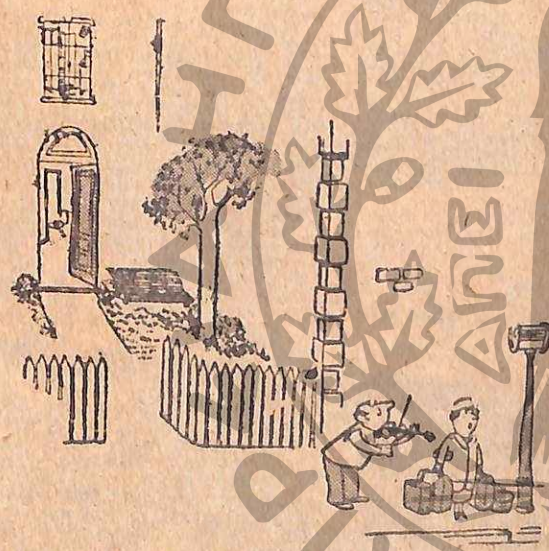

—Τι διαμαρτυρόσαι, Παροακενιά, για το υπα-
ρόχη του χωριού; Έγώ σου είπα να ξεγάσες τα
ζυριστικά σου στην Αθήνα!

(Του Β. Χριστοδούλου)

—Θα υπορέσης να διατηρήσεις μερικές συνή-
θειες που είχες και πριν παινευτούμε, όπως π.χ.
να τρώς στο εστιατόριο τα μεσημεριά!

—Αδικά χάνεις τον καιρό σου, Θανάση!... Εί-
μαι άποφασισμένη να σ' εγκαταλείψω!...

ΟΙ 10 ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πέμπτη στη σειρά ή Μαρίκα Βενιζέλου

Λίσσα της Άγγλιας Έλισάβετ, ή
περιουσία της υπολογίζεται σε 15
δισεκατομμύρια δραχμές. Δεν της
άνηκει, όμως, προσωπικά, άλλ' άπο-
τελεί ιδιοκτησία του στέμματος. ή
βασιλισσα της Άγγλιας νέμεται τα
εσοδήματα των δουκάτων Λάνκα-
στερ και της Κορνουάλλης και έχει
πολυτέλεια σημαντικά κεφάλαια σε
άμερικανικές επιχειρήσεις. ή έπι-
στία έπιχορήγησης της άνέρχεται σε
40 εκατομμύρια δραχμών.

ή τετάρτη θέση άνήκει στη Νίνα
Καρολίνα Στουινλέυ, Χέρμπερτ,
κόμισσα του Σήφλιντ. Ο πατέρας
της ήταν άμπωτος, ή Άγγλιδα συγ-
ματική ζωή του, ή Άγγλιδα συγ-
ματική Μπαρνετ έμπευσε το
γνώστο μυθιστόρημα της «Ο μικρός
Λόδο». Άλλά το 1911, μία θεία
της της άφησε πειθαίοντας μία κο-
λοσσιαία περιουσία ή Νίνα Καρο-
λίνα ήταν ένα είδος (Μάργαρετ του
1920). Κάθε έβδομάδα άλλαζε και
μνηστήρα. Παντρεύτηκε έναν άξιο-
ματικό των γρεναδιών, με τον ό-
ποιον χώρισε το 1937. Πήρε κατά-
πιν σε δεύτερο γάμο τον πλούσιο
Άμερικανό ιδιοκτήτη πετρελαιοπη-
γών Άμωρ Άρτσιμπολτ, που πέθανε

άπό συγκόπη κατά τη διάρκεια του
γαμήλιου ταξιδίου, άφήγοντάς της
μία άξέλογη περιουσία. ή κόμης-
σα του Σήφλιντ είναι σήμερα 54
χρόνων και ή περιουσία της υπολο-
γίζεται σε 12 1/2 δισεκατομμύρια
δραχμών.

Την πέμπτη θέση έχει ή «Ελληνίδα
Μαρίκα Βενιζέλου, χήρα του Κυριά-
κου Βενιζέλου. Είχε κληρονομήσει ά-
πο τον πατέρα της ένα σημαντικό στο-
λί, έμπορεύματα σκαφών και μετά το
θάνατο του συζύγου της (1943), άνέ-
λαβε ή ίδια τη διεύθυνση των επιχει-
ρήσεων της. Το 1947, παντρεύτηκε
για δεύτερη φορά, άλλ' ο γάμος αύ-
τος ήταν μία μεγάλη άπογοήτευση
για τη Μαρίκα, που, έπειτα από με-
ρικούς μήνες, πήρε διαζύγιο.

Είναι σήμερα 55 χρόνων κι' ή πε-
ριουσία της υπολογίζεται σε 10 δι-
σεκατομμύρια δραχμών.

ή έκτη θέση άνήκει στην Κανα-
δή Ντόροθυ Κίλλαμ, που ή περιου-
σία της υπολογίζεται σε 7 1/2 δι-
σεκατομμύρια δραχμών.

ή Ντόροθυ Κίλλαμ είναι σήμερα
60 χρόνων κι' έχει τη μανία των έ-
ραιών κοσμημάτων. Είναι μανιώδης
έπίσης για το κυνήγι του σολωμού.

Ο άδελφός της, που πέθανε
το 1955, της άφησε κάμποσα έργαστα-
σία χροστιά και κονσερβών, καθώς
και μετοχές πολλών από τις μεγα-
λύτερες έπιχειρήσεις.

Οι έπόμενες τέσσερες θέσεις άνή-
κουν σε γυναίκες, που ή περιουσία
τους υπολογίζεται σε 5 δισεκατομ-
μύρια δραχμών. Οι γυναίκες αυτές
είναι:

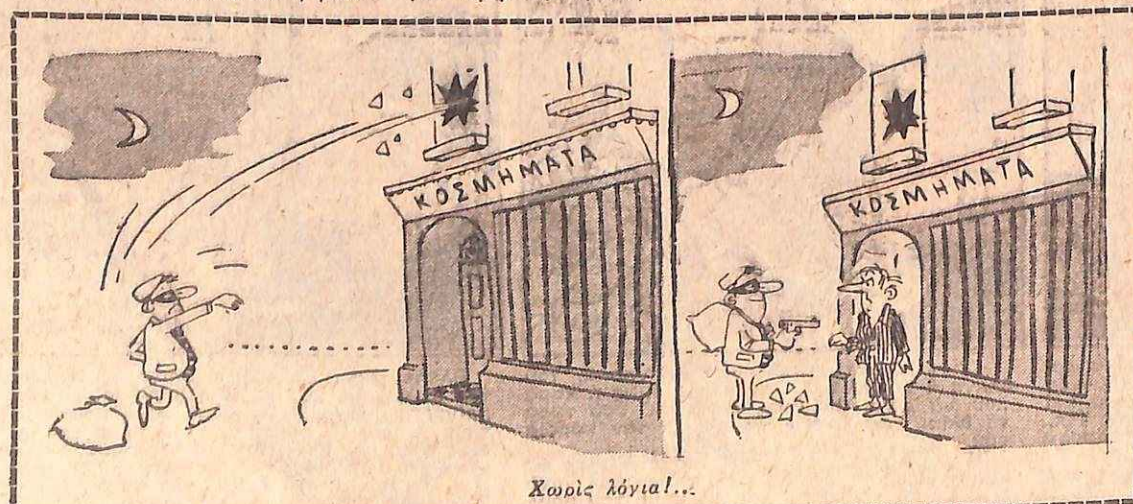
ή 'Ινδή Σουμιάτ Μοράβι, που,
όπως και ή Μαρίκα Βενιζέλου, διευ-
θύνει ένα στόλο από έμπορικά πλοία.
Παντρεύτηκε σε ηλικία 13 χρόνων
τον Σακτικούμαν Μοράβι, που ο πα-
πλιστής του ήταν ο μεγαλύτερος έφο-
ρ της 'Ινδίας. Έχει χωρίσει
σήμερα από τον άντρα της, άλλ' εί-
ναι πάντα συνδικητρία και συνδι-
κωντρια της έπιχειρήσεως του.

ή δούκισσα της Άλμπα, ηλικίας
32 χρόνων, ήλθε, έαυθη κι' έκαίρε-
τικά κομψή, είναι μανιώδης για τα
σπορ. Στο πρόσφατο ταξίδι της
στην Νέα Υόρκη, άκανδάρισε τους
Αμερικανούς, γιατί άγρόρας μόνο έ-
να πανταλόνι μπλουζ — τζίνες, βρι-
σκοντας ότι όλα τα άλλα άμερικανι-
κά είδη άμειψανών είναι έυτελή και
άσυστημα. Είναι υπέρτατα πεσάρων
αγορών κι' οι τίτλοι ευγενείας που
κληρονομήσε από τους προγόνους
περνούσαν τους 40. Πέντε άπό τους
πρόγους που έχει στην 'Ισπανία έ-
μειν. Το μέγαρο της στη Μαδρίτη
θαμνίζει 22 πολυτελείστες αί-
σιανού με έίση και άλλων μεγάλων ζωγρά-
φων της Άναγεννήσεως.

ή Γαλλίδα Σουζάνα Βολτέρρα,
που ξεκίνησε από το δρόμο, άφας
κι' ο άδελφός της Λέων Βολτέρρο
Έπαίξαν κι' οι δυο στην άρχη με-
τριους ρόλους στο θέατρο και τον
κινηματογράφο, άλλ' έπειτα ρίχτη-
κον στις έπιχειρήσεις.

ή Σουζάνα που είναι από κά-
ποσα χρόνια χήρα, έχει δωδεκάθε-
τα και ένα σταύλο με 100 άλογα, άλλά
πρώτα βραδεία σε διεθνείς κούρσες.
Είναι σήμερα 48 χρόνων.

ή Έλβετίδα Μαρκέλλα Μπαρ-
νέτι, που χροστιάει την περιουσία
της στους δυο γάμους της. Είναι
μανιώδης για τα σπορ και, παρά
τα 48 χρόνια της, είπε τελευταία
ότι λογαριάζει να κάνει άκόμη σκι
άλλα δέκα χρόνια και να παίξει
γκόλφ άλλα δέκα. Έχει υπο-
στηρίξει, έξ άλλου, πολλούς μουσι-
κούς να σπουδάζουν και ν' αναδει-
χθούν.

Χωρίς λόγια!...

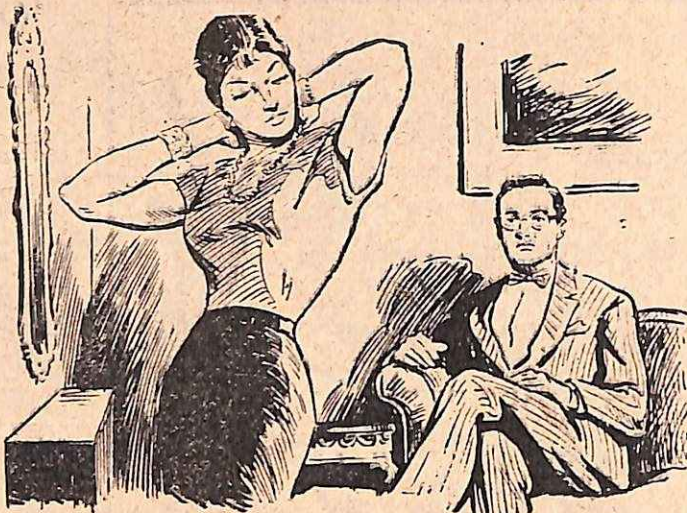
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Λουίζα Πάρρις ντύθηκε σιγά σιγά και μακρινόστηκε. Είχε ελαφρώς επιμέλεια. Δεν έπρεπε να παραμελήσει τίποτα, καμμία λεπτομέρεια...

Τι κρίμα που δε μπορούσε να τη δει ο Όρριν και να θαυμάσει την επιτυχία της! Μα είχε πιάσει τώρα δουλειά, κάτω, στο τηλεφωνικό κέντρο του ξενοδοχείου.

Η Λουίζα φόρεσε τα χρυσά σκουλαρίκια της κυρίας της και κυτάχτηκε στον καθρέφτη με ικανοποίηση. Με το ακούρατο μαλλιά της χτενισμένα προς τα πίσω, είχε πάρει μια όψη κομψή και καθαρή. Πρέπει, βεβαίως, όπως πώς φορούσε τις κάλτσες της με έντελώς ίσιες τις ραφές. Έδωλε στους καρπούς των χεριών της λίγο άρωμα. Τώρα, όποιος δεν την ήξερε, δε θα μπορούσε να φανταστεί ποτέ πως ήταν μια καμαριέρα που παρίστανε την κυρία της. Τα τέσσερα χρόνια που είχε περάσει κοντά στην κ. Άμπος, της είχαν διδάξει ένα σωρό πράγματα...

Είχε πάρει ωστόσο την από-

— Πόσο κοστίζουν, κύριε Μπενουριάν; ρώτησε η Λουίζα.

Το ρολόι χτύπησε 2 φορές

φασί να φύγει απ' την υπηρεσία της, από τότε που ο Όρριν έπιασε δουλειά στο διοικητικό αυτό ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης όπου μένανε οι Άμπος. Τον είχε γνωρίσει μια μέρα που γυρίζε απ' το πάρκο, συνοδεύοντας το Μόρρη στον καθημερινό του περπάτημα. Κάπως περνούσαν από τη γέφυρα, ο σκύλος είχε πηδήσει πάνω στο γραφείο, κομψά και ζωηρά στην ουρά του. Η Λουίζα, ντροπιασμένη, είχε ζητήσει συγγνώμη απ' τον άδικο νέο που της χαμογελούσε.

Εται γνωρίστηκε με τον Όρριν, κι' οι σχέσεις τους προχωρήσαν γρήγορα. Αποφάσισε τότε δύο πράγματα: να τον παντρευτεί και να κλέψει την κυρία της.

Πηγαίνονταν τώρα μέσα στο διαμέρισμα, κρυβόμενος, κι' ο Όρριν να περνούσε να προδώσει την απουσία των Άμπος. Είχε διαβάσει πολλές φορές, για τις μικρές γκαφές που κάνουνε ν' αποτύχουν ένα τέλει μελετημένο σχέδιο.

Πήρε στο τηλέφωνο το κέντρο του ξενοδοχείου. Της απάντησε η φωνή του Όρριν. Μαζί με αυτήν, ακουγόταν αδύνατα και το τικ-τάκ απ' το μεγάλο εκκρεμές του τοίχου, που βρισκότανε πάνω απ' το γραφείο.

Η ώρα ήταν 1. Ο Όρριν θα ήταν τώρα μόνος στο γραφείο.

Η Λουίζα έριξε μια ματιά στον κομψό και πολυκάματο κατάλογο που είχε μπροστά της. Πάνω στο εξώφυλλό του ήταν γραμμένη η διεύθυνση, του κοινοποιημένου Πάρι Μπενουριάν.

Η καμαριέρα ζήτησε να τη συνδέσουν τηλεφωνικά με το κατάστημα του. Για κάθε ένδεχομένο, φρόντισε να πάρει τον τόνο της φωνής της κ. Άμπος.

Όταν της απάντησε στο τηλέφωνο ο Μπενουριάν, του είπε:

— Έδώ κυρία Άμπος. Απ' τη Νέο-Ορλεάνς (Σάσας). Μου στείλτε ένα κατάλογο... Μ' άρεσε πολύ εκείνο το διαμαντένιο κολλίε με το βουίο βραχνάκι. Μπορείτε να μου το στείλετε;

Άκουσε, για ένα λεπτό την απάντησε. Ύστερα έδωσε το βουίο της Τράπεζας των Άμπος και μερικόν μεγάλων καταστημάτων.

— Για να πάρετε πληροφορίες, αν θέλετε... πρόσθεσε.

Είχε ακριβώς φροντίσει η κυρία της στους εμπορεύματα. Έκλεισε ύστερα το τηλέφωνο, χαμογελώντας ελαφρά. Δεν είχε πιά παρά να περιμένει. Μα δεν έπρεπε να φαίνεται καθόλου ταραγμένη...

— Πόσο κοστίζουν, κύριε Μπενουριάν; ρώτησε η Λουίζα.

ο Μπενουριάν. Ξέρετε όμως, ο τραπεζικός λογαριασμός είναι στο όνομα του συζύγου σας. — Ε, και τι μ' αυτό; είπε η Λουίζα ζαρωμένης τα φρύδια της.

— Με συγχωρήτε, κ. Άμπος, αλλά συμβαίνει καποτε ν' αρνηθεί ένας συζυγός να πληρώσει τα χρέη της γυναίκας του. Μή με παρεξηγήσει! Θα ήθελα να εκώ προηγούμενης την εγκρίσει του συζύγου σας γι' αυτή την αγορά.

— Για ο υντρας μου λείπει από ζήτημα, παρατήρησε η Λουίζα, με φωνή που στρεψε από θυμό.

Ο Μπενουριάν πήρε πίσω το κομμάτι με τα κομμάτια, με μια εκφραστική θλίψη.

— Μια στιγμή! πρόσθεσε αμέσως η Λουίζα. Μπορώ να τον πάρω στο τηλέφωνο.

Πρόσπεσε να χαμογελάσει, καθώς ακόνισε το ακουστικό. — Ελπίζε να καταλάβω το κόλπο της ο Όρριν.

— Θέλω να μιλήσω με τον κ. Άμπος, είπε στο τηλέφωνο. Ήθελε να μιλήσει, στο λίκνο, με την 2η ακριβή, όταν κοίτουσε το τηλέφωνο. Η Λουίζα πήρε πάλι το ακουστικό.

— Υπερσυντόνισ; είπε Μαλίστα, εσω κυρία Άμπος.

Ενέψω καθυστερημένα στο Μπενουριάν και συνέχισε ζωηρά:

— Έδω, Τσαρλς. Ευτυχώς που σε βρήκα! Είπ' εδω ένας κομψοτεταμένος, θέλει να μάθει αν τ' αρώνην ν' αγοράσει εκείνα τα μπάντια που λέγαμε. Ναι, είναι πολύ όμορφα. Μα τι να γίνει...

Στράφηκε στο Μπενουριάν και του είπε, δίνοντας του το ακουστικό:

— Μιλήστε ο ίδιος με τον άντρα μου.

Ο Μπενουριάν άκουσε προσεκτικά για λίγο με το ακουστικό κολλημένο στ' αυτή του. Ύστερα κοίτησε το κεφάλι του κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

— Λυπηθεί πολύ, είπε παγωμένα, αλλά οφείλω να ειδοποιήσω την αστυνομία!

— Τι θέλετε να πείτε;... φώναζε τρεμοντας η Λουίζα.

— Εισάγετε σιγούρη πως βρίσκεται στο Σικάγο ο κ. Άμπος; — Μα φυσικά! Γιατί;

— Γιατί ο άνθρωπος που μου μιλάει στο τηλέφωνο, δε βρίσκεται στο Σικάγο! Άκουσα να χτυπά κοντά του ένα ρολόι του τοίχου...

— Τρελαθήκατε; είπε η Λουίζα με τρεμουλιαστή φωνή. Τι σκεύος έχει αυτό;

— Το ρολόι, χτύπησε δύο φορές, της εξήγησε άσπαραξο Μπενουριάν. Άλλ' όταν η ώρα είναι 2 σ'τη Νέα Υόρκη, στο Σικάγο είναι μόνο 1. Υπάρχει πάντα διαφορά μιας ώρας ανάμεσα ο' αυτές τις δύο πόλεις.

Πώς σας εξήγησε αυτή η λεπτομέρεια;

— Η Λουίζα δε μπόρεσε ν' απαντήσει, γιατί είχε σιωπηλά σέ μια πολυβρόνια, λιποθυμήσει...

ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΜΑΚΕΝΖΙ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλή πυρκαμίδα

Το φωνήν του κέντρου είναι το «Ω». Πρός το Α: 2) ΩΣ. 3) ΡΩΣ. 4) ΗΡΩΣ. 5) ΣΩΤΗΡ. 6) ΖΩΣΤΗΡ. Πρός το Β: 2) ΡΩ. 3) ΟΡΩ. 4) ΩΡΟΣ. 5) ΣΩΡΟΣ. 6) ΣΚΩΡΟΣ. Πρός το Γ: 2) ΩΜ. 3) ΩΜΑ. 4) ΜΩΡΑ. 5) ΑΡΩΜΑ. 6) ΣΑΡΩΜΑ. Πρός το Δ: 2) ΠΩ. 3) ΠΩΣ. 4) ΣΩΠΑ. 5) ΣΑΠΩ. 6) ΠΑΝΤΩΣ.

Ποιά από τις τρεις;

1) Στόν Γκαετάνο Ντονιέτι. 2) Με τέσσερα. 3) Στις 6 Μαΐου. 4) 150 εκατομμύρια περίπου. 5) Πάνο. 6) Όκτω. 7) 13 εκατομμύρια. 8) Ο Άντριντ Βιντάλ. 9) Ο 13ος (το 1640). 10) Ένφρα.

Κράτη και πρωτεύουσες

1) Βολιβία: Λά παζ. 2) Βενεζουέλα: Καρακάς. 3) Νικαράγουα: Μανάγουα. 4) Κόστα-Ρίκα: Σάν Χοσέ. 5) Ισημερινός: Κίτο. 6) Παραγουάη: Ασουνσιόν. 7) Ονδούρα: Τεγουσιγκάλπα. 8) Σαλβαδόρ: Σάν Σαλβαδόρ. 9) Κολομβία: Μποκότα. 10) Χιλή: Σαντιάγο.

Συλλογές-γράφες

ΩΚΕΑΝΟΣ (Ω-κ-α-ν-ός).

Μεταγραφμχτισμός

ΟΦΙΣ — ΟΒΙΣ.

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά αέ ποιά ήταν τα διαφορικά. 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 812 σταυρολέξου

Οριζόντιες: 1) ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ — ΑΝΑΛΥΑ. 2) ΣΧΟΛΗ — ΕΝΑΡΚΗΤΗΡΙΟΝ. 3) ΙΝΤΟ — ΟΚ — ΣΩΛΙ — ΣΟΥΤ. 4) ΤΟΥ — ΣΤΟΠ — ΣΙΜΑ — ΣΚΙ. 5) ΙΓ — ΓΚΡΑΖ — ΝΟΤΑ — ΙΣ. 6) ΑΡΑΙΟΝ — ΣΥΝ — ΣΟΛΑ. 7) ΑΜΑΡ — ΣΙΜΟΣ — ΠΑΡΕΑ. 8) ΣΦΗΝ — ΚΑΦΑΣ — ΤΟΣ — ΜΣ. 9) ΑΙΝ — ΚΑΜΑΡΟΤΟΣ — ΜΠΙ. 10) ΡΑ — ΑΡΜΟΝΙΚΟΝ — ΠΑΙΣ. 11) ΚΙΣΣΑ — ΣΗΚΟΣ — ΛΑΪΣ. 12) ΣΑΣΑ — ΣΟΜ — ΠΕΡΑΤΑ. 13) ΦΑ — ΝΙΛΑ — ΝΟΒΕΛΙΑ — ΟΗ. 14) ΑΝΩ — ΣΟΛΟ — ΣΩ. 15) ΣΩ — ΣΩ. 16) ΓΕΡΟ — ΓΑΙΑ — ΡΗ — ΟΕΥΣ. 17) ΟΜΟΦΟΝΗΤΑΙ — ΜΑΟΝΙ. 17) ΣΗΞΑΜΑΙ — ΑΡΤΑΦΕΡΗΣ.

Καθ' ύψος: 1) ΑΣΙΤΙΑ — ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ. 2) ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ — ΑΝΕΜΗ. 3) ΚΟΥΤ — ΑΜΗΝ — ΣΣ — ΡΩΣ. 4) ΑΛΟ — ΓΙΑΝ — ΑΣΑΝ — ΟΣΑ. 5) ΤΗ — ΣΚΟΡ — ΚΡΑΣΙΣ — Π.Μ. 6) ΟΤΑΝ — ΚΑΜ — ΛΟΛΟΓΙ. 7) ΡΕΚΟΡ — ΟΙΔΑ. 9) ΝΑΣ — ΣΥΜΡΙΚΟΝ — ΑΙΡ. — ΣΑΜΟΣ — ΑΛΑΝ. 8) ΙΝ — ΠΑΣΙΦΑΝΗΣ. 10) ΗΡΩΣ — ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ — ΑΤ. 11) ΚΑΪΝ — ΣΩΙΟΣ — ΘΩΡΙΑ. 12) ΑΤΙΜΟΣ — ΤΟΝ — ΠΕΖΗ. 13) ΝΗ — ΑΤΟΠΟΣ — ΛΕΙΩ — ΜΕ. 14) ΑΡΣ — ΑΛΑΣ — ΠΑΡΑ — ΟΑΡ. 15) ΒΙΟΣ — ΑΡ — ΜΑΙΑ — ΕΣΟΝ. 16) ΛΟΥΚΙ — ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ. 17) ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ — ΑΝΩΣΙΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

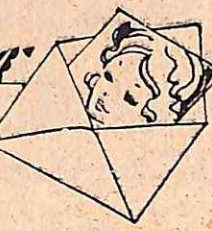
Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Εθελος Έδαμωφ Ιολιμνα

Η ελληνογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Α. Α. απάντησε: «Υποχρεωτικά στους: Παναγιώτη Πρωτόδη, Θεσσαλονίκη, Γεώργιο Νικολάου, Ένταθα και Έλβιν, Λευκωσία Κύπρου. Η Ασπασία Μάγγου και ο Δημήτρης Παγώνης να στείλουν τη διεύθυνσή τους.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στις: Ανθήκη μητέρα, Κύπρου, Τίτη Κουλάρα, Δημήτρη Κίτπου και Ανδρόμαχο Ν. Κ. Η Αλεξάνδρα Φιλίππου να γράψει λεπτομερώς την κατάσταση της και η Μικροπαρατηρήσει να στείλουν τη διεύθυνσή της.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους: Ιωάννη Κορκιόνη, Θεσσαλονίκη, Κλόντη, Αφροδίτη Μήκιδου και Σταμάτη Μπερδολόγουν. Ο Αφάνης στρατιώτης να στείλουν τη διεύθυνσή του.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η ΚΑΚΙΑ ΣΑΒΒΙΔΟΥ. Έλλάδος Νο 55, Λεμεσός, Κύπρος. Θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο.

Τρεις φίλες, η Νταρίνα Παυλίδου, η Ιωάννα Παπαδοπούλου, η Στανίε Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλη την Κύπρο, στην ελληνογραφία.

Η Ρούλα Χαραλάμπους. (20 χρόνων), Εύαγγελο Νο 5, Παλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Αλίκη Χαραλάμπους. Κίμωνος Νο 47, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλη την Κύπρο, στην ελληνογραφία.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

για μια καλή φίλια. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Άντωνάκης Ύψης. 5 ης, Μικαήλ Καραούλ Νο 3, Παλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη την Ελλάδα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Σπύρος Φιλίππιδης. 30 ετών, Ξενόφω, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Δύο φίλοι, ο Βασίλειος Παύλος, Ταχ. Κιβ. 297, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδίως από την Ελλάδα και την Κύπρο, στην ελληνογραφία.

Ο Μιχαήλ Κωνσταντίνου. (17 χρόνων), 25 Κυρίλλου Αγίου Λούκα, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άνδρέας Κωνσταντίνου. (21 χρόνων), Λύρα Νο 13, Κωνσταντία, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και κάρτ — ποστάλ.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (22 χρόνων), ο Παύλος Ιωαννίδης. (19 χρόνων), και ο Παύλος Βασιλείδης. Ταχ. Κιβ. 66, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση απ' όλη την Κύπρο.

Ο Κωστής Κλεάνθου. (2

σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φίλας.
Ο TASSOS MICHAEL (18 χρόνων), 8 HARNOCK RD. CLAPTON E. 5 LONDON, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες και Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο VICTOR ATHANASSIADIS, KURTULUS CADD. ÜBERU APT. No 1415, ISTANBUL, TÜRKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Αίγυπτο, ηλικίας 16-17 χρόνων.
Ο HARRY PATRAS και NICK PAPAS, MELVILLE HOTEL, MELVILLE, JOHANNESBURG, S. AFRICA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 25 χρόνων με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία από ραβίτη.

Ο DIMITRIOS KOUVARIS, DUSSELDORF, UNTERARTH FERNAN ST. 38, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να έσκαψουν στο γράμμα μια φωτογραφία τους.

Ο JOSEF BLAA, GUNXENHAUSEN, MFR. LINDLEINWASEN 59, GERMANY, BAYERN, συλλέκτης γραμματοσήμων θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων, στην γερμανική ή αγγλική γλώσσα.

Ο NICK ROULOS, GRESHAM HOTEL, SYDNEY N. S. W. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, από καλές οικογένειες, ευπαισθησμένες και μορφωμένες. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο ΕΦΙΜΙΩΣ ΜΑΝΔΙΛΑΣ Co PATISSERIE ATHINENS, 21 PLACE SAAD ZAGHLOUE, ALEXANDRIE, EGYPT, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο ARGYRIOS CAGGELIS, RUE DES HUIILLERS No 1, FONTAINE L' E. VEQUE, BELGIQUE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο POLIKARPOUS BELLOS και ο GI. OUGLIS VANTOS (20 χρόνων), NYALA HOUSE P.O. BOX 103, WELKOM OFS S. AFRICA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ιδιαίτερα από την Κεφαλονιά, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο LAKIS DANISKIDES (18 χρόνων), KALYONOUKULUK CADDESI DILBAZ SOKKA 8, BEYOGLU, ISTANBUL, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 16-19 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο LAMBROS KONSTANTINIDES, ESSLINGEN AIN SILCHER STR. No 20, BEI CONRAD GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες του εξωτερικού, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.
Τρέις φίλοι, ο YIANNIS YIANNIOPOULOS (30 χρόνων) ο TASSOS YIOUNATZOGLOU και ο NICOS MAVROMMATIS (26) PAULINERHALF-STRASSE 30, KOLN FLITART GERMANY, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο A. LAKIS, LACEY ST. HOSTEL, WHYALLA S. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.
Ο K. KONTIS, 14 ROBERT ST. MARRICKVILLE, SYDNEY N.S.W., AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Πελοπόννησο, που θέλουν ν' αλληλομεταναστεύσουν στην Αυστραλία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JIMMIS SARANTOS (21 χρόνων), 19 VICTORY BLVD STATEN ISLAND 1 N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό ηλικίας 19-23 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο ALEX. KONSTANTINOPOULOS, POST LAGERENDE, MÜNCHEN, No 2, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με

νέες στην ελληνική, γερμανική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.
Ο DIMITRIOS MELETIOU, PLIN. GANSERSTRASSE No 120, MÜNCHEN No 25, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλικής αλληλογραφίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο M. SIDERIS, DUSSELDORF RALPH WATTENSCHNEIDER ST. 15, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και απλής φίλας. Φωτογραφία απαραίτητη. Το ίδιο επιθυμούν και οι P. KRITIKOS και ο ATH. PAPACONSTANTINOY, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση. Παρακαλούν επίσης όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο THEODOR BABER (26 χρόνων), 33 CHILDER ST. NORTH ADELAIDE S. AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Αίγυπτο, στην ελληνική γλώσσα.

Ο CONSTATIN FAKISTAS, S.P. 88 695 AFN, 1E R.E.P. PAR C.N.C., PARIS, FRANCE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εξωτερικό.

νική, αγγλική, γερμανική και γαλλική γλώσσα.

Ο ANG. EVANGELOU (25 χρόνων), H.D. TRAFFIC BOX 413 G.P.O., ADELAIDE, S. AUSTRALIA, μορφωμένος και με καλό και πρόσχαρο χαρακτήρα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική, αγγλική και γερμανική γλώσσα.

Ο CORNOLIOS IOANNIDES, 63 RUE THEBES CAMP DE CESAR, ALEXANDRIE, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με σοβαρούς νέους φιλοεπιστάτες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο NICOLAS P. YANNACOUPLIS, Co C.F.E., DIRE-DABA, ETHIOPIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο CONSTATIN FAKISTAS, S.P. 88 695 AFN, 1E R.E.P. PAR C.N.C., PARIS, FRANCE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εξωτερικό.

ΔΩΡΕΑΝ ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ

ΣΑΣ ΠΑΡΕΧΕΙ Η

ΣΚΥΠ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

ΚΛΩΣΤΙΚΗΣ-ΥΦΑΝΤΙΚΗΣ-ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΝΟΜΟΣ 740/1943

Πλήρης μόρφωση - Θεωρητική - Τεχνική και Πρακτική κα-
λής. Καθηγηται Άνωτάτων Έλληνικών Σχολών και ειδί-
κτως είναι εγκατεστημένα εις τα ιδιόκτητα και ειδικώς
ανεγερθέντα επί της οδού Αθηνών - Πειραιώς κτίρια της Σχο-
λής. Καθηγηται Άνωτάτων Έλληνικών Σχολών και του Έ-
ξωτερικού καταρτίζουν τελείως τους μαθητάς εις την ΚΛΩΣΤΙΚΗΝ
- ΥΦΑΝΤΙΚΗΝ - ΠΛΕΚΤΙΚΗΝ - ΒΑΦΙΚΗΝ και ΦΙΝΙΡΙΣΜΑ.

Η Σχολή λειτουργεί: 1) Ός μέση Σχολή Έργοδηγών
εις ημερήσια τμήματα. Όθεν, οι φοιτῶντες εις την ημερήσιαν Σχο-
λήν, δύνανται, έφ' όσον το επιθυμούν, να φοιτήσι και εις Νυ-
κτερινόν Γυμνάσιον. 2) Ός κατώτερος Σχολή Τεχνιτών εις Νυ-
κτερινά Τμήματα. Εξ αμφοτέρων τῶν Σχολῶν γίνονται δεκτοί
άρρενες και θῆλειες μαθηταί. Η φοίτησις είναι τριετής και πα-
ρέχεται ΔΩΡΕΑΝ. Έξ αμφοτέρων τῶν Σχολῶν ἐξέρχονται με-
ειδικότητες Κλωστοῦ - Υφαντουργοῦ - Πλεκτοῦ - Βαφῆος -
Έξευγενιστοῦ Υφανσιμῶν. Έργοδηγοί ἐκ τῆς πρώτης καί τε-
χνίται ἐκ τῆς δευτέρας.

ΛΙΤΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ: α) Διά τὴν Σχολὴν Έργοδη-
γῶν, ἡλικία 15ον ἔτος συμπληρωμένον, ἐνδεκτικῶν Ε' τάξεως
Όκτατάξιον Γυμνασίον ἢ κατωτέρας Υφαντουργικῆς Σχολῆς.
β) Διά τὴν Κατωτέραν Σχολὴν, ἀπολυτήριον Δημοτικόν.

ΣΗΜ.: Οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Δ' τάξεως Όκτατάξιον
Γυμνασίον ἢ ἰσοτίμου Σχολῆς, δύνανται νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς
τὴν Β' τάξιν τῆς Κατωτέρας Σχολῆς, κατόπιν κατατακτικῶν
ἐξετάσεων εἰς τὸ μάθημα τῶν Υφανσιμῶν γλῶν.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ: Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχο-
λῆς, ὁδὸς Πειραιῶς - Αθηνῶν 101. Τηλέφωνον 483.390 καὶ
Κριεζώτου 7. Τηλεγρ. 611.570.

Μέχρι
τέλους

1960

Χαμηλές Τιμές Δ.ΣΕΒΑΣΤΑΚΗΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 11
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 57 ΕΝΑΝΤΙ ΡΕΕ

Ο GEORGE KASTANIAS, 577 N. CHRISTINA ST., FARNIA ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15-20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής και σταθερής φίλας.

Ο MICHAEL MALAKOS, 344 AU-BURN STREET, GOULBURN, N. S. W., AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο M. SAMIOTIS (28 χρόνων) Co P.O. EDGECLUMBE, BAC OF PLENT NEW ZEELAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο H. F. LOUANNANT 18 VICTOR AVENUE TORONTO 6, ONT. CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλλη- νίδες στην ελληνική γλώσσα.

Ο CESINO GERALDO, CASA DEL- LO STUDENTE, VIA VETERINARIA No 1, NAPOLI, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το ε- σωτερικό και το εξωτερικό, στην γαλ- λική και κατά περίπτωση στην ιταλι- κή γλώσσα. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΑΥΛΑΔΑΣ (22 χρό- νων), Κωστή Παλαμά 4, Καισαριανή, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο ΛΑΚΗΣ ΒΑΚΙΩΤΗΣ, POSTE RE- STANT, Όμοιοις Αθηναι, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλι- κίας μέχρι 22 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουρ- γία μιας φιλικής γνωριμίας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΓΑΣ (17 χρό- νων) POSTE RESTANTE, Κεντρικών, Αθηναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή- ση με νέες ηλικίας 15-18 χρόνων, α- πό την Αθήνα και το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας σταθερής φίλας. Θα απαντήσει σε όλες έσκαψουν μια φωτογραφία τους.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗΣ, Σπανιάκος Παλαιχώρας Σέλλιον, Χα- νιά, Κρήτη, GRECE, επιθυμεί ν' αλλη- λογραφεί με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΩΡΤΖΟΠΟΥΛΟΣ, Βλαχοπούλου 4, Αγρίνιον, GRECE, ζη- τεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο στην αγγλική και γαλ- λική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΚΑΤΣΟΥΛΑ- ΚΟΣ, Παλαιολόγαν No 14, Καλαμάτα, GRECE θέλει ν' αλληλογραφήσει με ά- ναγνώστες μας απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσή- μων και την δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΚΗΡΑΣ, 8η Κλι- νική Σωτηρίας, Αθηναι, GRECE, επι- θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' ό- λον τον κόσμο.

Ο ΛΑΚΗΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ (18 χρό- νων) POSTE RESTANTE, Κεντρικών, Αθηναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15- 17 χρόνων με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΙΑΔΗΣ (30 χρό- νων), Λορέντζιον, Σωτηρία, Ψυχικόν, GRECE ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέ- ες και νέους από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυ- ξη μιας καλής και σταθερής φίλας. Το ίδιο επιθυμεί και ο T. Κωνσταντινίδης, (22 χρόνων), για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο B. ΑΝΤΩΝΙΟΥ (16 χρόνων), Πα- λαμά, Θεσσαλία, GRECE, θέλει ν' αλ- λογραφεί με νέες απ' όλον τον κό- σμο, ιδιαίτερα από την Αμερική, ηλι- κίας 15-17 χρόνων, στην ελληνική γλώ- σα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο ΟΡΕΣΤΗΣ ΝΤΙΡΟΠΛΑΚΗΣ B. Σοφίας No 90B, Κάτω Πετράωναι Αθ- ηναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17-21 χρόνων, κατά προτίμη- σιν με μαθήτριες.

Ο K. ΔΟΣΗΣ, Αύγ. Ιωάννινα, Η- πείρος, GRECE, θέλει ν' αλληλογρα- φήσει με νέες από το εξωτερικό, κατά προτίμηση από τον Καναδά, Αμερική και Αυστραλία, με σκοπό τη δημιουργία μιας γνωριμίας.

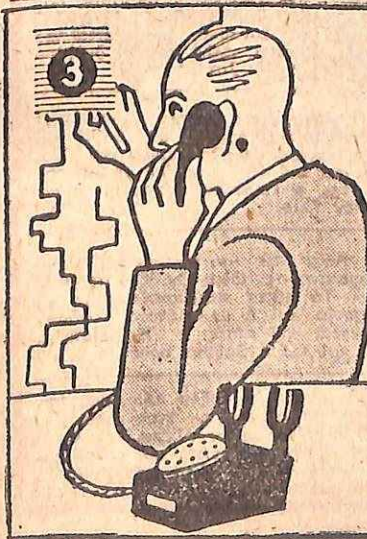
ΤΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ που δείχνουν ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΣΑΣ

Εκείνοι που σχε- διαζουν γεωμετρικά σχήματα έχουν ανε- ξαρτησία πνεύματος.

Οι γραμμές ζιγκ- ζαγκ δείχνουν μαχι- τικό και φιλόνοικο χα- ρακτήρα.

Τρίγωνα, κύκλοι, κουλούρες, άνθη σκάλες κλπ.

ΘΑ σάς έχη τύχει πολλές φορές ν' άκούτε στο τηλέφωνο ή να έχετε απέναντί σας έναν άνθρωπο, που σάς μιλάει για πρά- γματα χωρίς το παραμικρό ενδιαφέρον για σας. Είνε, όμως, έ- νας φίλος, ένας πελάτης. Ένο σεβστό πρόσωπο και δε θέλετε να του φωνάξετε κατάμουτρα, ότι σας ζαλίζει.

Κι' ωστόσο, υπεφέρετε, βασανίζοσαστε, τα νεύρα σας πηγαί- νουν να σπάσουν. Πώς, λοιπόν, θα προστατευθείτε; Απλουστε- ρα, παίρνοντας ένα μολύδι ή ένα στυλό και σχεδιάζοντας πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί διάφορα σχήματα.

Αυτά τα σχήματα, που φτιάχνετε, χωρίς να καταβάλλετε καμ- μιά προσπάθεια, είναι η σωτηρία σας.

Άλλ' όλοι οι άνθρωποι δε φτιάχνουν τα ίδια σχεδιάσματα. Κα- θένας έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση σ' ένα ώριμο έργο. ανά- λογα με το χαρακτήρα, την ψυχροσύνη του, κλπ. Να γιατί αυ- τὰ σχεδιάσματα είναι ο καθρέπτης της προσωπικότητος. Έτα σχεδιάσματα αυτά, γράφει ο Γερμανός ψυχολόγος, δόκτωρ Κούρτ Σλέσινγκερ, μάς ανοίγουν το δρόμο για να γνωρίσουμε την ψυχή του ανθρώπου, που βρίσκεται υποστά μας.

Για τὸν Σλέσινγκερ έχουν σημασία μόνο οι γραμμές (εὐθείες ἢ καμπύλες), τὰ γεωμετρικά σχήματα, καθὼς καὶ τὰ σχεδιά- σματα, πὺν ἀναποκρίνονται, ἔστω καὶ ὑποτυπωδῶς, σὲ κάποιο γνωστὸ μᾶς ἀντικείμενο.

Γιὰ τὴν ρέξια, πὺν ἔχουν αὐτὰ τὰ σχεδιάσματα, μᾶς πληροφο- ρεῖ καὶ τὸ ἴδιο τὸ ἐνστικτὸ μᾶς. Κι' ἡ ἀπόδειξις γι' αὐτὸ εἶνε ὅτι ὅταν κάποιος μᾶς πιάσῃ ἐπ' αὐτοφῶρᾳ, τσαλακάνουμε ἀμέλει- τὸ χαρτί καὶ τὸ πετάμε. Δὲ θέλουμε νὰ δοῦν οἱ ἄλλοι τὰ σχε- διάσματά μᾶς, γιὰτὶ φοβόμαστε μὴπως, ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὰ, δια- βάσουν μᾶς τὴν ψυχὴ μᾶς.

Κατὰ τὸν Σλέσινγκερ, τὰ κανονικὰ γεωμετρικὰ σχήματα (τρί- γωνα, τετράγωνα, ράβδοι, κλπ.) δείχνουν ἄνθρωπο, πὺν δὲ μπο- ρεῖ νὰ προσαρμοσθῇ εὐκόλῃ στὸ περιβάλλον του. Ὁ ἀνεξάρτη- τος χαρακτήρας του τοῦ δημιουργεῖ διαρκῶς συγκρούσεις καὶ ἀ- πογοιτεύσεις. Εἶνε, ὅμως, θυμασμός ὁργανωτῆς καὶ ἔξερει νὰ λή- στὸς ἄλλους τί ζητᾷ ἀπ' αὐτοῦς.

Οἱ διακοπτόμενες γραμμές, οἱ τεθλασμένες, πὺν μοιάζουν με δόνητα χτένας, τὰ ζιγκ-ζαγκ, δείχνουν μαχητικὸν χαρακτήρα. Αὐτὴ ἡ μαχητικότης, ὅμως, μπορεῖ νὰ εἶνε μόνον ἐπιφανειακὴ, ν' ἀποτελῇ μίαν μάσκα, κατὰ ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ ἄτομο κρύβει τὴν ἀδυναμία του καὶ καμουφλᾷ τὸ αἰσθμα κατωτερότητος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατέχεται. Σ' ἄλλες περιπτώσεις, ἡ μαχητικότης δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μίαν ἐμφυτὴν τάσι σὲ ἀδιάκοπη γκρίνια. Αὐ- τὸ συμβαίνει π.χ. συχνὰ στὶς γυναῖκες.

Μερικοὶ ἄνθρωποι σχεδιάζουν σκάλες, σκαλοπάτια, ἀναρριχῶ- μενα φυτὰ (κισσοὺς), ἀνίσουσες γραμμές, τῶσα, πὺν διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο κλπ. Ὅλα αὐτὰ τὰ σχήματα φανερώνουν, ὅτι δὲν εἴμαστε εὐχαριστήμενοι ἀπὸ τὴ σημερινὴ μᾶς κατάστασι κι ὅτι κατεχόμεσθε ἀπὸ τὸν πόθο νὰ τὴν καλύτερῶμε. Αὐτὴ ἡ τάσι γιὰ καλύτερῶσιν εἶνε ὁ ἐξιάτης τῆς ζωῆς μᾶς.

Γιὰ ἓναν ἄνθρωπο, πὺν σχεδιάζει ἄνθη, φυτὰ κτλ. λέμε ὅτι εἶναι ρομαντικὸς καὶ πιθανὸν νὰ μὴν πέφτωμε ἐξω. Ὁ Σλέσινγκερ, ὅ- μως, βλέπει διαφορετικὰ τὰ πράγματα. Ὁ ἄνθρωπος αὗτός, πα- ρατηρεῖ, προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς σκέψεις του. Εἶναι ἓνας τύπος κλειστός. Φοβάται διαρκῶς μὴ στραγγαλίζῃ τὶς ἐκδηλώσεις του. Ὅα γρησιστὴ μεγάλη προσπά- θεια γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ φτάσῃ ὡς τὴν ψυχὴ του.

Στὰ ἄτομα πὺν σχεδιάζουν κύκλους, γιολάντες καὶ κουλούρες ἀπὸ μέσλα ποτὰ ἔξω ἡ περιπόθεια συμβαδίζει με τὴ φιλοδοξία. Τὰ ἄτομα αὐτὰ φτιάχνουν διαρκῶς σχέδια κι' ἀγωνίζονται με πεί- σμα νὰ τὰ πραγματοποιήσουν. Δὲν εἶναι, ὅμως, ψυχροὶ ὑπολογί- σται καὶ γι' αὐτὸ παρασβύονται κάποτε ἀπὸ τὸ πλοῦσις συναί- σθηματισμὸς τους καὶ τὴν ἀπεριόριστὴ ἐμπιστοσύνη τους στοὺς ἄλλους πὺν τοὺς φαντάζονται πὺς κατέχονται ἀπὸ αἰσθήματα ὁ- μοία με τὰ δικά τους.

Μερικὰ ἄλλα ἄτομα σχεδιάζουν στοασιωτάκια, δένδρα στὴ γρα- μμῇ, κλπ. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι κατέχονται ἀπὸ αἰσθήματα τάξεως καὶ πειθαρχίας. Ὁ ὀρίζοντας τους εἶναι πολὺ στενός. Ἀλλὰ ἔξερουν πάντοτε τί θέλουν.

Τὰ σχεδιάσματά, πὺν φτιάχνουν, προδίδουν κάποτε μερικοὺς ἄλλους βαθύτερους πόθους μᾶς. Τὰ νὰ σχεδιάζουμε ἓνα αὐτοκίνητο ἢ ἓνα ἀεροπλάνο π.χ. δὲ σημαίνει πὺς θέλουμε ν' ἀποκτήσουμε τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο. Κατὰ τὸ Σλέσινγκερ, αὐτὰ τὰ σχεδιάσματα φανε- ρώνουν μίαν διάθεσι φυγῆς. Ἐκείνοι, πὺν θέλουμε εἶναι νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ περιβάλλον, ὅπου ζοῦμε, ἢ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ ὠρίσιμους εὐθύνες, πὺν βαρύνουν πάνω μᾶς.

Όσοι σχεδιάζουν σκάλες, σκα- λοπάτια κλπ. θέλουν νὰ βελτιώ- σουν τὴ ζωὴ τους.

Εκείνοι πὺν σχεδιάζουν στρα- τισωτάκια ἀγαποῦν συνήθως τὴν τάξι καὶ τὸν αὐτοέλεγκο.

Εκείνοι πὺν σχε- διαζουν ἄνθη, φυτὰ κλπ., κρύβουν συνή- θως τὶς σκέψεις τους.

Οἱ κουλούρες δει- νουν περσιόθεια, αἰ- σθήματα φλογερὰ καὶ φιλοδοξία.

Για την περίοδο 1 — 7 Σεπτεμβρίου 1950

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	★ 'Η εργασία παίρνει τις ημέρες αυτές μια έντονη ξεχωριστή σημασία. 'Αποφύγετε όμως κάθε επίπονη. Θά γράψετε ασήν ή πάρετε σοβαρές αποφάσεις, που θα επηρεάσουν σημαντικά το μέλλον και τα οικονομικά σας.	★ Τα αισθηματικά ζητήματα δε θα ε-ελαχθούν όπως το επιθυμείτε και το γραμμά σας, άλλως θα χειροτερεύετε περιμένετε. Διατηρήστε όμως την ψυ-την κατάστασι. ★ Για τις γυναίκες θά παρουσιαστούν μεγάλοι πειρασμοί.	★ 'Η υγεία παραμένει καλή. 'Αποφύγετε όμως τις επικίνδυνες σε άσυντακ-γιατί αξιόλογα κατά τις ημέρες αυτές οι κίνδυνοι μεταδόσεως. Αδύνατοι τις προ-φύλαξις, για ν' αποφύγετε δυσάρεστες εκρήξεις. ★ Τυχερά το 5 και το 6.
ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	★ 'Η τύχη θα ευνόησι και τα πιο τολμηρά σας σχέδια. ★ Δε θα δυσκολευ-τητε να βρείτε την οικονομική βοήθεια, που σας χρειάζεται. ★ Γενικά η εργασία γίνεται τις ημέρες αυτές πολύ πιο εύκολη.	★ Τα άσπρα και ιδίως οι πανσέληνος επηρεάζουν ευνοϊκά τα σχέδιά σας και διευκολύνουν την πραγματοποίησιν πολ-λών ελπίδων. ★ Όλα θα είναι πολύ πιο εύκολα αν περάτε την περίοδο αυτή στην έξοχ.	★ 'Η υγεία δεν πρέπει να σας άνησυ-χί, γιατί προστατεύεται. ★ Τα άσπρα κατά τρόπο απόλυτα ικανοποιητικό. ★ 'Αποφύγετε πάντως τα επικίνδυνα σπο-κα την υπερβολική ταχύτητα, αν οδηγί-τε αυτόκιντο.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 'Ιουνίου	★ 'Η πανσέληνος επηρεάζει ευνοϊκά, ιδίως τους λογιτέχνες και τους έρευνή-τες, οι οποίοι θα έχουν κατά τις ημέρες αυτές εξαιρετικές εμπνεύσεις. ★ Εύκαι-ρία να επανορθώσετε σφάλμα του προσ-φάτου παρελθόντος.	★ Θα σημειωθούν σημαντικές αλλαγές, οι οποίες όμως δεν πρέπει να σας τρο-μάζουν, γιατί θα αποδειχθούν στο τέλος ευνοϊκές για σας. ★ 'Αποφύγετε να θλά-ψετε τους άλλους υπεραισιολόμενοι των συμφερόντων σας.	★ 'Η υγεία δε θα παρουσιάση καμιά έκπληξη αν παρακολουθήτε την πίεσί σας και αποφύγετε συστηματικά ό,τι ξέρετε πως πειράζει την καρδιά σας. ★ Τα μά-τια απαιτούν φροντίδες και μεγάλη ανά-παυσι.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 'Ιουνίου 23 'Ιουλίου	★ Μη παραμελήτε καμιά σας ύπα-νομήσι, γιατί αυτό θα σας έβαζε σε δύσκολη θέση απέναντι των ανθρώπων, με τους οποίους συνεργάζεστε. ★ Θά έ-χετε πολύ καλές ιδέες, αλλά θα τις αφή-στε ανέκμεταλλετες.	★ Οι γυναίκες, που θα διαστούν και θα ένοργήσουν άπερίσκεπτα, θα δοκιμά-σουν τις ημέρες αυτές μεγάλες απογοη-τεύσεις. ★ 'Αντίθετα οι άντρες θα δούν να πραγματοποιούνται και οι πιο τολμη-ρές προσδοκίες τους.	★ 'Η λήψις φαρμάκων, χωρίς τη συ-βουλή γιατρού, κινδυνεύει να χειροτε-ρή την κατάστασι. ★ Τα θαλάσσια λου-τρά απαιτούν τις ημέρες αυτές μεγαλύ-τερη προσοχή από συνήθως. 'Ισως θλά-ψουν αντί να ωφεληθούν.
ΛΕΩΝ 24 'Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Μην άνοίξετε καινούργια δουλειά, πριν τελειώσετε την παλαιά. 'Η πανσέλη-νος αξιόλογα τη δραστηριότητά σας, φρον-τίστε όμως να την κατευθύνετε προς ένα τομέα και μη την διασκορπίζετε σε διά-φορες κατευθύνσεις.	★ Τα άσπρα θα σας επιτρέψουν να έ-ξακριώσετε τα πραγματικά αισθήματα άγαπημένου έτεροφύλου προσώπου, ά-πέναντί σας. ★ Οι παντρεμένοι θα δοκι-μάσουν μεγάλες γαρές στο οικογενειακό περιβάλλον.	★ 'Η καρδιά είναι κατά την περίοδο αυτή το ευαίσθητο σημείο του οργανι-σμού. 'Αποφύγετε, λοιπόν, τις δυνατές συγκινήσεις και ό,τι ξέρετε πως την κορδιάει. ★ 'Η αισιοδοξία είναι το κα-λύτερο φάρμακο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ 'Ο 'Ηλιος επηρεάζει ευνοϊκά τις ένεργειές σας και σας επιτρέπει να ύ-περβώσετε διάφορα εμπόδια. ★ Είναι πολύ πιθανόν να παρουσιαστούν οικονο-μικές δυσνέριες, θα είναι όμως πρόσ-καιρες. 'Αποφύγετε τη βιασύνη.	★ 'Η πανσέληνος επηρεάζει ευνοϊκά τον αισθηματικό τομέα και επιτρέπει κά-θε αισιοδοξία. ★ 'Αντίθετα η φίλια σας έπιτελεύσει δυσάρεστες εκρήξεις. Φρον-τίστε να έξακριώσετε ποιοί φίλοι είναι ειλικρινείς και πιστοί.	★ 'Αποφύγετε κάθε είδους καταγρη-σεις, γιατί θα έγουν πολύ δυσάρεστο άν-τικτυπο στην υγεία σας. ★ Βάλτε έπί-σης μια τάξι στις άρες των γευμάτων, άλλως το στομάχι σας θα διαταραχθή συντόμως. ★ Τυχερό το 7.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ 'Η πανσέληνος συνοδεύεται από μια άλλαγή, που κάνει την εργασία σας πιο εύκολη. Σημειώστε. Έτοιμ επιτυχίες, που έγουν εύκολο άντικτυπο στον οι-κονομικό τομέα. ★ Γνωρίζετε από την ό-ποια θα ωφεληθήτε πολύ.	★ Περίοδος γευστή έκπληξις. Θα λά-βετε γνώσιμα με έξαιρετικά εύνοιστο περιβάλλον, το οποίο θα παίξει σημαντικό ρόλο στις αισθηματικές σας σχέσεις. ★ Θα συναντήσετε πρόσωπα, που επιδιώκε-τε από καιρό να όπτε.	★ Παραδοχίς άδιαθεσίς, ιδίως για τις γυναίκες και τα παιδιά. Μία παρατενω-μένη υπέρταση ή άσπια θα επηρεάσουν δυσμενώς το νευρικό σας σύστημα. Λίγη άναπαύσι στην έξοχ θα ωφελοόσε πολύ την υγεία σας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Τα άσπρα διευκολύνουν την πραγμα-τοποίησι των φιλοδοξιών σας. 'Επιωφελη-θήτε. ★ Θά επιτύχετε κάτι, που θεωρού-σατε μέγαν προ όλγιου άπογοητοποίη-το. ★ Ένα ταξίδι θα αποδειχθή ευνοϊκό για την εργασία.	★ 'Εξαιρετικά εύνοιστη περίοδος έ-δωας άν το άγαπημένο σας έτερόφυλο πρόσωπο άνηκ στον άστερισμό της Παρ-θένου. ★ 'Αντίθετα οι φιλικές σχέσεις έ-πηρεάζονται δυσμενώς και ύπάρχει κίν-δυνος ρήξεως με παλαιό καλό φίλο.	★ 'Η πανσέληνος σας ώθει σ' ένα τρόπο ζωής και σε άπερίσκεπτες, που θα θλάψουν την υγεία σας. ★ 'Αποφύγετε ιδίως ό,τι ένοχλεί τα νεφρά, που παρου-σιάζουν τις ημέρες αυτές μεγάλη ευα-ίσθησι. ★ Τυχερό το 3.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ 'Αποφύγετε να έρθετε σε ρήξι ή σε προστριβές με συναδέλφους και συνεργά-τες. Θά παρουσιαστούν εμπόδια, τα ό-ποια μόνο με τη θοήθειά τους θα ύπερ-βώσετε. ★ Σημειώνω πρόσωπα θα σας ύποστηρίξιν.	★ Εύνοιστες εκρήξεις, θα δοκιμά-σουν οι παντρεμένοι, στο οικογενειακό τους περιβάλλον. ★ Οι άντρες που ώ-θούνται από τα άσπρα στην περιπέτεια, ή όποια συνεπάγεται ίκανοποίησις, άλ-λά και σοβαρούς κινδύνους.	★ Κάνετε γρήσι μά όχι κατάγρησι των δυνάμεων και της ένεργητικότητός σας. ★ 'Αέθονος ύπνος θα σας έσηθήσι ν' ά-νακτήσετε τις δυνάμεις, που σπαταλήσα-τε στην εργασία, αλλά και σε διάφορες διασκεδάσεις. ★ Τυχερό το 6.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 'Ιανουαρίου	★ Κανένα άποστοπο και καμιά ση-μαντική άλλαγή στον επαγγελματικό το-μέα. ★ 'Εκείνοι που άναζητούν εργασία ή έπιδιώκουν μια άλλαγή σε όπιοιού, με ύπομνη. ★ Θά έρθετε την ύποστήριξι, που σας χρειάζεται.	★ 'Αποφύγετε τη μοναξιά, που σας ώ-θει στη μελαγχολία και αξιόλογα την ά-παισιδοξία. ★ Πιθανόν να έρθετε τις ή-μέρες αυτές την εύνοιστη, που γυρεύετε, θα χρειαστούν όμως μεγάλες προσπά-θειες, για να τη διατηρήσετε.	★ Για την υγεία ό Σεπτεμβρίου θα εί-ναι ό καλύτερος μήνας του 1950. Αλλά θα σας έπιτρέψιν να ένασώρθετε την αισιο-δοξία σας και να ένοιστήτε με περισσό-τερο κέφι. ★ Προστατέψτε τα μάτια σας από τον ήλιο.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 'Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ 'Όλη η προσοχή να στραφή προς τα οικονομικά. Άν πρέπει να κάνετε τούτο τα έξοδα να έσπερνούν τα έσοδα. 'Αντίθετα φροντίστε να κάτετε οικονομί-ες, γιατί θα σας χρειαστούν συντόμως γρήματα.	★ Κρατήστε τα μυστικά σας, άλλως θα τα έκμεταλλευτούν, για να σας θλά-ψουν. ★ Σας άρέσει ή άνεκαστησία και δεν συμπαθείτε καθόλου τα πρόσωπα, που προσπαθούν να σας τη στερήσουν. 'Αποφύγετε τις άκρότητες.	★ 'Απαιτείται μεγάλη προσοχή κατά τις μετακινήσεις, ιδίως αν οδηγίτε αυτό-κίητο. Τα μάτια παρουσιάζουν μεγάλη ευαίσθησι και ό μεγαλύτερος κίνδυνος προέρχεται άπ' αυτά. ★ Περιορίστε τις κρέας και τρώτε άφθονα φρούτα.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ 'Η περίοδος αυτή είναι πιο κατά-λληλη για διασκεδάσεις παρά για έργο-σία. ★ 'Η πανσέληνος αξιόλογα την άνη-σισι σας και σας ώθει στην άνασθητικό-τητα. 'Αποφύγετε τις έκκ-ενοιστήτες. Θά σας θλάουν σε δύσκολη θέση.	★ Τα αισθηματικά ζητήματα ποίνουν μια σοβαρή τροπή και απαιτούν προσι-κή μεταγίγασιν. ★ Οι άντρες που πολ-λό πιθανόν να δειχτούν πρότασι γάμου, 'Ας τη μελετήσουν προσεκτικά από πάσης πλευράς, πριν την άπορίψουν.	★ 'Ασφαπρέπει αξιόλογα της νευρικής-της, ίσως να γειοτερώνη, ένας άνασθησις ή άνασθησις. ★ Αξίζει, των άρε-άνασθησις θα έσηθήσι να ένασώρθετε την ίσορροπία, που είναι πολύτιμη για τον οργανισμό σας.

ΜΟΛΙΣ είδε το γιατρό Μπλέν να μπαίνει στο ρεστωράν του ξενοδοχείου, ή τις ντε Σεβραίν έάρωσε τα φρύδια της. Μία έκφρασι ζωηρής άντιπαθείας ζωγραφίστηκε στο γαλή-νιο πάντα κι' άμορφο πρόσωπό της.

— Πάλι αυτός ό γιατρός! έίπε σιγά. "Α-χιση να μου δίνη στα νεύρα.

Ό πατέρας της, σκλάβος στις ιδιοτροπίες της, γύρισε άλλου το κεφάλι του κι' άναστέ-ναξε. Φοβήθηκε μην ξεσπάσει κανένα σκάνδα-λο, γιατί οι φίλοι που κάθονταν στο τραπέζι τους έδειξαν πως παρασυνεύθηκαν για τα λό-για της κόρης του.

— Ποιός είν' αυτός; έίπε γρήγορα. Πρώ-τη φορά τον βλέπω. Πρέπει ναφτασε σήμερα το πρωί.

— Είναι παντού όπου βρίσκομαι κι' έγω. Τόν συναντήσαμε στο Ζουάν - Λέ - Πέν, στο Μπιάριτζ, στο Σαμονί...

— Θάναί άπλως μία σύμπτωση, έίπε συμ-βισατικά ό Σεβραίν.

Άλλά τα μάτια της κόρης του πετούσαν σπύδες. 'Ηταν παράξενο, για μία κοπέλλα ή-ρεμη και γελαστή συνήθως, που τίποτα—καμ-μιά ρυτίδα σ' όραίο μέτωπό της—δε φανέ-ρωνε τις τρικυμίες της ψυχής της.

Όστόσο, ή έκτεντική ματιά του πατέρα της την καταπράυνε, κι' άρκέσθηκε να γυρίση την πλάτη της στον άνεπιθύμητο γιατρό για να μη τόν βλέπει. Άλλωστε εκείνος είχε κα-θήσει σ' ένα κοντόν τραπέζι και φαινότανε σαν να τη της έδινε καμιά σημασία.

Πριν όμως άκούη τελεσίως το γεμάτο, ό δό-κτωρ Μπλέν τράβηξε και πάλι την προσοχή των πελατών του ξενοδοχείου. Αυτό όφειλότα-νε στην ξαφνική κακοδιαθεσία μιας κυρίας, που φαινόταν ως τότε πολύ καλά στην υγεία της κι' έβινε ζωη με τη φλυαρία της στο μικρό φιλικό κύκλο της. Έξασφα ή νέα αυτή γυναί-κα έφερε το χέρι της στο λαιμό της, κιτρίνισε

'Η Σιμόν έριξε μέσα στη μπουτίλα το περιε-χόμενο από ένα μικρό μπουκαλάκι, που είχε βγάλει από την τσάντα της.

Τελευταία ΠΕΡΙΠΤΩΣΙ

κι' έγειρε πίσω το κεφάλι της.

— Μά τί έχω λοιπόν;... τραύλισε με κόπο, ενώ τα βλέφαρά της άρχισαν να κλείνουν.

Ό γιατρός έτρεξε κοντά της, την εξέτασε γρήγορα και δήλωσε μ' ένα στεναγμό:

— Δε μπορώ να κάνω τίποτα.

— Συμφόρησι; τόν ρώτησε κάποιος.

— Ναί... κεραυνόβολος και πάλι! "Έχω συναντήσει ήδη την ίδια περίπτωση, σε διάφο-ρα ξενοδοχεία που έμεινα. Και τελευταίως ά-κόμη, στο Σαμονί. Περιπτώσεις σπάνιες βέ-βαια, αλλά τόσο όμοιες, που θα μπορούσε να τις χαρακτηρίση κανείς σαν ένα είδος επιδη-μίας.

Έριξε μια άκαθόριστη ματιά στη Σιμόν ντε Σεβραίν και πρόσθεσε:

— Το περίμενα, αυτό που συνέβη. Θά πρέ-πει ώστόσο να μελετήσω την περιεργη αυτή άρρώστεια... και να βρώ το φάρμακό της!

Ό Σιμόν μπήκε στο άδειαν ρεστωράν και ξεανάγκισε πίσω της την πόρτα. Δε βρισκό-ταν κανείς εκεί, αυτή την ώρα. 'Η κοπέλλα πλησίασε στο τραπέζι του δόκτορος Μπλέν. Ένα μπουκάλι άνοιγμένο ήταν τοποθετημέ-νο πάνω σ' αυτό. 'Η Σιμόν το ξεβούλωσε γρή-γορα κι' έριξε μέσα το περιεχόμενό από ένα μικρό κρουσταλλίνο μπουκαλάκι με χρυσό στό-μιο, που είχε βγάλει άπ' την τσάντα της.

Όστερα έφυγε όπως είχε έρθε. Δεν είχε κινήθι ούτε ένας μύς του άμορφου προσώπου της...

Σχεδόν άμέσως άνοιξε μία μισοκλεισμένη μπαλκονόπορτα της βεράντας και φάνηκε ό δόκτωρ Μπλέν. 'Ηταν κι' αυτός ήρεμος, όσο πριν από λίγο ή Σιμόν.

Πήρε άπ' το τραπέζι τη μπουτίλα και φώ-ναξε ένα γυαράκι.

— Θά πάρω αυτό το κρασί στην κάμαρά μου, του έίπε. Βάλτε ένα άλλο μπουκαλάκι στο τραπέζι μου.

Είχε όμως την πρόνοια, πριν φύγη, να ρί-ξει μέσα στο ποτήρι του και να πετάξη τούτη ποσότητα κρασι άπ' το δεύτερο μπουκάλι, ό-ση έλειπε άπ' το πρώτο.

— Μπορώ να σας πω δυο λέξεις, κύριε; — Σας άκούω, γιστρέ... — Ό ντε Σεβραίν έδωσε αυτή τη συγκατά-

θεσι από δόκτορα Μπλέν με ύφος τρομερά στενοχωρημένο. Έκείνος τόν κάρφωσε με μία σκληρή ματιά.

— Οι κρίσεις συνεχίζονται, πρόσφερε άργά. Σας είχα ήδη προειδοποίησι ότι ή κόρη σας είναι άθερά άπειρη! Τί σκέπτεσθε να κάνετε;

Ό πατέρας άπόφυγε τη ματιά του, που ή-ταν καρφωμένη πάνω του. Άπάντησε μονάχα με μια άόριστη χειρονομία.

— Κύριε ντε Σεβραίν, πρόσθεσε ψυχρά ό γιατρός, όταν ένας ψυχίατρος ξέρη πως κυ-κλοφορεί έλευθερα στον κόσμο μία επικίνδυνη μανία, σπείροντας γύρω της το θάνατο, ποιά είναι το καθήκον του;

— Μά τί ύποθέτετε λοιπόν; μουμούρισε ό Σεβραίν. 'Επειδή μία σειρά από άλλεπάλλη-λες άτυχες συμπτώσεις μας έκανε να παρευ-ρεθούμε, ή κόρη μου κι' έγω, στους έσφακούς θανάτους μερικών κυριών, καρδιακών δίχως άλλο, αυτό δεν είναι βέβαια λόγος να...

— Όλες αυτές οι γυναίκες δηλητηριάστη-καν! τόνισε ό γιατρός. Άπ' την πρώτη κι' όλες περιπτώσι, που την πληροφορήθηκα έν-τελώς τυχαία, ύποψιάστηκα άμέσως την αλή-θεια. Σας παρακολούθησα και τους δυο παν-τού. Σας προειδοποίησα. Τί κάνατε σεις; Τί-ποτα!

Όστερα όμως κρατώ τις άποδείξεις που μου λείπουν. Ένα ίσχυρο δηλητήριο, άπ' αυτά που έξερουν να διαλέγουν οι τρελλοί όταν πρό-κειται να έφαρμόσουν τα καταγνώδια σχέδιά τους, έχει χυθή μέσα στο ποτήρι μου άπ' τη δίδα ντε Σεβραίν. Την είδα με τα μάτια μου. Άλλά και πάλι, για τελευταία φορά, σας κά-νω την έρώπησι: Ποιά είναι το καθήκον μου;

— Να σωπάσετε! μουμούρισε με πείσιμα ό Σεβραίν, κυττάζοντας άλλο. Όταν σας συμβουλευθήκα προ ήμερών, σας έμπιστεύθη-κα ένα φοβερό μυστικό. Τώρα σας δεσμεύει το επαγγελματικό άποστοπο.

Στο τέλος του γεύματος, ό γιατρός σηκώ-θηκε, πήρε τη μπουκάλα του κρασιού που βρι-σκόταν άνοιγμένη πάνω στο τραπέζι του και πλησίασε το Σεβραίν.

— Θά δεχθήτε, κύριε, να συνηκρίστε μα-ζί μου; του πρότεινε.

— Γιατί όχι; τραύλισε εκείνος.

Οι δυο άντρες ανταλλάσανε μία σιωπηλή πρόποσι κι' ήπιαν συγχρόνως μαζί.

— 'Ησυχάστε! έίπε ύστερα ό γιατρός, καρ-φώνοντας τη ματιά του στη νέα που τους πα-ρακολουούσε. Το κρασί αυτό δεν είναι άπο κείνο όπου είχατε ρίξει το δηλητήριο... Δώστε μου τώρα το τσαντάκι σας.

Ό Σιμόν άνοιξε γρήγορα τη μικρή τσάντα της, έβγαλε το μπουκαλάκι, το ξεβούλωσε και ήπτε με μία ρουφηξιά το περιεχόμενό του.

Οι γείτονες δεν είχαν άντίληψη τίποτε άπ' όλη αυτή τη σκηνή. Στράφηκαν μόνον όταν ά-κούσαν τις άπεληψισμένες φωνές του Σεβραίν. Και είδαν το γιατρό να σκύβη πάνω άπ' την τρελλή, που είχε σωριαστή χαμω, κι' ύστερα ν' άνασπώνεται.

— 'Η ίδια περίπτωση;... τόν ρώτησαν.

Ό δόκτωρ Μπλέν χαμήλωσε πάλι το κε-φάλι του.

— Ναί, ή ίδια περίπτωσησι, άπάντη-σε. Μά, αυτή τη φορά, έλπιώ να είναι ή τελευ-ταία!...

Z. ΜΑΓΚΟΓΚ

ΤΑ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΔΕΝΤΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στη Μοζαμβίκη της 'Ανατολικής 'Αφρικής, χα-ρακτηρίστηκε ως «έθνικό κειμήλιο» ένα άπ' τα πιο γι-γάντια δέντρα του κόσμου: ένα «μπαομπάμπ», πάνω στο όποιο έχει χαραξί τα αρχικά του ό περιφημής έξερευνητής Άλβανγκσον.

Τα δέντρα αυτά θεωρούνται από πολλούς βοτα-νολόγους, ότι είναι οι παλαιότεροι ζωντανοί όργανι-σμοι του κόσμου, ηλικίας μέχρι 5.000 έτών. Ό κορμός τους έχει συχνά διάμετρο 10 μέτρων, με ύψος μόνο 18—20. Και τα κλαδιά τους, που το καθένα τους είναι χοντρό σαν ένα μεγάλο δέντρο, σκουπίζουν το έδαφος με το φύλλωμά τους. 'Υπάρ-χει ένα μπαομπάμπ, με διάμετρο 29 μέτρων, που διατηρεί άκόμα όλη τη ζωτικότητα του. Ένα άλλο είναι τόσο τεράστιο, ώστε, προ έτών αιώνας, σκά-μανε τον κορμό του και τόν χρησιμοποίησαν για φυλακή των ιθαγενών.

Τα μπαομπάμπ παίρνουν σχήματα παράξενα, και τρομακτικά κάποτε. Άλλα άπ' αυτά μοιάζουν με πελώριες μπουτίλες, άλλα με στοργικούς βράχους κι' άλλα με προϊστορικά ζώα.

Προσφέρουν δε ένα σωρό εξυμνητήσιες στούς ι-θαγενείς. Παράγουν ένα μεγάλο καρπό, το «φωμί» του πλάκους, όπως το λένε, άπ' το όποιο φτιάχνουν ένα δοσοιστικό ποτό, που περιέχει κιτριχή μαγνη-σία. Τα μεγάλα φύλλα του τριβόταν σε σκόνη, που άνακατεμένη στις τροφές, έχει την ιδιότητα να περιορίζει την υπερβολική έφίδρωσι. Τα άσπρα λου-λούδια του βγάλουν ένα γλυκό άρωμα. Ό φλοιός του έχει ιατρικές ιδιότητες. Με τις ίνες του, τέλος, οι ιθαγενείς φτιάχνουν διάφορα ύφασματα και άλλα άντικείμενα.

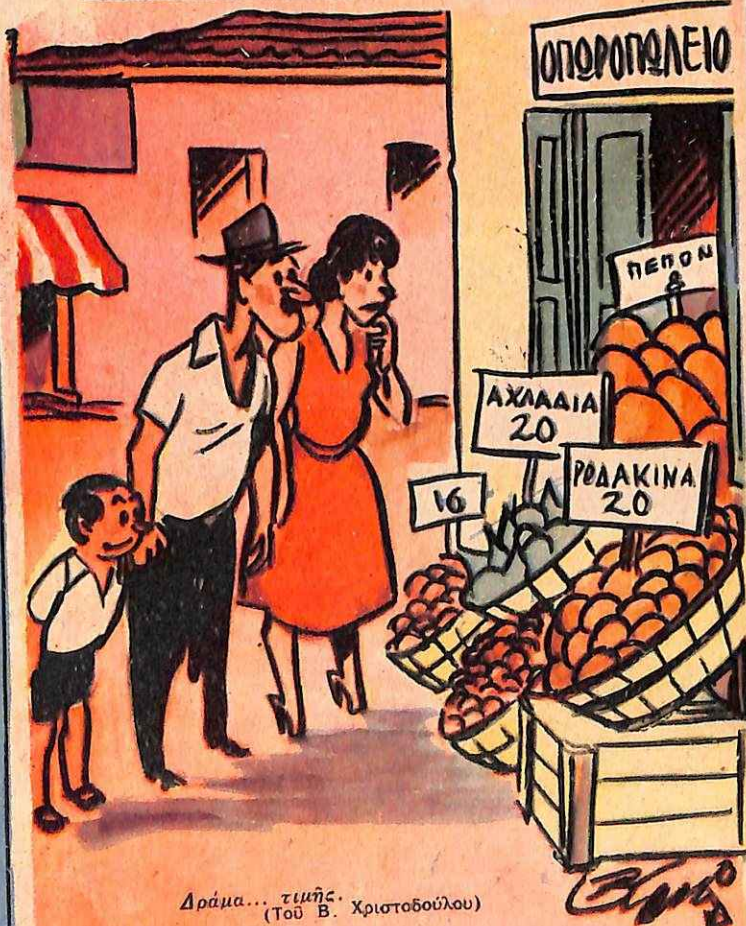
— Δέ θέλω νά σᾶς ἀπογοτεύνσω, δε-
σποινίς, ἀλλά ἂν δὲν ἔχετε δίπλωμα Δραμα-
τικῆς Σχολῆς δὲν ὑπάρχουν πιθανότητες νὰ
προσληφθῆτε...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἀντε Ζαχαοία, ἀκόμα νὰ γδυθῆς; Θέλω τὸ καπέλλο
μου... Μ' ἔφαγε ὁ ἥλιος!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

Δράμα... τιμῆς.
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Βοήθεια!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)